Norman Spinrad

VISUL DE FIER

CEL MAI BUN ROMAN AL LUI ADOLF HITLER

NORMAN SPINRAD

VISUL DE FIER

V.1.0

1

CU UN SCRÂŞNET de metal schingiuit şi cu şuierături produse de aburul purjat cu presiune, vehiculul de Gormond încremeni pe peronul înnegrit de funingine al depoului din Pormi, după ce sosise cu o întârziere de numai trei ore, o performanţă demnă de respect pentru standardele din Borgravia. Diferite creaturi cu trăsături vag umanoide coborâră greoi, una după alta, ca într-o paradă a diversităţii de nuanţe ale pielii, de componente anatomice şi de mişcări specific borgraviene. Resturi de mâncare din picnicul aproape continuu pe care aceşti mutanţi îi petrecuseră în cursul celor douăsprezece ore de călătorie rămăseseră agăţate de veşmintele grosolane ale unora sau tocite până la urzeală ale altora. O duhoare stătută şi acră însoţea adunătura aceasta pestriţă de specimene cuvântătoare care traversă cu paşi târşâiţi curtea înnoroită, îndreptându-se spre baraca din beton, lipsită de orice ornamentaţie, slujind drept capăt de linie.

Într-un târziu, din cabina vehiculului cu abur apăru o siluetă de o uimitoare şi neaşteptată nobleţe: o fiinţă umană de statură impresionantă, radiind forţă, aflată în culmea bărbăţiei. Avea părul blond, pielea netedă şi frumoasă, ochii albaştri şi strălucitori. Musculatura, osatura şi ţinuta lui erau întruchiparea perfecţiunii, iar tunica nouă şi albastră, mulată pe corp, lucea de curăţenie.

Feric Jaggar părea din cap până-n picioare imaginea genotipului uman pur şi acesta era de fapt adevărul. Calităţile umane îl ajutaseră să suporte detenţia prelungită alături de scursorile societăţii borgraviene; vietăţilor cvasi-umane le era imposibil să nu-i recunoască puritatea genetică. La vederea lui Feric, mutanţii şi corciţii se trăgeau respectuoşi deoparte, iar majoritatea se fereau din calea lui.

Feric îşi ducea toate bunurile lumeşti într-o geantă din piele pe care-o purta cu dezinvoltură; asta îi îngădui acum să evite cu desăvârşire clădirea mizeră şi s-o pornească direct pe Ulm Avenue, care traversa puturosul orăşel de graniţă şi era drumul cel mai scurt posibil spre podul peste Ulm. Astăzi va lăsa în urmă pentru totdeauna cocioabele suprapopulate din Borgravia şi, ca Helder şi om pur din punct de vedere genotipic, îşi va cere

drepturile moştenite prin naştere, pentru că avea un arbore genealogic nepătat, care putea fi atestat până la a douăsprezecea generaţie.

Însufleţit de ţelurile practice şi spirituale care îi umpleau inima, Feric reuşi să ignore spectacolul sordid care îi asalta ochii, urechile şi nările în timp ce mergea cu paşi mari şi hotărâţi pe bulevardul nepavat care ducea spre fluviu. Ulm Avenue nu era decât un şanţ plin de noroaie, aflat între două şiruri de cocioabe primitive construite în cea mai mare parte din scânduri negeluite, împletituri de nuiele şi foi ruginite de tablă. Acest drum singular prin simplitatea lui constituia totuşi mândria şi bucuria locuitorilor din Pormi, pentru că faţadele acestor clădiri jegoase erau împodobite cu tot soiul de inscripţii ţipătoare şi ilustraţii grosolane care lăudau mărfurile ce puteau fi găsite înăuntrul lor, în majoritate produse locale sau deşeuri ale civilizaţiei mai avansate de dincolo de Ulm. În plus, mulţi proprietari de dughene instalaseră la marginea drumului tarabe pe care se lăfăiau fructe pe jumătate cuprinse de putreziciune, legume încărcate cu pământ şi carne infestată de muşte; se grozăveau cu mărfurile lor fetide, cărora le făceau o reclamă asurzitoare strigând din toţi rărunchii către vietăţile care viermuiau pe stradă şi care, la rândul lor, contribuiau la vacarmul general linguşindu-se şi tocmindu-se cu voci stridente.

Mirosul respingător, sporovăiala certăreaţă şi răguşită şi atmosfera generală insuportabilă îi amintiră lui Feric de marea piaţă din Gormond, capitala Borgraviei, unde soarta îl ţinuse prizonier atâta amar de ani. Cât fusese mic, părinţii îl feriseră de contactul direct cu mediul cartierului natal, iar când ajunsese la maturitate se străduise din răsputeri, şi nu fără durere, să evite, pe cât se putea, astfel de locuri.

Bineînţeles că niciodată nu fusese posibil să scape de imaginile oferite de tot soiul de mutanţi care populau fiecare colţişor şi ungher din Gormond, iar zestrea genetică din Pormi nu părea cu nimic mai prejos decât cea care predomina în capitala Borgraviei. La fel ca şi în Gormond, pielea epavelor străzii de aici era un amestec nebunesc de mutaţii corcite. Pieile-Albastre, Oamenii-Şopârlă, Arlechinii şi Feţele-însângerate nu deranjau în prea mare măsură; se putea măcar afirma că asemenea creaturi se împerecheau cu cele de aceeaşi teapă. Predominau însă toate combinaţiile posibile – solzii Oamenilor-Şopârlă se întâmpla să fie coloraţi în albastru sau purpuriu în loc de verde; o Piele-Albastră

putea să aibă pete de Arlechin; faţa presărată cu negi a unui Om-Broască apărea într-o nuanţă spălăcită de roşu.

În marea lor majoritate, mutanţii mai grosolani se împerecheau şi dădeau progenituri insuportabile, fie şi numai pentru că două asemenea catastrofe genetice în una şi aceeaşi creatură sfârşeau prin a crea de cele mai multe ori un fetus, monstruos. Mulţi dintre proprietarii de dughene din Pormi erau pitici de Un soi sau altul – cocoşaţi cu corpul năpădit de păr negru şi sârmos, cu ţestele ţuguiate, cu mutaţii secundare ale pielii – incapabili să depună o muncă productivă susţinută. Într-un orăşel ca acesta, mutanţii mai ciudaţi nu ieşeau în evidenţă la fel de mult ca în Gormond, care trecea drept metropola Borgraviei. Cu toate acestea, în timp ce-şi croia drum cu coatele prin mulţimea ce exala un miros greţos, Feric zări trei Capete-de-Ou, ale căror ţeste chitinoase, lipsite de păr, străluceau roşiatic în lumina caldă a soarelui şi îmbrânci uşor o Faţă-de-Papagal. Vietatea se întoarse brusc la atingerea lui Feric, clămpănind indignată către el din pliscul mare şi osos, doar o clipă, fiindcă îşi dădu seama imediat cu cine avea de-a face.

Apoi Faţa-de-Papagal îşi coborî ochii urduroşi, renunţă să-şi mai fluture colţii obsceni şi bolborosi aşa cum se cuvenea:

— Te rog să mă ierţi, Bărbat-Adevărat.

În ceea ce-l privea, Feric socoti că nu merita să acorde vreo atenţie creaturii şi-şi continuă drumul în susul străzii, cu privirea aţintită drept înainte.

Totuşi, după câteva zeci de paşi, un sentiment trecător şi familiar pluti încet prin mintea lui Feric; asta îl făcu să se oprească, pentru că îndelungata lui experienţă îl învăţase că o asemenea aură psihică era un indiciu sigur că un Dominator se afla în apropiere. Şi, bineînţeles, după ce studie şirul de cocioabe de pe latura dreaptă a străzii, văzul îi confirmă existenţa unui Dom, iar tiparul de dominanţă cu greu putea fi caracterizat drept cel mai subtil pe care-l întâlnise vreodată.

Pe stradă se aflau înşiruite cinci tarabe la care serveau trei pitici, o Piele-Albastră corcită cu un Om-Broască, plin de negi, şi un Om-Şopârlă. Toate fiinţele acestea aveau o moliciune a expresiei faciale şi o mortificare a ochilor, trăsături caracteristice mutanţilor prizonieri de multă vreme ai unui tipar de dominanţă. Pe tarabe se puteau vedea carne, fructe şi legume într-o stare avansată de descompunere, care ar fi trebuit să le facă nevandabile chiar şi după standardele borgraviene. Şi cu toate

astea, grupuri de corcituri şi de mutanţi se îngrămădeau în jurul acestor tarabe, certându-se pentru marfa putredă care se vindea la preţuri umflate, fără prea multă târguială.

Numai prezenţa unui Dominator în preajmă putea explica o asemenea comportare. Gormond era puternic infestat de aceste monstruozităţi, fiindcă ele preferau bineînţeles oraşele mai mari, unde puteau găsi victime din belşug; faptul că un orăşel neînsemnat precum Pormi nu scăpase necontaminat îi arăta limpede lui Feric Jaggar că Borgravia se afla şi mai complet cotropită de vrăjile Zind-ului decât îşi imaginase.

Se simţi îmboldit sa mai; zăbovească puţin pentru a-l depista pe Dom, în ideea de a-i frânge gâtul, dar după ce se mai gândi câteva momente, socoti că nu merita să-şi amâne îndelung aşteptata plecare din cloaca Borgraviei doar pentru a elibera câţiva mutanţi nenorociţi şi mizeri de sub influenţa tiparului de dominanţă. De aceea îşi văzu de drumul lui.

În cele din urmă, strada se îngustă şi deveni o cărare printr-o pădurice respingătoare de pini piperniciţi, cu ace purpurii şi cu trunchiurile contorsionate acoperite de plăgi cangrenoase. Deşi priveliştea aceasta cu greu putea fi descrisă drept frumoasă, ea sigur reprezenta o binecuvântată schimbare faţă de mizeria gălăgioasă a oraşului. Curând poteca o coti uşor spre nord şi începu să meargă paralel cu malul sudic al fluviului Ulm.

Ajuns aici, Feric se opri o clipă ca să privească lung spre nord, dincolo de apele calme ale fluviului care marca graniţa dintre putreziciunea Borgraviei şi Republica Superioară Heldon. Pe malul celălalt al Ulm-ului, stejarii Pădurii de Smarald, impunători şi puri din punct de vedere genetic păreau să mărşăluiască în rânduri strânse până la marginea apei. Pentru Feric aceşti copaci imaculaţi crescuţi din solul negru, bogat şi necontaminat al Heldonului, evidenţiau în cel mai înalt grad Republica Superioară şi ceea ce ea reprezenta pe Pământul altfel degenerat şi corcit. Aşa cum Pădurea de Smarald era alcătuită din arbori şi copaci neatinşi din punct de vedere genetic, tot aşa şi Heldon se ridica precum o pădure formată din oameni puri, stând ca o pavăză împotriva monstruozităţilor mutante din maldărele de gunoaie genetice aflate în jurul Republicii Superioare.

După ce mai merse câtva timp de-a lungul potecii, podul Ulm deveni vizibil – un arc graţios din piatră fasonată şi oţel inoxidabil strălucitor, un produs al măiestriei şi superiorităţii Helder. Feric grăbi pasul şi curând reuşi să observe cu satisfacţie că Heldon-ul

îi obligase pe nevolnicii borgravieni să accepte cu umilinţă prezenţa unei fortăreţe vamale chiar la capătul podului de pe pământul Borgraviei. Clădirea neagră, roşie şi albă, compusă din două corpuri ce se aflau de o parte şi de alta a intrării pe pod, era zugrăvită în culorile Helder, în loc să arboreze un drapel adevărat, însă pentru Feric ea proclama cu mândrie că nici unui aproape-om nu i se va permite să întineze vreun petic din solul ce aparţinea omului pur. Atâta vreme cât Heldon se păstra pur din punct de vedere genetic şi aplica în mod riguros legile purităţii rasiale, mai exista încă speranţa că Pământul va putea deveni din nou proprietatea exclusivă a adevăratei rase umane.

Spre fortăreaţa vamală convergeau cărări venind din diferite direcţii şi, spre surprinderea lui Feric, o mulţime jalnică de corcituri şi mutanţi formaseră o coadă în faţa intrării principale care era păzită de doi soldaţi-vameşi cu funcţie pur ceremonială, înarmaţi doar cu bastoane obişnuite din oţel. O privelişte cu adevărat stranie, pentru că majoritatea acestor creaturi nu aveau şansa de a primi permisul de trecere nici măcar dacă ar fi fost inspectaţi în grabă de o persoană atât handicapată mintal, cât şi oarbă. O vietate care era neîndoielnic un Om-Şopârlă stătea în spatele unei alte fiinţe ale cărei picioare aveau o încheietură în plus. Feric mai văzu Piei-Albastre şi pitici cocoşaţi, un Cap-de-Ou şi corciţi de toate felurile; pe scurt, o hoardă reprezentativă de cetăţeni borgravieni. Ce-i făcea pe aceşti nenorociţi să-şi închipuie că unora de teapa lor li se va permite să traverseze podul pentru a merge în Heldon? se întrebă Feric ocupându-şi loc la coadă, în spatele unui borgravian îmbrăcat mai de Doamne-ajută şi care nu prezenta niciun defect genetic vizibil.

În ceea ce-l privea, Feric era mai mult decât pregătit pentru severa examinare genetică prin care trebuia să treacă pentru a i se acorda certificatul de om pur şi pentru a i se permite accesul în Republica Superioară; aştepta cu plăcere marea încercare şi aproba din toată inima necesitatea existenţei ei. Deşi genealogia neştirbită îi asigura virtuala certificare, Feric îşi verificase dinainte puritatea genetică cu preţul unor mari eforturi fizice şi financiare. – se străduise să facă toate acestea în limita posibilităţilor unei ţări locuite în principal de mutanţi şi de corcituri uman-mutante, în care analiştii geneticieni înşişi erau complet contaminaţi. Dacă părinţii lui n-ar fi deţinut certificate de puritate, dacă genealogia lui n-ar fi fost imaculată de-a lungul

a zece generaţii, dacă el însuşi n-ar fi foşti conceput în Heldon – deşi forţat să suporte naşterea în Borgravia, prin exilarea tatălui său pentru aşa zise crime de război – Feric n-ar fi îndrăznit să creadă că ar putea solicita intrarea în patria spirituală şi rasială pe care n-o văzuse niciodată. Deşi recunoscut dintr-o privire ca fiind cu adevărat om în întreaga Borgravie, deşi verificat ca atare de ştiinţa care se intitula genetică într-un stat corcit, el aştepta cu nerăbdare singura confirmare a purităţii sale genetice care avea greutatea autorităţii: acordarea cetăţeniei de către Republica Superioară Heldon, unicul bastion al. Autenticului genotip uman.

Atunci de ce vieţuitoare atât de evident contaminate aveau îndrăzneala să încerce să treacă prin vama Helder? Borgravianul din faţa lui Feric era un exemplu elocvent, într-adevăr, stratul de suprafaţă al purităţii lui genetice era uşor afectat de un miros chimic acrişor pe care îl secreta pielea lui, dar o asemenea aberaţie somatică evidentă reprezenta un indiciu sigur privind contaminarea profundă a materialului genetic. Analistul genetic Helder o va detecta într-o clipă, chiar fără să apeleze la instrumentele sale. Tratatul de la Karmak obligase Heldon-ul să-şi deschidă graniţele, dar numai celor ce puteau dovedi că sunt umani. Probabil că explicaţia o putea da dorinţa patetică a oricărui corcit, indiferent cât de mult ar fi fost degradat genetic, de a obţine dreptul de intrare în frăţia oamenilor adevăraţi, dorinţă ce se vădea uneori îndeajuns de puternică pentru a călca în picioare raţiunea sau adevărul pe care-l putea exprima până şi o simplă privire în oglindă.

În orice caz, coada înainta destul de iute în fortăreaţa vamală; nu încăpea nicio îndoială că înăuntru se desfăşura un proces foarte rapid de examinare şi de respingere a mai tuturor borgravienilor. La scurt timp după aceea, Feric trecu de soldaţii din faţa portalului şi păşi pentru întâia oară pe ceea ce putea fi numit solul Helder.

Interiorul fortăreţei vamale era negreşit Helder, într-un contrast izbitor cu tot ce se afla la sud de Ulm, unde împrejurări nefericite îl ţinuseră prizonier pe Feric din copilărie până ajunsese la deplina bărbăţie. Anticamera spaţioasă avea podeaua pardosită cu dale în culori vii: roşu, negru şi alb, iar vopsitoria pereţilor, cu lambriuri din lemn lăcuit din stejar, etala aceleaşi nuanţe. Încăperea era luminată de puternice globuri electrice. Ce diferenţă uriaşă faţă de interioarele grosolan

finisate cu beton turnat şi iluminate cu lumânări din seu din clădirile publice tipic borgraviene!

La câţiva metri înăuntrul portalului, un vameş Helder îmbrăcat într-o uniformă cenuşie destul de neîngrijită, pe care fireturile şi nasturii de alamă îşi pierduseră de mult strălucirea, împărţea coada în două fluxuri. Mutanţii şi corciţii cu defecte evidente erau dirijaţi de-a curmezişul încăperii şi evacuaţi pe o uşă situată în peretele din planul îndepărtat. Feric aprobă cu entuziasm acest lucru – nu avea rost să se răpească timpul, unui analist genetic pentru examinarea unor cvasi-umani ca aceia. Un simplu paznic de vamă era suficient de calificat pentru a-i întoarce din drum. Numărul redus de indivizi plini de speranţă pe care paznicul îi dirija pe o altă uşă includea încă destule cazuri foarte dubioase, precum borgravianul cu miros respingător care îl preceda pe Feric, dar niciunul dintre Pieile-Albastre sau Feţele-de-Papagal nu fusese admis..

Cu toate acestea apropiindu-se de paznic, Feric observă un lucru ciudat şi neliniştitor. Paznicul părea să dea aprobator din cap către mulţi dintre mutanţii pe care-i îndrepta spre şirul celor respinşi, de parcă i-ar fi cunoscut destul de bine; în plus, înşişi borgravienii se comportau ca şi cum procesul le era familiar şi, ceea ce era şi mai straniu, nu scoteau nicio vorbă de protest pentru faptul că fuseseră excluşi şi în realitate nu-şi exprimau în niciun fel nemulţumirea. Asta se datora oare faptului că aceste creaturi jalnice erau atât de departe ca inteligenţă de genotipul uman încât deveniseră incapabile de a păstra amintiri mai mult de o zi şi astfel reveneau la punctul de vamă cu o punctualitate rituală? Feric auzise că asemenea comportamente fixiste erau obişnuite în adevăratele haznale genetice din Cressia şi Arbona, dar nu observase ceva similar în Borgravia, unde zestrea genetică se îmbogăţea în mod constant cu băştinaşi Helder care, deşi nu puteau fi certificaţi drept autentic umani se apropiau de acest statut pentru a ridica nivelul genetic al Borgraviei cu mult peste cel din locuri precum Arbona sau Zind.

Când Feric ajunse în faţa paznicului de vamă, acesta i se adresă pe un ton plat, destul de plictisit:

— Permis pentru o zi, cetăţean sau candidat la cetăţenie?

— Candidat la cetăţenie, răspunse băţos Feric. Bineînţeles că singurul permis posibil pentru intrarea în Heldon era un certificat oficial care să ateste puritatea genetică! Fie că deja posedai cetăţenia Helder, fie că solicitai certificarea şi erai găsit pur, fie

că ţi se refuza intrarea în Heldon. Ce însemna această a treia, şi în acelaşi timp imposibilă, categorie?

Paznicul îl îndrumă pe Feric în şirul mai scurt cu un gest lipsit de importanţă, însoţit de întoarcerea moale a capului în direcţia indicată. În toate acestea, în atmosfera în care se desfăşurau activităţile, se simţea o textură pe care Feric o găsi profund supărătoare, o anomalie care părea să plutească în aer, o mortificare şi o absenţă a preciziei şi deciziei Helder tradiţionale. Oare izolarea lor zilnică pe malul borgravian al Ulm-ului avea vreun efect dăunător asupra spiritului şi voinţei acestor robuşti Helder din punct de vedere genetic?

Cuprins de aceste gânduri sumbre, Feric trecu o dată cu şirul pe uşa indicată şi ajunse într-o cameră lungă şi îngustă, lambrisată cu lemn de pin şi cu basoreliefuri sculptate cu mult bun gust, descriind scene tipice din Pădurea de Smarald. O tejghea din piatră neagră, lustruită şi de-a dreptul strălucitoare şi pusă în valoare prin intarsii din oţel inoxidabil, ţinea cât era camera de lungă şi separa cada de cei patru vameşi Helder aşezaţi pe scaune. Aceşti indivizi păreau specimene frumoase de umanitate autentică, dar uniformele lor erau destul de neîngrijite şi din ţinuta lor era absent aerul tipic soldăţesc. Semănau mai degrabă cu nişte funcţionari dintr-un antrepozit sau un local de poştă decât cu vameşi militari, cărora li se încredinţase o citadelă a purităţii genetice.

Neliniştea lui Feric crescu după ce văzu că borgravianul puţind acru îşi termină scurtul interviu cu primul dintre ofiţeri, îşi şterse cerneala de luat amprente de pe degete cu o cârpă foarte murdară şi se deplasă către următorul vameş. La capătul opus al lungii încăperi, Feric percepu intrarea pe podul propriu-zis, unde un soldat înarmat cu un baston şi cu un pistol părea să permită trecerea unei adunături extrem de dubioase de materiale genetice spre Heldon. De fapt, întreaga operaţiune se desfăşura într-o atmosferă nesănătos de neglijentă.

Primul vameş era tânăr, blond, un exemplu de foarte bună calitate privind adevăratul genotip uman; în plus, deşi Feric simţi o anumită moleşeală şi nepăsare în ţinuta lui, uniforma îi era mai bine croită decât a celorlalţi pe care Feric îi observase, proaspăt călcată şi cu nasturii de metal curaţi, chiar dacă nu luceau. Pe tejgheaua neagră şi lucioasă din faţa lui se aflau un maldăr de formulare, un scriptor, un tampon sugativ, o zdreanţă murdară şi o tuşieră.

Ofiţerul-vameş îl privi pe Feric drept în ochi, dar bărbăţiei din căutătura lui îi lipsea convingerea:

— Deţineţi un certificat de puritate genetică eliberat de Republica Superioară Heldon? îl întrebă el formal.

— Solicit certificarea şi primirea în Republica Superioară, ca cetăţean şi bărbat adevărat, îi răspunse Feric cu un aer de demnitate despre care spera că se ridică la înălţimea unei asemenea ocazii.

— Aşa deci, murmură vameşul neîncrezător, întinzând mâna după scriptor şi evitând să-şi îndrepte ochii albaştri către persoana lui Feric. Să trecem la rezolvarea formalităţilor. Numele?

— Feric Jaggar, răspunse el mândru, sperând să vadă licărul unei recunoaşteri. Deşi Heermark Jaggar fusese doar un membru mai puţin important al guvernului În momentul când se încheiase pacea de la Karmak, cu siguranţă că mai existau în patrie oameni care încă venerau numele martirilor de las Karmak. Dar vameşul nu dădu de înţeles că recunoştea onoarea implicită din genealogia lui Feric şi-i scrise numele pe formular cu o atitudine nepăsătoare şi cu o mână destul de nesigură.

— Locul naşterii?

— Gormond, Borgravia.

— Cetăţenia actuală?

Feric se crispă fiindcă era silit să-şi admită naţionalitatea borgraviană.

— De fapt, se simţi el obligat să explice, ambii mei părinţi au fost Helder la origine, având certificate de oameni puri. Tatăl meu, Heermark Jaggar, a slujit ca subsecretar la Comisia de evaluare genetică în timpul Marelui Război.

— Sunt sigur că înţelegeţi că nici măcar genealogia cea mai ilustră nu poate garanta unui Helder născut la noi primirea de certificat de om adevărat.

Feric se înroşi de furie:

— Vreau doar să afirm că tatăl meu nu a fost exilat pentru contaminare genetică, ci pentru servicii aduse Heldon-ului. Ca mulţi alţi Helder de *bună credinţă,* el a fost condamnat prin detestatul Tratat de la Karmak.

— Asta nu e treaba mea, răspunse ofiţerul-vameş, mânjind cu tuş vârfurile degetelor lui Feric şi apăsându-l pe rând în căsuţele adecvate de pe formular. Nu mă prea interesează politica.

— Puritatea genetică este politica supravieţuirii umane! răbufni Feric.

— Presupun că aveţi dreptate, bolborosi prosteşte ofiţerul vameş, înmânându-i odioasa cârpă mânjită de tuş, contaminată de atingerea corciturii dinaintea lui Feric şi de nu se ştia câţi alţii înaintea acestuia. Feric îşi şterse atent degetele cu un colţ rămas curat ca prin minune, în timp ce tânărul ofiţer dădu formularul celuilalt Helder, aşezat în dreapta lui.

Acesta din urmă era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt tuns scurt şi îngrijit şi cu mustaţă răsucită; se vedea limpede că fusese un specimen impresionant în tinereţe. Acum ochii îi erau înroşiţi şi urduroşi parcă de oboseală, iar umerii îi atârnau ca şi cum s-ar fi simţit apăsat de povara fizică a răspunderii extraordinare ce-i revenea, pentru că pe umărul tunicii lui se afla caduceul roşu strâns într-un pumn negru, emblema pe care o purtau analiştii genetici. Analistul aruncă o privire la formular, apoi vorbi cu voce distantă, fără să se uite drept la Feric:

— Om-Adevărat Jaggar, sunt doctor Heimat. Va trebui să vă supun câtorva teste înainte de a văi elibera certificatul de puritate genetică.

Feric nu-şi putut crede urechilor. Ce fel de analist genetic era acest om dacă i se adresa din capul locului cu „Om-Adevărat”, acordându-i titlul onorific dinainte, fără nicio examinare? Care era oare cauza în stare să explice moliciunea şi incredibila lipsă de rigoare din ţinuta şi din modul de comportare al acestor oameni cărora li se încredinţase această fortăreaţă vamală?

Heimat dădu formularul subalternului său din dreapta, un tânăr blond destul de zvelt, cu păr castaniu şi care purta pe uniformă insigna de scrib. În timp ce foaia de hârtie trecu dintr-o mână în alta, atenţia lui Feric se îndreptă spre acest scrib şi dezlegă de îndată motivele care-i provocaseră uimirea, dar rămase locului îngrozit

Pentru că deşi scribul apărea în ochii tuturor, mal puţin ai celor deosebit de sensibili, drept pur genetic, Feric înţelese cu certitudine că acesta era un Dom.

N-ar fi putut preciza care erau caracteristicile care-l proclamau pe scrib drept un Dominator, dar configuraţia completă a acelei creaturi părea să strige „Dom” către Feric, acesta percepându-l astfel prin toate simţurile ştiute şi neştiute: o anumită strălucire şobolănească în ochii lui şi o îngâmfare subtilă din atitudine. Probabil că mai erau şi alte indicii pe care Feric le simţi la un

nivel absolut subliminal: o neconcordanţă olfactivă corporală detectabilă doar pentru străfundul creierului lui, o emisie de energie electromagnetică îndeajuns de fină pentru a-i stârni suspiciunile, deşi câmpul de dominanţă nu era îndreptat împotriva propriei lui persoane. Poate că asta se datora pur şi simplu faptului că Feric, un uman autentic, izolat printre mutanţi şi corcituri într-un tărâm puternic influenţat de Domi, dezvoltase o sensibilitate psihică faţă de asemenea prezenţe care le lipsea Helderilor ce vieţuiseră numai alături de semeni de-ai lor. În orice caz, deşi trăise toată viaţa expus constant influenţei Dominatorilor, Feric nu se lăsase niciodată să cadă pradă în reţeaua mentală a unui Dom, deşi uneori voinţa îi fusese greu pusă la încercare. Această expunere continuă îi permitea bineînţeles să miroasă de îndată un Dom, oricare ar fi fost subtilitatea metodelor acestuia

Şi chiar acolo, în faţa lui, cu scriptorul şi formularul într-o mână, umăr la umăr cu un analist genetic Helder pus într-o poziţie dintre cele mai importante, se afla una dintre acele creaturi detestabile! Asta explica totul. Trebuie că întreaga garnizoană era, într-un grad mai mare sau mai mic, înlănţuită în reţeaua de dominanţă pe care o construise încet şi cu răbdare acel scrib aparent neînsemnat. I se părea monstruos! Dar ce se putea face? Cum puteau fi convinşi oamenii cuprinşi în plasa dominantă de prezenţa stăpânului lor?

În faţa lui Heimat se găsea o mică panoplie cu instrumentele ştiinţei lui, dar ea părea extraordinar de sărăcăcioasă şi de redusă; doctorul-şarlatan din Borgravia, pe care Feric fusese silit să-l accepte din lipsa altuia mai bun în Gormond, folosise o gamă mult mai largă de teste decât putea realiza Helder-ul cu echipamentul pe care îl avea acolo.

Îi înmână lui Feric un balon mare şi albăstrui.

— Suflaţi în acest balon, vă rog, spuse el. A fost tratat din punct de vedere chimic astfel încât numai un profil biochimic de respiraţie umană, asociat cu genotipul pur îl pot colora în verde.

Feric expiră în balon ştiind cu certitudine că acosta era unul dintre cele mai simple teste; se cunoşteau cazurile a nenumărate corcituri care trecuseră cu succes testul şi, în plus, el se dovedea total ineficient în depistarea şi eliminarea Domilor.

Balonul deveni brusc de culoare verde strălucitoare.

— Analiza respiraţiei – pozitivă, dictă el către scrib, şi Dominatorul, fără să privească la niciunul, făcu notările

respective pe formular.

Analistul îi întinse lui Feric o eprubetă de sticlă.

— Expectoraţi în ea, vă rog. Voi supune saliva dumneavoastră unei analize chimice pentru determinarea compoziţiei ei.

Feric scuipă în eprubetă. Dorind în sinea lui ca aceasta să se transforme subit în chipul Dominatorului care acum ridicase ochii din hârtii şi se holba la el cu o blândeţe prefăcută, care era enervantă din cale-afară.

Doctorul Heimat diluă saliva cu apă, apoi turnă cu pipeta câte puţin din lichidul rezultat în fiecare dintre cele zece tuburi de sticlă aflate pe un stativ din faţa lui. Dintr-o serie de sticluţe decantă diferite substanţe chimice în tuburi, astfel încât lichidul limpede din fiecare dintre ele se coloră: negru, apos, galben, galben cărămiziu, din nou apos, roşu, din nou galben, încă o dată apos, purpuriu şi alb opac.

— Analiza salivei – perfectă în proporţie de sută la sută, strigă analistul.

Acest test, care lua separat zece caracteristici ale salivei umane pure drept criterii genetice, în loc să testeze compoziţia biochimică totală, avea probabil o precizie mult, mai mare. Cu toate acestea, existau zeci de mutaţii faţade norma autentic umană care nu erau în niciun fel legate de compoziţia salivei sau a expiraţiei, inclusiv mutaţia Dominatorilor, care nu putea fi nicicum depistată prin teste somatice.

Feric îl privi urât pe Dominator, provocând creatura să-şi încerce voinţa şi să-şi reveleze astfel adevărata apartenenţă. Dar bineînţeles că scribul nu-şi îndreptă energiile psihice în direcţia lui. De ce să se expună în faţa unui necunoscut aflat în trecere şi să rişte în felul acesta dizolvarea reţelei de dominanţă, când condiţiile îl împiedicau să-l adauge pe Feric la şirul celor ţinuţi prizonieri?

Doctorul Heimat fixă cei doi electrozi ai unui P-metru pe pielea palmei drepte a lui Feric, cu ajutorul unui adeziv vegetal gumat. P-metrul era format dintr-un aparat destinat detectării schimbărilor imperceptibile din biocurenţii generaţi de reacţiile psihice şi un instrument cu peniţă şi tambur pentru înregistrarea profilului psihic rezultant. Susţinătorii acestei metode afirmau că, în cazul folosirii adecvate, ea putea fi eficientă şi în depistarea Domilor. Dar era imposibil de descoperit dacă Domii nu exercitau cumva un control conştient asupra propriilor lor descărcări psihice şi, prin urmare, dacă nu puteau mima un profil genotipic

perfect uman prin acte ale voinţei atent calculate.

— Voi face o serie de afirmaţii şi voi înregistra reacţiile dumneavoastră, îl informă Heimat pe Feric.. Nu este nevoie să reacţionaţi verbal; instrumentul va măsura reacţiile dumneavoastră lăuntrice.

Apoi recită grăbit, mecanic şi fără nicio emoţie vizibilă, un grupaj de afirmaţii gata pregătite:

— Specia umană este sortită unei dispariţii sigure. Genotipul uman este rasa cea mai bună şi mai autentică de animale înzestrate cu gândire care s-a dezvoltat vreodată pe Pământ. Niciun material genetic nu ar fi putut rămâne necontaminat după trecerea prin Epoca Pârjolului. Cel mai înalt instinct al unei specii înzestrate cu raţiune trebuie să fie perpetuarea propriei specii, în detrimentul tuturor celorlalte specii raţionale. Dragostea este o sublimare culturală a impulsului sexual. Mi-aş sacrifica propria viaţă pentru un camarad sau o persoană iubită. Şi aşa mai departe; o listă cu stimuli meniţi a declanşa tipare de reacţii psihice din partea umanilor autentici, diferite de cele ale mutanţilor şi corciţilor şi în special ale Domilor. Feric se îndoia serios de validitatea finală a testului, pentru ca un Dom care putea anticipa ordinea afirmaţiilor prin dobândirea de informaţii din interiorul sistemului sau prin alte mijloace era capabil să-şi modeleze reacţiile în mod adecvat, umplându-şi mintea cu gânduri calculate astfel încât să producă reacţia galvanică „umană” la diversele propoziţii. Cu toate acestea, atunci când era combinat cu o mulţime de alte teste mai riguroase, el se dovedea deosebit de util; în felul acesta puteau fi depistaţi şi îndepărtaţi toţi impostorii, mai puţin corciturile predominant umane şi probabil Domii.

După ce termină de citi toate propoziţiile, Heimat aruncă o privire fugară la modelul trasat de peniţă pe tambur şi anunţă:

— Profilul P-metric – pozitiv.

Scribul Dominator îi întinse doctorului formularul completat. Acesta îl semnă, proclamând:

— Bărbat-Adevărat Jaggar, prin prezenta certific puritatea ta genotipică necontaminată şi verific dreptul tău la cetăţenie în Republica Superioară Heldon.

Feric rămase consternat.

— Cum? Asta-i tot, ? întrebă el. Trei teste superficiale şi îmi acorzi certificatul de puritate genetică? E scandalos! Un sfert din gunoaiele Zind-ului ar putea trece cu uşurinţă această farsă de

test!

În timp ce spunea aceste cuvinte, Feric simţi o anumită presiune exercitată asupra sistemelor de protecţie ale minţii lui, un fulger de energie psihică ţintind centrii de voinţă. Vreme de o clipă, inutilitatea şi nechibzuinţa scandalului pe care-l făcea i se părură evidente: un individ cu capul pe umeri nu şi-ar permite o asemenea ieşire zgomotoasă în public, iar a continua în acelaşi fel nu însemna decât să jignească numeroase fiinţe inofensive şi de treabă. Cel mai bun drum de urmat era să-şi piardă urma în fluxul şi refluxul destinului cosmic şi să evite o opoziţie personală sortită eşecului, lăsând pe alţii superiori lui, să lupte cu voinţă.

Dar chiar în timp ce psihicul Dominatorului se întindea spre mintea lui pentru a i-o secătui de voinţă, ca rezultat al unei îndelungate experienţe, Feric recunoscu sentimentul aerian şi plăcut al lipsei de voinţă drept ceea ce era de fapt: un Dom care încerca să-l atragă în reţeaua gândurilor lui. Feric reaprinse cu hotărâre focurile voinţei sale formidabile, folosind torţa urii perfect justificate. Aceasta se îndrepta împotriva acestor creaturi fără de suflet care voiau să înlăture supremaţia bărbaţilor adevăraţi şi să instituie propria lor dominaţie obscenă la care cea mai înaltă educaţie era dorinţa de a-i extermina pe cei superiori genetic ţie însuţi, şi care căutau să transforme întregul Pământ într-o cocină sordidă. Deşi scribul nu lăsă să-i scape niciun gest care să-l dea de gol că încercase să-l domine şi că fusese respins, Feric simţi cum groaznicul moment al lipsei de voinţă se dizolvă în flăcările urii lui nedomolite.

— Fireşte că eu, ca analist genetic, sunt mai capabil să judec puritatea genetică decât tine, care eşti un nespecialist, spusese Heimat în timp ce Feric dusese acea luptă psihică şi o câştigase.

— Cu numai trei teste? se revoltă Feric. O evaluare riguroasă ar presupune cel puţin câteva zeci de teste şi analize, inclusiv cele ale ţesuturilor, sângelui, urinei, lacrimilor, materiilor fecale şi ale lichidului seminal.

— O asemenea examinare ar dura prea mult pentru a se dovedi practică, încercă să-l convingă analistul. Puţini oameni cu material genetic contaminat ar putea trece cu succes aceste teste simple, iar cei ce le trec sunt oricum umani în înţeles practic, nu-i aşa?

Feric nu reuşi să se mai stăpânească:

— Creatura care stă alături de tine e un Dom! urlă el. Eşti învăluit total într-o reţea de dominanţă! Trebuie să-ţi exerciţi

voinţa şi să te eliberezi pe dată!

Cei aflaţi în spatele lui la coadă priviră alarmaţi; chiar şi câţiva dintre corciţii mai dubioşi păreau descumpăniţi, aşa cum era şi normal să se întâmple. Pentru o clipă, tensiunea din cameră crescu până la limite explozive; apoi chipurile tuturor părură să se dizolve într-un fel de ceaţă indistinctă, pe măsură ce Domul acţiona pentru a se apăra.

— Cu siguranţă că te înşeli, Bărbat-Adevărat Jaggar. spuse doctorul Heimat pe un ton de blândeţe absolută. Caporalul lăncier Mork este certificat drept uman. Sunt încredinţat că poţi înţelege asta, pentru că altfel n-ar fi avut dreptul de a purta uniforma Heldon-ului.

— Poate că Bărbatul-Adevărat Jaggar nu cunoaşte bine obiceiurile din Heldon, domnule, sugeră Mork pe un ton ironic, perceptibil doar pentru Feric, singurul bărbat din încăpere care îi ştia secretul bine ascuns şi care cu siguranţă că nu-i putea face niciun rău. Dacă am fi obligaţi să ne maturizăm înconjuraţi de mutanţi, corcituri şi Dumnezeu ştie ce alte arătări, fără îndoială că am începe cu toţii să vedem Domi în fiecare colţişor şi ungher. Mork îl privi pe Feric fără urmă de zâmbet şi fără să-şi trădeze vreo emoţie în ochi, dar Feric reuşi să-şi imagineze cu claritate veselia satanică pe care o simţea Domul în aceste clipe.

Doctorul Heimat îi înapoie lui Mork formularul, iar acesta îl transmise ultimului vameş de dincolo de tejghea

— Acum ai fost certificat drept bărbat adevărat, fie că eşti încredinţat de corectitudinea şi precizia testelor, fie că nu, Bărbat-Adevărat Jaggar, spuse el. Poţi accepta cetăţenia sau s-o refuzi; faci cum doreşti dar, în orice caz, acum ai perturbat rândul.

Furios, dar conştient că orice prelungire a discuţiei cu Heimat sau cu perversul Mork s-ar dovedi inutilă, Feric păşi către ultimul dintre ofiţerii-vameşi. Cel care tocmai privea la formularul lui era un bărbat solid, viguros şi autentic, trecut bine de floarea vârstei, cu părul cărunt şi o barbă frumos tunsă şi pieptănată care se potrivea de minune întregii lui înfăţişări. Fireturile de pe tunica lui arătau că nu era un soldat făcut la vreme de pace, ci un bătrân războinic, destoinic şi călit în acţiuni de luptă din cursul Marelui Război. Cu toate acestea, nesiguranţa atitudinii lui şi uşoara lipsă de bărbăţie care i se puteau citi în ochi trădau întristătoarea realitate că şi el se lăsase cuprins în reţeaua de dominanţă. Dar un asemenea bărbat putea fi încurajat să-şi

exercite voinţa şi să rupă firele nevăzute care îl legau.

— Dumneavoastră, domnule, spuse Feric încordat, nu detectaţi o anumită slăbire şi frânare a voinţei, o tendinţă lipsită de bărbăţie de a vă lăsa purtat de curgerea evenimentelor? Cu siguranţă că un soldat încercat ca dumneavoastră trebuie să înţeleagă că ceea ce se petrece în această garnizoană nu e normal!

Ofiţerul-vameş puse formularul lui Feric în fanta unui complicat dispozitiv de multiplicare.

— Vă rog să priviţi drept înainte, la punctul roşu de deasupra lentilei aparatului, spuse el.

Feric rămase ca îngheţat vreme de o secundă, timp în care vameşul apăsă pe un comutator aflat pe o latură a maşinii de multiplicat. Urmă o explozie orbitoare de lumină; după aceea, din pântecele maşinii se auzi un zgomot domol, ca un bâzâit.

— Aţi fost certificat drept pur uman din punct de vedere genotipic, Bărbat-Adevărat Feric Jaggar, îl anunţă mecanic vameşul. Peste câteva clipe vă voi înmâna certificatul. El trebuie prezentat la cererea organelor poliţieneşti, vamale sau oficialităţilor militare. Orice neguţător vă poate refuza calitatea de client dacă nu prezentaţi acest certificat la solicitarea lui. Nu vă puteţi căsători fără el. Aţi înţeles aceste lucruri?

— E ridicol! izbucni Feric. Nu înţelegeţi că un fluviu de gene contaminate curge prin acest punct de trecere a frontierei?

— Înţelegeţi, condiţiile de acordare a cetăţeniei? repetă vameşul cu îndărătnicie.

— Sigur că le înţeleg. Dar *voi* nu înţelegeţi că vă aflaţi sub influenţa unui Dominator?

Vameşul îi privi pe Feric drept în ochi. Feric canaliza şi încercă să transmită pe această cale toată voinţa de care era în stare. Din ochii albaştri-oţelii ai lui Feric ţâşni o strălucire care traversă distanţa ce-i despărţea şi licări în pupilele vameşului Helder.

— Sigur… sigur, bolborosi individul cu o oarecare nelinişte în glas, cu siguranţă că vă înşelaţi…

În clipa aceea, din interiorul multiplicatorului se auzi un clinchet şi certificatul lui Feric ateriză pe o tăviţă. Sunetul îl făcu pe vameş, să-şi desprindă ochii de ai lui Feric şi acesta din urmă detectă că efectul fragil al contraforţei psihice pe care o proiectase cu atâta îndârjire se frânsese din pricina acestui capriciu al întâmplării.

Vameşul luă certificatul din tăviţă şi i-l înmână lui Feric.

— Acceptând acest certificat, spuse el cu o solemnitate lipsită de vlagă, acceptaţi toate drepturile şi răspunderile ce vă revin ca cetăţean al Republicii Superioare Heldon şi ca bărbat adevărat autentificat. Puteţi participa la viaţa publică din Heldon, aveţi drept de vot şi de a fi votat pentru funcţii publice, de a servi în cadrul forţelor armate ale Republicii Superioare, de a pleca şi reveni în patrie după dorinţă. Nu vă puteţi căsători sau înmulţi fără aprobarea scrisă din partea Ministerului Purităţii Genetice, în caz contrar fiind pasibil de pedeapsa cu moartea. Cunoscând toate acestea, acceptaţi de bunăvoie şi nesilit de nimeni cetăţenia Republicii Superioare Heldon?

Feric privi lung la certificatul neted şi strălucitor pe care-l ţinea în mână. Pe suprafaţa lui curată din plastic erau gravate numele său şi data acordării, caracteristicile papilare, fotografia lui color şi semnătura doctorului Heimat. Acest certificat elegant era înfrumuseţat cum se cuvine cu spirale desenate şi cu svastici în roşu şi negru care îi ofereau o înfăţişare deosebit de demnă. Vreme de ani de zile, chiar înainte de a fi ajuns la deplina bărbăţie, Feric visase momentul când acest document va deveni cea mai falnică proprietate a lui. Acum, solemnitatea acestui eveniment era târâtă în noroi de pângărirea celor mai stringente standarde genetice, fără de care certificatul devenea un petic de plastic colorat, lipsit de orice sens.

— Sigur nu doriţi să refuzaţi cetăţenia Helder în acest moment? îl întrebă vameşul Helder, dând dovadă, pentru prima oară, de o scânteie de emoţie, deşi sentimentul nu părea încărcat de nobleţe, ci amintea mai degrabă de îndeplinirea unei formalităţi plictisitoare de către un neînsemnat funcţionar.

— Accept cetăţenia, murmură Feric, în timp ce-şi punea atent documentul în portofelul din piele groasă şi rezistentă care era fixat bine de centura din piele de cal.

În timp ce păşi hotărât spre intrarea pe pod, jură să respecte acest privilegiu sacru cu mai multă tenacitate decât aceste specimene demne de milă pe care tocmai le lăsase în urmă. Va răzbuna înmiit această jignire când se va dezlănţui împotriva Domilor. Nici înmiit de o mie de ori nu va fi de ajuns.

2

O ADIERE RĂCOROASĂ umflă faldurile mantiei albastre a lui Feric imediat ce el păşi pe podul descoperit de peste Ulm. Pavimentul podului era alcătuit, din două trotuare situate de o parte şi de alta a drumului pietruit, lemnul şi piatra fiind tocite de trecerea a nenumărate încălţări din piele şi roţi din latex, până ajunseseră netede şi lucioase. Vântul bătea blând din direcţia Heldonului, aducând miresmele plăcute ale Pădurii de Smarald până la nările lui Feric, ajutându-l să şi le cureţe de putoarea din fortăreaţa vamală şi din Borgravia. Cu paşi mari şi hotărâţi, Feric porni să traverseze podul, urmându-şi destinul ce avea să se împlinească în Republica Superioară. Pe lângă el trecură câteva vehicule cu aburi, revărsând valuri de fum, zăngănind şi pierzând aburi cu un şuierat grozav, dar în rest, traficul părea foarte rarefiat şi singurii pietoni vizibili se aflau cu vreo sută de metri înaintea lui. În consecinţă, Feric reuşi să se înveşmânteze în singurătate în timp ce mergea mai departe şi putu să contemple ceea ce se afla în faţa ochilor.

Iar ceea ce se afla în faţa ochilor lui era, de fapt, tot ce conta pe lumea asta: Republica Superioară Heldon, în care se găsea nucleul, viitorul autenticei umanităţi, dacă adevăratul genotip uman va avea vreodată un viitor. Statele cu care se învecina patria erau comparativ bogate în material genetic uman. Atâta vreme însă cât corciturile şi mutanţii formau marea masă a populaţiilor lor şi statele respective deţineau un avantaj politic covârşitor de când Republica Superioară dăduse greş în încercarea ei de a zdrobi puterea lor în timpul Marelui Război, probabilitatea ca aceste guverne să promulge legile rasiale, absolut necesare pentru a reduce înmulţirea unor gene pervertite şi pentru a stimula din nou genotipul uman pur, părea egală cu zero. Heldon-ului îi trebuiseră câteva secole de aplicare riguroasă a unor asemenea legi rasiale pentru a purifica zestrea genetică până la nivelul actual, şi chiar şi aşa pornise cu o majoritate curată de exemplare umane pure din punct de vedere genetic, spre deosebire de statele din jur, care în aceste momente colcăiau de mutanţi şi corcituri de cea mai obscenă speţă. Dincolo de aceste state se aflau adevărate haznale precum Arbona şi Cressia, unde nici măcar mutanţii nu se

procreau la fel de la o generaţie la alta, iar spre est se afla pestilenţiala ţară a Zind-ului peste care stăpâneau Dominatorii. Iar şi mai departe, în toate direcţiile, nu se puteau găsi decât pământuri sălbatice, contaminate şi împuţite, care prezentau o infestare radioactivă înspăimântătoare, unde nimic altceva nu putea supravieţui în afara fiinţelor care-ţi întorceau stomacul pe dos şi care semănau cu carcinoame umblătoare, iar fondul animal şi uman suferise mutaţii pe care nici nu puteai spera să le recunoşti. Nu, doar Heldon rămăsese bastionul autenticei umanităţi şi dacă lumea avea să mai fie pură genetic într-o bună zi, acest lucru trebuia făcut prin forţa armelor Helder.

Feric se gândea la locul ce i se cuvenea în destinul comun al umanităţii, în timp ce paşii lui energici îl aduceau mai aproape de zecile de siluete aflate în faţa lui pe pod. Ca tânăr bărbat, în Borgravia ajunsese să stăpânească uşor numeroase domenii de activitate: arta mecanicii motorii, ştiinţa alcătuirii de lozinci mobilizatoare, măiestria decorării exterioarelor şi interioarelor, designul vestimentar şi scrierea de pamflete. Îşi câştigase existenţa exercitându-şi toate aceste cunoştinţe. În plus, conştiinţa mândră a adevăratei lui umanităţi şi încurajările primite din partea tatălui său îl determinaseră să studieze în profunzime domenii ca istoria, genetica şi arta militară, doar pentru frumuseţea lor.

Însă cea mai profundă dorinţă a lui nu era să se autodepăşească mereu, ci să servească din toată fiinţa cauza adevăratei umanităţi. În acest scop, în noua viaţă pe care o va începe în Heldon, două porţi i se păreau deschise în faţă: să se dedice carierei militare sau să intre în politică. Îi era greu să aleagă. Pe de o parte, cariera militară promitea să fie calea cea mai scurtă către acţiunea patriotică propriu-zisă, dar numai cu condiţia ca liderii politici ai Republicii Superioare să manifeste voinţă în folosirea adecvată a forţelor militare. Pe ele altă parte, politica reprezenta un drum pe care putea să aibă acces la înseşi cercurile în care se luau astfel de hotărâri, dar numai printr-un demers epuizant şi plicticos de acomodare, negocieri şi ciorovăieli, acţiuni disimulate care îi apăreau lui Feric drept esenţialmente lipsite de bărbăţie.

Hotărî să nu ia o decizie de asemenea importanţă decât atunci când destinul îi va da de ştire printr-un semn inconfundabil să pornească într-o direcţie sau alta.

În timp ce se gândea la aceste probleme de esenţă, reflexele

naturale ale corpului lui superb şi mersul lui hotărât îl aduseseră la câţiva paşi în urma-celorlalţi imigranţi aflaţi pe pod, şi, când ridică întâmplător ochii spre ei, rămase cu gura căscată de uimire şi de stupefacţie.

Pentru că acolo, pe podul Ulm, târându-se către bastionul purităţii genetice, se afla o adunătură incredibilă de mutanţi şi corciţi dezgustători şi respingători cum nici nu-şi putea imagina! Ici era o Faţă-de-Papagal, ai cărui dinţi, ce suferiseră mutaţii, formau un plisc evident. Colo era o femelă de Piele-Albastră şi trei pitici cocoşaţi, dintre care unul avea şi, pielea plină de negi a unui Om-Broască. Şi o creatură ce aducea a bărbat şi al cărei mers evidenţia prezenţa a două încheieturi suplimentare la picioare, alături de un Cap-de-Ou cu o ţeastă elipsoidală, grosolan deformată. Aceasta era o privelişte destul de obişnuită pentru străzile din Gormond, dar pe podul spre Heldon şi, într-un fel, chiar pe teritoriul Helder, prezenţa lor devenea o fantasmă îngrozitoare, imposibil de explicat.

Furios, Feric porni aproape în goană şi din câţiva paşi ajunse din urmă cartilaginoasa menajerie.

— Staţi! le strigă el. Ce înseamnă asta?

Adunătura de mutanţi se opri din mers şi-l privi pe Feric cu un amestec de teamă, mirare şi groază, sentimente care totuşi păreau să poarte în ele un aer de iritare.

— La dispoziţia dumneavoastră, Bărbat-Adevărat, croncăni răguşit Faţa-de-Papagal şi vocea înfiorătoare părea să fie lipsită de şiretenie sau răutate

— Ce căutaţi pe podul spre Heldon?

Cvasi-oamenii se holbară la el, sincer incapabili de înţelegere,

— Călătorim spre oraşul Ulmgarn, Adevărat-Bărbat, îndrăzni să vorbească într-un târziu femela de Piele-Albastră.

Oare acestor creaturi le era peste puteri să priceapă imposibilitatea situaţiei în care se găseau?

— Cum de vi s-a îngăduit să păşiţi pe pod? întrebă hotărât Feric. Doar nu veţi îndrăzni să-mi spuneţi că nişte creaturi ca voi sunt cetăţeni Helder?!

— Călătorim cu permise obişnuite cu valabilitate de o zi, Adevărat-Bărbat, spuse Faţa-de-Papagal.

— Permise pe o zi? bolborosi Feric. Dumnezeule, chiar se eliberau permise de intrare unor mutanţi? Ce act de trădare, faţă de adevărata umanitate mai era şi acesta? Arătaţi-mi şi mie un

asemenea permis, le ordonă el.

Capul-de-Ou băgă mâna într-o pungă soioasă de piele care-i atârna în jurul gâtului, legată cu un şnur zdrenţuit, şi-i înmână un carton roşu de mici dimensiuni. Permisul era confecţionat din carton ieftin, nu din plastic; cu toate acestea, purta Marele Sigiliu al Heldon-ului şi avea o margine gravată cu svastici minuscule şi încârligate, motivul tradiţional al Ministerului Purităţii Genetice. Cu litere mari de tipar, lipsite de eleganţă, cartonul proclama: „Permis pe o zi, valabil pentru un sejur de zece ore exclusiv în Ulmgarn, în data de 14 mai 1142 A.F. Încălcarea acestor condiţii este pasibilă de pedeapsa capitală”.

Profund dezgustat, Feric îi înapoie permisul.

— Asta e o practică obişnuită? întrebă el. Non-cetăţenilor li se permite în mod curent să treacă fluviul pentru şederi pe perioade limitate?

— Cu condiţia să găsim slujbe pe care bărbaţii adevăraţi ca dumneavoastră le consideră sub demnitatea lor, explică unul dintre pitici.

Deci asta era! Feric auzise că universalismul câştigă popularitate în sânul maselor din Heldon, dar cu greu şi-ar fi imaginat că doctrina perfidă promulgată de Domi avea o influenţă suficient de puternică pentru a afecta cu adevărat stricteţea necesarelor legi ale purităţii genetice. Universaliştii cereau sus şi tare zămislirea de creaturi fără minte, cu statut de sclavi, care să facă muncile simple, un soi de perversiune asupra protoplasmei pe care Dominatorii o practicau în Zind. Încă nu ajunseseră destul de puternici pentru a-şi împlini acest scop detestabil, dar era limpede că reuşiseră să agite masele amorfe până într-atât încât guvernul lipsit de şira spinării permitea de fapt mutanţilor să muncească în Heldon, ca o cedare abjectă în faţa acestei tendinţe.

— Revoltător! murmură Feric şi, din câţiva paşi hotărâţi, lăsă mult în urmă grupul de lighioane cvasiumane. Ceea ce văzuse până acum îl tulburase-profund. Nici nu intrase bine în Heldon că găsise deja o fortăreaţă vamală sub înrâurirea unui Dominator şi încălcări grosolane şi şocante ale legii purităţii genetice, care nu puteau fi puse decât pe seama influenţei Universaliştilor. Oare Republica Superioară era putredă până la măduvă sau doar contaminată la extremităţi? În orice caz, datoria lui de bărbat adevărat era limpede: trebuia să-şi exercite puterile până la limită pentru a restabili inflexibilitatea legilor purităţii genetice,

să acţioneze pentru aplicarea lor stringentă, chiar fanatică, şi să folosească pe deplin orice prilej pe care destinul i-l va scoate în cale pentru slujirea acestei cauze sacre.

Cu această nouă hotărâre în minte şi cu un sentiment din ce în ce mai acut al misiunii ce-i stătea în faţă, Feric grăbi pasul şi ajunse să alerge cu paşi mari pe trotuarul ce ducea spre oraşul Ulmgarn şi spre marile întinderi ale Heldon-ului, care se desfăşurau în depărtări.

Podul. Ulm dădea direct în strada principală a oraşului Ulmgarn: o tăbliţă indicatoare emailată, aşezată în vârful unui stâlp zvelt din fontă, îl informă pe Feric Jaggar că acest bulevard important era cunoscut sub numele de Calea Podului. În faţa lui se desfăşura un spectacol care-i umplu sufletul de o bucurie caldă şi care alungă atât amintirea brizei de lângă fluviu, cât şi răceala pătrunzătoare a confruntărilor pe care le avusese în fortăreaţa vamală şi pe pod. Pentru prima oară în viaţa lui, Feric privea un oraş construit de bărbaţi adevăraţi pe un sol necontaminat şi locuit de specimene sănătoase, de un genotip pur uman; ce diferenţă faţă de decăderea şi descompunerea sordidă din Gormond!

În Gormond, străzile şi trotuarele nu erau decât bolovani grosolani bătuţi cu barosul în pământ şi trecătorul se putea aştepta să calce în cele mai scârnave gunoaie, excremente şi murdării. Străzile din Ulmgarn erau pavate cu beton lucios, perfect turnat şi bine întreţinut, iar trotuarele erau la rândul lor betonate şi decorate măiestrit cu intarsii din cărămidă glazurată în nuanţe de galben, auriu şi verde, toate de o curăţenie impecabilă. În Gormond, clădirile obişnuite erau construite din tablă şi din cherestea, iar cele mai mari din betoane turnate şi lipsite de orice ornamentaţie. Aici, clădirile obişnuite din cărămidă glazurată străluceau într-o multitudine de nuanţe vesele şi! luminoase, împodobite cu faţade din lemn bogat sculptat; edificiile maiestuoase se construiau din piatră neagră, Somptuoasă şi lustruită, înfrumuseţate cu faţade ornamentale din alamă şi feronerie şi grupuri statuare eroice. Pe străzile din Gormond se putea vedea o viermuială de corcituri, de Piei-Albastre, pitici, Capete-de-Ou, Feţe-de-Papagal, Oameni-Broască, nenumărate alte varietăţi de mutanţi puri, încrucişări corcite şi hibrizi mutant-umani; o strânsură aleatorie de fragmente disparate din zeci de specii diferite adunate laolaltă şi îmbrăcată

în cea mai mare parte în zdrenţe soioase şi puturoase. Într-un contrast ca de la cer la pământ, străzile din Ulmgarn erau binecuvântate de specimene distinse de umanitate adevărată, oriunde ţi-ai fi aruncat privirea: bărbaţi înalţi şi frumoşi, cu părul blond şi castaniu, cu ochi albaştri sau verzi şi cu toate părţile organice în locurile ce li se cuveneau, femei atrăgătoare, cu o înfăţişare la fel de îngrijită, toţi fiind înveşmântaţi într-o bogată varietate de straie din piele, nylon, bumbac şi mătase, blănuri şi catifele, împodobite cu bijuterii din aur şi argint şi cu broderii multicolore.

Acest ansamblu unitar genera o aură de sănătate psihică şi genetică, un spirit de puritate rasială şi de civilizaţie superioară care îi înnobilă sufletul lui Feric şi-l copleşi de recunoştinţă şi mândrie pentru norocul său genetic. Aceste fiinţe reprezentau încununarea creaţiei – *iar el era una dintre ele!*

Înălţându-şi umerii, Feric porni pe stradă în căutarea unui loc unde să poată lua masa şi de aici spre staţia de vehicule cu aburi, pentru că plănuia să-şi continue drumul spre metropola Helder din sud, care se numea Walder şi care se afla la nord de Pădurea de Smarald. Acolo, în al doilea oraş ca mărime al patriei sale, va zăbovi probabil o vreme înainte de a călători mai departe, spre capitala Heldhime, situată în inima zonei industriale a Heldon-ului. Era sigur că-şi va împlini destinul într-o metropolă sau alta a Republicii Superioare, iar nu într-unul dintre oraşele de pe malul Ulm-ului sau de la liziera Pădurii de Smarald.

Feric păşi prin dreptul unor magazine care ofereau spre vânzare tot felul de bogăţii şi de minuni. Ici erau pavilioane care expuneau belşugul pământului patriei şi magazine care etalau cele mai fine obiecte de îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi femei. Dincolo, pe Calea Podului, puteai cumpăra cele mai recente, mai perfecţionate şi mai îngrijit lucrate aparate mecanice şi electrice motoare cu aburi pentru uz casnic şi mecanisme pe care acestea le puneau în mişcare – maşini de spălat, unelte de tâmplărie şi sculptură, mori de cereale, pompe şi sisteme de ridicat de orice fel pe care ţi-l puteai închipui. Alte magazine cu ferestre largi ofereau piese de mobilier bogat sculptate, îmbrăcăminte de oraş, din piele sau cauciuc sintetic de cea mai bună consistenţă şi calitate, vopsele şi coloranţi, medicamente, leacuri faimoase chiar şi în Borgravia pentru potenţa lor – orice tip de produs civilizat pe care cineva ar fi fost capabil să şi-l imagineze sau să şi-l dorească.

Răspândite printre aceste magazine se găseau şi diverse restaurante şi taverne. Feric se opri în faţa câtorva dintre ele, adulmecând aromele care pluteau până în stradă şi observând clientela. În cele din urmă alese o tavernă mare numită Cuibul Vulturului, situată într-o clădire din cărămidă roşie, a cărei faţadă era înfrumuseţată cu scene pictate reprezentând Munţii Albaştri. Motivul central descria grafic inscripţia de deasupra: un vultur mare şi negru coborând în cuibul lui aşezat pe vârful unui munte cu piscul acoperit de zăpezi. Uşile tavernei stăteau larg deschise, mirosurile ce veneau până la Feric erau deosebit de îmbietoare şi dinăuntru răzbătea larma confuză produsă de o discuţiei aprinsă. Luat în întregul său, acest loc părea să stârnească foamea lui Feric, iar rumoarea îi înflăcără curiozitatea.

După ce trecu pragul tavernei, Feric se găsi într-o încăpere mare şi boltită, cu mese şi bănci solide din lemn. La mesele din unica sală erau răspândiţi în jur de patruzeci de bărbaţi, poate mai mulţi, care beau bere din halbe mari de porţelan, pe care fusese pictat motivul Cuibului Vulturului. Atenţia a cel puţin jumătate dintre bărbaţii prezenţi se îndrepta asupra unei siluete delicate, îmbrăcată cu o tunică verde croită îngrijit, care se aşezase pe marginea unei mese de la un capăt al sălii şi ţinea o cuvântare către un mic grup strâns în jurul său; restul consumatorilor discutau între ei cu voci domoale sau tăceau.

Feric îşi alese o masă liberă relativ apropiată de unde putea să audă vorbele oratorului slăbuţ dar înfocat, însă destul de departe ca să nu fie deranjat de gălăgia din jurul bărbatului. Un chelner îmbrăcat cu o uniformă cu fireturi roşii se apropie de Feric imediat după ce acesta se aşează pe scaun.

— Actuala conducere a Republicii Superioare sau, mai exact spus, capetele pătrate şi imbecilii care profanează fotoliile din Camera Consiliului cu dosurile lor nespălate, habar nu are de adevărata ameninţare ce planează asupra Heldon-ului, afirmă oratorul.

Deşi pe buze i se putea citi o vagă înfumurare şi din glas răzbătea o nuanţă de batjocură, omul ave a un umor sardonic în ochii negri, ceea ce atrase atenţia şi aprobarea lui Feric.

— Cu ce vă putem servi, Bărbat-Adevărat? întrebă chelnerul, distrăgându-i pentru moment atenţia de la discuţia de la masa de alături.

— O halbă cu bere şi o salată cu castraveţi, morcovi, salată verde, roşii, ceapă şi alte legume pe care le aveţi la îndemână,

dar proaspete şi nefierte.

Chelnerul îi aruncă o privire cam de sus şi se îndepărtă. Carnea era bineînţeles, produsul principal tradiţional în Heldon ca şi în alte părţi, aşa că uneori Feric se lăsa ademenit de asemenea feluri în care însă nu avea deplină încredere, deşi însăşi înclinaţia fanatică spre vegetarianism i se părea tot atât de lipsită de utilitate pe cât de nesănătoasă. Cu toate acestea, el ştia că procesul de-a lungul lanţului trofic de la legume până la carne concentra nivelul de contaminare radioactivă a alimentelor, şi de aceea ocolea carnea pe cât îi stătea în putinţă. Nu dorea să-şi întineze puritatea genetică de dragul satisfacerii apetitului alimentar; într-un înţeles mai înalt., ea era proprietatea comună a societăţii bărbaţilor adevăraţi şi asta îi comanda să o păzească şi să o apere ca pe o comoară rasială. Câte-o privire piezişă din partea unui chelner sau altul nu avea să-l determine să abdice de la îndatorirea lui rasială.

— Şi bineînţeles că fundul tău ar cinsti mai bine scaunul puterii, aşa-i Bogel? bubui vocea unui individ care se credea tare pe poziţie şi a cărui faţă se înroşise din cauza consumului exagerat de bere. Tovarăşii lui îşi exprimară aprobarea faţă de această replică prin hohote grosolane de râs, chiar dacă ele erau binevoitoare.

Oratorul Bogel părea să fi pierdut şirul pentru o clipă. Când le dădu răspunsul, Feric simţi că acesta nu era rodul unui instinct înnăscut, ci rezultatul unei intelectualizări tăioase, deşi destul de reci şi mecanice.

— Eu nu doresc putere pentru mine însumi, spuse Bogel cu maliţiozitate. Cu toate astea, dacă un specimen frumos ca tine m-ar îndemna să ocup un loc în Consiliu, aş fi un ingrat să mă împotrivesc dorinţei tale.

Asta declanşă un hohot de râs ceva mai slab. Feric se concentră mai atent asupra bărbaţilor care-l ascultau pe Bogel. Păreau să se împartă în două grupuri mari: aceia care-i acordau o atenţie serioasă până la extaz şi majoritatea, care lăsa impresia că-l consideră drept un soi de amuzament pe micuţul bărbat spilcuit, cu ochi strălucitori şi cu trăsături mohorâte. Cu toate acestea, ambele grupuri păreau a fi alcătuite în mare parte din indivizi care semănau între ei: bărbaţi în toată puterea, straşnici băutori de bere, proprietari de magazine, meseriaşi şi fermieri, judecând după înfăţişare – oameni simpli şi cinstiţi, despre a căror putere de înţelegere a treburilor de stat cu greu

se putea spune că era deosebit de profundă. Feric socoti că acest Bogel îşi supraaprecia publicul, dând cuvântării lui dintr-o tavernă un aer de superioritate şi sarcasm intelectual.

— Asta ar putea-o spune un Dominator! răcni un alt individ. Se auziră noi hohote de râs, dar de astă dată însoţite de o vagă undă de nelinişte.

În ochii lui Bogel se aprinse un foc lăuntric.

— *Astfel* ar vorbi un simpatizant al universalismului sau un om cuprins de o reţea de dominanţă, spuse el. Partidul Renaşterii Umane este duşmanul de moarte al Domilor şi al făţarnicilor şi lacheilor universalişti; nimeni nu îndrăzneşte să nege asta, nici măcar acele gunoaie umane. Prin urmare, ridiculizarea Partidului sau a conducerii sale serveşte numai interesele Dominatorilor. De unde ştim noi că astfel de vorbe nu ţi-au fost puse în gură de vreun stăpân inuman?

Spunând acestea, Bogel râse, dând de înţeles că voise să facă o glumă. Şi totuşi, auditoriul sărmanului bărbat nu pricepu deloc această subtilitate; chipurile deveniră posomorâte şi se creă o atmosferă de nesiguranţă. Evident că acest Bogel, deşi avea o minte ascuţită, nu poseda capacitatea şi instinctul oratorice de a urni oamenii în direcţia dorită.

— Îndrăzneşti să dai de-nţeles că aş fi manevrat de un Dominator? Prăpădit patetic ce eşti!

Bogel părea descumpănit; sigur nu dorise să stârnească sentimente de furie faţă de propria-i persoană, dar era la fel de sigur că exact asta reuşise prin cuvintele pe care le adresase. În acelaşi moment sosi şi chelnerul cu salata şi berea lui Feric. Feric sorbi nepăsător din bere şi ciuguli din mâncare, foarte concentrat fiind, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, să studieze drama ce se desfăşura în faţa lui.

Bogel zâmbi oarecum pierdut.

— Hai, prietene, spuse el. Nu mai fi atât de solemn şi de serios. N-am acuzat pe nimeni de aici că ar fi marioneta unui Dominator. Pe de altă parte totuşi, cum putem fi siguri că cineva nu este prins în mrejele unei reţele de dominanţă? Aceasta este starea de groază pe care o creează lighioanele astea insidioase: bărbaţi adevăraţi ca voi şi ca mine nu pot avea încredere unii în alţii atâta vreme cât până şi un singur Dom blestemat trăieşte înăuntrul hotarelor Heldon-ului!

Frumoasele vorbe domoliră întrucâtva mulţimea, cel puţin într-o măsură care să-i permită lui Bogel să continue:

— Această neînţelegere dintre noi constituie o lecţie exemplară pentru mizeria în care s-a scufundat Heldon sub un regim lipsit de vlagă, arătă el. Sunt gata să-mi pun viaţa zălog că nu există aici vreun bărbat adevărat care să se dea înapoi dacă ar fi vorba să rupă gâtul unui Dom, în caz că o asemenea creatură şi-ar face apariţia. Şi totuşi vă feriţi să sprijiniţi un partid destinat să alunge şi să distrugă fără milă această vermină. Nu există aici niciun bărbat adevărat care să ezite să-şi ucidă propriul vlăstar dacă el ar trăda specia umană şi s-ar împerechea cu un mutant sau cu un hibrid. Şi cu toate astea, atraşi spre trândăvie, suportaţi Consiliul, aflat sub presiunile universaliste, atunci când el slăbeşte vigilenţa asupra aplicării legilor purităţii genetice pentru a permite unor mutanţi străini să pătrundă în Heldon ca să facă muncile despre care lacheii Domilor v-au convins că sunt sub demnitatea voastră. Bineînţeles că într-un oraş precum Ulmgarn, Helder-i de treabă ca voi ar porni cu arma în mână, gata să se înroleze cu zecile şi să se ridice la înălţimea exigenţelor Partidului Renaşterii Umane, de îndată ce am proclama angajamentul nostru solemn de a păstra puritatea rasială a Heldon-ului şi de a alunga pe toţi dobitocii din Consiliu care, pentru a obţine favorurile şi voturile tuturor chiulangiilor şi ale pestei umane, ar trăda rigoarea de fier a legilor noastre de puritate genetică.

— Frumos spus! se simţi Feric obligat să-l aprobe cu voce tare. Numai că vocea lui se pierdu în uralele generale, pentru că Bogel îi atinsese dintr-o dată pe toţi ascultătorii în sentimentele lor nobile de mândrie rasială. Alţi bărbaţi aflaţi în tavernă abandonară conversaţiile lor pe alte teme şi-şi îndreptară atenţia către vorbitorul subţirel, cu păr negru.

— Cel puţin aşa mi-am imaginat eu, în marea mea naivitate, atunci când m-am hotărât să călătoresc de la Walder către aceste regiuni de graniţă, în căutarea unui sprijin pentru cauza noastră, continuă Bogel după ce ovaţiile se mai stinseră. Dar în loc de cetăţeni scandalizaţi pe bună dreptate ce am descoperit? Slăbănogi leneviţi, prea încântaţi şi fermecaţi de perspectiva că fiinţe inferioare fac muncile lor, pentru a protesta împotriva acestei jigniri! Ţărănoi ignoranţi care-şi închipuie că toţi Domii au fost alungaţi din Heldon numai şi numai pentru că un guvern format din descreieraţi şi eunuci rasiali face declaraţii în sensul ăsta!

Omul mersese prea departe pentru ca Feric să mai poată

rămâne deoparte. Evident că acest Bogel vorbea cu curajul unui adevărat patriot. Cuvântarea lui avea forţă de convingere, cauza lui era dreaptă şi cu atât mai demnă de a fi sprijinită, şi în aceste momente subjugase inimile publicului, dar pierduse totuşi din vigoare, complăcându-se într-un torturant sentiment de autocompătimire, în loc să ridice tensiunea şi să îndemne cu o voce tunătoare la acţiune concretă şi nemiloasă. În loc să obţină noi urale, el atrăgea o nouă şi sporită ostilitate a celor din jur. Bărbatul era în esenţă un bun orator, dar ca agitator politic eşuase lamentabil. Poate că totuşi situaţia mai putea fi salvată…

Feric sări în picioare şi strigă cu o voce curajoasă şi limpede:

— Printre noi există mulţi oameni care nu sunt nici slăbănogi şi nici ţărănoi ignoranţi!

Această exprimare cu voce tare a sentimentului de ostilitate al mulţimii atrase imediat atenţia asupra lui; nici Bogel nu îndrăzni să-l întrerupă, deoarece vorbele lui Feric îi arătaseră cu claritate situaţia neplăcută în care se pusese. Aşteptară cu toţii nerăbdători să asculte următoarele cuvinte ale lui Feric – îl va ataca pe orator sau va vorbi în apărarea lui?

— Există printre noi unii pentru care cuvintele tale reprezintă o provocare etern vie! continuă Feric, observând în acelaşi timp că ochii lui Bogel se luminaseră, iar buzele lui subţiri se relaxară într-un zâmbet. Printre noi sunt unii care nu vor tolera nicio clipă obrăznicia mutanţilor sau contaminarea solului uman prin prezenţa lor infectă. Avem în mijlocul nostru bărbaţi gata să sfârtece Domi cu mâinile goale de îndată ce le-ar apărea în faţa ochilor. Bărbaţi adevăraţi! Bărbaţi puri! Bărbaţi dăruiţi în mod fanatic ideii de păstrare a purităţii rasiale a Republicii Superioare Heldon, dar şi a aceleia de expansiune a domniei absolute a bărbaţilor adevăraţi asupra fiecărui colţişor locuibil de pe suprafaţa acestui pământ jalnic! Până şi-n inima celui mai trândav şi indolent om trăieşte un erou gata să pună mâna pe armă pentru a păstra genotipul pur uman! înseşi genele noastre urlă – exterminaţi mutantul! Izgoniţi-l din preajma voastră! Ucideţi-l pe Dom, oriunde l-aţi afla!

Publicul izbucni în aplauze şi urale prelungite. Cât timp ţinuseră ovaţiile, Feric observă că ochii tuturor oamenilor din tavernă erau fixaţi asupra lui; liniile de energie psihică păreau să lege centrul fiinţei lui cu inima fiecărui bărbat din încăpere. Era ca şi cum voinţa publicului îşi trăgea seva şi puterea din propria lui voinţă care, la rândul ei, le întorcea fervoarea înmulţită de

zeci de ori, într-o spirală din ce în ce mai înaltă de energie psihică, invadând şi dând noi dimensiuni fiinţei lui, o forţă rasială de neînfrânt care îi aparţinea şi pe care trebuia să o dirijeze încotro voia el. Se simţi cuprins de o inspiraţie subită: va oferi acestei energii o descărcare concretă, o ţintă.

— Iar un Dom poate fi găsit nu departe de acest loc, urmă Feric, după ce aplauzele încetară. Da, există un Dominator în mijlocul vostru şi încă în cel mai monstruos loc ce poate fi conceput! Această creatură vă stă la îndemână chiar în aceste momente!

În încăpere se lăsă o linişte profundă, iar Bogel profită de ea pentru a vorbi:

— De oameni ca tine are nevoie Partidul, Bărbat-Adevărat! Spune-ne, unde se ascunde acest Dominator? Garantez că printre cei prezenţi aici nu există cineva care să nu fie gata să-l facă fărâme-fărâmiţe!

Feric se arătă foarte încântat că Bogel înţelesese spiritul momentului. Cauza lui era demnă, ea aparţinea adevăratei umanităţi, iar eforturile lui meritau recompensate.

— Oricât vi s-ar părea de incredibil, un Dominator s-a strecurat în inima fortăreţei vamale de pe podul Ulm, însărcinată să apere puritatea voastră genetică, spuse Feric. El menţine întreaga garnizoană sub puterea reţelei de dominanţă!

Bărbaţilor din tavernă le scăpă un oftat îngrozitor. Feric nu-i lăsă să-şi revină din surpriză şi continuă:

— Gândiţi-vă numai ce oroare înseamnă asta! Această monstruozitate împuţită posedă un certificat de puritate genetică şi slujeşte ca scrib pentru analistul genetic împuternicit să acorde certificate cetăţenilor care sunt îndreptăţiţi să le ceară. Aflat în această citadelă, el suge şi slăbeşte voinţa garnizoanei şi a analistului, astfel că un veritabil fluviu de gene contaminate poate curge năvalnic în această zonă, asemenea unei haznale care otrăveşte posteritatea fiilor şi fiicelor voastre! Şi mai cred că nu există nimeni în garnizoană care să fi scăpat neînlănţuit de această reţea, nimeni care să se smulgă de sub puterea bestiei, pentru a-i face ferfeniţă păienjenişul!

Un tumult de murmure furioase răsună în tavernă. Acum oamenii erau pregătiţi să împlinească voinţa rasială aşa cum dorea Feric. Instinctele lor cele mai ascunse fuseseră stârnite din străfunduri – hotărârea neclintită de a proteja specia umană. El aprinsese un foc ce nu mai putea fi stins decât cu sânge de

Dominator.

— Ce mai aşteptăm? urlă Feric din rărunchi. Avem braţe, iar unii dintre noi sunt înarmaţi cu bastoane! Să mărşăluim până la pod şi să ne eliberăm camarazii de aceeaşi rasă! Moartea Dominatorului!

Spunând acestea, Feric îşi croi drum până lângă Bogel şi îl ridică în picioare pe bărbatul cel mărunţel. Feric îşi azvârli braţul puternic pe după umărul lui Bogel şi strigă:

— Moarte Dominatorului – să mergem la pod!

Mulţimea îi răspunse cu un urlet dezlănţuit în semn de aprobare şi Feric, urmat îndeaproape de Bogel, porni să mărşăluiască afară din tavernă, fără a mai privi peste umăr, încredinţat că gloata stârnită era mai mult decât dornică să meargă după el ori încotro ar fi condus-o.

Mulţimea se scurse pe Calea Podului ca o cohortă de îngeri răzbunători: treizeci sau patruzeci de Helder-i furioşi, în fruntea cărora se găseau Feric şi. Bogel. Toţi ceilalţi cetăţeni aflaţi pe stradă se opriră locului, uimiţi să vadă o asemenea procesiune tulburătoare; câţiva dintre cei mai îndrăzneţi li se alăturară, îngroşând rândurile.

Curând ajunseră la pod; Feric conduse grupul, mergând exact pe centrul lui, astfel că întreaga lăţime a podului era ocupată de bărbaţi hotărâţi care mărşăluiau umăr la umăr, uniţi de mânia justiţiară.

— Oricine ai fi, ai dat dovadă de calităţi extraordinare de orator, îi spuse Bogel lui Feric, pufnind şi gâfâind în efortul lui de a ţine ritmul cu pasul eroic al lui Feric. Partidul Renaşterii Umane are nevoie de un bărbat ca tine. Eu, din păcate, nu reuşesc să fiu un inspirator pentru mulţimi.

— Trebuie să-mi vorbeşti despre partidul tău după ce isprăvim aici, îi răspunse concis Feric.

— Cu plăcere. Dar cum socoţi că se va termina treaba asta? Scopul pe care ţi l-ai propus pare să depăşească puterea mea de înţelegere.

— Scopul meu este destul de simplu, îi răspunse Feric. Moartea Dominatorului din fortăreaţă. Dacă doreşti să câştigi devotamentul fanatic al oamenilor, trebuie să le permiţi să se boteze în sânge.

Mulţimea îşi continuă marşul pe pod, câte zece pe rând şi câte

cinci în adâncime, un grup pestriţ de sprijinitori de tejghele ai tavernelor, convertiţi temporar într-un batalion de asalt compus din războinici prin voinţa unui singur om. Feric trăia un sentiment de adâncă satisfacţie pentru că mărşăluia în fruntea coloanei de bărbaţi – exact ceea ce-şi imagina atunci când îi trecuse prin cap ideea de a alege cariera militară, ba chiar mai mult de atât. Putea simţi cum puterea formaţiei de bărbaţi aflaţi sub ordinele lui îi trecea prin propria fiinţă, dându-i un sentiment de credinţă absolută în destinul său. Era un conducător. Atunci când le vorbea, oamenii îl ascultau; atunci când le ordona, oamenii îl urmau. Şi asta fără nicio pregătire formală în vreo instituţie oficială şi fără să fie împuternicit legal; superioritatea sa în astfel de probleme era o calitate pe care altor oameni le era imposibil să n-o simtă ca înnăscută, fără îndoială gravată în chiar genele lui. Exact cum o herghelie de cai sălbatici recunoaşte supremaţia armăsarului din fruntea ei sau cum o haită de lupi îl acceptă pe cel mai puternic animal drept conducătorul ei natural, tot astfel aceşti oameni, pe care nu-i văzuse vreodată până în acele momente, erau subjugaţi de personalitatea lui şi de autoritatea ineluctabilă din vocea şi din persoana sa.

Era o forţă impresionantă şi îngrozitoare, care trebuia folosită numai în scopuri patriotice şi idealiste. Într-adevăr, chiar tăria voinţei lui era neîndoielnic rezultatul parţial al consacrării lui totale la cauza purităţi genetice şi la triumful final al oamenilor adevăraţi de pretutindeni. Numai împreunarea perfectă a idealismului cu fanatismul nemilos putea da naştere unei asemenea voinţe de neînfrânt.

Curând, mulţimea ajunse la fortăreaţa vamală. Soldatul care păzea intrarea îşi scoase bastonul şi, în timp ce Feric şi susţinătorii lui se apropiară, ridică arma deasupra capului, dar în ochi i se făcu simţită teama şi vocea îi sună nesigură când somă trupa de bărbaţi furioşi şi hotărâţi:

— Staţi! Ce înseamnă asta?

Ca răspuns, un individ solid, cu părul blond şi cu o faţă roşie, păşi afară din rând şi-l lovi pe nefericitul soldat drept în moalele capului cu o stacană de bere. Soldatul de gardă căzu jos, grămadă, ţinându-se cu mâinile de cap, căci sângele îi curgea şiroaie. Un altul îi smulse bastonul din mână şi, cu un urlet nestăvilit avangarda mulţimii pătrunse în forţă în interiorul fortăreţei, urmată îndeaproape de Feric, Bogel, şi restul trupei de şoc improvizate.

Gloata se îmbulzi puhoi în camera de examinare, împingând cu brutalitate pe cetăţenii potenţiali înşiruiţi la coadă de-a lungul mesei de piatră neagră, faţă în faţă rămânând doar cei patru vameşi şi o falangă de trupuri neclintite, cu chipurile congestionate de furie. Feţele celor trei bărbaţi adevăraţi exprimau atât uimire, cât şi spaimă în faţa acestui comportament nemaiîntâlnit; detestabilul Mork mimă stăpânirea de sine, dar Feric reuşi să vadă că el se simţea încolţit şi încerca disperat să-şi extindă reţeaua de dominanţă şi asupra acestei noi şi ameninţătoare buluciri de Helder-i.

— Ce înseamnă tot scandalul, acesta? întrebă vameşul vârstnic şi bărbos. Vă rog să părăsiţi imediat acest perimetru!

Feric detecta o bruscă slăbire a fervorii mulţimii; atacul psihic declanşat de Mork fusese favorizat de fermitatea galantului şi bătrânului războinic şi hotărârea trupei lui Feric se risipise.

Feric îşi făcu loc cu greu prin gloată şi ajunse la tejghea. Întinzându-şi mâna dreaptă vânjoasă dincolo de tejgheaua din piatră neagră, îl apucă pe Mork de gât, împiedicându-l să mai respire în strânsoarea degetelor lui şi îl trase pe nemernic pe jumătate peste masă. Faţa lui Mork se împurpura din cauza asfixiei şi Feric putu să simtă cum puterile lui psihice se dizolvau.

— Asta-i creatura cea scârboasă! strigă Feric. Monstrul ăsta e Domul care ţine fortăreaţa sub vraja lui nenorocită!

— … să te îneci în propria-ţi furie, gunoi uman, reuşi Mork să bolborosească spre Feric, văzând că nu mai avea scăpare.

Feric îşi întări strânsoarea şi bolboroseala Domului deveni un sunet înecat şi gutural. Un urlet uriaş şi sălbatic izbucni din partea mulţimii. Nenumărate braţe se întinseră peste masă, înşfăcându-l pe Mork de umeri, păr şi braţe şi, cu un efort comun, bărbaţii îl traseră pe Domul semiconştient, ridicându-l pe sus şi trântindu-l în mijlocul mulţimii.

Mork era prea slăbit din cauza lipsei de aer ca să încerce să se apere cu vreun folos; în plus, niciun Dominator nu putea măcar să spere că ar reuşi să supună voinţa comună a mai mult de patruzeci de Helder-i pe deplin conştienţi de identitatea lui nocivă şi animaţi de o mânie îndreptăţită.

— Într-o bună zi o să vă ploconiţi cu toţii în faţa Zind-ului şi o să urmaţi ordinele noastre, animale nevolnice! şuieră Domul, încercând din răsputeri să se ridice în picioare.

Pe dată, câteva picioare încălţate cu cizme groase îl loviră pe netrebnic în cuşca pieptului, lăsându-l fără suflare. O altă

lovitură, de astă dată în cap, îl făcu pe Dom să se prăbuşească fără cunoştinţă. În timp ce se prăvălea moale pe spate, mulţimea scoase un urlet animalic şi trupul lui dispăru într-o pădure de picioare, pumni şi bâte improvizate.

După câteva clipe, Mork nu mai era decât un sac însângerat de oase sfărâmate, care zăcea pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică din fortăreaţa vamală.

Feric îşi îndreptă atenţia spre cei trei Helder-i care rămăseseră fără grai de cealaltă parte a tejghelei. Încetul cu încetul, expresiile lor de uimire făcură loc unor măşti ale groazei.

Cel mai tânăr dintre ei îşi veni primul în fire.

— Mă simt de parcă aş fi ieşit dintr-un vis lung şi îngrozitor, murmură el. Mă simt din nou bărbat. Ce s-a întâmplat?

— Am avut un Dominator între noi, Rupp! spuse bătrânul soldat. Întinse mâna peste tejghea şi-l strânse de umăr pe Feric. Ai avut dreptate, Bărbat Adevărat Jaggar! exclamă el. Acum că viermele acela murdar a fost zdrobit şi reţeaua lui de dominanţă s-a destrămat, înţeleg că de când a sosit Mork aici am fost cu toţii sub condiţia de oameni. Ţie îţi datorăm bărbăţia!

— Nu mie îmi datoraţi bărbăţia, ci cauzei sacre a purităţii genetice, îi spuse Feric. Se întoarse pe jumătate ca să stea cu faţa la trupa de orăşeni. Asta să fie pentru toţi o lecţie! afirmă el. Aţi văzut cât de uşor au fost prinşi în plasa reţelei de dominanţă chiar şi paznicii de frontieră. Domii sunt pretutindeni şi nicăieri; rareori puteţi să-i vedeţi sau să-i simţiţi şi nu aveţi putere să vă eliberaţi dacă aţi picat în păienjenişul lor. Dar când o să-i vedeţi pe alţii că arată ca şi când ar fi cuprinşi de tentaculele minţii unui Dominator, îi puteţi elibera la fel de uşor ca atunci când rupeţi gâtul unei găini costelive. Suntem cu toţii apărători ai fraţilor noştri rasiali! Fie ca această mică victorie să lumineze ca un far în inimile voastre. Moarte Dominatorilor! Trăiască Heldon!

Fie ca niciun bărbat adevărat să nu-şi afle liniştea până când ultimul Dom nu-şi va găsi sfârşitul în ţărână, până când ultima părticică de pământ locuibil nu se va regăsi sub domnia de fier a oamenilor adevăraţi! Să-i înecăm pe toţi Dominatorii şi pe toţi corciţii într-o mare formată din propriul lor sânge!

Răsunară din nou ovaţii puternice; soldaţii vamei şi chiar cetăţenii eligibili se alăturară trupei de orăşeni pentru a sărbători evenimentul. Feric simţi braţe vânjoase atingându-i trupul şi înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, se trezi purtat, pe umeri de bărbaţii care înălţau urale. Încă ovaţionând, aplaudând şi

strigând, bunii Helder-i îl purtară pe Feric în triumf, ieşind din fortăreaţa vamală şi păşind pe pod.

Astfel îşi făcu Feric Jaggar cea de-a doua şi adevărata intrare în Heldon: nu ca un solicitant umil şi anonim de certificare, ci ca un erou triumfător, purtat pe umeri de susţinătorii săi.

3

DUPĂ CE camarazii cu care duseseră la bun sfârşit fapta din acea după-amiază îşi sărbătoriseră victoria şi plecaseră fiecare în drumul lui, Feric şi Bogel, la sugestia celui din urmă, se întoarseră la Hanul Valea din Pădure. În plus faţă de o sală mare comună, similară cu cea de la Cuibul Vulturului, acest local se putea lăuda cu trei saloane mai mici şi mai intime. Un ospătar-şef îmbrăcat într-o uniformă verde ca frunza pădurii, garnisită cu paspoal din piele neagră, îi conduse într-o cameră lambrisată cu lemn de stejar şi cu un tavan jos şi boltit, căptuşit cu cărămidă aparentă. Globurile electrice de pe fiecare masă, măiestrit lucrate pentru a simula torţe, erau singurele surse de iluminat. Înseşi mesele erau lespezi de granit cenuşiu, separate una de alta de rezemătoarele înalte ale băncilor tapiţate aşezate faţă în faţă, împărţind astfel salonul într-o serie de separeuri intime. Aici puteau discuta între patru ochi.

Bogel comandă o sticlă de vin alb, platouri cu cârnaţi şi salată de varză roşie. Feric nu protestă la vederea felurilor de mâncare ce i se puseră în faţă; există momente când oamenii îşi câştigă dreptul de a mânca şi carne, iar acesta era cu siguranţă unul dintre ele.

— Aşa, Feric Jaggar, spuse Bogel după ce ospătarul se îndepărtă, spune-mi cine eşti, care-ţi sunt scopurile pe care ţi le-ai propus în viaţă şi încotro mergi acum?

Feric îi povesti despre arborele lui genealogic şi despre întreaga istorie a vieţii lui până în acel moment, dar ea cu greu putea reprezenta o relatare foarte complexă sau din cale-afară de lungă. Până la sosirea mâncării, îl informase deja pe Bogel că destinaţia lui imediată era Walder. Dar scopul vieţii lui, îşi dădu el seama, devenise un subiect de o vastitate cosmică, dacă ţinea cont de evenimentele acelei după-amiezi, care păreau să-l fi trezit dintr-un somn ce-l ţinuse sub puterea lui toată viaţa. Pentru prima oară trăise deplina grandoare a propriei lui fiinţe, măsura adevărată a forţei ce zăcea în străfundurile neclintitei lui voinţe. Dintotdeauna îi fusese clară misiunea vieţii lui: să servească în orice mod pentru a fi de folos cauzei Heldon-ului, purităţii genetice şi adevăratei umanităţi. Marea încercare fusese aceea de a descoperi cum ar putea duce această cauză sacră pe

culmile cele mai înalte. Acum gândurile lui aveau ca scop găsirea căilor de a realiza triumful final al Heldon-ului şi al adevăratei umanităţi, prin împlinirea destinului său personal. Era o problemă de o complexitate şi de o vastitate copleşitoare, dar în adâncul sufletului Feric simţea certitudinea că soarta îl alesese pe el şi numai pe el pentru a săvârşi această supremă faptă de eroism.

Încercă să-i explice toate astea lui Bogel, iar omuleţul spilcuit îl aprobă dând din cap şi zâmbind înţelegător, ca şi cum vorbele lui Feric nu făceau altceva decât să-i confirme o convingere intimă, formată cu mult timp în urmai.

— Şi eu simt această aură a destinului care te învăluie, mărturisi Bogel. O simt cu atât mai acut cu cât mi-e limpede că aceasta e o calitate care mie îmi lipseşte. Servim aceeaşi cauză nobilă cu aceeaşi fervoare patriotică şi mă simt peste măsură de flatat că sunt egalul tău intelectual. În plus, am întemeiat un mic grup de susţinători care mă consideră liderul lor. Cu toate astea, după ce te-am ascultat vorbind, văzând cum cuvintele tale ridică oamenii şi-i determină la acţiune, mi s-ar părea scandalos şi ridicol dacă Partidul Renaşterii Umane ar avea alt Secretar-General decât pe tine. Eu pot planifica, teoretiza şi organiza destul de bine, dar nu posed această mantie a destinului pe care tu evident că o ai, bunul meu Feric. Eu am capacitatea de a conduce, însă tu posezi puterea de a inspira şi a mobiliza la acţiune.

Feric cântări vorbele lui Bogel, poate mai profund decât ar fi dorit acesta. Bogel dovedea destulă inteligenţă, dar marea lui slăbiciune era că se considera mult mai inteligent decât era în realitate. Înţelesul nedeclarat al vorbelor lui era limpede: voia ca Feric să conducă în timp ce el va trage sforile din spatele scenei. Numai că înţelesese greşit una dintre marile lecţii ale istoriei. Un bărbat ar putea domni fără a fi un lider autentic, dar niciun lider adevărat nu trebuie să se teamă că va fi dominat de o fiinţă atât de neînsemnată. Cunoscând acest adevăr. Feric ştia că Bogel va rămâne întotdeauna vasalul său şi niciodată nu se va întâmpla invers; într-o astfel de situaţie, individul nu-i putea fi decât util şi, detectând esenţa planului destul de transparent urzit de el, răsuflă uşurat.

— Îmi oferi funcţia supremă de conducere din Partidul tău, Seph Bogel? întrebă Feric cu o anumită incredulitate calculată. Mie, după ce abia m-ai cunoscut într-o tavernă în această după-amiază? Propunerea ta mă face să fiu destul de sceptic în ceea

ce priveşte forţa mulţimii pe care mă chemi să o conduc!

Bogel râse şi sorbi din vin.

— Ca să-ţi mărturisesc adevărul, scepticismul tău este justificat, spuse el. Partidul Renaşterii Umane nu se poate lăuda decât cu cel mult trei sute de membri înscrişi pe listele lui.

— Îmi ceri să conduc o farsă! Decât dacă, nu cumva, membrii lui reprezintă elita naţiunii.

— Ca să fiu cinstit, recunoscu Bogel, membrii Partidului sunt în cea mai mare parte simpli lucrători, fermieri şi meşteşugari, la care se adaugă câţiva militari şi ofiţeri de poliţie.

— Dar e scandalos! afirmă Feric, de-a dreptul uimit de traseul sinuos al recunoaşterilor lui Bogel.

Omul îi cerea să conducă acest partid şi după aceea admitea cu nonşalanţă că totul era o farsă de prost gust.

Dar Bogel deveni brusc deosebit de înflăcărat:

— Gândeşte-te la situaţia reală. Astăzi Heldon-ul se află în mâinile unor oameni pentru care Marele Război nu-i decât o amintire palidă, oameni care ne-ar vinde puritatea genetică pentru a potoli poftele lumpenproletariatului trândav, în căutarea unei vieţi de confort şi indolenţă, pentru care graniţele Heldon-ului reprezintă doar nişte linii trasate pe o hartă politică, iar nu tranşeele din linia întâi în sfântul război genetic. Majoritatea populaţiei somnolează cu aceste concepţii greşite adânc implantate în minte; idealismul fanatic pe care s-a constituit marea noastră citadelă a purităţii genetice, de-a lungul a secole de hotărâre neînfrântă şi de luptă eroică, se diluează într-un individualism dezgustător. Mai mult, chiar aşa-numitele elemente de elită ale societăţii sunt, prin propria lor voinţă, oarbe în faţa pericolului. Doar o mână de bărbaţi, mulţi dintre ei oameni simpli, care vibrează la cel mai profund instinct rasial, înţeleg situaţia dramatică aşa cum este ea. Asta nu face să-ţi fiarbă sângele în vine?

Chipul lui Bogel radia de pasiune, şi strălucirea torţei care-i lumina trăsăturile îi transformă faţa într-o mască de furie dreaptă, care arunca scântei în adâncul sufletului lui Feric.

— Bineînţeles că da! exclamă Feric. Dar ce are asta de-a face cu soarta micului tău partid?

— Gândeşte-te la unul ca mine, spuse Bogel cu amărăciune vizibilă, care înţelege primejdia mortală care pândeşte Heldon-ul şi care, prin urmare, hotărăşte să-şi dedice viaţa îndeplinirii

datoriei lui rasiale. Şi care nu poate realiza nimic altceva în afară de întemeiere unui partid de buzunar, cu aproape trei sute de membri! Asta nu-ţi aprinde sângele în vine?

Feric era profund mişcat; deşi apreciase corect ambiţiile personale ale lui Bogel, subestimase tăria idealismului acestui om. Ambiţia personală şi idealismul fanatic erau cei mai de temut aliaţi atunci când se conjugau în slujirea unei cauze drepte. Bogel avea să servească în mod strălucit.

— Îţi înţeleg mâhnirea, spuse Feric simplu.

— Împreună putem modela cursul istoriei! exclamă Bogel, plin de înflăcărare. Amândoi înţelegem pericolul, amândoi suntem de acord că Heldon trebuie condus de bărbaţi cu convingeri inflexibile şi cu dârzenie nestrămutată, care să ştie ce e de făcut pentru anihilarea Domilor şi pentru a-i alunga pe cvasi-oameni şi care să nu dea înapoi atunci când vine momentul decisiv pentru a acţiona. Eu am pus bazele nucleului unei organizaţii naţionale pe care acum ţi-o pun la picioare. Vrei să accepţi? Vrei să conduci Heldon-ul până la victoria finală, Feric Jaggar?

Ascultând planurile măreţe ale lui Bogel, Feric nu-şi putu reprima un zâmbet. Omul vorbea de parcă i-ar fi oferit Sceptrul Imperial, Marea Ghioagă de Held de mult pierdută, iar nu conducerea unui partid pipernicit şi mizer. Mai mult decât atât, lui Feric îi era imposibil să nu simtă că Bogel dramatiza puţin situaţia pentru a-l convinge. Cu toate acestea, în adâncul fiinţei lui, Bogel era perfect sincer, şi un bărbat adevărat nu putea’ refuza un asemenea apel. Pe lângă acestea, se puteau obţine rezultate grandioase pornind de la lucruri neînsemnate. Intrase în Heldon singur şi fără niciun prieten; va sosi în Walder ca lider ai unui mic grup de simpatizanţi. Bineînţeles că destinul îi aşezase această ocazie în cale ca pe o dovadă a misiunii lui; la fel de sigur era că îi revenea datoria de a accepta provocarea sorţii.

— Foarte bine, răspunse el. Accept. Mâine dimineaţă vom lua vehiculul cu aburi spre Walder.

Bogel jubila; părea exuberant ca un copilaş care tocmai primise o jucărie nouă.

— Minunat, exclamă el. Înainte de a ne retrage la culcare, voi transmite o telegramă-radio către Cartierul General al Partidului pentru a se organiza sosirea ta. Acesta reprezintă începutul unei noi epoci pentru Heldon şi pentru lumea întreagă. Simt asta în sufletul meu.

A doua zi dimineaţă, când Feric şi Bogel urcară în vehiculul cu aburi către Walder, în Ulmgarn era o vreme minunată, cu cer albastru. Feric se simţea proaspăt şi plin de vigoare. În plus, în contrast cu călătoria mai scurtă de la Gormond până la Pormi, acest drum de două zile spre Walder promitea să fie o experienţă cu mult mai plăcută. Vehiculul cu aburi borgravian fusese o rablă nenorocită, care abia se ţinea întreagă şi care din interior crea impresia unui instrument de tortură atunci când se deplasa hurducăind pe drumurile prost marcate, pe nişte roţi care nici nu păreau să fie rotunde. Împotriva voinţei lui, călătorise în acel scârnav mijloc de transport împreună cu o hoardă de mutanţi şi hibrizi dintre cei mai josnici şi, în plus, totul puţea ca o hazna descoperită. Pe de altă parte, Zefirul de Smarald era o maşină nouă şi strălucitoare, cu roţi echipate cu cauciucuri pneumatice dintre cele mai moderne, a căror folosire fusese posibilă graţie perfecţiunii legendare a căilor rutiere Helder.

Exteriorul cabinei era de un verde-smarald impecabil, decorat cu dungi discrete de culoare brună, iar metalul cazanului şi cabina de conducere străluceau fără să prezinte un fir de rugină. Pe dinăuntru, cabina era lucrată în plăci din lemn de pin, sticla geamurilor lucea de curăţenie şi doar jumătate din cele cincizeci de fotolii, îmbrăcate în catifea roşie pluşată şi tapiţate cu perne moi şi pufoase, erau ocupate în majoritate de exemplare frumoase şi atrăgătoare. Acest vehicul cu aburi reprezenta un tribut răscolitor adus meşteşugului şi tehnologiei Holder. De asemenea, mai tot drumul către Walder trecea prin văi sinuoase şi pe lângă vâlcele ale Pădurii de Smarald, un ţinut renumit pentru frumuseţea peisajelor, în sfârşit, nu va mai călători singur şi izolat în mijlocul unei adunături de corcituri, ci alături de proaspătul lui protejat, Seph Bogel, în compania unor Helder-i. Promitea să fie cu adevărat o călătorie încântătoare!

Feric şi Bogel îşi ocupară fotoliile aşezate aproape în mijlocul cabinei, la distanţă egală de zgomotul motorului cu aburi din faţă şi de legănarea exagerată a părţii din spate a vehiculului; locuri de primă calitate, de felul celor preferate de călătorii încercaţi, îl asigură Bogel. El insistă ca noul său lider să ocupe locul de la fereastră.

După ce se urcară toţi pasagerii, o însoţitoare de bord îmbrăcată cu o livrea verde cu brun, ieşi din cămăruţa situată între partea din faţă a cabinei călătorilor şi peretele tenderului cu

lemne, se prezentă ca Adevărata-Doamnă Garth şi distribui pernuţe celor care doreau.

Uşa cabinei se închise şi vehiculul debloca frânele cu o purjare viguroasă; apoi motorul începu să transmită în întreaga cabină o vibraţie continuă, lentă şi puternică, deosebit de plăcută, şi vehiculul cu aburi plecă încet din depoul staţiei.

Încă de pe străzile din Ulmgarn, vehiculul căpătă constant viteză şi, când ajunse la marginea oraşului şi intră pe autostrada largă, se deplasa deja cu mai bine de treizeci, şi cinci de mile pe oră, şi încă accelera. Niciun vehicul din Borgravia nu mersese vreodată cu o asemenea iuţeală şi Feric se simţi însufleţit de senzaţia fizică a vitezei ameţitoare. Vehiculul nu reduse acceleraţia decât atunci când atinse viteza de cincizeci de mile pe oră pe o porţiune dreaptă şi în pantă, care trecea ca o săgeată, printre ogoare Verzi şi culturi îngrijite, spre liziera Pădurii de Smarald care se apropia din ce în ce şi devenea tot mai înaltă, ca un zid verde,

— Ia priveşte! strigă Bogel pe neaşteptate, întrerupând reveria lui Feric.

Acesta se întoarse şi văzu că Bogel arăta cu degetul pe geamul din spate al vehiculului cu aburi către ceva care-l depăşea cu o viteză incredibilă.

— O maşină cu benzină! exclamă Bogel. Pariez că n-ai văzut o asemenea minune în Borgravia!

Feric auzise despre această minunăţie, dar nu văzuse niciodată una. Spre deosebire de vehiculele rutiere cu aburi, care ardeau lemn uşor de procurat, maşina cu benzină era acţionată de un aşa-numit motor cu combustie internă, care avea nevoie de petrol drept combustibil. Acest lichid negru trebuia să fie transportat în vase armate şi protejate tocmai din ţinuturile sălbatice din îndepărtatul sud sau achiziţionat de la scârboşii locuitori ai Zind-ului; ambele soluţii presupuneau cheltuieli enorme. Rezultatul era un vehicul capabil de viteze incredibile care se apropiau de o sută de mile pe oră, dar consumau un combustibil extrem de rar şi de scump. În Borgravia asemenea motoare se foloseau doar la cele cinci sau şase aparate de zbor aflate în proprietatea ţării sau la vehiculele celor mai înalte oficialităţi. Feric auzise că astfel de maşini pe benzină erau mai numeroase în civilizaţia superioară a Heldon-ului, dar se socoti norocos că-i fusese dat să vadă una chiar de la începutul călătoriei sale.

După câteva momente, maşina ajunse din urmă vehiculul cu aburi şi făcu o mişcare laterală largă pentru a-l depăşi. Feric reuşi să arunce o privire la vehicul şi să vadă un mijloc de transport care avea un sfert din lungimea vehiculului cu aburi, o treime din înălţimea lui şi jumătate din lăţime, cu un fel de capişon lung în partea din faţă, apoi o cabină deschisă unde se afla un şofer îmbrăcat într-o livrea cenuşie cu negru, arătându-i apartenenţa la guvern şi, în sfârşit, o cabină mică şi închisă, în care n-ar fi putut încăpea decât şase persoane. Întreaga maşină era acoperită cu email roşu şi în momentul în care merse paralel cu vehiculul cu aburi, sună din claxon şi acceleră rapid, cu un vuiet constant; se îndepărtă şi dispăru din câmpul vizual când autostrada intră în Pădurea de Smarald, constituind o privelişte cu adevărat magnifică.

— Într-o bună zi va trebui să avem şi noi o asemenea maşină de transport, spuse Feric adresându-se lui Bogel. Aşa ar trebui să călătorească un conducător! De fapt, în acest fel ar trebui să călătorească orice grup de elită – cu viteză, fast şi strălucire!

— Petrolul este monstruos de scump, constată Bogel cu mâhnire în glas. Aşa cum se prezintă situaţia trezoreriei Partidului în momentul de faţă, ea s-ar goli într-un an dacă am folosi o asemenea maşină pe benzină.

— Asta nu s-ar întâmpla dacă am controla terenurile petrolifere din partea de sud-vest a Zind-ului, mormăi Feric mai mult pentru sine.

— Poftim?

Feric zâmbi.

— Mă gândesc la viitor, Bogel, spuse el. Un viitor în care localităţile de pe întinsul Heldon-ului să fie strâns legate între ele de drumuri minunate şi în care până şi un Helder cu mijloace materiale foarte modeste să-şi poată permite să conducă o maşină pe benzină, un viitor în care marile terenuri petrolifere din sud-vestul Zind-ului să devină rezervorul nostru personal de petrol.

Bogel rămase cu ochii mari cât cepele.

— Ai vise eroice, Feric Jaggar! remarcă el.

Iar Feric îi răspunse:

— Noua Epocă va fi mai eroică decât visez eu acum, Bogel. Trebuie să devenim o rasă de adevăraţi eroi pentru a împlini toate acestea. Şi, când asta se va întâmpla, vom trăi într-un stil

potrivit unei asemenea rase de semizei.

Curând, vehiculul intră în Pădurea de Smarald. Pe aici drumul mergea de-a lungul malului drept al unui râu iute, cu apă limpede, care îşi croise albia plină de meandre line prin dumbrăvile din porţiunile mai joase ale pădurii. Aici şoferul se văzu silit să reducă viteza până în jurul a treizeci de mile pe oră pentru a fi sigur că vehiculul va rămâne pe şosea în curbele cele mai strânse. Acest ritm maiestuos îi îngădui lui Feric să contemple pe îndelete mult lăudata Pădure virgină, primordială.

Copacii înşişi aveau vârste venerabile, trunchiurile lor cu scoarţa groasă şi aspră fuseseră sculptate de natură în forma unor chipuri fantastice şi înspăimântătoare cu coroane luxuriante de frunze de culoare verde închis. Erau aşezaţi falnic la intervale egale, parcă măsurate, astfel încât oamenii să poată merge pe jos cu destulă uşurinţă de la o dumbravă la alta, apăraţi în acelaşi timp contra arşiţei soarelui de umbrele adânci şi grele. Restul vegetaţiei Pădurii era compus în principal din ferigi, tufişuri joase şi petice de iarbă, împreună cu ciuperci şi fungi. Nu se vedea nimic din aglomerarea şi abundenţa purpurie şi canceroasă a vălmăşagului obscen, mutat, care sufoca peticele răsfirate ale junglei iradiate din Borgravia, şi care făceau ca fiecare asemenea loc să devină o adevărată cloacă dezgustătoare şi de nepătruns, şi pe unde hălăduiau fiare a căror simplă apariţie era de ajuns pentru a-i întoarce stomacul pe dos chiar şi unui bărbat puternic şi rezistent.

Copacii Pădurii de Smarald erau puri din punct de vedere genetic; această Pădure supravieţuise Epocii Pârjolului practic neatinsă şi cu solul necontaminat. Nimeni nu cunoştea vârsta Pădurii; ea era cu mult mai veche decât însuşi Heldon-ul şi probabil că ea existase în această formă chiar înainte de apariţia genotipului pur uman. Basmele arătau că specia umană se născuse în această Pădure.

Poate că asta reprezenta o simplă superstiţie, dar realitatea era că aici, în Pădurea de Smarald, se refugiaseră grupuri mici de oameni adevăraţi după Pârjol şi uciseseră orice mutanţi care fuseseră îndeajuns de descreieraţi ca să se aventureze în Pădure, după care Stal Held unise aceste pâlcuri de oameni în regatul Heldon. Generaţie după generaţie, Helder-ii îşi întinseseră stăpânirea până dincolo de hotarele Pădurii, purificând câmpiile înconjurătoare de mutaţie până când Heldon-

ul ajunsese să aibă graniţele din timpurile moderne. Tot aici se refugiase în timpul Războiului Civil şi Sigmark al IV-lea, ultimul dintre regii Helder, retrăgându-se parcă din instinct în inima ancestrală a ţării unde, după cum spunea legenda, ascunsese Marea Ghioagă de Held până în ziua în care avea să fie descoperită de un exemplar pur. Cu genealogie regală, pentru a mânui din nou legendara armă şi pentru a reclama tronul. După aceea, Sigmark al IV-lea, curtea sa şi sângele regal dispăruseră în ceţurile istoriei.

Da, Pădurea de Smarald era încărcată de legende care relatau întâmplări de dinaintea Pârjolului şi ocupa un loc special în istoria şi sufletul Heldon-ului. Feric simţi un respect plin de mândrie în acest spaţiu. Gloria trecutului putea fi pipăită în jurul lui în legendele Pădurii, în istoria glorioasă şi uneori; întunecată care se desfăşurase aici şi chiar prin simpla existenţă a Pădurii – o insulă de pământ împădurit care scăpase necontaminat în timpul Pârjolului, care de-a lungul veacurilor îşi răspândise puritatea în întregul Heldon, iar asta era o promisiune vie că-ntr-o bună zi forţele purităţii genetice vor renaşte şi vor cuceri lumea.

— Magnific, nu-i aşa? şopti Bogel.

Feric se mulţumi să aprobe clătinând din cap, în timp ce vehiculul cu aburi îşi continua drumul în adâncul impunătoarei Păduri.

La puţin timp după ca soarele trecuse de zenit, însoţitoarea le oferi un prânz compus din pâine neagră, cârnaţi reci şi bere. Vehiculul se afla în inima Pădurii acum; drumul şerpuia printre dealuri joase şi bogat împădurite, unde pasagerii care mâncau puteau vedea din când în când câte un iepure sau o căprioară. În timp ce mesteca, Feric arunca priviri către restul pasagerilor, deşi nu schimbase nicio vorbă cu vreunul dintre ei până afum. Evident, nu stătea în obiceiul călătorilor din vehiculul cu aburi să-şi îndrepte atenţia asupra unor necunoscuţi, un contrast bine venit faţă de sporovăială zgomotoasă şi dezgustătoare din mijloacele de transport borgraviene.

Grupul Helder aflat în vehicul părea tipic şi format în cea mai mare parte din oameni adevăraţi, robuşti. Feric văzu o familie de ţărani viguroşi, îmbrăcaţi în straiele lor cele mai bune, haine vesele în culori albe, roşii, galbene şi albastre, simple ce-i drept, dar absolut imaculate. Câţiva negustori purtau haine mai bogate, chiar dacă ceva mai solemne, iar doi dintre ei călătoreau evident cu soţiile. Mai erau în plus tot felul de bărbaţi şi femei cu

înfăţişare respectabilă, a căror profesiuni nu se putea ghici. În concluzie, era un grup cu un aer cultivat şi pe deplin civilizat, o secţiune transversală, lipsită de spectaculos, a populaţiei din Heldon şi, prin urmare, un tribut acordat nobleței genetice a populaţiei luate în întregul ei.

Toţi păreau să soarbă o bogăţie spirituală din peisajul adânc adumbrit prin care trecea vehiculul cu aburi; vocile erau şoptite, chiar solemne, ochii nu se dezlipeau o clipă de la priveliştile grandioase care se vedeau prin geamuri. Prezenţa copleşitoare a vieţii primordiale necontaminate, istoria glorioasă în care era scăldată Pădurea, produceau o atmosferă ce putea fi caracterizată, fără riscul de a greşi, drept mistică. Trebuia să fii un mutant de cea mai josnică speţă sau un Dom lipsit de suflet ca să nu simţi vraja acestui loc.

— Bogel, simt că Pădurea aceasta degajă o mare forţă, spuse Feric încet. Aici trăiesc experienţa unei legături organice cu strălucirea istoriei noastre rasiale. Aproape că pot auzi vocea genelor mele cântând saga trecutului ancestral.

— Pădurea aceasta e stranie, îl aprobă Bogel. Astăzi trăiesc aici oameni ciudaţi, bande de vânători nomazi, culegători de ciuperci sălbatice şi de ierburi de pădure şi uneori briganzi. Dacă ar fi să dăm crezare poveştilor ce se spun, aici există chiar practicanţi ai artelor negre de dinaintea Pârjolului.

Feric zâmbi.

— Ţi-e frică de vrăjitorii şi de spiriduşii Pădurii; asta să înţeleg, Bogel? îl îmboldi el.

— Nu cred în prostii şi superstiţii de felul ăsta, spuse Bogel. Cu toate astea, e un adevăr istoric că o parte dintre strămoşii noştri au supravieţuit în pădure cel puţin până au făurit Marea Ghioagă de Held pentru Stal Held care a trăit multe generaţii după Pârjol. Trebuie să recunosc că ideea după care descendenţii lor s-ar putea să plănuiască undeva, în aceste poiene, să readucă Pârjolul îmi dă un fior. Chiar dacă ştiu foarte bine că nu există asemenea magicieni.

Auzind acestea, Feric rămase tăcut. Nimeni nu dorea să evoce nici măcar în închipuire reîntoarcerea Pârjolului. Din aceste scurte şi puţine zile de holocaust, petrecut cu secole în urmă, se răspândiseră relele majore care încă bântuiau lumea: contaminarea genetică a rasei, umane, terenurile uriaşe, pustii şi radioactive, care acopereau o mare parte a globului pământesc, existenţa fetidă a Domilor. Vechea lume pierise în Epoca

Pârjolului; noua lume care se născuse era o imitaţie palidă şi pipernicită a gloriei anticilor. Oamenii adevăraţi vor blestema Epoca Pârjolului atâta vreme cât va dăinui specia umană.

Dar într-o zi, şi asta chiar în timpul vieţii sale, oamenii adevăraţi vor fi călăuziţi în mod irevocabil pe drumul luminos către o Epocă de Aur; Feric îşi făcu acest jurământ solemn, în timp ce vehiculul cu aburi îl ducea către nord, prin impunătoarele frumuseţi ale Pădurii de Smarald.

Când puterea şi strălucirea soarelui începură să pălească, deasupra Pădurii coborî o perdea crepusculară roşie şi grea, precum şi umbre lungi şi întunecate, făcând ca dumbrăvile cu copaci deşi şi noduroşi să pară destul de înspăimântătoare şi de sinistre; cu mult timp înainte de apus, Pădurea de Smarald căpăta trăsăturile unei păduri învăluite în noapte. Mintea popula Pădurea cu formele şi spaimele nopţii. Asta nu era totuna cu a afirma că lumina crepusculară despuia Pădurea de frumuseţe, ci dimpotrivă, îi sporea grandoarea, deşi acum vraja ei dobândise un aer mai sălbatic şi mai mohorât.

Vehiculul cu aburi se deplasa prin Pădure precum un obiect izolat în spaţiu şi timp; nimic nu părea real în afara vastităţii silvane prin care crea impresia că se furişa asemenea unei creaturi scoase din elementul ei natural.

Dar în momentul în care vehiculul luă încet o curbă deosebit de strânsă a şoselei, această stare sufletească de detaşare mistică se sfărâmă brusc în ţăndări. Acolo, pe marginea drumului, se afla maşina roşie cu benzină care trecuse vuind glorioasă pe lângă vehiculul cu aburi în urmă cu câteva ore, răsturnată pe spate, amintind de carapacea unui uriaş gândac mort, cu cauciucurile sfâşiate şi ajunse nişte zdrenţe şi cu trupul ei de metal răsucit, sfârtecat şi presărat cu găuri provocate de gloanţe. Nu se vedeau trupuri, nici vii, nici moarte.

Un babilon de voci izbucni în cabina vehiculului cu aburi când şoferul încetini şi opri lângă, epavă, cu un scrâşnet de frâne însoţit de şuieratul aburului. Vacarmul făcu repede loc unei tăceri neliniştite când toată lumea înţelese cu claritate că nu era nicio fiinţă vie în maşina distrusă.

— Se vede de la o poştă că asta-i opera briganzilor, spuse Bogel. Nu este o întâmplare cu totul ieşită din comun prin locurile astea.

— Crezi că ne, paşte şi pe noi primejdia de a fi atacaţi? îl întrebă Feric.

Nu se simţea speriat, ci doar uşor şi ciudat cuprins de o emoţie pe care cu greu ar fi putut s-o explice.

— Greu de spus, răspunse Bogel. Una e să organizezi o ambuscadă pentru a imobiliza o maşină mică şi alta să opreşti un vehicul cu aburi de dimensiunile astea. Doar Răzbunătorii Negri, cu motocicletele lor, sunt cu adevărat capabili de o asemenea ispravă şi din câte înţeleg, scopul lor principal este de a obţine benzină. Prin urmare, mi se pare improbabil ca ei să atace un vehicul cu aburi.

Conducătorul vehiculului cu aburi nu se simţi obligat să deschidă uşa cabinei sau să coboare din propria lui cabină; cei ce comiseseră această faptă se puteau afla ascunşi prin vecinătate. După ce vreme de câteva minute inspectă epava din interiorul sigur al cabinei şi se încredinţă că nu existau supravieţuitori, el eliberă frânele, deschise supapa de admisie a aburului în motor şi vehiculul îşi continuă drumul, în timp ce în interior se instală o atmosferă de nelinişte amestecată cu tenacitate hotărâtă, aşa cum bine le stătea unor oameni Helder.

În continuare, vehiculul merse liniştit vreme de aproape jumătate de oră şi dispoziţia celor din cabină se mai lumină puţin o dată cu scurgerea acestui interval de timp în care nu se mai petrecuse nimic. Drept înainte, şoseaua trecea pe lângă un făgaş săpat între două dealuri, care fusese demult albia unui torent, dar acum forma doar un soi de drum ce ducea spre adâncul Pădurii.

Când vehiculul cu aburi trecu pe lângă acest canion miniatural, izbucni o incredibilă şi neaşteptată hărmălaie, care acoperi duduitul constant al motorului: o serie de mici explozii, stridente şi sacadate, care tuşiră în noapte ca o haită de lincşi uriaşi din metal, atunci când simt în nări mirosul prăzii. Toate acestea se topiră într-un huiet solid şi asurzitor, care părea să declanşeze vibraţia tuturor moleculelor de materie din vecinătate.

Deodată, apăru o hoardă de maşini fantastice, parcă azvârlite din interiorul Pădurii, cu o viteză neverosimilă, stârnind în urma lor un nor turbat de ţărână şi pietriş şi proiectând gălăgia îngrozitoare înainte, ca pe un mesager. Fiecare dintre maşini era alcătuită din două roţi mari, legate între ele printr-un cadru metalic din ţevi de oţel, roata din spate fiind acţionată prin intermediul unui lanţ de transmisie de către un motor cu benzină bubuitor, acoperit cu un strat de crom, şi care atârna exact între

picioarele pilotului, iar roata din faţă era prinsă într-o furcă rotativă de guvernare, controlată de o bară bifurcată şi ornamentată, ale cărei mânere erau strânse cu putere de mâinile pilotului. Apăruseră mai mult de patruzeci de astfel de motociclete şi fiecare dintre ele era modelată, împodobită şi decorată în felul ei – cu vopsele emailate şi strălucitoare, în culori precum roşu, negru sau alb; apărători, ţevi şi componenţe baroce din crom lustruit; şei uriaşe îmbrăcate în piele sau catifea pluşată; portbagaje aşezate deasupra roţilor din spate, înfrumuseţate cu motive excentrice; aripi sclipitoare îndreptate în sus, închipuind tot felul de peşti şi păsări. Era un spectacol, incredibil de forţă, metal, îndrăzneală, strălucire, extravaganţă, mişcare şi culoare, în care nobilul însemn al svasticii predomina ca o emblemă unificatoare.

Această haită orbitoare de maşini strălucitoare dădu buzna pe şosea şi porni în urmărirea vehiculului cu aburi ca o maree puternică şi graţioasă. Aproape imediat, motocicliştii înconjurară vehiculul, învăluindu-l cu uşurinţă din faţă şi din spate, din stânga şi din dreapta, şi Feric reuşi să vadă cu limpezime ce fel de bărbaţi stăteau, călare pe aceşti armăsari eroici din metal.

Pe drept cuvânt se putea spune că aceşti bărbaţi semănau cu maşinile lor! Indivizi solizi şi robuşti, purtând straie din piele neagră sau brună şi cape atrăgătoare multicolore, brodate cu svastici, capete de mort, fulgere şi alte desene exprimând virilitate şi care fluturau în vânt în urma lor, ca nişte stindarde semeţe. Costumaţia lor era decorată din belşug cu tot soiul de zorzoane confecţionate clin metal strălucitor: lanţuri, plăcuţe din metal şi medalioane. Bărbaţii purtau centuri late, împodobite cu ţinte, şi de ele atârnau pumnale, pistoale şi ghioage formidabile. Câţiva dintre ei aveau pe cap căşti din oţel cromat sau emailat, dar majoritatea îşi lăsaseră părul lung şi sălbatic să fluture liber în vânt.

— Răzbunătorii Negri, şopti înfiorat Bogel.

— Magnific! exclamă Feric.

Feric nu se putu abţine să nu guste spaima pasagerilor din cabina vehiculului cu aburi; lângă el, Bogel era palid şi agitat. Recunoscu în sinea lui că era absolut logică o anumită doză de îngrijorare la apariţia acestor fiinţe; şi totuşi, spiritul şi strălucirea lor, vigoarea spectacolului oferit de ei aveau darul de a-l fermeca. Erau nişte barbari, dar ce barbari minunaţi!

După ce împresurară vehiculul cu aburi din toate părţile,

câţiva dintre Răzbunătorii Negri îşi scoaseră pistoalele şi traseră focuri de avertisment în aer, zgomotul împuşcăturilor auzindu-se surprinzător de plat, în contrast cu urletul puternic al tuturor motoarelor laolaltă. Cu toate acestea, semnificaţia gestului lor era limpede pentru conducătorul vehiculului cu aburi; acesta frână, purjă aburul în exces din motor şi, cu un gâfâit sacadat, opri la marginea drumului. Motocicliştii formară imediat un cerc în jurul maşinii şi, în timp ce grosul Răzbunătorilor rămaseră pe motoarele lor funcţionând în gol şi continuând să latre şi să urle ca o haită sălbatică de dulăi din metal, în jur de zece-doisprezece indivizi descălecară, lăsară motocicletele pe cricuri şi se îndreptară alene spre uşa cabinei, cu pistoale şi ghioage în mâini.

Aproape imediat se auziră lovituri bubuitoare în uşă şi o voce guturală şi puternică urlă:

— Deschideţi-le Răzbunătorilor, altfel o să spintecăm maşina asta ca pe-o păstaie de mazăre cu mâinile goale şi vă halim de vii!

Pasagerii aflaţi cel mai aproape de uşa se ridicară precipitaţi de pe scaunele lor şi încercară să se bulucească cu toţii în partea din spate a cabinei, în timp ce însoţitoarea ce tremura deblocă uşa; „o comportare laşă care cu greu ar putea câştiga admiraţia unor oameni ca aceştia”, se gândi Feric.

Un bărbat enorm, de înălţimea lui Feric, şi chiar mai musculos decât el, intră brusc în cabină. Purta un pieptar negru fără mâneci, care-i punea în evidenţă şerpii încolăciţi, tatuaţi pe ambele braţe. În jurul gâtului, legat cu un lanţ din argint, atârna un craniu din crom, de mărime aproape naturală. Îşi ţinea pistolul băgat sub centura care se închidea cu o cataramă uriaşă din oţel, pe care era imprimată o svastică de culoare roşu-sângerie, iar în mână strângea o ghioagă din oţel cromat, de o lungime şi grosime impresionante, care se termina cu un craniu strălucitor. Părul lung şi blond ce-i atârna până pe umeri şi barba mare, încâlcită şi blondă, îi dădeau un aer sălbatic. În lobul urechii drepte avea un cercel lat şi greu, din aur. Ochii îi erau cinstiţi, deschişi şi de un albastru îngheţat. Era înveşmântat pe deasupra cu o mantie neagră pe care fuseseră brodate două fulgere roşii, gemene.

Individul acesta începu prin a o pişca de fund pe însoţitoare şi apoi, cu un aer de bună dispoziţie, o sărută pe tânăra femeie, îmbujorată toată de ruşine, direct pe gură, în timp ce alţi zece

camarazi de-ai lui dădură năvală în cabină după el. Aceşti tipi arătau, în mare, cam la fel: erau cu toţii nişte flăcăi solizi şi plini de viaţă, cu părul crescut năvalnic şi cu bărbi sau mustăţi luxuriante care ar fi trebuit tunse puţin, îmbrăcaţi extravagant cu haine largi din piele, împodobite cu tot felul de zorzoane metalice sclipitoare, insigne, pandantive şi medalioane. Erau înarmaţi cu pistoale, ghioage, pumnale şi alte nenumărate combinaţii de arme, fiecare după gustul lui. Mulţi dintre ei erau tatuaţi şi cerceii din aur, argint şi crom sau oţel inoxidabil păreau podoabe obişnuite. Cu toţii ar fi avut nevoie de o baie bună, fiind năclăiţi de sudoare şi de praful drumurilor.

După ce termină de salutat însoţitoarea în acest mod barbar, uriaşul Răzbunător se întoarse cu o expresie acră spre pasagerii care se chirciseră în partea din spate a vehiculului.

— O adunătură slinoasă de spălători de rufărie intimă şi negustori de bălegar, nu-i aşa, Stopa? remarcă un Răzbunător proaspăt bărbierit, cu părul lung şi castaniu şi cu un inel din argint în lobul urechii drepte. Arată ca nişte mutanţi care ar merita să fie puţin stâlciţi în bătaie.

— O să mai vorbim despre asta, Karm, spuse uriaşul individ. Te rog să nu uiţi cine comandă aici. Când o să am nevoie de părerea ta, o să ţi-o cer.

Karm îl privi furios şi rămase fără replică, iar ceilalţi pufniră în râs. Era limpede că acest Stopa avea instinctele indispensabile ale unui conducător de oameni, ca să nu mai vorbim că părea făcut dintr-un aluat dur.

— În regulă, gândacilor, spuse Stopa adresându-se pasagerilor, în caz că n-aţi mai ieşit de mult de sub pietre, vă anunţ că eu sunt Stag Stopa, iar noi ne numim Răzbunătorii Negri; şi dacă n-aveţi habar ce înseamnă asta, o să aflaţi curând. Nouă ne place să călărim motocicletele şi să ne-mbătăm, să umblăm după fuste şi să tragem câte-o bătaie straşnică şi să zdrobim mutre de mutanţi, pliscuri care nu ştiu ce vorbesc şi cam atât. Nu ne plac mârâiala, vorbele pe la spate, mutanţii, poliţia sau Domii. Dacă se-ntâmplă să nu ne placă moaca vreunuia, îl facem una cu pământul; după cum puteţi constata, viaţa noastră este simplă şi cinstită.

Vorbele lui Stopa îl încântară pe Feric la fel de mult ca şi acelea ale unui băieţel căruia nu-i lipsea decât un părinte ferm şi înţelept care să-i canalizeze instinctele animalice şi sănătoase pe un făgaş potrivit. Ce privelişte splendidă alcătuiau aceşti

Răzbunători faţă de orăşenii înghesuiţi unul într-altul în fundul cabinei!

— Gândaci ce sunteţi, vreau să înţelegeţi că noi în felul nostru, suntem idealişti şi patrioţi, continuă Stopa. Când ni se pare că vreun nespălat e un mutant împuţit, îl ucidem pe loc. În felul acesta, noi curăţăm Pădurea de toate gunoaiele şi uscăturile. Vă facem tuturor un serviciu. Şi pentru că facem un bine tuturor, îmi-nchipui că avem dreptul să vă cerem un hatâr. Aşa că, pentru început, goliţi-vă buzunarele cu toţii şi daţi-ne portofelele şi pungile.

Un murmur nestăvilit de disperare şi furie se auzi din rândul pasagerilor, dar când Stopa şi câţiva dintre oamenii lui făcură un pas înspre ei, un veritabil puhoi de pungi, portofele şi lucruri de valoare căzu pe podeaua cabinei. Până şi Bogel duse mâna după portofel şi fără îndoială că l-ar fi dat dacă Feric, cu o atingere a mâinii şi cu o privire oţelită, nu l-ar fi împiedicat. Ce şleahtă josnică de laşi şi poltroni erau aceşti oameni adevăraţi de la oraş! Rasial vorbind, oricare dintre barbarii aceştia necioplіţi făcea cât zece de teapa lor!

În timp ce oamenii lui strângeau prada. Stopa se îndreptă spre locurile unde Feric şi Bogel stăteau nemişcaţi şi izolaţi de restul pasagerilor. Stopa se holbă urât la Bogel, îşi mişcă ghioaga plin de subînţeles şi hămăi:

— Unde-ţi sunt lucrurile de valoare, vierme prăpădit? Moaca ta îmi aminteşte de-aceea a unui mutant, poate chiar de-a unui Dom. Înainte de a-i prăji de vii, smulgem mâinile şi picioarele Domilor, ştii?

Bogel se făcu alb ca varul şi rămase fără grai, dar Feric vorbi tare şi mândru:

— Acest om se află sub protecţia mea. Pe de altă parte, ai cuvântul meu de onoare că genealogia lui este fără pată.

— Da’ tu cin’ te crezi? răcni Stopa, lăsându-şi pieptul peste Bogel, astfel încât să-l poată ţintui pe Feric cu o uitătură furioasă. Dacă mai îndrăzneşti să deschizi gura, o să ţi-o astup cu ghioaga asta.

Cu un aer deliberat, calm şi fără să-şi dezlipească măcar pentru o clipă privirea de la ochii lui Stopa, Feric se ridică în picioare cât era de lung, astfel încât amândoi bărbaţii uriaşi stăteau faţă în faţă, cu ochii încleştaţi într-o luptă a voinţelor, pe deasupra lui Bogel care rămăsese aşezat. Vreme de câteva secunde, ochii albaştri ai lui Stopa priviră drept în cei ai lui Feric,

timp în care Feric îşi canaliză voinţa până la ultima picătură în căutătura hotărâtă şi inflexibilă ca fierul. Atunci voinţa lui Stopa se frânse şi el se văzu silit să privească în altă parte, nerezistând acestui crâncen şi irezistibil atac psihic.

În acel moment, Feric spuse simplu:

— Sunt Feric Jaggar.

Venindu-şi oarecum în fire, Stopa întrebă:

— Unde-ţi sunt lucrurile de valoare, Bărbat-Adevărat Jaggar? Acum însă acel ton imperativ şi convingerea neclintită dispăruseră din vocea lui.

— Atât portofelul cât şi punga se află la loc sigur în centura mea, după cum poţi vedea şi singur, îi răspunse Feric netulburat. Şi acolo vor rămâne.

— Am spus doar că vă facem tuturor o favoare, spuse din nou Stopa, însoţindu-şi vorbele de ridicarea ghioagei. Dacă nu vrei să-ţi dai contribuţia la cauza noastră, înseamnă că trebuie să fii vreun fel de mutant sau de corcitură, şi pe cei de soiul ăsta îi căsăpim. Aşa că mai bine ţi-ai dovedi puritatea înmânându-mi valorile, altfel vom asista cu toţii la strivirea unui mutant.

— Întâi de toate dă-mi voie să-ţi spun că-ţi aprob din inimă sentimentele. Eu însumi am scutit lumea de un Dom nu mai departe de ieri. Servim amândoi aceeaşi cauză nobilă. Am recunoscut în tine un individ care-mi seamănă: necruţător şi hotărât să apere puritatea genetică a Heldon-ului, prin forţa pumnului şi-a fierului.

Cuvintele lui Feric părură să-l irite într-un fel pe Stopa; el studie nesigur chipul lui Feric, de parcă acesta i-ar fi putut comunica vreun înţeles insesizabil şi definitiv. În timpul acestei confruntări, camarazii lui terminaseră de strâns prada abandonată de ceilalţi pasageri şi acum deveniseră tăcuţi, nerăbdători şi morocănoşi.

— Hai, Stopa, zdrobeşte-i mutra şi s-o ştergem de-aici!

— Calcă-l în picioare pe porcul ăla cu gură bogată!

Auzind acestea, Stopa se răsuci pe călcâie, plin de furie, îşi roti ghioaga grea şi trase o brazdă cu ea prin aer.

— Următorul care-o să mai deschidă pliscul o să-şi ducă dinţii în batistă până la tabără.

Chiar şi aceşti indivizi grosolani şi mătăhăloşi se făcură mici în faţa dezlănţuirii furioase a lui Stopa.

Cu chipul încă roşu de furie şi cu ochii injectaţi de ură, Stopa

îşi îndreptă din nou atenţia către Feric.

— Ia ascultă, Jaggar. Urlă el, nu pari a fi de-aceeaşi teapă cu restul viermilor de aici, ba chiar parcă-mi semeni, aşa că n-am de gând să te fac zob. Dar nimeni n-a câştigat încă vreo dispută cu Stag Stopa, aşa că fă binişor şi dă-mi ce ţi-am cerut şi după aceea o să ne vedem fiecare de drumul nostru.

Feric rămase o clipă pe gânduri. Tot timpul, cât ţinuse acest schimb de replici, acţionase doar sub impulsul instinctelor, simţind că aceşti Răzbunători erau într-un fel nelămurit legaţi de propriul lui destin şi că şi-ar face un deserviciu dacă n-ar apărea în faţa acestor bărbaţi ca un erou cu voinţă neclintită. Se părea că va trebui fie să lupte cu toţi odată, în care caz va fi ucis, fie să le dea banii şi să piardă atât mica avere pe care o avea cu el, cât şi respectul lor. În ceea ce-l privea pe Bogel, el era atât de înspăimântat încât nu îndrăznea să scoată un sunet, nici măcar să-i propună lui Feric o supunere laşă. În cele din urmă, ţintuindu-l pe Stopa cu o privire dispreţuitoare, Feric alese o cale care dovedea o temeritate extraordinară.

— Dovedeşti o înfăţişare fizică magnifică, Stopa, spuse el. Nu te-aş fi crezut laş de două parale.

Chipul lui Stopa se împurpură, dinţii i se încleştară şi braţele i se încordară, punându-i în evidenţă muşchii ca nişte viţe puternice şi înnodate.

— N-ai îndrăzni să mă ameninţi în halul ăsta dacă nu i-ai avea în spate pe oamenii tăi, ghioaga în mână şi dacă eu aş avea vreo armă, continuă Feric. Ştii foarte bine că într-o luptă dreaptă aş fi cel puţin egalul tău.

Urlete animalice se auziră din gâtlejurile oamenilor lui Stopa, urlete care se transformară în hohote batjocoritoare de râs. Stopa se întoarse şi-i privi dispreţuitor pe Răzbunători, dar fără prea mare succes. Această bandă era organizată pe principiul haitei de lupi; liderul comanda doar atâta vreme cât îi învingea pe toţi nou veniţii. Acum, când i se aruncase o provocare, puterea lui asupra celorlalţi era slăbită până se încheiau conturile, însuşi Stopa înţelese limpede, cel puţin instinctiv, situaţia în care se băgase pentru că, atunci când îl privi din nou pe Feric, în ochii lui apăru o expresie de viclenie care îi estompă trăsăturile înfierbântate ale chipului.

— Îndrăzneşti să-l provoci pe Stopa? strigă el bătăios. Doar un Răzbunător poate arunca mănuşa comandantului ca unui egal. Îţi ofer trei soluţii, Jaggar: ori îmi dai obiectele tale de preţ, dar cu

umilinţă, ca şi ceilalţi viermi, ori te strivim cu toţii imediat, ori mergi cu noi şi te supui riturilor iniţiatice ale Răzbunătorilor. Dacă o să le supravieţuieşti, o să încheiem conturile între noi doi.

Feric zâmbi arătându-şi toţi dinţii, pentru că aceasta era soluţia pe care o dorise.

— O să mă supun iniţierii, Stopa, spuse el calm. Şederea în cabina asta mi-a amorţit muşchii, nu mi-ar strica puţină mişcare.

Răzbunătorii îşi exprimară prin urlete aprecierea faţă de această glumă galantă. Evident că erau plămădiţi dintr-un aluat de soi, având nevoie doar de un braţ ferm, de un exemplu strălucitor şi de un ţel clar pentru a deveni o trupă de elită.

— Atunci vei merge cu noi! spuse Stopa şi lui Feric i se păru că mânia lui se mai stinsese, făcând loc admiraţiei pe care un lup o acordă altuia, chiar dacă sunt probabil sortiţi ca în următoarea clipă să sară unul la beregata celuilalt.

— Prietenul meu va merge cu mine în plimbarea asta, adăugă Feric, arătând spre Bogel. El nu-i un tip prea robust, iar aerul proaspăt are să-i prindă bine.

Bine dispuşi, Răzbunătorii izbucniră într-un nou hohot de râs şi Stopa n-avu încotro şi trebui să li se alăture. Bogel însă arăta de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult în aceste momente decât să se facă mic de tot şi să dispară în vreo gaură.

— Atunci ia-ţi şi căţelul cu tine! spuse Stopa. Poate să călătorească la spatele lui Karm. Iar tu, Jaggar, vei călări cu mine.

Spunând acestea, Stopa şi Răzbunătorii lui îi îmbrânciră cu brutalitate pe Feric şi pe Bogel afară, în aerul răcoros al serii, unde motocicletele cu motoarele duduind îi aşteptau aşezate în cerc.

4

DEŞI UMBRELE ADÂNCI şi adierile răcoroase ale serii coborâseră deasupra Pădurii de Smarald, spaţiul din imediata apropiere a vehiculului cu aburi părea un infern ameţitor de metal lucitor, de zgomot urlat şi hămăit şi de gaze de eşapament arzătoare şi sufocante. Feric îl urmă pe Stopa spre motocicleta cu motorul oprit, aflată în mijlocul hergheliei de armăsari metalici care parcă muşcau din zăbale.

Ca mărime şi model, maşina aceasta îi semăna lui Stopa. Motorul părea mai mare decât al celorlalte şi cromajul ei strălucea ca oglinda. Barele ghidonului, de asemenea cromate şi astfel lucrate încât semănau cu coarnele unui cerb enorm, erau atât de, uriaşe, încât atunci când Stopa se urcă pe motocicletă şi le apucă, pumnii îi ajunseră aproape la înălţimea capului, iar braţele-i stăteau întinse maiestuos în toată lungimea lor. Portbagajele laterale ale motocicletei erau date cu email negru ca pana corbului şi pe marginea fiecăruia dintre ele era lipit câte un craniu din crom, de felul celui pe care Stopa îl purta la gât. Rezervorul de benzină era şi el vopsit în negru, având aplicate pe fiecare parte câte două fulgere gemene, roşii. Pe şaua căptuşită cu piele neagră încăpeau cu uşurinţă două persoane, existând şi loc suficient pentru geanta lui Feric. Două volete cromate, lucrate aidoma unor aripi de vultur, se ridicau în partea din spate a motocicletei. Pe aripa roţii din faţă se afla un cap mare de vultur, iar din pliscul lui deschis, ca pentru a da un ţipăt, strălucea un glob electric.

După ce Feric se sui pe şa. Stopa dădu viaţă motorului uriaş lovind puternic în pedala de pornire cu piciorul încălţat cu o cizmă cu talpa din oţel. Prin şaua ţinută între picioare, Feric putu simţi vibraţia plină de forţă a motorului.

Stopa se întoarse’ pe jumătate şi rânji ca un lup către Feric:

— Ţine-te bine, altfel o să crăpi, spuse el.

Apoi glasul lui se înălţă deasupra uruitului infernal al motoarelor adresându-se oamenilor săi:

— Pornim!

Cu un zvâcnet puternic ce-i luă răsuflarea lui Feric şi cu un duduit capabil să-i spargă timpanele, motocicleta ţâşni înainte,

se aplecă la un unghi periculos, se răsuci într-o curbă strânsă şi se îndreptă spre drumul ce trecea, prin albia secată, mergând cu cel puţin patruzeci de mile pe oră. Ce maşină! Ce pilot-călăreţ! Ce trupă de asalt puteau deveni aceşti Răzbunători!

Feric întoarse capul în urmă şi văzu că ceilalţi motociclişti îl urmau pe Stopa într-o formaţie strânsă, chiar dacă puţin cam dezordonată, în care Bogel, cu faţa palidă ca a unei stafii, cu ochii închişi de groază, se agăţase disperat de şaua maşinii aflate aproape bară la bară cu a lui Stopa. Feric hohoti sălbatic în aerul ce vâjâia pe lângă ei. Ce impetuozitate năvalnică aveau aceste vehicule, ce impresie adâncă puteau crea ele atunci când erau în număr mare! Tot ce le lipsea era uniformitatea şi ordinea.

Ajungând la făgaşul care ducea în Pădure, Stopa, nu ezită nicio clipă şi nu micşoră decât foarte puţin viteza. Motocicleta făcu un salt de pe drumul pietruit pe cel denivelat din pădure şi ţâşni înainte pe coridoarele silvane largi şi întunecate, urmată îndeaproape de trupa care urla din răsputeri.

Trecând într-o goană nebună şi sălbatică prin Pădurea adormită, peste hârtoapele terenului accidentat, făcură o cursă căreia Feric nu i-ar fi putut găsi pereche nici măcar în închipuirile lui cele mai extravagante. Mergând aplecat când într-o parte, când în alta, cu o viteză înaripată şi entuziasmantă, prin spaţiile libere dintre copaci, sărind şi hurducându-se peste rădăcini, bolovani şi tot felul de tufe joase. Stopa îşi conducea armăsarul cu un instinct sigur, cu un simţ al impetuozităţii şi cu un spirit cutezător care îl obligară pe Feric să dovedească la rându-i o stăpânire de sine impresionantă. Părea că însuşi destinul conducea motocicleta şi, într-un fel, chiar Stopa era conştient de acest fapt: maşina, pilotul şi pasagerul era o întruchipare zeiască a sorţii – sigură, rapidă şi de nestăvilit. Deşi părea că motocicleta se va sfărâma în orice clipă ciocnindu-se de vreun copac apărut pe neaşteptate în faţă, sau va fi azvârlită în sus de vreun bolovan, şanţ sau rădăcină, Feric reuşi să rămână calm, să trăiască cu entuziasm sentimentul de forţă şi de primejdie, primind curentul puternic de aer drept în faţă şi simţind trepidaţia intensă a motorului aflat sub el.

Şi într-adevăr, avu un sentiment de regret când, după aproape o oră de goană demonică, Stopa intră pe-o potecă îngustă şi puţin umblată, care ieşi după câteva minute într-o adâncitură despădurită, aşezată între două dealuri acoperite cu copaci deşi, unde se ridica tabăra Răzbunătorilor.

În spaţiul acesta erau împrăştiate vreo zece sau douăsprezece colibe, dispuse destul de dezordonat. Erau nişte locuinţe mici şi primitive; doar câteva mai răsărite se puteau lăuda cu uşi din metal şi cu mici ferestre luate ca pradă de la vehiculele cu aburi sau de la maşinile pe benzină distruse. Se mai vedea o colibă ceva mai arătoasă şi două magazii încăpătoare, încropite din foi din tablă ruginită. Exact în spatele acestei mici aşezări se vedea gura unei peşteri către care ducea o cărare bătucită şi presărată pe de lături cu resturi şi gunoaie care dovedeau că şi aceasta era locuită. Impresia generală pe care o lăsa tabăra era jalnică şi asta arăta că locuitorii ei aveau cunoştinţe primitive privind arta construcţiei.

Stopa conduse până în centrul taberei şi opri impunătoarea motocicletă cu o buclă, făcând-o să se răsucească aproape pe loc, lovind cu piciorul rezemătoarea şi scoţând cheia din contact, astfel că termină cursa într-un nor des de praf. Câteva momente mai târziu, restul Răzbunătorilor îşi opriră motocicletele în acelaşi stil.

Feric descălecă exact în momentul în care motocicleta se opri, chiar înainte ca Stopa să fi coborât, astfel încât să-l împiedice pe conducătorul Răzbunătorilor să-i interzică ori să-i comande acest lucru. În ceea ce-l privea, Stopa păru să nu bage în seamă semnificaţia gestului. Descălecă simplu, îşi puse mâinile în şolduri şi privi sever la oamenii care coborâră de pe maşinile lor şi începură să se adune într-un semicerc destul de neregulat, privind către liderul lor. Zdruncinat şi ameţit, mergând nesigur pe picioare, Bogel ieşi dintre Răzbunători şi se opri alături de Feric.

— Asta-i o nebunie, Feric, făcu Bogel. Cu siguranţă că sălbaticii ăştia ne vor ucide şi după ceea se vor ospăta cu trupurile noastre. Ce cursă! Ce gunoaie respingătoare de oameni! între ce amici ne-ai azvârlit pe amândoi!

Feric îi aruncă lui Bogel o privire atât de întunecată, încât omuleţul tăcu de îndată, tremurând ca varga din toate încheieturile. Bogel avea o înclinaţie bolnăvicioasă de a-şi da drumul slobod la gură în momente când tăcerea era o armă mai redutabilă decât vorbele goale. Nici lui nu i-ar fi prisosit puţină bărbăţie în vine.

— În regulă! lătră Stopa. Nu mai staţi şi vă holbaţi cu gurile căscate şi cu limba atârnată! Avem de ţinut un ritual!

Auzind acestea, Răzbunătorii Negri trecură iute la treabă. O

parte dintre ei plecară în pădure, în timp ce alţii intrară în colibele lor şi ieşiră purtând braţe de torţe lungi de zece picioare, ascuţite la capete. Doi Răzbunători merseră la coliba care le domina pe toate celelalte şi se întoarseră aducând de-a rostogolul un butoi enorm din lemn. Alte torţe erau aduse din colibe până când în centrul taberei, aşezate pe pământ, ele puteau fi numărate cu zecile. Grupul cel mare se întoarse din pădure încărcat cu ramuri de copaci şi cu buşteni şi începu să înalţe un foc de tabără. Apoi câţiva puseră butoiul în picioare şi îl desfundară, lăsând să se vadă un ocean vălurit de bere brună. Se auzi un chiot grozav şi fiecare dintre Răzbunători băgă câte o bărdacă de lemn în formă de cern, o scoase plină, o dădu pe gât pe nerăsuflate, apoi şi-o umplu la loc ca s-o bea şi ca să se fortifice în timp ce-şi îndeplinea sarcinile. Revigoraţi, Răzbunătorii înfipseră torţele în pământ, făcând un cerc larg, având ca centru rugul uriaş.

Câtă vreme se desfăşurară aceste activităţi, Stopa rămase nemişcat alături de Feric şi de Bogel, ţinând mâinile în şolduri într-o postură de stăpân, fără a catadicsi să participe nici la muncă, nici la băut bere laolaltă cu ceilalţi. Apoi se duse la motocicleta lui, încălecă şi porni motorul cu o mişcare energică. Când maşina ţâşni înainte, se aplecă într-o parte şi din zbor înşfăcă o torţă, de pe pământ. O aprinse cu o brichetă. Apoi porni cu motorul ambalat la maximum şi trecu ca un vârtej pe lângă cele înfipte în pământ, aprinzându-le una după alta, până când centrul taberei deveni un cerc orbitor de torţe care aruncau limbi lungi de foc şi scântei strălucitoare în întunericul infinit al pădurii. După aceea, Stopa îşi conduse maşina prin cercul de foc direct spre maldărul de crengi şi butuci din centru. Cu o mişcare fulgerătoare, care îi lăsă fără suflare pe privitori, el făcu motocicleta să se rotească în loc folosindu-şi piciorul drept ca pivot, îndreptând-o în direcţie opusă şi în acelaşi moment aruncându-şi torţa exact în mijlocul rugului, dându-i foc. Opri apoi maşina în scrâşnet de frâne lângă butoiul cu bere, descălecă şi, cu o mişcare bruscă, îşi vârî capul în lichidul înspumat. Îşi ţinu îndelung capul sub spumă, apoi scoţându-şi-l, plescăi din buze.

— Treceţi în cerc, ploşniţelor! urlă el. În seara asta o să aflăm dacă avem printre noi un frate sau un hoit.

Răzbunătorii se strânseră într-un grup în interiorul cercului de torţe, aşezându-se cu faţa la Stopa, care stătea cu spatele către

rugul uriaş arzând cu trosnituri grozave. Când Feric îl conduse pe Bogel în cercul de foc, acesta se strâmbă la el răutăcios ca un diavol şi îi spuse:

— Ei bine, dacă va trebui să mor în noaptea asta, măcar s-o fac în flăcări de glorie. Mi-e limpede că-mi împărtăşeşti gusturile.

Feric îl bătu prieteneşte pe umăr şi amândoi se apropiară de Stopa; în ciuda unor minusuri, nu se putea nega faptul că Seph Bogel era făcut dintr-un aluat bun.

Stopa îşi scoase ghioaga uriaşă şi se sprijini insolent în ea, de parcă ar fi fost un baston.

— Aşa, Feric Jaggar, strigă el, totul e foarte simplu. Te afli înăuntrul cercului de foc şi o să pleci de aici ori ca Răzbunător ori ca hoit. Dacă o să supravieţuieşti – deşi sunt sigur că n-o să reuşeşti – o să devii un Răzbunător cu dreptul de a mă provoca la luptă dreaptă. Asta-i jocul, ploşniţă, trebuie doar să rezişti celor trei încercări – încercarea Apei, încercarea Focului şi încercarea Oţelului. Aşa că hai să-i dăm drumul. Aduceţi cornul cel mare.

Auzind aceste vorbe, un Răzbunător cu barbă blondă, care purta o vestă neagră având ca blazon o svastică purpurie, ieşi din cercul de torţe. El se întoarse după câteva secunde aducând un corn de băut de proporţii cu adevărat eroice. Acest vas uriaş era cioplit dintr-o singură bucată de lemn de culoare închisă ca şi celelalte, dar de trei ori mai cuprinzător, căci în el încăpeau probabil patru sau cinci stacane standard de bere şi avea sculptaţi pe peretele exterior cerbi, vulturi, svastici şi şerpi stând în coadă.

Stopa luă cornul cel mare, îl băgă în butoiul cu bere şi îl scoase plin ochi; spuma dădea pe dinafară. Ţinând vasul cu ambele mâini, îl ridică deasupra capului şi declamă:

— Cine nu poate goli cornul ăsta cu bere pe nerăsuflate nu-i îndeajuns de bărbat ca să devină Răzbunător.

Îi dădu cornul cu bere lui Feric, apoi îşi scoase pistolul. Cornul era atât de greu încât Feric trebui să-l apuce cu ambele mâini pentru a nu-l vărsa.

— O să bei până la fund, Feric Jaggar, spuse Stopa, şi vei trece încercarea Apei. Îşi armă pistolul şi-i lipi ţeava de ceafa lui Feric. Dar dacă o să încerci să tragi vreo gură de aer înainte de a înghiţi şi ultima picătură de bere, aceea îţi va fi şi ultima suflare.

Feric zâmbi plin de bravură.

— Trebuie să recunosc că plimbarea mi-a cam uscat gâtlejul,

spuse el. Îţi mulţumesc pentru mărinimoasa ospitalitate.

Spunând acestea, Feric îşi goli plămânii, trase aer adânc în piept, duse cornul la buze şi turnă un şuvoi greu de bere tare direct pe gâtlej. După ce-şi umplu gura şi gâtul atât cât să nu se sufoce, înghiţi băutura, timp în care continuă să toarne alte valuri de bere, fără nicio pauză. Cel de-al doilea şuvoi îl urmă pe primul pe calea gâtlejului, în timp ce-l turna deja pe al treilea; în felul acesta stabili un ritm rapid de turnare şi de înghiţire, astfel încât berea curgea din corn în gură, apoi în jos pe gâtlej, ajungând în stomac într-un torent constant.

Feric bău astfel berea brună şi tare în înghiţituri din ce în ce mai grăbite, până la limita sufocării, pentru că simţea atât durerea care-i creştea în plămâni, cât şi atingerea metalică şi rece a pistolului lui Stopa lipit de ceafă. Avu senzaţia că i se-nvârte capul şi că genunchii încep să i se-nmoaie din cauza lipsei de aer şi din preaplinul berii. Îşi trezi însă la viaţă până şi ultimele rezerve de voinţă din adâncul fiinţei şi simţi cum puterea psihică luptă eroic şi alungă durerea din piept, crisparea din gâtlej şi senzaţia de slăbiciune din genunchi, îşi reînnoi eforturile, înghiţind berea care părea asemenea talazurilor unui ocean. După o veşnicie pe care o putu măsura doar prin vuietul din urechi, prin durerea din piept, prin răceala pistolului şi prin torentul de bere din gură şi gâtlej, din corn curse şi ultima picătură de bere.

Expirând zgomotos tot aerul stătut din plămâni, Feric azvârli cornul gol şi răsturnat spre îmbulzeala de Răzbunători, care îşi exprimaseră prin urlete aprobarea şi admiraţia pentru o asemenea ispravă, în timp ce Stopa îşi băgă pistolul la centură şi-l privi pe Feric cu un soi de respect amestecat cu pizmă.

— N-a fost rea băutura, spuse Feric într-un târziu, după ce-şi mai veni în fire. Nu cumva vrei să încerci şi tu?

În deplin asentiment cu această idee. Răzbunătorii slobozîră răcnete şi unul dintre ei azvârli cornul înapoi în braţele lui Feric, în timp ce Stopa spumega de furie. Feric scufundă cornul în butoi şi i-l înmână, plin până la buză.

Stopa aproape că smulse cornul din mâinile lui Feric, îl duse drept la buze şi trase grăbit aer în piept înainte de a începe să bea berea cu înghiţituri largi şi cu ghiolţăituri, care împrăştiară o bună parte din lichid pe barbă şi pe vestă. Îşi duse la sfârşit încercarea cu o serie de gâfâieli, accese de tuse şi râgâieli dizgraţioase, dar cu toate astea reuşi să dea peste cap băutura

din cornul în care nu se mai afla acum nicio picătură.

Stopa azvârli cât colo cornul de băut şi rămase locului în aureola roşiatică, gâfâind ca o mare fiară de pradă, cu ochii injectaţi de băutură şi de furie, cu muşchii încordaţi şi cu vesta de piele strălucind în locurile în care fusese pătată de bere.

— O să vedem noi! O să vedem! răcni Stopa cu o voce beţivănită. Jaggar, îţi place gustul berii, nu-i aşa? Ei, atunci să vedem cum are să-ţi placă gustul focului. Pregătiţi şirurile de torţe! Aduceţi-i o motocicletă! Încercarea Focului!

Răzbunătorii rupseră imediat rândurile şi se repeziră la torţele înfipte în pământ, fiecare dintre ei luându-şi propria suliţă de foc. Apoi se aşezară pe două şiruri paralele, cam câte douăzeci de bărbaţi pe fiecare parte, lăsând între ei o oarecare distanţă, astfel încât se formă un coridor relativ neatins de flăcări, cu lăţime de aproximativ un iard, atunci când îşi întinseră braţele cu torţe unii către alţii. Flăcările suflate de vânt dansau că o vrajă amăgitoare prin acest interval îngust, năpustindu-şi limbile intermitente de foc chiar şi în această cărare îngustă.

În întunericul de dincolo de zidul de lumină aruncată de torţe se auzi duduitul de pornire al unui motor şi, o clipă mai târziu, o motocicletă emailată de culoare sângerie şi cu aripi mari cromate având desenate pe ea svastici negre, încadrate de cercuri trasate cu alb, apăru la un capăt al coridorului de foc condusă de un Răzbunător îmbrăcat cu o vestă din piele neagră, pe care era cusută o svastică albă, într-un cerc roşu. Răzbunătorul descălecă şi ridică motocicleta pe cric, lăsând motorul să meargă în gol, duduind şi urlându-şi provocarea.

— Eu o să stau la un capăt al culoarului, strigă Stopa cu putere, atât pentru a le face pe plac Răzbunătorilor cât şi pentru a fi auzit de Feric, iar tu, Jaggar, vei trece călare pe motocicleta lui Sigmark de la capătul celălalt până la mine. Orice Răzbunător adevărat e capabil de-o asemenea ispravă; pielea noastră este trecută prin toate încercările, mai puţin focul ceresc al strămoşilor noştri. La auzul acestor cuvinte, cele două şiruri gemene de Răzbunători ovaţionară şi-şi fluturară torţele cu măreţie pe deasupra capetelor.

Încet şi calculat, Feric se îndreptă spre motocicleta de la capătul coridorului de flăcări, care-l chema cu vocea ei puternică şi metalică. Printre limbile unduitoare şi mişcătoare ale flăcărilor, el putu să-l vadă pe Stopa privindu-l încrâncenat, cu o furie mohorâtă şi beţivită, iar insolenţa feţei lui împurpurate aruncând

o provocare bărbăţiei lui Feric. Acesta hotărî să facă ceva mai mult decât, să supravieţuiască pur şi simplu cumplitei încercări; va prinde momentul prielnic şi va arunca sfidarea sa în obrazul arogantului Stopa. În felul acesta, necioplitul, dar înflăcăratul individ, va afla care era locul ce i se cuvenea.

Răzbunătorul cunoscut sub numele de Sigmark îi făcu lui Feric o scurtă descriere a modului de manevrare şi de conducere a motocicletei: trebuia să apese brusc pe levierul de sub piciorul stâng pentru a cupla treptele de viteză,. De la cea mai mică până la cea mai mare, trebuia să răsucească manşonul de pe partea dreaptă a ghidonului pentru acceleraţie, sub piciorul drept şi la ghidonul din dreapta erau comenzile pentru frânele pe roata din faţă, respectiv pe cea din spate, în timp ce clapa de pe partea stângă a ghidonului acţiona ambreiajul. Totul părea destul de simplu.

Feric încălecă pe armăsarul din metal şi apucă ferm în mâini coarnele ghidonului. Eliberă ambreiajul, răsuci manşonul din dreapta; instantaneu, motorul porni să urle şi el îi simţi puterea trecând prin toate oasele corpului. Asta părea să dea naştere unei relaţii aproape organice şi imediate cu maşina, ca şi cum ea ar fi devenit o prelungire a propriilor lui mădulare, ca şi cum incredibila forţă generată de motorul urlând i-ar fi circulat direct prin suflet. Feric avea convingerea neclintită că acest armăsar era perfect capabil să-l treacă nevătămat prin foc şi că el însuşi va putea să călărească aşa cum cerea situaţia – cu hotărâre, cu încredere deplină şi fără să pregete nicio clipă. Aceasta nu era atât o încercare a puterii fizice, cât o încercare a eroismului. Un adevărat erou trebuia să iasă neatins dintr-o asemenea probă, căci chiar şi un grăunte de laşitate sau de ezitare putea să-l ducă la dezastru. Feric nu putea decât să admire instinctele bărbaţilor care gândiseră o asemenea încercare a bărbăţiei adevărate.

Fără să se mai codească, Feric lăsă motocicleta de pe cric, se aplecă în faţă până se lipi cu pieptul de rezervorul de benzină, astfel încât acum, când mâinile prinseră în strânsoare coarnele ghidonului, părea să stea agăţat de braţele întinse, făcu motorul să scoată un zgomot înfiorător care-i transmise valuri de putere în tot corpul încordat, băgă maşina în viteză cu o puternică lovitură de picior şi dădu drumul la ambreiaj.

Scuipând în urmă bolovani şi ţărână şi ridicându-şi pentru o clipă roata din faţă de la pământ, motocicleta ţâşni înainte. Animat de o nezdruncinată încredere în unitatea omului cu

maşina pe care-o simţea cu propriu-i suflet şi trup, Feric îndreptă motocicleta direct prin coridorul de foc. Departe de a fi înspăimântat, simţea un fel de pasiune fierbinte, o exaltare bărbătească la gândul că se va năpusti hotărât şi eroic spre flăcări.

Cu un zvâcnet, Feric intră şi se lăsă învăluit de un univers de arşiţă, intensă, flăcări portocalii şi viteză nebună; pentru el nu mai exista nimic altceva în afara acestor elemente primordiale care se topeau unul într-altul, devenind o esenţă pură a forţei care-i umplea fiinţa şi-i hrănea măreţia spiritului. Singurul lui gând era să menţină acceleraţia la maximum şi să păstreze armăsarul pe un drum drept, ca zborul unei săgeţi. Nu simţi nici durere, nici teamă, ci doar certitudinea că se afla călare pe o forţă implacabilă a destinului; într-adevăr, i se păru că se scursese numai o clipă de când se năpustise prin flăcări şi până când ieşi, pârlit dar nevătămat, la capătul celălalt.

Răzbunătorii îşi învârtiră torţele deasupra capetelor şi slobozină urale sălbatice, în timp ce Feric descrise un cerc larg către Stopa. În ceea ce-l privea, Feric hotărâse că acest joc nu fusese jucat cu adevărat până la capăt; făcuse faţă încercărilor cu destulă uşurinţă, dar n-avea să se declare satisfăcut decât atunci când va învinge definitiv.

Când opri motocicleta lângă Stopa, cu un urlet, Feric îi azvârli provocarea:

— Urcă-te alături de mine, Stopa, să trecem împreună prin foc, dacă ai curaj!

Un adevărat panteon de expresii trecură una după alta pe faţa congestionată de băutură a lui Stopa: furie, teamă, dispreţ, mânie.

— Hai, Stopa, să nu se răcească focul! îl biciui Feric. Dacă nu eşti îndeajuns de viteaz, măcar spune-o!

Cu un strigăt gutural de furie şi sfidare, Stopa încălecă dintr-un salt pe şaua motocicletei, în spatele lui Feric. Înainte ca liderul Răzbunătorilor să mai aibă prilejul de a adresa vreun salut eroic, Feric ambală motorul şi motocicleta se năpusti în mijlocul flăcărilor.

Feric pătrunse încă o dată în lumea focului triumfător şi a vitezei implacabile; şi motocicleta ieşi iarăşi din tunelul de flăcări cu încărcătura ei pârlită, dar nevătămată.

Răzbunătorii rupseră rândurile şi dansară un dans ritual canibalic, însoţit de ţipete şi răgete şi învârtindu-şi torţele în jurul

motocicletei când Feric o opri într-un scrâşnet de frâne, o ridică energic pe cric şi descălecă în acelaşi timp cu Stopa.

Stopa îl privi pe Feric atât cu respect, cât şi cu furie. Evident, acum era din ce în ce mai convins că se supusese unui test de voinţă şi de eroism alături de un bărbat la fel de curajos ca şi el. Un bărbat mai puţin brav ar fi recunoscut acest fapt cu un gest camaraderesc şi s-ar fi retras elegant din joc, fără ca onoarea să-i fie ştirbită prea mult.

Dar spre meritul lui, furia dezlănţuită a lui Stopa nu se domoli; se vedea limpede că era hotărât, în spiritul eroismului care-l caracteriza, să ducă până la capăt această luptă pentru supremaţia fizică şi spirituală, indiferent de inutilitatea cauzei lui.

— Proba finală este Încercarea Oţelului, Jaggar! urlă el ca să fie auzit de toată suflarea. O să ne luptăm pe viaţă şi pe moarte cu ghioage! De obicei, mă joc cu şoarecele în chestiune până am convingerea că merită să trăiască sau decid că-i nedemn de-o asemenea cinste şi-l ucid. Dacă aş cere fiecărui nou Răzbunător să mă înfrângă în luptă, n-am mai avea prilejul să primim între noi vreun frate, pentru că până acum niciun bărbat nu s-a dovedit egalul meu în mânuirea ghioagei.

Stopa făcu o pauză şi-l ţintui pe Feric cu o privire îngheţată şi injectată, în care răutatea şi admiraţia plină de invidie se contopiseră într-o hotărâre rece. Ceva din aura psihică născută din această înfruntare îi făcu pe Răzbunători să renunţe la urlete şi ţopăieli şi să se holbeze în tăcere când la liderul lor, când la îndrăzneţul lui rival.

— Dar în cazul tău, Jaggar, continuă Stopa, vom face totul în alt stil. În loc să ne hârjonim ca nişte ţânci care au chef de tăvăleală, vom lupta pe viaţă şi pe moarte. Tu contra mea până la ultima picătură de sânge, cu ghioage de oţel, Jaggar. Va trăi cel mai bun.

Tăcerea căpătă acum o undă tenebroasă; zbenguiala şi grosolana bună dispoziţie care însoţiseră probele iniţiatice de până acum se evaporară în clipa în care fiecare bărbat aflat de faţă înţelese că propria lui soartă atârna de rezultatul duelului ce era pe punctul de a începe. Nu era nevoie să i se spună lui Feric faptul că cel care-l învingea pe vechiul lider devenea la rândul său şef; într-o bandă ca asta nu exista altă cale pentru a trece puterea de la un braţ la altul în afară de moartea întâmplătoare a vechiului conducător. Această lege stătea înscrisă adânc în genele. Adevăraţilor bărbaţi; şi era într-adevăr mult mai mult

decât atât – era o lege intrinsecă a protoplasmei, regula de bază a evoluţiei; domnia celui mai puternic. Bogel îi aruncă lui Feric o privire rece, apoi înflăcărată, arătând că era conştient de solemnitatea deplină a situaţiei şi că nutrea o încredere inflexibilă şi de nezdruncinat în Feric.

— Aduceţi o armă! urlă Stopa. Aduceţi Comandantul de Oţel!

Şapte Răzbunători mătăhăloşi se retraseră din lumina focului şi dispărură în beznă. Unul dintre ei se întoarse aproape imediat purtând o ghioagă grea, de o lungime respectabilă, cu mânerul de oţel lustruit, având pe ea semnele a mii de lovituri primite în luptă; Purtătorul ghioagei îi oferi ceremonios lui Feric această armă venerabilă. După ce o examină mai atent, Feric reuşi să observe că această ghioagă antică avusese şerpi gravaţi pe mâner, iar partea de la capăt, care la prima vedere părea să fie o simplă bilă de oţel, fusese odinioară emailată, închipuind un ochi mare. Feric luă arma în mâna dreaptă şi o cumpăni. Era mult mai uşoară decât i-ar fi fost pe plac, dar părea foarte bine echilibrată, având lungimea de aproape un iard. O răsuci prin aer tăind o brazdă largă; arma ascultă mişcările braţului şi forţa loviturii ei era capabilă să spulbere în zeci de ţăndări o ţeastă, în cazul unei lovituri directe. O ghioagă destul de uzată, dar onorabilă; se mulţumea şi cu atât. Stopa îşi scoase propria lui armă şi o învârti prin aer de câteva ori. Feric o privi îndeaproape. Stopa mânuia – o ghioagă cu adevărat impresionantă. Era cu şase inci mai lungă decât ghioaga dată lui Feric, şi, judecând după modul în care o rotea Stopa, părea să fie şi mult mai grea. Bara de oţel era placată cu crom strălucitor şi capul rotunjit era astfel modelat încât închipuia un craniu, motiv preferat, pare-se, de Stopa. Mânerul confecţionat din lemn fusese înfăşurat de jur-împrejur cu o fâşie de piele neagră. Se vedea limpede că lui Feric nu i se încredinţase o ghioagă care să semene ca mărime sau model cu cea mânuită de adversarul său; era însă la fel de limpede că Feric ar fi dat dovadă de poltronerie lipsită de bărbăţie dacă şi-ar fi exprimat protestul cu voce tare.

În timp ce Feric şi Stopa îşi roteau ghioagele, fiind pe sfârşite cu pregătirea pentru luptă, se auziră respiraţii precipitate apropiindu-se de zona luminată de flăcări; apoi deveniră vizibil cei şase Răzbunători care gâfâiau în mod ciudat sub povara, ce părea neglijabilă, a unui pat de lemn pe care îl cărau pe umeri.

Când însă ajunseră în locul în care Feric şi Stopa se priveau unul pe altul şi puseră patul pe pământ între ei, Feric rămase

fără grai din pricina uimirii şi înţelese totul.

Patul era acoperit cu catifea neagră fără prihană şi deasupra ei se odihnea, într-o splendoare incredibilă Marea Ghioagă a lui Stal Held, sceptrul pierdut al puterii regale, Comandantul de Oţel!

Prin simpla ei prezenţă fizică, Marea Ghioaga lua răsuflarea oricui o privea. Mânerul fusese cioplit dintr-o singură bucată mare de substanţă antică, de culoare alb-lăptoasă, cunoscută sub numele de fildeş, şi era înfăşurat nu cu piele, ci cu un material moale care avea strălucirea rubinului şi a cărui reţetă de fabricaţie se pierduse. Tija era o bară strălucitoare dintr-un metal lustruit perfect, lung de patru picioare şi de grosimea antebraţului unui bărbat, gravat de jur-împrejur cu linii zigzagate de culoare roşie, închipuind fulgere, un motiv care făcea ca drugul uriaş să arate ca şi cum abia fusese scăldat în sânge. Capătul impresionant reprezenta un pumn de mărime naturală, dar un pumn de erou. Pe degetul mijlociu al acestei mâini de metal se vedea un inel purtând pecetea cu svastică neagră pe fond alb, înconjurată de un cerc de foc sângeriu, toate aceste culori arătând la fel de vii de parcă ar fi fost aplicate cu câteva ore înainte, iar nu în urmă cu secole.

Feric rămase cu privirea pironită la Ghioaga mistică, cuprins de o mirare netulburată de nimic altceva,.

— Ştii ce armă este aceasta? spuse el încet.

Stopa rânji calm către Feric, iar veneraţia prezentă în ochi mai îndulci întrucâtva ferocitatea trăsăturilor lui.

— E Comandantul de Oţel, spuse el. Regii Heldonului îşi trăgeau odinioară puterea din el. Acum el a devenit proprietatea Răzbunătorilor Negri!

— Dar el aparţine întregului Heldon! bubui vocea lui Feric.

— Noi l-am găsit într-o peşteră din adâncul Pădurii în timp ce voi, viermilor, îl credeaţi pierdut pe vecie! îl sfidă Stopa, cu toate că încerca să se apere. Acum e-al nostru! Râse sardonic. Jaggar, dacă-l vrei, de ce nu-l ridici să pleci cu el?

Răzbunătorii adunaţi în jur izbucniră în râs, dar destul de neliniştiţi, instinctele lor simple dar sincere le spuneau că acest Comandant de Oţel şi artele antice care făcuseră posibilă făurirea lui nu erau nicidecum un subiect potrivit pentru glume.

În ceea ce-l privea, Feric aprecie mai exact chiar decât Răzbunătorul însuşi ironia pe care o exprimau cuvintele lui

Stopa. Legenda susţinea că Stal Held comandase ca arma să fie făurită, de o comunitate de vrăjitori captivi ţinuţi într-un loc ascuns, care păstraseră artele anticilor de-a lungul Epocii Pârjolului şi mult după aceea; de îndată ce arma fusese terminată, Held ucisese până la ultima aceste creaturi ale răului. Printr-o artă acum dispărută, aceşti vrăjitori otrăviţi făcuseră Ghioage în aşa fel încât numai Held însuşi şi adevăraţii purtători ai matricei sale genetice puteau s-o mânuiască. Aliajul misterios din care fusese turnată arma îi conferea greutatea unui bolovan uriaş; un om obişnuit n-o putea mişca, darmite s-o folosească. Dar contactul cu trupul născut din genele regale declanşa eliberarea unei forţe inepuizabile din esenţa Marii Ghioage, astfel încât atunci când se afla în mâna unui erou cu genealogie cu adevărat regală, Comandantul de Oţel putea fi mânuit la fel de uşor ca şi o mlădiţă de salcie deşi, pentru cei care-i simţeau dezlănţuirea pe propria lor piele, el avea masa unui munte. Prin urmare, Marea Ghioagă era atât sceptrul Regelui Heldon-ului, cât şi dovada supremă a genealogiei lui. Mai erau unii care susţineau că toate nenorocirile ce se abătuseră asupra Heldon-ului de la dispariţia lui în timpul Războiului Civil erau rezultatul domniei unor cârmuitori incapabili să mânuiască Marea Ghioagă; potrivit acestora, Sigmark al. IV-lea fusese ultimul cârmuitor al Heldon-ului. Asta însemna, aşadar, că persoana care putea ridica Marea Ghioagă trebuia să aibă cu adevărat dreptul istoric de a domni întregul Heldon. În sarcasmul lui, Stopa îi sugerase lui Feric exact acest fapt.

Cu toate acestea, Feric simţi impulsul nebunesc de a face exact ce i se ceruse în mod ironic; ghioaga părea să transmită o chemare către ceva aflat adânc în sângele lui, părea să-i facă fiinţa să vibreze cu un dor profund, aproape cosmic. Fără îndoială că mulţi oameni simţiseră la fel: existau multe istorisiri despre eroi care căutaseră să ridice Comandantul de Oţel şi cu toţii erau daţi ca exemple împotriva viciului trufiei nemăsurate.

— De-ajuns cu năzăririle stârnite de-o armă pe care niciun bărbat n-o poate mânui! spuse Stopa într-un târziu, întrerupând reveria aproape mistică a lui Feric. Ai ghioaga ce-o meriţi, iar eu o am pe-a mea şi asta-i suficient pentru bărbaţi ca noi! Apără-te, Jaggar!

Şi spunând acestea, Stopa alergă spre Feric ţinând ghioaga sus deasupra capului şi încercă o lovitură care ar fi zdrobit o ţeastă ca pe o coaja unui ou.

Feric făcu însă un salt spre dreapta şi, în clipa când ghioaga lui Stopa descrise un arc şuierător prin aer exact prin locul în care se aflase capul lui cu o fracţiune de secundă mai devreme, el slobozi o lovitură puternică în tijă, în apropiere de mâner, încât Răzbunătorul era cât pe-aici să scape arma din mână. Primul zăngănit al oţelului lovit de oţel puse capăt atmosferei de solemnitate şi-i făcu pe Răzbunători să înceapă să strige veseli şi vehemenţi şi să-şi agite torţele în aer.

În timp ce Stopa, revenindu-şi cu o iuţeală demnă de toată admiraţia, ridică ghioaga deasupra capului, cu gândul de a pregăti o nouă lovitură, Feric îşi învârti ghioaga într-un arc scurt, vrând să ţintească şi să-i sfărâme rotula lui Stopa. Acesta să lăsă să cadă pe spate ca o cârpă, evitând astfel lovitura, dar Feric reuşi să-l înţepe scurt cu capul ghioagei în stomac, iar asta îl făcu pe Răzbunător să se strâmbe de durere.

Cu toate acestea, în timp ce Feric îşi trăgea ghioaga înapoi, Stopa reuşi să lovească de sus în jos în vârful armei acestuia, transmiţând prin tija de oţel o vibraţie care ajunse la braţul lui Feric şi-i provocă o asemenea durere, încât nu reuşi să-şi valorifice avantajul câştigat.

Cei doi bărbaţi făcură fiecare câte un pas în spate, răsucindu-se în cerc unul în faţa celuilalt apoi, aproape simultan, ridicară armele ţintind capul şi asta făcu cele două ghioage să se ciocnească năprasnic, oţel pe oţel. Răzbunătorii îşi exprimară prin răgete aprobarea în faţa acestei încleştări a oţelului contra oţelului deşi, din dubla lovitură, amândoi adversarii se aleseseră doar cu o zdruncinătură grozavă a braţelor.

Aproape imediat, câteva lovituri paralele, de astă dată la nivelul pieptului, nu avură ca rezultat decât zăngănituri provocate de ciocnirea armelor într-o paradă extraordinară. Ieşind din acest vârtej, Feric vru să lovească de jos, în timp ce Stopa încercă să pareze de sus. Amândoi se văzură siliţi să facă paşi înapoi la jumătatea loviturii şi ghioagele scoaseră fiecare câte un vâjâit la rotirea lor prin aer.

Stopa făcu repede cinci paşi înapoi, apoi se năpusti în goană spre Feric, ţintind de sus în jos o lovitură la cap pe care Feric o pară, apoi făcu o mişcare tăioasă la coaste care nimeri din nou în tija de oţel a ghioagei lui Feric; apoi încercă o izbitură similară din partea cealaltă şi Feric se văzu silit să o contracareze cu porţiunea de lângă mână a tijei armei, ceea ce-i transmise o durere cumplită în tot braţul.

Ca să câştige timp, Feric lăsă impresia că lovitura îi provocase o durere mai crâncenă decât în realitate şi se retrase înapoi cu paşi împleticiţi, aparent dezorientat, în timp ce Răzbunătorii huiduiau, iar Stopa se repezi spre el cu ghioaga ţinută deasupra capului ca să-i dea lovitura de graţie în cap. Deodată Feric se opri complet din acea retragere, sări într-o parte în momentul în care ghioaga lui Stopa coborî într-un arc impresionant, se întoarse şi-i trase Răzbunătorului o lovitură cumplită către picior, însă Stopa făcu o mişcare agilă şi primi lovitura în fesă. El urlă de durere, dar braţul îşi continuă mişcarea în formă de arc. Feric, din poziţia coborâtă în care se afla, ridică uşor ghioaga pentru a para această lovitură sălbatică.

Ghioaga lui Stopa lovi exact în centrul tijei ghioagei lui Feric în timp ce acesta o mişca în mod deliberat spre pământ pentru a amortiza şocul.

În locul unui puternic clinchet metalic se auzi însă o pârâitură pustiitoare a metalului strivit şi dezagregat. Venerabila ghioagă a lui Feric fusese crăpată în două de arma lui Stopa şi acum el se trezi strângând în mână un ciot zdrenţuit şi inutil.

Stopa rânji lupeşte şi-l lăsă pe Feric să ţâşnească în picioare. Încet şi calculat, ţinând ghioaga la nivelul pieptului, el începu să-l hăituiască pe Feric în timp ce acesta se răsucea într-un cerc, făcând paşi înapoi. Înţelesul acestei acţiuni era perfect limpede: nu mai încăpea niciun grăunte de cavalerism; soarta făcuse ca arma lui Feric să devină inutilizabilă şi nu exista şansa de a fi cruţat. „Dar nici nu voi cerşi. Îndurare”, se gândi Feric. Dacă destinul lui era să moară în această înfruntare îşi va primi soarta în mod eroic, luptându-se cu ce va găsi la îndemână, chiar cu pumnii dacă va fi nevoie, până la ultima picătură de sânge. „

Stopa ţinti o lovitură către capul lui Feric; acesta făcu un salt înapoi. Răzbunătorul încercă să-l nimerească în coaste, iar Feric reuşi, cu o sforţare, să blocheze lovitura cu ciotul ce-i, mai rămăsese din ghioagă şi din nou se văzu silit să dea înapoi şi să se dezechilibreze. Văzând aceasta, Stopa înălţă ghioaga deasupra capului şi o repezi cu forţă pentru a strivi capul lui Feric. El reuşi cu mare greutate să pareze, dar de această dată forţa loviturii lui Stopa îi azvârli din mână resturile de ghioagă şi se trezi lipsit de orice mijloc de apărare.

Cu un strigăt animalic, Stopa vru să-i frângă genunchii silindu-l să sară orbeşte înapoi. Când ateriza, Feric se împiedică de-un bolovan sau de-o rădăcină şi căzu în patru labe. Stopa slobozi o

lovitură la cap, Feric se rostogoli ferindu-se din calea ghioagei, iar capătul ei se îngropă în pământ, alături de el. Mereu şi mereu Feric scăpă de la moarte rostogolindu-se din calea puternicelor lovituri şi de fiecare dată Stopa se apropia înainte ca el să se poată ridica în picioare.

Feric se mai rostogoli o dată, în timp ce ghioaga lui Stopa îi şuieră pe lângă ureche, acum însă se dăduse de-a rostogolul până ajunsese în apropierea patului de lemn pe care se odihnea Comandantul de Oţel. Surpriza acestei descoperiri îl costă câteva secunde preţioase; în plus, partea superioară a torsului îi era răstignită pe o latură a patului şi nici nu se putea rostogoli mai departe. Simţind acest moment prielnic, Stopa scoase un răcnet, ridică ghioaga sus deasupra capului şi o repezi într-un mare arc irezistibil în acelaşi moment, aproape fără să-şi dea seama de gestul pe care-l făcea, Feric întinse o mână în spatele său, înşfăcă Marea Ghioagă de Held de mâner şi o ridică în aer pentru a para lovitura. Ghioaga lui Stopa izbi cu forţă braţul gros şi strălucitor al legendarei arme şi se pulveriză pe dată în zeci de bucăţi.

Din rândul Răzbunătorilor răsună un strigăt incredibil, aproape inuman, un geamăt slab, trădând uimirea lor după care instantaneu se lăsă o tăcere lugubră. Împleticindu-se, Stopa se trase înapoi câţiva paşi, apoi rămăşiţele armei îi scăpară din mână, iar el se prăbuşi în genunchi cu ochii căutând în pământ şi cu capul plecat în faţă. O clipă mai târziu, Răzbunătorii îi urmară exemplul şi căzură în aceeaşi poziţie plină de reverenţă, ţinându-şi drept în faţă torţele aprinse. Nici măcar Bogel, care rămăsese prostit de uimire, nu putu rămâne în picioare la vederea unui asemenea moment istoric.

Pe de altă parte, în primele clipe, Feric nu reuşi să-şi dea exact seama de măreţia faptei pe care o făcuse. Ţinea în mână Comandantul de Oţel, Marea Ghioagă de Held care nu atârna mai grea decât o baghetă de lemn; părea să fie susţinută în triumf de o putere care curgea prin braţul şi prin mânerul ei, transmiţând o forţă în acelaşi timp simbolică şi reală în trupul lui Feric. În el se aflau genele casei regale de Heldon; înţelese cu claritate de cristal acest lucru, în ciuda sentimentului de uimire pe care-l trăia. Sămânţa regală se pierduse cu secole în urmă; nu era însă imposibil ca genotipul regal să renască încă o dată din patrimoniul genetic Helder. Faptul că el ţinea Marea Ghioagă în mână dovedea fără putinţă de tăgadă că exact aşa se

întâmplase.

Încet, străduindu-se să-şi vină în fire, Feric se ridică în picioare, ţinând ghioaga orbitoare deasupra capului; lumina focului din spatele său îl scălda într-o strălucire oranj şi arunca văpăi jucăuşe de-a lungul impunătoarei arme de oţel.

Aflat în faţa sa, Stopa rămăsese în genunchi, întreaga lui înfăţişare arătând o supunere de o profunzime şi nobleţe de dimensiuni cosmice.

— Viaţa mea îţi aparţine, stăpâne, bolborosi el cu umilinţă, fără să ridice ochii din pământ.

Măreţia deplină a acestei întâmplări cu totul ieşite din comun îl cuprinse în sfârşit pe Feric. Soarta îl adusese la Ulmgarn, soarta i-l aruncase în cale pe Bogel, astfel încât să ajungă să ia acest vehicul cu aburi graţie căruia îi cunoscuse pe aceşti barbari nobili; destinul acţionase prin timp şi spaţiu pentru a-i pune în mână Marea Ghioagă de Held. Înţelesul era limpede: el era domnitorul de drept al întregului Heldon; dovada se afla în mâna lui şi putea fi văzută de oricine. Acum trebuia să găsească forţa necesară care să-l aducă în poziţia pe care o merita. Soarta, datoria şi destinul lui: să apuce tot Heldon-ul în mână aşa cum ţinea şi Comandantul de Oţel, să-l folosească drept armă pentru a izgoni toţi mutanţii şi Domii din ţară şi apoi să pretindă şi ultimul petic de pământ locuibil pentru genotipul uman autentic. Aceasta-i era sacra misiune. Nu putea şi nu trebuia să dea greş.

Având în fundal văpaia focului, aflat în adâncul Pădurii de Smarald, inima ancestrală a patriei. Feric Jaggar ridică în triumf sceptrul Heldon-ului scăldat de lumina flăcărilor şi rămase aşa în faţa supuşilor săi îngenuncheaţi. Nici el, nici ceilalţi nu îndrăzneau să pună la îndoială faptul că de acum încolo ei aveau să-i fie supuşi fanatici, loiali până la moarte.

Feric lăsă Marea Ghioagă în jos până-i ajunse la nivelul brâului; ţinând braţul mare şi lucitor în faţă, el se apropie de Stag Stopa care stătea încă în genunchi.

— Ridică-te, îi spuse Feric.

Stopa ridică ochii şi privi capătul mare şi strălucitor al ghioagei pe care Feric o ţinea în faţa lui, o bilă sculptată în forma unui pumn de erou, cu inel cu pecetea svasticii pe degetul mijlociu. Dădu să se supună ordinului dat de Feric, ezită, apoi îşi atinse buzele de svastica de pe capătul Marii Ghioage. Abia după aceea se ridică în picioare.

Adânc mişcat de acest gest spontan de loialitate, Feric le

permise, întâi lui Bogel, apoi fiecărui Răzbunător, să sărute pe rând însemnul svasticii de pe vârful eroicei lui arme. Unul după altul, bărbaţii îndepliniră acest act de supunere şi se ridicară în picioare, Răzbunătorii ţinându-şi torţele drept în sus, plini de mândrie şi cu ochii strălucind ca nişte cărbuni încinşi până la roşu de lumina focului.

Când se aliniară cu toţii bărbăteşte în faţa lui, Feric le vorbi:

— Mă veţi urma fără să crâcniţi, cu loialitate fanatică totală, în numele cauzei Heldon-ului şi a purităţii genetice, până la moarte, dacă vi se va ordona astfel?

Aprobarea veni ca un vuiet uriaş şi răsunător. Erau flăcăi minunaţi, un material potrivit pentru constituirea trupelor de asalt de care va avea nevoie.

— Foarte bine, afirmă Feric, de azi înainte nu mai sunteţi Răzbunătorii Negri. Vă botez din, nou cu un nume a cărui nobleţe va trebui s-o dobândiţi; să aveţi grijă să nu faceţi nimic pentru a o trăda.

Feric arătă cu capul Marii Ghioage direct spre oamenii săi; pumnul de oţel eu svastica neagră din mijlocul petei albe înconjurate de roşu, strălucea în lumina focului precum un soare răsărind.

— Acum vă numiţi Cavalerii Svasticii! strigă Feric, îşi repezi mâna liberă înainte la nivelul ochilor în anticul salut regal. Trăiască Heldon! răcni el. Trăiască Svastica! Trăiască victoria.

Aproape instantaneu Feric văzu o pădure de braţe întinse în faţă şi proaspăt botezata trupă de asalt strigă spontan:

— Trăiască Jaggar! Trăiască Jaggar!

Trupul lui Feric încremeni plin de mândrie şi de hotărâre, adânc înfipt în inima ancestrală a patriei, o statuie de o măreaţă nobleţe, mai impunătoare decât realitatea, un eroii care transcende, desenat cu linii de foc.

5

FERIC HOTĂRÂSE încă ele la început că n-ar fi nici înţelept, nici potrivit să se strecoare în Walder neanunţat, ca un călător oarecare; intrarea lui în oraş va trebui să se desfăşoare cu cinstea şi cu fastul cuvenite. Asta însemna că mai întâi de toate va trebui să-şi asigure poziţia ca lider necontestat al Partidului, apoi să efectueze schimbări în nomenclatură şi în stilul de lucru şi, în sfârşit, să-şi doteze, să-şi antreneze, să-şi îmbrace şi să-şi ornamenteze cum se cuvine trupa de motociclişti zdrenţăroşi în noile uniforme ale Partidului şi în culori suficient de îndrăzneţe. Abia după aceea va putea intra în Walder, în fruntea Cavalerilor Svasticii.

Prin urmare, îi poruncise lui Bogel să închirieze un loc de întrunire destul de spaţios şi mai izolat şi apoi să convoace acolo notabilităţile Partidului. Bogel închiriase o cabană de vânătoare situată pe creasta plată a unui munte din Pădurea de Smarald, dar aproape de liziera ei nordică, la circa două ore de drum cu vehiculul cu aburi de Wader, care se afla pe câmpia unduitoare din nord. Pentru a ajunge la acest sălaş, liderii Partidului vor trebui să traverseze un drum de ţară şerpuitor care urca spre coastă, trecând prin desişuri încâlcite şi ravene sălbatice, făcând din călătorie o problemă de importanţă psihologică. Sălaşul în sine era un edificiu simplu, dar impresionant: o clădire cu un singur etaj, lungă şi joasă, construită clin granit şi beton, în faţă căreia se sfârşea drumul de ţară, cu o intrare principală, înfrumuseţată cu plăci de lemn şi încadrată de arbori şi de tufişuri de plante indigene. Din această parte a clădirii se putea contempla o mare nesfârşită de teren împădurit şi verde, care parcă mângâia ochiul privitorului şi-i aducea linişte în suflet.

Înăuntru se afla o sală comună; flancată în stânga şi în dreapta de aripi cu dormitoare mici care puteau găzdui câteva zeci de oameni. Aceasta cabană de vânătoare neocupată acum, slujea în mod ideal scopurilor lui Feric. Aşezată relativ aproape de oraş pentru a uşura pregătirile necesare, ea era în acelaşi timp suficient de izolată, asigurând discreţia. În plus, chiar acţiunea de convocare a acestor orăşeni într-un mediu atât de rustic avea rostul de a le atrage atenţia asupra loialităţii

indiscutabile ce le-o pretindea noul lor conducător. De asemenea, îi lipsea de orice fel de avantaj de care ar fi beneficiat clacă l-ar fi întâlnit pe Feric pe propriul lor teren. Trebuia stabilit un control de fier încă de la început.

Feric hotărî să-i primească pe liderii Partidului chiar în sala mare. Pereţii acesteia erau din piatră nefasonată, iar podeaua din scândură negeluită. Un cerc de torţe, aflate la baza tavanului din piatră, înalt şi boltit, se adăuga luminii după-amiezii şi un foc straşnic arunca văpăi din şemineul mare, construit în peretele dinspre vest. Pereţii erau decoraţi cu trofee, capete de cerbi, puşti, arcuri, lănci, ghioage şi diferite alte arme care ţin de pasiunea vânătorească.

În centrul încăperii se afla o masă mare şi grea din stejar, acoperită cu catifea roşie, pe care se odihnea Marea Ghioagă de Held în toată splendoarea şi strălucirea ei; şiruri de scaune simple fuseseră aşezate în ordine de-a lungul mesei. Feric însuşi stătea în capul mesei pe un scaun ceva mai înalt decât celelalte, cu faţa spre intrarea în sală. În spatele lui, uşile care dădeau spre un balcon grosolan fuseseră lăsate larg deschise, punând în evidenţă peisajul ameţitor al marginilor apusene ale Pădurii şi ale câmpiei unduitoare din depărtare, împărţită în careuri diferit colorate aparţinând unor ferme independente; Walder însuşi sclipea ca un oraş spectral la marginea orizontului.

Doisprezece Cavaleri ai Svasticii, încă îmbrăcaţi în splendoarea lor barbară, stăteau de pază în puncte strategice în jurul camerei, în timp ce Bogel, Stopa şi alţi şase foşti Răzbunători întâmpinară vehiculul cu aburi sosit în curte. Feric îşi pusese o tunică de vânătoare de culoare brună, exagerat de austeră, care avea să iasă limpede în evidenţă în comparaţie cu îmbrăcămintea celorlalţi, întrucât îi lipseau cu desăvârşire podoabele.

În ansamblu, Feric socotea că pusese la punct o primire adecvată.

Aşa după cum ordonase, Stopa bătu puternic la uşa grea din lemn, solicitând permisiunea de a intra. Feric dădu un ordin şi unul dintre Cavalerii care flancau uşa o deschise cu o eleganţă cam din topor, deşi urmase instrucţiunile pe care le primise. Bogel şi Stopa intrară însoţiţi de un grup pestriţ de creaturi palide şi în vârstă şi cam lipsite de vlagă, şase în total. Singurul lucru care-i salva pe aceşti nababi ai Partidului Renaşterii Umane era că arătau ca nişte exemplare de genotip pur uman şi că

radiau o aură de hotărâre încăpăţânată, chiar dacă destul de nesigură. Alături de Stopa şi de cei şase ex-Răzbunători mătăhăloşi şi bine dispuşi care încheiau grupul, conducerea partidului făcea o impresie jalnică. Când oamenii aceştia se mai apropiară, Feric avu o senzaţie trecătoare de iritare la vederea calităţii materialului uman pe care avea să-l conducă.

Dar fruntea i se lumină când Stopa, cu un rânjet cam prea camaraderesc pe faţă, se opri la capătul mesei cu un pocnet sec din călcâie, îşi azvârli braţul drept înainte imitând vechiul salut regal şi răcni:

— Trăiască Jaggar!

Instantaneu, ex-Răzbunătorii îşi împreunară călcâiele, salutară cu vigoarea potrivită situaţiei şi făcură ca salutul să, răsune înzecit. Ceea ce deocamdată le lipsea ca precizie şi strălucire era compensat prin entuziasmul pe care-l manifestau.

O clipă doar, conducătorii Partidului priviră în jur, ceea ce dovedea clar să nu ştiau ce reacţie se aştepta din partea lor. Apoi Bogel salută şi strigă „Trăiască Jaggar” cu voce limpede şi perfect sinceră. Întrucâtva nesiguri şi total lipsiţi de avânt, adunătura de bărbaţi cu înfăţişarea funcţionărească maimuţăriră neglijent salutul şi reuşiră să îngaime urarea.

Bogel făcu prezentările precis şi cu o admirabilă simplitate:

— Bărbaţi-Adevăraţi, noul nostru lider, Feric Jaggar.

— Felicitări, spuse Feric. Tocmai aţi folosit noul salut al Partidului, chiar dacă aţi făcut-o cam stângaci. N-am nicio îndoială că în curând veţi deprinde adevăratul spirit. Astăzi însă avem probleme mai concrete de rezolvat. Vă rog să luaţi loc.

Bogel şi Stopa se aşezară în stânga şi respectiv dreapta lui Feric; membrii conducerii Partidului se aşezară în continuare de-a lungul mesei, aruncând priviri furişe spre Marea Ghioagă, punându-şi desigur întrebarea dacă afirmaţiile lui Bogel potrivit cărora. Noul conducător putea s-o mânuiască aveau vreun sâmbure de adevăr. Îndoielile lor aveau să fie spulberate la vremea potrivită; deocamdată Feric prefera scepticismul lor nedisimulat.

Bogel îndeplini protocolul de prezentare a bărbaţilor, cu toate că Feric fusese bineînţeles informat cu privire la viaţa şi genealogia lor. Otrig Haulman, un prosper proprietar de tavernă, era trezorierul Partidului, cam bizar, dar dedicat trup şi suflet ideii de puritate genetică, dovedindu-şi loialitatea faţă de această cauză prin sprijinul financiar oferit din propriile lui

venituri. Tavus Marker, specialist în sloganurile comerciale, era secretar pentru relaţii cu presa, un bărbat slab şi cu un aer bolnăvicios dar, cu toate astea, un activist neobosit. Heermark Bluth şi Barm Decker, unul măcelar, celălalt un mărunt ofiţer de poliţie, împreună cu Bogel, erau oratorii principali ai Partidului. Manreed Parmerob, profesor de istorie, era actualul teoretician al Partidului. Sigmark Dugel ocupa funcţia de preşedinte al comitetului de acordare a titlului de membru – o distincţie ce nu-şi prea găsea rost dacă se ţinea seama de faptul că Partidul nu însuma mai mult de trei sute de membri. Ca brigadier în retragere care întreţinea contacte personale în înalte cercuri militare, Dugel avea să se dovedească neîndoielnic foarte util într-o bună zi. Luat în întregul său, grupul nu reprezenta exact elita societăţii, dar nici nu era lipsit cu totul de posibilităţi şi contacte.

Pe lângă acestea, prezenţa lui Stopa şi a flăcăilor solizi aflaţi sub comanda lui dădea întâlnirii un anumit aer de siguranţă care altfel ar fi fost absent. Erau de faţă bărbaţi capabili să acţioneze în forţă şi, dacă se ivea prilejul, cu efecte notabile, oameni pătrunşi de un sentiment de loialitate personală faţă de Feric. El adusese o nouă dimensiune în ceea ce privea simţul practic şi spiritul solemn al acestui Partid destul de visător; faptul că toţi adoptaseră salutul şi urarea Partidului dovedise o acceptare deplină a situaţiei.

— Bărbaţi-Adevăraţi, avem multe de realizat într-un răstimp scurt, intră Feric direct în subiect. Am studiat Partidul Renaşterii Umane aşa cum există el în prezent, şi vor trebui efectuate o serie de modificări de esenţă. În primul rând va trebui schimbat numele. În mintea omului simplu, el sugerează un soi de cerc de dezbateri cu sediul într-o tavernă, nicidecum un grup de patrioţi hotărâţi şi riguroşi. Ceva de genul „Fiii Svasticii” ar suna mai potrivit. Încă din Epoca Pârjolului, svastica a fost simbolul explicit al purităţii rasiale. Prin urmare, acest nume ar evidenţia cauza noastră într-un mod pe care până şi ultimul ţărănoi l-ar înţelege cu uşurinţă. În plus ne va oferi unele avantaje în domeniul propagandei practice, lucru ce va transpare cu claritate mai târziu.

— O idee genială! exclamă Marker. Atât cauza noastră, cât şi numele Partidului pot fi exprimate printr-un simbol vizual care va fi lesne de înţeles chiar şi pentru analfabeţi. Niciun alt partid nu va beneficia de o armă atât de puternică în lupta de a capta

atenţia publicului.

Feric rămase impresionat de modul exact în care Marker înţelesese esenţa ideii sale geniale şi de felul cum aceasta îi trezise la viaţă spiritul şi dorinţa de acţiune. Faptul că descoperise atât de devreme asemenea calităţi la un subordonat de-al său i se păru deosebit de promiţător lui Feric.

La rândul lor, ceilalţi mormăiră nesiguri între ei, cu excepţia teoreticianului Parmerob, care părea deosebit de agitat. În cele din urmă iritarea lui răbufni în cuvinte:

— Numele de Partid al Renaşterii Umane a fost ales după îndelungi consultări, spuse el arţăgos. Reprezintă cu exactitate poziţiile de bază ale Partidului.

— Exactitatea nu-i acelaşi lucru cu forţa, arătă Feric. Numele Partidului trebuie să strige cu vocea unui sergent major ceea ce reprezentăm noi.

Parmerob deveni din ce în ce mai indignat.

— Eu însumi am formulat numele şi platforma Partidului, declară el. Noi reprezentăm puritatea adevăratului genotip uman, aplicarea riguroasă a legilor purităţii genetice, anihilarea completă a Dominatorilor antiumani, excluderea pe vecie a tuturor mutanţilor de pe pământul sacru al Heldon-ului şi extinderea dominaţie Helder asupra unor noi teritorii şi purificarea resurselor genetice acolo unde acest lucru se va dovedi posibil. Aceasta este formula pentru o renaştere a adevăratei umanităţi – de aici şi numele de Partid al Renaşterii Umane.

Feric se ridică încet şi puse ca din întâmplare, mâna dreaptă pe mânerul Marii Ghioage de Held; toţi ochii se aţintiră asupra sa. Chiar vor fi martori la mânuirea Comandantului de Oţel? Se lăsă un moment de tăcere în care se putea auzi vuietul şoptit al focului din şemineul mare de piatră.

Vocea lui Feric sparse această linişte încremenită:

— Există vreo nuanţă menţionată de tine care să nu fie implicită în simbolul svasticii?

Ca din senin, chipul lui Parmerob se boţi într-un zâmbet:

— Ai dreptate, bineînţeles, recunoscu el. Numele pe care l-ai ales pentru Partid este superior celui propus de mine. Suntem într-adevăr Fii ai Svasticii.

Feric se aşeză fără să mai ridice Marea Ghioagă, deşi rămase cu mâna pe ea.

— Foarte bine, spuse el, deci problema asta s-a rezolvat. Am conceput de asemenea o uniformă pentru Cavalerii Svasticii, braţul nostru înarmat. Bărbaţii pe care-i vedeţi aici constituie nucleul acelei forţe; în prezent, Cavalerii Svasticii numără circa patruzeci de oameni, dar am planuri care prevăd formarea unei trupe care să se ridice la cel puţin cinci mii de oameni.

— Generalii din Comanda Stelei nu vor privi cu ochi buni sau cu indiferenţă apariţia unei asemenea armate personale, arătă Dugel.

Feric zâmbi.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de patriotismul fanatic al corpului ofiţeresc profesional, afirmă el. Împărtăşim aceeaşi cauză cu armata, şi va trebui să găsim, mijloace de a convinge Comanda Stelei de acest adevăr. Nu mă îndoiesc defel că propria ta experienţă şi priceperea în problemele armatei se vor dovedi nepreţuite în această privinţă.

Îngrijorarea lui Dugel se mai risipi, deşi pe chipul lui mai persista o doză de scepticism. Dintre ceilalţi, Haulman încă nu-şi exprimase nicio părere tranşantă, în timp ce Bluth şi Decker, oratorii Partidului, radiau o anumită aură de ostilitate; Parmerob şi Marker păreau atenţi şi entuziaşti, Bogel era bineînţeles susţinătorul său în toate propunerile, iar Stopa, credincios persoanei lui Feric, arăta o fervoare copilărească. După cum se prezentau lucrurile, dacă dorea, putea îndepărta cu uşurinţă orice element ostil din sânul Partidului; ar fi fost însă mai bine să câştige loialitatea necondiţionată a tuturor încă de la început.

— Nu mai rămâne decât să organizăm prima noastră demonstraţie de masă, continuă calm Feric.

În acest moment, Herman Bluth îl întrerupse bătăios şi zgomotos.

— Dar cum se va pune problema conducerii? ceru el lămuriri. Încă n-am supus la vot. În prezent, Bogel este Secretarul, General şi şeful titular al Partidului; tu, Bărbat-Adevărat Jaggar, nu ai niciun titlu.

— Eu doresc din toată inima să cedez funcţia de Secretar General în favoarea lui Feric, sugeră Bogel. O să mă mulţumesc cu titlul de Preşedinte Executiv sub conducerea lui.

— Încă nu l-am ales pe Jaggar drept conducător, insistă Bluth. Cer să se supună la vot.

Feric aprecie, situaţia creată. Bogel, Parmerob şi Marker vor

vota neîndoielnic în favoarea sa; Bluth şi Decker se vor pronunţa probabil împotriva; poziţiile lui Haulman şi Dugel erau necunoscute, deşi într-un moment de cotitură, probabil că se putea baza pe brigadierul în retragere. În plus, va cere dreptul să-şi exprime şi propria părere şi, la o adică, Stopa va putea face acelaşi lucru. Nu-şi putea permite să piardă niciun vot.

Cu toate acestea, autoritatea absolută i-ar fi ştirbită într-o oarecare măsură dacă ar permite conducerii Partidului să voteze alegerea lui în funcţia supremă, iar a admite ca rezultatul votului să fie altul decât unanimitatea, ar însemna un adevărat dezastru. Va trebui să conducă prin câştigarea unui drept inatacabil, nu prin îngăduinţa unui consiliu oarecare al notabilităţilor.

— Bogel, tu vei păstra titlul de Secretar General, spuse Feric. Se potriveşte mai bine stilului tău. În ceea ce mă priveşte, eu mă mulţumesc să fiu cunoscut pur şi simplu drept Comandant.

Provocarea era limpede: Feric pretindea să i se acorde titlul de Comandant al Fiilor Svasticii şi tot ce însemna asta prin drept, nu prin vot. Bluth deveni deosebit de agitat, iar Decker părea şi el gata să facă spume la gură. Bogel, Marker, Parmerob şi Stopa înţeleseseră şi erau evident de acord, în vreme ce Haulman nu-şi exprimase încă vreo părere, iar Sigmark Dugel părea să aprobe sonoritatea impresionantă a noului titlu de conducător absolut.

Într-un târziu, Decker puse întrebarea pe care Feric spera să o audă:

— Cu ce drept ceri conducerea Partidului fără supunere la vot?

Feric se ridică din nou în picioare, de astă dată deliberat, mâna lui dreaptă fiind încă aşezată uşor pe Marea Ghioagă de Held. O pală de vânt pătrunse în încăpere prin uşile deschise din spatele lui Feric, făcând ca torţele din jurul tavanului să tresalte impetuos. În spatele lui, cerul înserării era de un albastru adânc, vârstat cu dungi portocalii, iar marea câmpie centrală a Heldon-ului se întindea la poalele muntelui, dincolo de bastionul Pădurii, încadrat de acest peisaj impresionant creat de lumina tremurătoare a torţelor, cu mâna pe sceptrul primordial al naţiunii Helder, Feric părea încarnarea eroilor legendari ai trecutului neguros şi până şi Bluth şi Decker nu-şi putură reţine un sentiment de respect.

— Cel care deţine această Mare Ghioagă este adevăratul stăpânitor al întregului Heldon prin drept genetic, un drept care merge cu mult mai adânc decât orice lege a Partidului sau a Consiliului, spuse Feric. Crede vreunul dintre voi că poate mânui

Marea Ghioagă de Held? Se văzură reduşi la tăcere.

Încet, şi calculat, Feric strânse în mână Comandantul de Oţel. Cu o mişcare uşoară ridică Marea Ghioagă deasupra capului.

Apoi lăsă Comandantul de Oţel să cadă pe tăblia din stejar masiv şi o făcu ţăndări.

Însuşi Bluth sări în picioare, îndemnându-i şi pe ceilalţi să-i urmeze exemplul, salutând precis şi strigând:

— Trăiască Jaggar!

6

O PROCESIUNE MĂREAŢĂ ale cărei impetuozitate, zgomot şi culoare lăsau pe privitor fără grai şi-i făceau inima să cânte în piept, traversa vuind câmpia pe drumul ce ducea spre suburbiile Walder-ului: două şiruri lungi de motociclete alergau cu cincizeci de mile pe oră, însoţind o maşină pe benzină, neagră şi zveltă. Zdrenţele barbare ale Răzbunătorilor Negri dispăruseră, fiind înlocuite de uniformele de Cavaleri ai Svasticii, croite cu stil şi eleganţă din piele, asortate cu şepci de pădurari cu calote înalte, tot din piele, purtând medalioane din bronz reprezentând noul blazon al Partidului: un vultur ţinând în plisc un scut cu svastică. În urma fiecărui motociclist flutura o mantie roşie decorată cu o svastică neagră în relief, încadrată de un cerc de albul cel mai pur; acest motiv era repetat pe brasardele pe care fiecare dintre ei le purta pe mâneca braţului drept. Mantiile şi brasardele erau miniaturi ale celor patru steaguri mari în alb, negru şi roşu ale Partidului, prinse de cadrele motocicletelor din fruntea şi din urma coloanei. Aceste steaguri fluturând în vânt erau dominate de emblemele cu svastică neagră pe fond alb aşezate în centrul lor şi fixate de catarge solide din bronz, care aveau în capăt sigla Partidului. Până şi motocicletele fuseseră vopsite după un model uniform: cadrele erau de un roşu strălucitor, rezervoarele de carburant în culoarea şi motivele drapelului Partidului, portbagajele cromate şi fără zorzoane, iar aripile de asemenea cromate şi având forma unor mari fulgere. Feric calculase bine efectul pe care această procesiune îl va crea pentru a înflăcăra spiritele şi pentru a atrage privirea oricărui Helder adevărat.

Automobilul negru al comandantului rămăsese nepavoazat, cu excepţia micilor steaguri ale Partidului aşezate deasupra roţilor din faţă. În cabina maşinii se aflau trei Cavaleri ai Svasticii îmbrăcaţi în uniforme: un şofer pe scaunul din stânga şi un soldat alături de el pentru a se păstra simetria. În faţa cabinei deschise stăteau Seph Bogel şi Sigmark Dugel. În spatele lor, pe o banchetă mai înaltă, era aşezat Feric. Bogel, Dugel şi Feric erau îmbrăcaţi cu uniforma pe care Feric o proiectase pentru elita Partidului. Aceasta era făcută din piele neagră, croită cu eleganţă şi asortată cu nasturi cromaţi şi având la guler o eşarfă roşie, ale

cărei capete se terminau cu cheutoare cu svastici negre pe fond alb. Brasardele şi mantiile aveau aceeaşi croială ca şi cele ale Cavalerilor Svasticii, însă chipiele din piele neagră erau mai elegante, cu cozoroace înguste şi cromate şi cu emblema Partidului făcută din argint şi cu o svastică neagră gravată.

Marea Ghioagă de Held, atât de lustruită încât lucea ca oglinda, era ţinută la brâul lui Feric de o centură lată din piele, împodobită cu ţinte cromate.

Aşa avea să intre Feric în al doilea oraş ca mărime al Heldon-ului – în fruntea unei impetuoase şi strălucitoare trupe de asalt, într-un spectacol măreţ de sunet şi forţă şi culoare astfel conceput de mintea şi mâna lui încât să facă sufletele privitorilor să plutească.

Şi într-adevăr, ajunsă în suburbia sudică a Walderului şi reducând viteza la treizeci de mile pe oră, procesiunea strânsese pe urmele ei o adevărată armată de motociclete particulare, maşini pe benzină şi chiar biciclişti care pedalau din răsputeri pentru a ţine ritmul cu restul vehiculelor. Feric înţelese că aceşti oameni fuseseră atraşi mai curând de spectacolul impunător al bărbaţilor îmbrăcaţi în uniforme, parcă zburând cu mare viteză pe bulevarde, decât de vreun sentiment de loialitate faţă de partid, întrucât noile culori încă nu fuseseră afişate în mod public; totuşi, cei care reacţionau cu entuziasm fierbinte la această demonstraţie erau aproape sigur bărbaţi cu spirit Helder.

Graţie celui de-al şaselea simţ – ca să nu mai vorbim de tumultul care prevestea cu mult timp înainte sosirea coloanei – oamenii din Walder ştiau deja de trecerea ei, astfel încât se aşezau în faţa caselor masive şi îngrijite, construite din cărămidă, aşteptând să vadă maşina lui Feric trecând în mare viteză. Străzile curate şi betonate, casele strălucitoare, peluzele şi straturile de flori, oamenii robuşti şi harnici, îmbrăcaţi în nuanţe de albastru, cenuşiu şi brun, proprietarii de magazine, îmbrăcaţi cu halate albe, decorate cu tot felul de fireturi, copiii cu obraji rumeni şi sănătoşi – toate acestea alcătuiau o imagine deosebit de agreabilă pentru Feric atunci când privea mulţimea adunată pe trotuare. Scenele ce i se perindau prin faţa ochilor erau grăitoare pentru zestrea genetică Helder şi pentru calitatea ridicată a vieţii orăşenilor; îi creştea inima în piept de mândrie când vedea atâtea exemplare frumoase de umanitate autentică trăind într-un mediu imaculat.

Pe măsură ce coloana pătrundea tot mai adânc în oraş,

mulţimea strânsă pe trotuare se mai îngroşase şi clădirile deveniseră mai masive; aici predominau blocurile de locuinţe de patru şi cinci etaje, nu casele. Construite şi ele din cărămidă, multe dintre ele erau zugrăvite în culori luminoase şi înfrumuseţate cu tot felul de faţade din lemn sculptat şi cu balcoane. Copacii şi gardurile vii ofereau trecătorilor umbră şi o atmosferă liniştitoare. Oamenii din această zonă i se părură lui Feric mai puţin prosperi, pentru că îmbrăcămintea lor părea mai sărăcăcioasă, iar magazinele ceva mai simple, însă curăţenia şi starea de întreţinere a clădirilor erau exemplare.

Şi aici strada era mai largă iar traficul vehiculelor de toate tipurile, compus din numeroase biciclete, maşini pe benzină şi motociclete, camioane cu aburi şi unul sau două autobuze cu aburi aparţinând municipalităţii, trebui să facă loc paradei motorizate. Ori de câte ori coloana era obligată să ocolească vreun vehicul care nu reuşea să elibereze drumul la vreme, automobilul-comandant şi motocicletele treceau vâjâind pe lângă obstacol fără să mai micşoreze viteza, spre deliciul oamenilor care urmăreau cortegiul şi care izbucneau spontan în ovaţii. Grupul dezordonat de biciclişti şi celelalte vehicule motorizate care mergeau în urma trupei de şoc trebuiau să se descurce care cum puteau.

Pe măsură ce parada se apropia de centrul oraşului, numărul de magazine crescu treptat în raport cu cel al locuinţelor şi înseşi clădirile deveniră mai impunătoare. Multe dintre ele ajungeau la zece sau chiar cincisprezece etaje şi erau construite din cărămidă, beton sau ciment, placate cu marmură, feronerie sau cu faţade din piatră sculptată. La nivelul străzii, clădirile adăposteau magazine cu vitrine spaţioase, oferind o mare varietate de mărfuri: alimente de toate felurile, îmbrăcăminte, motoare cu aburi pentru uz casnic cu utilajele corespunzătoare, decoraţiuni interioare diverse, picturi şi obiecte de artă decorativă, statuete, chiar automobile pe benzină pentru cei care-şi puteau permite să le cumpere. Judecând după zgomotele de maşini ce răzbăteau până în stradă şi după activitatea febrilă a muncitorilor ce puteau fi văzuţi prin ferestre, etajele superioare ale acestor clădiri erau rezervate meşteşugarilor şi industriei. Fără îndoială că multe dintre mărfurile oferite spre vânzare în magazinele de la parter erau produse la faţa locului.

În acest stup al comerţului şi industriei aerul era cam încărcat de praf, însă pe străzile de aici nu se vedea mizerie şi murdărie,

iar trotuarele păreau întreţinute admirabil. Ce diferenţă uriaşă faţă de străzile îngrozitoare şi fată de atelierele din Gormond, unde lucrătorii care asudau de dimineaţă până seara primeau o plată de nimic. În acest cartier, Feric reuşi să se simtă învăluit de puterea întregului oraş. Nimeni nu putea să pună la îndoială faptul că genotipul rasial care construise oraşe ca acesta era superior oricărei alte populaţii de fiinţe înzestrate cu raţiune. Lumea aparţinea pe drept cuvânt oamenilor Helder graţie adaptabilităţii lor în cursul evoluţiei.

Aici, în centrul comercial al oraşului, mulţimea care se oprea pe trotuare ca să admire tulburătoarea şi învolburata paradă de roşu sângeriu şi de svastici era impresionată şi mulţi oameni de condiţie bună îşi exprimau aprobarea prin strigăte. Deşi aproape nimeni nu avea de unde să ştie ce reprezintă această defilare sau cine era eroul care trecea cu atâta fast, Feric se simţi dator să răsplătească aprobarea lor adresându-le din când în când salutul tradiţional al Partidului. Curând, aceşti oameni de treabă vor înţelege gestul, iar entuziasmul care era pe cale să se nască merita desigur o apreciere oficială.

Feric se arătă încântat de mulţimile care întâmpinară convoiul la intrarea pe Promenada de Smarald, un bulevard larg şi măreţ ce străbătea centrul guvernamental şi cultural al oraşului; grupuri uriaşe de oameni, în deplin acord cu dimensiunile erotice ale arhitecturi oficiale.

Aici erau câteva dintre cele mai mari şi mai evidente dovezi ale grandorii civilizaţiei Helder. Clădirea Primăriei era un edificiu masiv, cu trepte splendide şi impunătoare şi cu o faţadă monumentală formată din coloane, fiecare dintre ele terminându-se la partea superioară cu o figură memorabilă din istoria Helder, totul fiind dominat de un dom din bronz verde, care purta cu demnitate patina timpului. Fiecare dintre cele opt etaje ale Teatrului Municipal se sprijinea pe coloane de piatră, pe care se aflau frontoane cu basoreliefuri bogate reprezentând scene în armonie cu restul, conferind întregii clădiri eleganţa şi graţia unui tort făcut de un maestru cofetar. Muzeul de Arte Frumoase era o clădire joasă de numai trei etaje, dar proiectată ca o serie nesfârşită de aripi care porneau în toate direcţiile, sugerând creşterea unei plante. Acest îmbietor palat al artei fusese edificat din diverse materiale de construcţie, stilul arhitectural variind imperceptibil de la o aripă la alta, fiecare dintre ele fiind-împodobită cu sculpturi ale unor diferite perioade

artistice, astfel încât ansamblul exterior oglindea nenumăratele şi multiplele minuni dinăuntru.

Alte clădiri publice de mai mică importanţă erau construite la scară ceva mai redusă, dar de la prima şi până la cea mai neînsemnată nu se precupeţise niciun efort pentru decorarea lor cu grupuri statuare impozante din bronz, piatră sculptată minuţios, marmură şi metal. În faţa fiecărei clădiri, dincolo de Promenada de Smarald, se afla câte o piaţetă deschisă, astfel încât acest ansamblu crea un efect de generoasă deschidere şi de grandoare.

Feric tânjea după ziua în care paradele Partidului vor umple acest bulevard impresionant dintr-un trotuar în celălalt, pe lungime de mile şi mile, tălăzuind păduri roşii-sângerii de steaguri ale Partidului şi coloane mărşăluind în ritmul muzicii marţiale, scandând cântece patriotice. Acea zi avea să sosească foarte curând, dar deocamdată urletul motoarelor de motocicletă şi strălucirea orbitoare a oţelului şi a steagurilor trecând în viteză constituiau un cânt, un spectacol suficient de grandios pentru a face ca acest impresionant bulevard să vibreze de energia muncitorilor şi înalţilor funcţionari, care se revărsau din clădiri pentru a fi martori la această defilare.

Coloana motorizată trecu în trombă de-a lungul Promenadei de Smarald, adunând în urma ei, precum coada unei comete, un număr din ce în ce mai mare de vehicule şi biciclete şi apoi părăsi centrul oraşului, îndreptându-se spre nord. Soarele scăpăta spre apus, iar Feric plănuise să facă un tur prin sectorul vestic al oraşului înainte de a se întoarce, la căderea serii, într-un loc din apropierea centrului Walder-ului, care fusese ales pentru desfăşurarea primei întruniri de masă pentru că sfârşitul zilei va fi bineînţeles momentul cel mai dramatic pentru ceea ce avea el în minte.

Acest traseu aduse convoiul prin alt cartier comercial aglomerat, apoi printr-unul cu locuinţe de bun gust; aceste zone bine întreţinute şi curate făcură loc unui cartier în care arhitectura caselor părea aceeaşi, însă faţadele se degradaseră şi nu mai fuseseră reparate, pereţii se înnegriseră, spaţiile verzi se uscaseră din cauza neglijenţei, iar străzile erau copleşite de gunoaie şi murdărie. Oamenii de pe aceste străzi purtau straie uzate şi slinoase, aveau chipuri mohorâte şi priviri golite de orice expresie; stăteau tăcuţi pe marginea trotuarelor, formând un spectacol jalnic, amintind de adunătura de specimene din

Borgravia. Pentru nasul sensibil al lui Feric, duhoarea Dominatorilor plutea grea şi fetidă în aerul acestui cartier.

Feric se apleca în faţă şi-l întrebă pe Bogel:

— Ce e locul acesta?

Bogel se întoarse şi, cu o grimasă care exprima scârba pe care o simţea faţă de acel loc, îi răspunse:

— Bârlogul ăsta împuţit e cunoscut sub numele de Oraşul Cenuşiu. Este adăpostul cunoscut al universaliştilor; scursura umană de aici a fost complet infectată de pestilenţa Zind-ului. Răbufnesc periodic din haznaua lor, dând naştere unor tulburări, cerând tot felul de scârboşenii cum ar fi, de exemplu, deschiderea graniţelor sau zămislirea unor creaturi subumane cu regim de sclavi, cu sprijinul consilierilor din Zind. Când adevăratele noastre intenţii vor fi cunoscute de către toată lumea, nu vom mai îndrăzni să ne arătăm chipul prin cartierul ăsta.

— Ba dimpotrivă, îl informă Feric, în viitorul apropiat trupele noastre de asalt vor trebui să mături toată zona şi să-i căsăpească pe Domii răspunzători de starea de mizerie în care au adus adevărata umanitate.

— Nimeni n-a reuşit până acum să-i scoată pe toţi Domii din labirintul acesta, spuse Bogel. Se află pretutindeni şi nicăieri.

— Atunci va trebui să crăpăm la capete aici până când ameliorarea situaţiei va dovedi că i-am distrus pe toţi. Singura modalitate de a distruge reţelele de dominanţă adânc înrădăcinate este folosirea entuziastă a forţei necruţătoare şi chiar aplicarea ei în mod nediscriminatoriu.

În timp ce coloana trecea în goană pe străzile murdare, prin dreptul unor grădini căzute în paragină şi a unor locuinţe degradate, Feric jură să salveze cât mai mulţi nenorociţi de sub stăpânirea Domilor şi să-i redea adevăratei lor vocaţii. Iar în cazul că unii ar fi fost prea adânc cuprinşi în aceste mreje pentru a-i mai putea salva, uciderea lor va reprezenta un act de milostenie, dacă era să se ţină seama de starea lor de acum.

Când ultimele raze ale soarelui învăluiră dealurile dinspre apus în purpuriu şi oranj şi luminile oraşului începură să se aprindă rând pe rând, automobilul lui Feric, mergând în fruntea coloanei, parcurse bulevardul larg care intra în Parcul Brammer prin partea sudică. De aici, de pe coama teşită a unui deluşor cu pante

blânde, aflat la capătul sudic al parcului, Feric le va vorbi oamenilor ce vor participa la prima întrunire de masă a Fiilor Svasticii.

Versantul dealului devenise deja vizibil şi Feric putea să vadă svastica înaltă de douăzeci de picioare făcută din buşteni, care ardea şi încununa culmea dealului ca lumina unui mândru far călăuzitor. Un semicerc uriaş format din torţe de zece picioare fiecare încadra acest însemn răvăşitor al Partidului; când automobilul-comandant ajunse la câteva intersecţii depărtare de parc, Feric reuşi să distingă tribuna joasă a oratorului, flancată de drapele uriaşe de culoare sângerie aşezate ceva mai în faţa rugului cu svastică, grupul compact al membrilor conducerii Partidului, îmbrăcaţi cu haine negre din piele, spre dreapta tribunei, şi fanfara militară angajată special pentru acest prilej, îmbrăcată cu uniforme de Cavaleri, în partea stângă. Totul părea pregătit până la ultimul detaliu.

Privind în urmă, Feric văzu coloanele gemene de motociclete, steagurile roşii cu svastică şi mantiile fluturând în vânt ca un uriaş incendiu de pădure; uruitul motocicletelor care cutremurau pământul făcea până şi particulele de aer să vibreze şi să danseze. Ceva mai departe, în spatele trupelor de asalt, văzu o mare aglomerare de vehicule cu aburi, automobile pe benzină, camioane cu aburi şi biciclete blocând bulevardul dintr-un trotuar în celălalt şi, imediat după toate vehiculele, o mare de Helder-i urmând cu paşi grăbiţi acest spectacol. Scena era pe deplin pregătită pentru o cotitură crucială a istoriei!

În momentul în care automobilul lui Feric se apropie de baza dealului, Cavalerii Svasticii executară o manevră elegantă: cele două coloane de motociclete ţâşniră înainte, în timp ce şoferul lui Feric micşoră puţin viteza, astfel încât automobilul-comandant era flancat pe fiecare parte de o linie precisă de trupe de asalt motorizate. Când procesiunea ajunse chiar la poalele dealului, când uriaşa svastică şi şirul de torţe se profilară cu claritate pe cerul întunecat, motocicliştii realizară o altă manevră. Cei doi motociclişti purtători de drapel din fruntea coloanei se plasară mai spre interior şi încetiniră, aşezându-se exact în faţa automobilului negru al comandantului, astfel încât deveniră o gardă de onoare. Imediat după aceea, coloanele laterale de motociclişti depăşiră automobilul şi garda de onoare, părăsiră bulevardul şi urcară panta dealului către focul din creştetul lui. În timp ce suiau cu motoarele ambalate, motocicliştii se despărţiră

lăsând distanţe egale între ei. Când ajunseră la aproximativ zece iarzi de tribună, primele două motociclete opriră cu eleganţă; celelalte se opriră în aceeaşi clipă, astfel încât cele două coloane de maşini cu motoarele mergând în gol formară un cordon de onoare ce se întindea de la poalele dealului până la vârful lui.

Maşina-comandant şi garda cu drapele rămaseră la capătul de jos al coridorului, aşteptând sosirea masivei mulţimi care se tălăzuia umplând tot bulevardul. Din acest punct de observaţie, Feric putea să îi vadă limpede pe Bluth, Haulman, Decker şi Parmerob aşteptând impozanţi în uniformele din piele ale Partidului, într-un grup compact, spre dreapta tribunei oratorului. Stopa, îmbrăcat în uniformă brună de Cavaler, ieşea clar în evidenţă stând izolat la câţiva paşi depărtare de acest grup.

Nu trecu mult şi întregul bulevard din spatele automobilului lui Feric deveni o scenă de bună dispoziţie dezlănţuită la sosirea primelor vehicule. Din care se revărsară valuri-valuri de pasageri, biciclişti care opriră şi descălecară şi, în cele din urmă, o mare mulţime de oameni mergând pe jos, cel puţin zece mii, se îmbulziră înainte umplând fiecare locşor gol. Toţi strigau şi comentau dând naştere unui vacarm asurzitor, dar niciunul nu îndrăznea să păşească pe panta dealului unde şirurile de Cavaleri motorizaţi stăteau ambalând din când în când motoarele, scoţând sunete care treceau prin tumultul uman ca un cuţit.

Când socoti că sosise momentul psihologic potrivit, Feric îl bătu uşor pe umăr pe Bogel. La rândul lui, Bogel îl atinse pe umăr pe Cavalerul din dreapta şoferului automobilului negru, care ridică braţul adresând salutul Partidului.

În aceeaşi clipă, fanfara de pe coama dealului începu să interpreteze un impetuos cântec războinic, iar cele două motociclete de gardă se puseră în mişcare în susul dealului prin culoarul de onoare, arborând cele două drapele cu svastică în faţa maşinii comandantului. În timp ce automobilul lui Feric urmă garda de onoare spre semiluna de foc, la trecerea prin dreptul Cavalerilor, aceştia adresară, doi câte doi, salutul Partidului, apoi se încadrară în spatele lui, astfel încât atunci când garda antemergătoare, ajunsă în vârful dealului, se întoarse şi se opri cu faţa. La automobilul comandantului, coloana de Cavaleri călări se formase din nou, având în coada şirului alte două steaguri ale Partidului. Automobilul lui Feric opri în faţa gărzii purtătoare de drapele, cele două coloane se împărţiră şi formară un semicerc

de motociclete la douăzeci de paşi de semiluna de torţe, formând un zid de protecţie între tribuna oratorului şi marea mulţime de cetăţeni care acum începuse să inunde panta dealului.

Bogel şi Dugel coborâră din automobil fără multă ceremonie şi se alăturară celorlalţi funcţionari ai Partidului, adunaţi lângă tribună. Feric aşteptă însă în maşină până când primele valuri de oameni ajunseră la zidul protector format din motociclete.

Apoi coborî încet din maşină. În clipa când atinse pământul, fiecare funcţionar al Partidului şi fiecare Cavaler îşi repezi braţul drept în faţă, adresând salutul Partidului şi vocile lor puternice şi răsunătoare urlară în cor: „Trăiască Jaggar!”, acoperind orice alt zgomot.

Rămaseră cu toţii încremeniţi în poziţia de salut până când Feric ajunse la tribuna oratorului şi automobilul se deplasă în spatele impresionantului rug dominat de svastică, pentru a nu dăuna în vreun fel spectacolului în loc să urce la tribună, Feric se întoarse cu faţa la marea mulţime Helder care năpădise panta dealului, un public care prin număr slujea scopurilor lui. Pentru a crea un efect dramatic, rămase nemişcat de parcă i-ar îi inspectat pe oamenii masaţi acolo şi i-ar fi studiat să vadă dacă sunt pregătiţi pentru ceea ce avea să urmeze. Apoi adresă şi el salutul Partidului.

Funcţionarii Partidului şi Cavalerii strigară instantaneu în cor: „Trăiască Jaggar!”, se auzi pocnetul călcâielor lipite energic, apoi braţele coborâră la vipuşcă şi toţi împietriră în poziţie de drepţi.

În timp ce Bogel urcă la tribună pentru a ţine o scurtă cuvântare introductivă, Feric rămase în imediata ei apropiere, cu mâna rezemată uşor de mânerul Comandantului de Oţel, scrutând cu hotărâre mulţimea adunată pe deal.

— Astăzi nu vă vorbesc în calitate de lider al Partidului Renaşterii Umane, pentru că acest partid nu mai există. Ca şi legendara pasăre Phoenix, din cenuşa lui se naşte acum ceva cu mult mai impunător şi glorios, adevărata şi suprema expresie a voinţei rasiale a Heldonului, un nou partid, o nouă cruciadă, o nouă cauză – Fiii Svasticii! Iar pentru a conduce această puternică forţă, vă dau un om nou, un erou în sensul cel mai adânc al cuvântului, pe Comandantul Fiilor Svasticii: Feric Jaggar!

Bogel îşi termină prezentarea cu o bătaie din călcâie şi cu salutul Partidului. În aceeaşi clipă, toţi Cavalerii şi toate oficialităţile Partidului răspunseră în mod identic, scandând „Trăiască Jaggar!” în plus, zecile de membri ai Partidului,

răspândiţi în mod strategic prin mulţime, salutară în acelaşi fel, determinând şi pe alţi oameni de bună-credinţă să le urmeze cu destoinicie exemplul.

În timp ce ovaţiile continuau, Bogel părăsi tribuna oratorului; după o pauză semnificativă, Feric făcu un semn cu mâna şi un sunet pătrunzător de trompete acoperi cu totul rumoarea-şi urletele. Feric urcă la tribună abia după aceea; o svastică de flăcări de douăzeci de picioare, ce avea ca fundal cerul nopţii, se înălţa în spatele lui, scăldându-l în lumina roşiatică şi eroică a focului, care făcea să scânteieze nasturii de metal şi fireturile uniformei din piele neagră şi lucioasă şi incendiindu-i ochii pătrunzători şi puternici.

Putea simţi nefireasca tăcere ce plutea în aer deasupra mulţimii ca pe o forţă fizică; mii de oameni stând umăr la umăr cât putea cuprinde cu ochii, esenţa fiecărui suflet îndreptată numai şi numai asupra fiinţei lui, aşteptând ca el să vorbească. Avu senzaţia puterii irezistibile a destinului alergându-i prin trup, contopindu-se perfect cu energia propriei lui voinţe neclintite. El era întruchiparea celei mai măreţe cauze a rasei, expresia voinţei ei de puritate şi simţi că şi mulţimea din faţa lui înţelegea acest lucru. El reprezenta voinţa Heldonului; nu putea şi nu avea dreptul să dea greş.

Cuvintele îi ţâşniră spontan de pe buze:

— Au trecut peste o mie de ani de la Epoca Pârjolului şi mutanţii încă mai mişună pe Pământ, contaminând umanitatea adevărată cu genele lor scârbavnice şi deformate. Cine poate spune că Heldon nu este un bastion al purităţii rasiale, într-o mare de putreziciune de dimensiuni planetare? Spre sud se află Borgravia, un stat cu un potenţial genetic bogat care, prin urmare, aparţine pe drept domeniului Helder, dar condus în prezent de mutanţi şi corciţi dezgustători care încearcă să distrugă orice urmă de genotip pur uman ele pe teritoriul lor prin amestec rasial. Spre vest avem Vetonia şi Husak, mormane fetide de gunoaie genetice cu nimic mai răsărite, unde adevăratul genotip uman este persecutat şi ponegrit. Dincolo de aceste obscenităţi politice se întind haznalele genetice din Cressia, Arbona, Karmath şi altele de aceeaşi teapă, unde rezervele genetice nu merită decât a fi exterminate fără milă, iar mai departe nu găsim decât pământuri pustiite şi radioactive. Toţi aceşti mutanţi şi corciţi sunt în mod implacabil duşmanii noştri rasiali – dar nu aceasta este cea mai mare nenorocire.

Urmărind un efect dramatic, Feric făcu o pauză şi în acel moment se simţi aproape copleşit de valul uriaş de forţă psihică şi de aprobare extaziată care-l învălui, venind, din zece mii de perechi de ochi sfredelindu-l arzător, ca nişte cărbuni aprinşi în întuneric. Gustă foamea lor nesăţioasă care cerea vorbe de acelaşi fel: poporul Helder tânjea rasial după adevărul simplu şi neînzorzonat care i se refuzase atâta vreme. Erau cu totul de partea lui.

— Nu, şi nici măcar aceasta nu e cea mai mare nenorocire! urlă Feric. Pentru că în est, în spatele unor farse politice precum Wolak şi Malax, pândeşte întinderea inimaginabilă şi putreziciunea fără ele egal a infernului sclavagist al Zind-ului! Jumătate din populaţia mutantă a lumii se află sub controlul câtorva Dominatori! Uriaşe resurse şi o populaţie gigantică la dispoziţia scârnavilor Domi, a căror unică dorinţă este de a extermina şi ultimele vestigii de umanitate adevărată de pe faţa Pământului, pentru a domni veşnic peste o adunătură de creaturi fără suflete! Şi *nici asta* nu e cea mai mare nenorocire!

Feric făcu o nouă pauză şi în acest răstimp auzi respiraţia precipitată a mulţimii din faţa lui. El le trezea din amorţeală instinctele rasiale, voinţa şi indignarea legitimă. El le înflăcăra spiritele, îndrăznind să exprime în cuvinte adevărul gol-goluţ. Îi făcea să redescopere credinţa oarbă în puterea rasială.

— Nenorocirea cea mai mare este aici, în Heldon! continuă el. Aici avem un guvern de laşi şi nevolnici care ling tălpile prostimii ignorante, lăsând să se înţeleagă că vor permite crearea de sclavi lipsiţi de creier şi că vor slăbi rigoarea legilor purităţii genetice. Ei speră ca în felul acesta să-şi pună la adăpost trupurile becisnice în faţa judecăţii care sigur va sosi într-o bună zi în Heldon, ultima speranţă a genotipului uman adevărat; avem un guvern format din imbecili care cochetează cu împuţiţii de universalişti, cu toate că ştiu foarte bine că universalismul este scorneala Dominatorilor din Zind. În Heldon, patria purităţii umane suntem infestaţi de un număr neştiut de Domi care, cu un fanatism inuman, lucrează în secret pentru distrugerea noastră totală!

De astă dată, când Feric făcu o nouă pauză, nu se mai lăsă linişte, ci mai degrabă o tălăzuire de voci furioase. O pădure de pumni flutură prin aer şi se auziră strigăte de indignare şi de aprobare. Cele mai adânci instincte rasiale ale mulţimii se treziseră de-a binelea din letargia în care fuseseră cufundate.

Aerul vibra de forţa însetată după sânge de Dominatori.

— Acum avem nevoie de o nouă hotărâre fanatică pentru a păstra puritatea rasială a Heldon-ului! Acum avem nevoie de un guvern cu o voinţă de fier pentru a înlătura prin foc şi oţel toţi Domii şi orice urmă de genă contaminată din întregul Heldon! Acum ne trebuie o politică externă care să se consacre fără milă cuceririi totale şi definitive a oricărui petic de pământ locuibil de pe faţa globului, prin folosirea forţelor umanităţii adevărate. Acum avem nevoie de un partid nou, cu o forţă eroică şi cu un zel fanatic, pentru a-i izgoni pe nevolnicii care deţin puterea şi pentru a-i arunca la groapa de gunoi a istoriei! Acum ne trebuie o conducere plină de voinţă şi capabilă să conducă poporul Helder la victoria supremă şi la zdrobirea Domilor, mutanţilor şi corciturilor care ni se opun! Heldon are acum nevoit de sprijinul fanatic şi necondiţionat al tuturor bărbaţilor adevăraţi în favoarea Fiilor Zvasticii!

Un strigăt copleşitor de aprobare răsună din sânul mulţimii. Mai mult de zece mii de braţe se ridicară în aer mereu şi mereu în semn de salut spontan. Feric îngădui ca această demonstraţie pornită din adâncul inimilor să continue în timp ce măsură cu privirea mulţimea ce ovaţiona dezlănţuit, o statuie a hotărârii absolute, aureolată de strălucirea roşiatică a flăcărilor svasticii gigantice care domina cerul din spatele lui.

Apoi, cu un gest dramatic, Feric scoase de la brâu Marea Ghioagă de Held şi ridică arma argintie tivită de fulgere în faţă, în salutul Partidului. Din mulţime se auziră murmure şi expresii de uimire, semn că legendarul Comandant de Oţel fusese recunoscut; după câteva secunde, se lăsă tăcerea.

Capătul rotund sub formă de pumn prinse reflexe ale flăcărilor şi le răspândi aidoma unui soare miniatural, în clipa în care Feric ridică arma sus, deasupra capului, încordându-şi vocea la maximum pentru a se adresa oamenilor pe un ton eroic:

— Ţin în mână Marea Ghioagă de Held şi prin urmarea doresc să fiu cârmuitorul unic şi legiuit al întregului Heldon şi al tuturor pământurilor de dincolo de graniţe, nu doar în numele meu, ci în numele Svasticii! Eu, Fiii Svasticii şi această armă sacră ne vom dedica repurificării prin sânge şi fier a întregului Heldon şi extinderii dominaţiei adevăratei umanităţi pe toată faţa Pământului!, Nu ne vom îngădui nicio clipă de odihnă până când nu va fi ştearsă de pe suprafaţa planetei şi ultima genă mutantă!

Ca prin miracol, într-un singur glas uriaş şi cu o precizie

neaşteptată, mulţimea ridică braţul drept în aer şi scandă:

— Trăiască Jaggar! Trăiască Jaggar! TRĂIASCĂ JAGGAR!

Vuietul părea capabil să despice bolta cerului şi să le impună respect chiar şi zeilor.

Radiind de bucurie, Feric îşi băgă înapoi la brâu Marea Ghioagă şi răspunse mulţimii cu un salut. Şi, incredibil, vuietul ovaţiilor şi scandărilor se dublă ca tărie şi înflăcărare, iar salutul deveni frenetic. Fericirea acestui moment purtă sufletul lui Feric spre înălţimi nevisate de glorie rasială. Mai mult de zece mii de cetăţeni Helder deveniseră loiali până la fanatism Partidului. Aşa cum o torţă incendiase marea svastică de lemn care ardea cu flăcări înalte în spatele lui, tot aşa şi cuvintele şi voinţa lui aprinseseră svastica din sufletele acestor Helder-i de treabă. Şi aşa cum svastica de foc arunca văpăi roşiatice spre cerul înstelat, tot astfel svasticile din sufletele Helder vor lumina în întunericul spiritului şi vor grava semnul Noului Ev pe necuprinsul cerului.

7

FII SVASTICII ocupau etajul patru al unei clădiri din piatră de zece etaje, restul fiind închiriat unui evantai larg de comercianţi, proprietari de mici firme, doctori şi alţii. Din ordinul lui Feric, în contractul de închiriere Haulman stabilise o clauză potrivit căreia Partidul era cel mai important chiriaş; de fapt, îndeplinise ordinul cu mult mai bine decât se aşteptase Feric, întrucât închiriase etajul de la un vechi prieten care îi era profund îndatorat. În consecinţă, deşi Partidul ocupa doar, un etaj din cele zece, Feric reuşi să impună o redecorare a întregii faţade a clădirii.

Cele şase etaje superioare, construite din piatră neagră, fuseseră zugrăvite în roşu şi pe acest fundal enorm de roşu se pictase o svastică neagră într-un cerc de proporţii impresionante, transformând această porţiune a faţadei clădirii într-un gigantic drapel al Partidului. Sub acest drapel se afla o placă mare de bronz pe care scria: „Cartierul General Naţional al Fiilor Svasticii". Două Steaguri mari ale Partidului atârnau deasupra străzii. În cele din urmă. Feric reuşise să facă din faţada acestei clădiri obişnuite ceva care să se armonizeze cu stilul şi cu scopurile sale.

Întrucât cartierul general al Partidului se înălţa precum un uriaş drapel roşu în faţa gunoaielor universaliste, fuseseră luate şi o serie de măsuri adecvate de securitate. Un pluton de Cavaleri în uniformă, înarmaţi cu pistoale şi ghioage, stăteau înşiraţi pe trotuar, veghind intrarea principală la orice oră din zi şi din noapte. Alte patru gărzi aveau posturi fixe în stânga şi în dreapta intrării. Pe acoperişul clădirii se găseau patru cuiburi de mitralieră cu personal permanent şi putând face faţă atacurilor din orice unghi. Zi sau noapte, patrule formate din câte şase Cavaleri mărşăluiau în mod regulat în jurul clădirii, la intervale foarte scurte. În interior, fiecare etaj era patrulat continuu de Cavaleri înarmaţi şi la etajul patru nu se putea ajunge decât pe două scări, ambele apărate de mitraliori.

Un teren viran de pe o stradă lăturalnică din apropierea cartierului general fusese înconjurat cu un gard înalt din sârmă ghimpată prin care trecea curent electric puternic, generat de un motor cu aburi instalat în interiorul perimetrului. Garnizoana de

Cavaleri ai cartierului general locuia în această împrejmuire într-o serie de barăci joase de lemn. Aici îşi aveau adăpostul două sute de motociclişti şi armăsarii lor. În eventualitatea unui atac asupra cartierului general al Partidului, lepădăturile ar fi fost prinse şi zdrobite definitiv între oamenii din clădire şi trupele motorizate de asalt. Era chiar posibil să reziste vreme îndelungată unui atac declanşat de elemente ale unei armate regulate.

Etajul patru fusese împărţit. Într-o serie de birouri, săli de conferinţe şi dormitoare. În timp ce Stag Stopa înnopta alături de Cavaleri în tabăra lor, iar ceilalţi membri ai Partidului locuiau în propriile lor case, Feric dormea într-un dormitor alăturat biroului său, iar Bogel la fel. În plus, Ludolf Best, un tânăr pătrunzător, ale cărui inteligenţă şi devoţiune, atât faţă de cauză, cât şi faţă de Feric, îl recomandaseră ca persoană ideală pentru a fi secretarul particular al lui Feric, dormea de asemenea la cartierul general, unde putea să slujească stăpânului său în orice moment.

Deşi cel mai mare din tot sediul Partidului, biroul lui Feric rămăsese dinadins auster. Pereţii erau din lemn negeluit, la fel ca şi cei ai barăcilor militare; tavanul şi podeaua din ciment cu ipsos, respectiv gresie, ambele de culoare roşie cu svastică neagră într-un cerc alb situat în centrul lor geometric. În faţa biroului simplu din lemn de stejar al lui Feric se aflau trei rânduri de bănci din lemn, astfel încât atunci când situaţia o impunea, puteau fi instruite grupuri destul de mari de oameni. Pe birou, pe o tavă acoperită cu catifea neagră, era aşezată Marea Ghioagă de Held. Aceasta, draperia neagră ce încadra cele două ferestre, un steag mare al Partidului, atârnat ca o tapiserie în spatele biroului lui Feric, şi o uriaşă pictură în ulei reprezentând Bătălia de la Roost, erau singurele decoraţiuni din încăpere.

La insistenţele lui Bogel, fusese cumpărat un televizor deosebit de scump. Era o cutie simplă din oţel, cu partea din faţă de sticlă, plasat discret într-un colţ al încăperii. Acum Feric şi Bogel stăteau pe una dintre bănci şi foloseau acest aparat costisitor pentru prima dată.

— Vezi tu, Feric, cheltuiala e pe deplin justificată, insistă Bogel, poate pentru a zecea oară. Cu receptorul acesta putem viziona orice transmisie publică televizată; aşa putem obţine informaţii valoroase.

Feric îl urmări cam suspicios pe ministrul de finanţe

prezentând un raport economic plicticos în cadrul emisiunii informative de după-amiază. Nu înţelegea încă rostul acestui aparat; transmisiile publice de televiziune se aflau sub controlul total al actualului regim decadent. Nu încăpea nicio îndoială că televiziunea constituia un mijloc de propagandă de o forţă imensă, care era receptată în orice piaţă publică din Heldon, întrucât receptoarele fuseseră instalate în astfel de locuri. Dar pentru că guvernul exercita un control absolut asupra acestui mijloc de comunicare, lui Feric i se părea imposibil ca Partidul să aibă şansa de a folosi cândva această minune de ultimă oră a ştiinţei, în scopuri patriotice.

Deodată, ochii lui Feric se dilatară de uimire când îşi percepu pe ecranul televizorului propria imagine profilată pe fundalul svasticii arzânde. Din difuzor nu se auzi vocea lui Feric, ci aceea a comentatorului oficial:

— … acest al treilea miting al Fiilor Svasticii în tot atâtea săptămâni de existenţă avea să se sfârşească prin violenţe tragice…

Pe ecran apăru acum Promenada de Smarald inundată dintr-un trotuar în celălalt de cetăţeni purtând brasarde cu svastică, mulţi învârtind torţe în aer. Se vedeau zeci şi zeci de steaguri roşii cu svastică purtate în triumf deasupra procesiunii de masă.

— Bogel, prostia acestui regim libertin mă uimeşte, exclamă Feric. Am impresia că nu va trebui decât să le punem nişte hârleţe în mână acestor cretini, căci ei îşi vor săpa încântaţi propriile morminte.

— Din punctul lor de vedere, ei educă poporul împotriva ameninţărilor adresate statului, spuse Bogel strâmbându-se. E limpede că se străduie din răsputeri să avertizeze întregul Heldon asupra existenţei noastre!

Acum, pe ecran apăruse o formaţie strânsă de cavaleri călare pe motociclete colorate, îmbrăcaţi cu uniformele lor brune, bine croite pe trup, cu mantiile roşii învolburate, conducând oamenii pe străzi.

— … s-a desfăşurat într-o atmosferă paşnică până când demonstranţii au ajuns în Oraşul Cenuşiu, unde au fost întâmpinaţi de numeroase grupuri de huligani universalişti.

Aspectul sordid al Oraşului Cenuşiu deveni vizibil când Fiii Svasticii intrară în viteză pe străzile murdare. Deodată, o hoardă de bărbaţi îmbrăcaţi sărăcăcios, slinoşi din cap până în picioare şi înarmaţi cu tot felul de bâte şi cuţite, năvăliră dintr-o stradă

laterală şi se repeziră în mulţimea de cetăţeni neînarmaţi. Instantaneu, mai mult de o duzină de Cavaleri îşi întoarseră maşinile şi porniră cu ghioagele lor lungi de oţel împotriva acestor nenorociţi şi laşi. Puţinii golani universalişti, care nu căzură laţi după primele secunde de acţiune precisă şi exactă, părăsiră scena în goană, urlând şi cu capetele şiroind de sânge.

Deşi comentatorul guvernamental turui în continuare despre bandele Svasticii şi despre huliganii universalişti care-şi rezolvau conturile pe străzi în dauna organismului politic, Feric ştia foarte bine că cetăţenii Helder de bună-credinţă care urmăreau spectacolul în pieţele publice din întregul Heldon vor da crezare ochilor lor, iar nu bălmăjelilor unor maimuţoi din guvern şi vor înţelege că asistaseră la triumful Svasticii. Putreziciunea pătrunsese şi se instalase atât de adânc în creierele de două parale ale trădătorilor rasei încât, prin transmisia televizată, aceştia făceau propagandă Svasticii fără ca măcar să-şi dea seama, pentru că imaginea bărbaţilor adunaţi sub semnul Svasticii şi a oamenilor ce triumfaseră asupra atacatorilor se adresa inimii, în timp ce comentatorul cel spilcuit, prin vorbele răsuflate de condamnare a acţiunii, nu putea stârni decât repulsia şi greaţa telespectatorilor.

— Trebuie să existe o modalitate de a-i păcăli pe dobitocii ăştia ca să acorde Partidului acces la transmisiile publice, spuse Feric. Dacă am putea să transmitem *propria noastră* propagandă în fiecare piaţă din Heldon, într-o lună sau două am reuşi să-i înlăturăm de la putere pe degeneraţi şi să-i azvârlim la haznaua în care le este locul.

— Aşa cum se prezintă lucrurile acum, avem totuşi şansa de a ni se televiza măcar câteva spectacole, arătă Bogel.

Feric rânji aprobator:

— Câţiva universalist! morţi aruncaţi la rigolă după câte-un miting şi prezentarea la televiziune este virtual asigurată!

În timp ce Bogel închidea televizorul, tânărul Ludolf Best, zvelt şi zelos, un exemplu de adevărată umanitate, îmbrăcat cu haina din piele neagră şi cu pelerina roşie a Partidului, intră impetuos în birou, păşi hotărât spre Feric, bătu din călcâie, adresă urarea şi salută, apoi rămase într-o rigidă poziţie de drepţi.

— Ce s-a întâmplat, Best?

— Domnule Comandant, Brigadierul Lar Waffing a sosit acum câteva clipe şi solicită să i se acorde imediat o audienţă.

— Bogel, ce ştii despre acest Waffing? întrebă Feric.

— O persoană importantă, răspunse Bogel. Comandant de cuirasat aerian în timpul războiului, un erou la tinereţe. Deşi familia lui este foarte înstărită, şi-a urmat cu succes cariera militară după război până când, în cele din urmă a demisionat din funcţia de brigadier, în semn de protest faţă de politica foarte conciliantă a actualului regim.

Acest Waffing părea un adevărat patriot şi un bărbat cu un spirit deosebit, dar mai important era că-şi păstrase fără îndoială o puternică influenţă în cercurile militare precum şi în cele economice, gândi Feric.

— Condu-l aici, Best, ordonă Feric ridicându-se, traversând încăperea şi aşezându-se la birou pentru a crea o atmosferă de demnitate.

Bărbatul pe care Best îl conduse în birou lăsa o impresie extravagantă, dacă nu chiar comică. Înalt, cu trăsături regulate care dovedeau o puritate genetică deosebită, Waffing avea o înfăţişare energică, solidă şi plină de bărbăţie, însă se îngrăşase foarte mult de când nu mai zbura. Purta o tunică cenuşie cu o croială militară, înzorzonată cu o sumedenie de fireturi aurii, iar pe deasupra avea o mantie albastră; pentru un om obişnuit de corpolenţa impresionantă a lui Waffing, un asemenea stil vestimentar ar fi fost ridicol, însă Waffing radia o aură de voinţă şi de masculinitate care impunea respect.

Cei doi bătură pas de defilare până în dreptul biroului lui Feric şi, spre surprinderea şi încântarea acestuia, Waffing execută salutul Partidului în acelaşi timp cu Best şi i se adresă cu un „Trăiască Jaggar!” plin de entuziasm.

Zâmbind amabil, Feric îi răspunse la salut, îi ordonă lui Best să se retragă şi-l invită pe Waffing să ia loc pe banca din faţă, alături de Bogel. Instinctiv, Feric simţi o simpatie faţă de comportarea lui Waffing, ceva care nu ţinea de utilele servicii pe care un om cu poziţia lui i le putea oferi:

— Constat că eşti o persoană cu care pot discuta în mod deschis, Jaggar, spuse Waffing cu o voce baritonală şi sigură. Un bărbat care seamănă foarte mult cu mine. Îmi place ce faci. Aşa cum am spus-o de nenumărate ori, singurul mod de a-i trata pe duşmanii purităţii genetice este să le crăpi capul şi mă bucură, să văd că există în sfârşit un partid în Heldon care s-a hotărât să acţioneze în acest sens. Jaggar, îmi place cum spui lucrurilor pe nume; şi eu am vorbit la fel ani de zile, însă nu sunt atât de convingător şi, în plus, nu aveam intenţia de a mă mânji intrând

în meschinăria demersurilor electorale. Dar tu ai făcut din Fiii Svasticii o expresie elocventă a voinţei rasiale, nu doar o morişcă de vorbe goale şi, prin urmare, aş fi încântat să-ţi ofer serviciile mele.

Feric rămase adânc impresionant de această exprimare a loialităţii din partea unui bărbat de asemenea calibru. Onestitatea deschisă şi fără ocolişuri a lui Waffing era foarte convingătoare, mai ales pentru că în vocea lui nu se ascundea nicio urmă de falsă umilinţă. Numai un exemplar deosebit de umanitate adevărată, animat de conştiinţa naturii sale eroice, putea face o astfel de declaraţie directă de credinţă faţă de cauză, fără să lase impresia unei aroganţe sau a unei slugărnicii care să trezească suspiciuni.

— Eşti bine venit în rândurile Partidului Brigadier Waffing, spuse Feric. Sunt sigur că vei sluji cauza cu credinţă.

— Sunt convins de asta! exclamă Waffing şi izbucni într-un hohot sănătos de râs. Din câte am reuşit să aflu despre organizaţia ta – şi asta înseamnă că ştiu destul de multe, întrucât am acces nestânjenit la toate rapoartele confidenţiale ale Comandamentului. Stelei – nu beneficiezi de o conducere militară adecvată. Tu, Bărbat-Adevărat Jaggar, posezi instinctul conducerii supreme, însă nivelul conducerii militare sub comanda acestei brute de Stopa este sub orice limită imaginabilă.

— Stopa îşi îndeplineşte destul de sârguincios ordinele, răspunse precaut Feric. Capetele zobite a sute de bestii universaliste sunt o dovadă convingătoare pentru eficienţa şi forţa Cavalerilor Svasticii care se află sub comanda lui.

Waffing zâmbi.

— Neîndoielnic, spuse el. Sunt convins că în condiţiile actuale îşi conduce banda foarte bine. Dar nu poţi avea în vedere numirea unuia de teapa lui în fruntea unei armate adevărate.

Feric simţi un înţeles ascuns în spatele acestor vorbe.

— Cavalerii Svasticii sunt doar o forţă de securitate personală, explică el calm. Sunt departe de a constitui o armată.

— Voi spune lucrurilor pe nume, se hotărî Waffing. Majoritatea celor din Comandamentul Stelei îi privesc pe Fiii Svasticii cu simpatie, însă dintr-o dorinţă legitimă de a-şi păstra poziţiile pe care le deţin în prezent, ei nu vor permite ca aceşti Cavaleri să devină mult mai puternici sub actuala conducere.

— Sub actuala conducere?

— Comandamentului Stelei îi va veni greu să aibă încredere în intenţiile amicale ale unei forţe puternice conduse de unul ca Stopa. Pe de alta parte, dacă trupele tale de asalt ar avea în fruntea lor un om în care generalii să se poată încrede, atunci s-ar linişti cu gândul că aceşti Cavaleri ai Svasticii reprezintă mai curând un aliat decât un rival.

Feric nu-si putu reţine un hohot înfundat de râs.

— Şi atunci ar fi de preferat un om ca tine? întreabă el.

Chipul lui Waffing, căpătă o expresie care mima umilinţa:

— E adevărat că sunt un comandant experimentat şi că mă bucur de încrederea Comandamentului Stelei. Cât priveşte competenţa mea profesională, presupun că nu este cazul să o dovedesc, Comandant Jaggar.

— Comandamentul Stelei te-a trimis să-mi faci oferta aceasta?

Răspunsul lui Waffing veni pe dată, plin de forţă şi caracterizat printr-o sinceritate dârză, ba chiar fanatică.

— Loialitatea mea faţă de tine şi de Fiii Svasticii, Comandante! strigă el şi ochii îi aruncară flăcări. Dacă vei da ordin, voi accepta şi postul de curăţitor de latrine ca să te slujesc pe tine şi ca să fiu de folos Svasticii! Comandamentul Stelei nu ştie nimic despre asta: te-am informat pur şi simplu despre atitudinea generalilor şi ţi-am sugerat o soluţie.

Situaţia era limpede ca lumina zilei. Cu Stopa drept comandant, armata nu va permite Cavalerilor să crească numeric până într-atât încât să reprezinte o ameninţare, adică până la punctul de a deveni o forţă militară utilă. Cu Waffing drept comandant militar, membrii Comandamentului se vor simţi mai puţin jigniţi, ba ar putea fi chiar atraşi de partea Partidului, fiind cu toţii patrioţi Helder demni de toată lauda. Pe de altă parte, nucleul Cavalerilor era constituit din foşti Răzbunători şi din oameni pe care-i recrutaseră ulterior; aceşti indivizi aveau o încredere oarbă în Stopa, sentiment umbrit doar de respectul pentru persoana lui Feric. Înlocuirea lui Stopa cu un necunoscut ca Waffing ar crea mari nemulţumiri în rândul lor. Se impunea o soluţionare cât mai subtilă a acestei delicate dileme.

— Te voi numi Secretar cu Securitatea Partidului, îi spuse Feric lui Waffing. Voi crea un nou corp de pază care să se numească Brigada Svasticii, o adevărată elită, aleasă pe criteriul devotamentului, purităţii genetice, forţei fizice şi inteligenţei superioare. Nu vei comanda în mod direct nici Cavalerii, nici Brigada Svasticii totuşi, prin funcţia de Secretar cu Securitatea,

vei fi şeful ierarhic al comandanţilor ambelor trupe de şoc. Acest aranjament ar naşte sentimente favorabile în sânul Comandamentului Stelei.

Faţa lui Waffing se destinse brusc într-un rânjet.

— O hotărâre genială! afirmă el. E chiar mai bine decât gândisem eu. Apoi izbucni din nou în râs. Când mă vei cunoaşte mai bine, adăugă el maliţios, îţi vei da seama ce compliment deosebit reprezintă o asemenea recunoaştere când vine din partea lui Lar Waffing.

Auzind acestea, Bogel, şi chiar Feric, izbucniră într-un hohot camaraderesc de râs.

În cele din urmă, Feric reuşi să convoace prima întrunire generală a Cercului Svastici, cu ierarhia complet reorganizată şi rebotezată a Partidului şi se declară pe deplin satisfăcut de marile schimbări pe care le operase. Titlurile mărunte şi confuze dispăruseră, fiind înlocuite de onoruri emanând rigoare şi forţă, care în plus serveau la clarificarea şi simplificarea întregului lanţ de comandă. Erau de domeniul trecutului stilurile personale în care fuseseră îmbrăcaţi liderii Partidului atunci când îl vizitaseră prima oară; cu excepţia lui Stopa, care purta uniforma brună de Cavaler, toţi bărbaţii aşezaţi în jurul mesei simple de stejar din sala de conferinţe mobilată foarte frust erau îmbrăcaţi cu haine negre din piele, caracteristice elitei Partidului.

În plus, structura Cercului Svasticii reflecta perfect voinţa lui Feric. Bogel era acum înalt Comandant al Voinţei Publice, însărcinat cu formularea scopurilor Partidului şi cu transformarea acestora în dorinţe ale poporului Helder, alungându-i pe cei de teapa lui Parmerob şi Marker din cercurile înalte ale Partidului. Haulman era tot Trezorier al Partidului, dar fără titlul de înalt Comandant; o poziţie care făcea foarte clară deosebirea dintre necesităţile economice şi politica Partidului. Waffing devenise înalt Comandant al Securităţii. Lui Stopa i se atribuise titlul ambiguu de Comandant al Cavalerilor Svasticii, care îl situa sub Waffing, deşi asta îi dădea dreptul să ocupe un loc în Cercul Svasticii. De dragul simetriei Bors Remler, Comandant al noii Brigăzi a Svasticii, fusese şi el primit în Cercul Svasticii. În scopul de a accentua supremaţia poziţiei lui de Comandant Suprem, Feric îi dăduse lui Best gradul de înalt Comandant, deşi flăcăul nu avea sub comanda lui nici măcar un subordonat. În ceea ce-i privea pe Bluth şi pe Decker, ei fuseseră izgoniţi într-o

obscuritate pe care asemenea nonentităţi o meritau cu prisosinţă. În concluzie, în casa
Partidului se instaurase o ordine de fier, în vederea eroicelor lupte care aveau să vină.

Feric deschise întrunirea fără nicio formalitate: atmosfera era mai degrabă aceea a unei întâlniri între camarazi pentru a discuta strategii de luptă, decât pentru a dezbate probleme ideologice de partid mic-burghez.

— Scopul nostru final este restabilirea dominaţiei umane adevărate asupra Pământului locuibil şi distrugerea tuturor fiinţelor subumane. Primul pas important în această direcţie va trebui să fie cucerirea de către Svastică a puterii absolute în Heldon. Acum trebuie să întreprindem paşi concreţi pentru a obţine o dominaţie totală.

Cei prezenţi primiră cu un entuziasm fierbinte această declaraţie directă. Remler îndeosebi părea să radieze un fanatism înfocat.; ochii lui albaştri şi glaciali şi trăsăturile acviline emanau o frenezie patriotică aproape palpabilă.

— Cu cinci sute de motociclete şi cinci mii de soldaţi, Cavalerii ar putea cuceri Walder-ul într-o singură zi, promise Stopa. Cu o mie de motociclete şi cu zece mii de oameni, mărşăluim asupra oraşului Heldhime şi strivim toţi viermii sub tălpile noastre!

— Nu-i chiar atât de simplu, spuse Waffing, nelăsând furia să transpară în vocea lui. În cazul în care Cavalerii ar ocupa Walder-ul sau ar porni în marş împotriva capitalei, guvernul ar ordona armatei să ne strivească. În loc să dea dovadă de slăbiciune în faţa unui inamic înarmat, Comandamentul Stelei ar acţiona împotriva noastră şi atunci cauza, ar fi pierdută. Nu putem spera să înfrângem armata regulată într-un război civil total.

— Eu unul sunt în favoarea metodei electorale, spuse Bogel. Curând vor avea loc alegeri pentru Consiliu; se pun în joc toate cele nouă locuri. Eu sunt încredinţat că putem face ca măcar Feric să fie ales în Consiliu. Cu Feric în Heldhime, în funcţia de Consilier, cu siguranţă că vom reuşi să mai plasăm patru dintre oamenii noştri în Consiliu la alegerile viitoare, care se vor desfăşura peste numai cinci ani.

Chipul înfierbântat şi ascuţit al lui Remler se aprinse de indignare.

— Nici nu concepem să mai aşteptăm cinci ani până să punem mâna pe putere! exclamă el. Câte gene se vor pierde în cinci ani? Cât de adânc vor reuşi Domii să submineze trupul Heldon-

ului? Cât de mult va creşte puterea universaliştilor? Îndatorirea noastră rasială sacră este să luăm neîntârziat puterea absolută!

— Bine exprimat! puse Feric lucrurile la punct. Nu încape nicio îndoială că luase o hotărâre foarte bună când, dintre membrii obişnuiţi ai Partidului îl alesese pe Remler şi-l promovase în fruntea SS-ului.[1] Individul era un idealist strălucit, dar complet pragmatic, şi precizase exact imperativul moral al momentului. Cele două fulgere gemene de culoare roşie, pe care Feric le desemnase ca semn distinctiv al SS-ului, se potriveau vigorii şi stilului lui; Remler era un exemplu excelent pentru elita specimenelor pure genetic, pe care avea să le conducă.

Cuvintele lui Remler confirmaseră doar precizia morală şi pragmatică a planului pe care Feric îl hotărâse deja. A angaja Partidul să câştige puterea numai prin mijloacele electorale, legale dar demodate, ar însemna să trădeze cauza sfântă a purităţii genetice. Cm toate acestea o campanie politică ar oferi propagandei Partidului un ţel precis şi, în plus, fiecărui candidat pentru postul de Consilier i se acorda o oră de emisie pe săptămână pe programul naţional, timp ce putea fi folosit cu mare folos.

— Am hotărât asupra soluţiei imediate, anunţă Feric. Voi candida numai eu pentru un loc în Consiliu. Candidatura mea va permite accesul la o oră de televiziune pe săptămână şi putem să ne facem o propagandă deplină – *care nu va trebui să se limiteze la banalităţi tipic electorale* – iar acest lucru e suficient ca să mă convingă să particip. Vom organiza mitinguri publice de masă şi mari demonstraţii de forţă în tot cursul campaniei electorale. Îi vom goni pe universalişti de pe străzi ca forţa pumnului şi a fierului şi vom îngreuna situaţia tradiţionaliştilor şi a liber-cugetătorilor deopotrivă. Scopul nostru nu va fi doar de a câştiga alegerile, ci de a demonstra patrioţilor din Heldon hotărârea de a câştiga puterea şi capacitatea noastră genetică şi ideologică de a o folosi, în mod deliberat vom atrage asupra noastră ura şi mânia bandelor de ticăloşi şi bătăuşi ale universaliştilor, cu scopul de a le sparge ţestele. Partidul nu va fi folosit ca unealtă pentru câştigarea alegerilor; mai curând alegerile vor sluji, ca unealtă pentru promovarea scopurilor supreme ale Partidului.

Când Feric sfârşi de vorbit, până şi idealistul Remler se alătură aplauzelor generale. Instrumentul victoriei finale a Partidului

[1] SS – prescurtare de la Swastika Squad (– Brigada Svasticii) ntr.

fusese făurit: acum avea să fie mânuit cu fanatism necruţător şi cu o forţă căreia nimic nu i se putea opune.

Stadionul Municipal Heldhime era o uriaşă salatieră din beton, care putea găzdui mai mult de o sută de mii de oameni şi în seara în care avu loc prima manifestaţie de masă a Cavalerilor Svasticii din capitală toate locurile, atât pe scaune cât şi în picioare, fuseseră ocupate până la ultimul de oameni adevăraţi care stăteau înghesuiţi unul într-altul. Marginea de sus a tribunei, centrale, precum şi grilajele ce înconjurau terenul, fuseseră pavoazate cu steaguri minunate în roşu şi alb, cu svastică neagră, care creau o atmosferă de înflăcărat patriotism.

Tribuna oratorului se înălţa exact în mijlocul terenului; era un cub simplu din lemn, cu latura de zece picioare, vopsit complet în alb. Urcat la tribună, vorbitorul putea fi văzut din oricare colţ al stadionului.

O mare de uniforme şi de foc umplea tot terenul, înconjurând tribuna. Opt mii de Cavaleri ai Svasticii, îmbrăcaţi în uniforme din piele de culoare brună, stăteau în poziţie de drepţi ţinând torţe aprinse deasupra capului. Printre aceşti Cavaleri se găseau două mii de membri ai Brigăzii Svasticii, îmbrăcaţi în uniforme din piele neagră, cu mantii speciale tot negre, formând o uriaşă Svastică umană al cărei centru era tribuna. Întrucât formaţia SS nu avea torţe, aspectul întregului teren de pe marginea superioară a tribunei principale, unde Feric sugerase să fie aşezate camerele de televiziune, era acela al unui mare cerc de foc, în mijlocul căruia se vedea întipărită o uriaşă Svastică neagră strălucind întocmai ca un metal fantastic, în lumina roşiatică. Fiind de un alb pur, tribuna vorbitorului ieşea în evidenţă în mijlocul acestei svastici negre, semănând cu centrul universului.

Aflându-se împreună cu Lar Waffing în interiorul gol al tribunei şi aşteptând începerea demonstraţiei. Feric se simţea cuprins de un elan aproape insuportabil; această întrunire de masă, în cadrul căreia se va anunţa candidatura lui, va deveni punctul culminant al celei mai tulburătoare săptămâni pe care o trăise în Heldon. Era prima lui vizită în cel mai mare oraş din lume care, prin arhitectura eroică şi prin tehnologia avansată, era destul de fascinat prin el însuşi, dar în conjunctura actuală Heldhime constituia, din toate punctele de vedere, centrul de putere din Heldon. Aici se întrunea Consiliul şi tot aici se aflau sediile

ministerelor guvernamentale. Comandamentul Stelei, majoritatea concernelor industriale mari ale Republicii Superioare. Cele mai dezvoltate institute de cercetare şi cele mai bune unităţi de producţie erau tot în Heldhime. Frâiele puterii ce trebuiau prinse în mână erau în acest loc.

Waffing îl prezentase pe Feric unor înalte cercuri economice, precum şi unor membri importanţi ai Comandamentului Militar al Stelei. Mulţi industriaşi vărsaseră fonduri importante în trezoreria Partidului şi toţi generalii, fără nicio excepţie, se dovediseră adversari ai universaliştilor şi ai Domilor; mulţi recunoşteau în mod deschis că abia aşteptau ziua în care li se va ordona să strivească această vermină. În ceea ce-l privea, Feric le promisese solemn la despărţire că atunci când va deveni stăpân peste Heldon dorinţa li se va împlini cu vârf şi îndesat.

Faima îl precedase în capitală şi numeroase grupuri de cetăţeni entuziaşti se formau în jurul lui Feric în chiar clipa în care-şi făcea apariţia în public. Ofiţeri pe care nu-i văzuse în viaţa lui îi adresau salutul Partidului, în seara când mersese să vadă o piesă de teatru, la intrarea în lojă, publicul se ridicase în picioare şi-l ovaţionase.

Prin urmare, aştepta începerea mitingului cu un sentiment acut de nerăbdare şi cu o încredere neţărmurită în propriile forţe.

Când începu transmisia televizată, Lar Waffing, impresionant prin masivitate şi prin uniforma neagră a Partidului şi pelerina roşie cu Svastică, îi strânse mâna, îi ură noroc, apoi urcă scara de lemn pufăind şi apăru la tribună în mijlocul unei avalanşe de urale şi saluturi. Ora destinului sosise! Chiar în aceste clipe, Bogel vorbea în Piaţa Am din Walder, unde mii de oameni se strânseseră în jurul receptorului de televiziune pentru a asculta cuvântarea lui Feric. Demonstraţii similare desfăşurate la lumina torţelor se organizaseră în toate oraşele, orăşelele şi satele din Heldon. Iar oficialităţile importante sau mai mărunte ale Fiilor Svasticii se pregăteau în aceste momente să-l prezinte mulţimilor.

Waffing păşi spre microfon, făcu un gest prin care ceru să se facă linişte; o clipă mai târziu, stadionul supraaglomerat amuţi. Waffing făcu o prezentare surprinzător de scurtă şi la obiect.

— Fii ai Svasticii, prieteni patrioţi, adevăraţi Helder-i de pretutindeni, vi-l prezint pe Comandantul Suprem al Fiilor Svasticii, marele şi gloriosul nostru conducător, Feric Jaggar!

După ce rosti aceste cuvinte, întregul Stadion Heldhime

deveni un adevărat vulcan. Uriaşa mulţime părea hotărâtă să strige până va rămâne fără glas, în timp ce marea de torţe de pe teren se tălăzuia nebuneşte încolo şi încoace, iar membrii SS aşezaţi în formaţie de svastică salutau mereu-mereu, într-o sincronizare perfectă şi înflăcărată. Feric urcă încet scările şi apăru pe tribuna vorbitorului, înconjurat de un impresionant univers de foc, urale şi saluturi dezlănţuite. La vederea acestei siluete eroice, îmbrăcată într-o uniformă neagră şi sclipind metalic, perfect strânsă pe corp, şi cu mantia roşie cu svastică atârnând maiestuoasă în urma lui, cu Marea Ghioagă de Held prinsă la centura de piele bătută cu ţinte, cu două fulgere roşii gemene desenate pe fiecare dintre cizmele înalte şi negre, entuziasmul mulţimii atinse un paroxism al freneziei şi înflăcărării.

Când Waffing se retrase, Feric îl bătu camaradereşte pe umăr şi apoi rămase singur pe tribuna albă din mijlocul svasticii mari şi negre, ce strălucea în marea înflăcărată de torţe. Era complet înconjurat, învăluit de urale şi urări ale bărbaţilor Helder-i ce-şi fluturau braţele, centrul atenţiei tuturor sufletelor a mii de oameni pe care-i vedea pretutindeni şi a milioane de alţi oameni care, de-a lungul şi de-a latul patriei, aşteptau să-i asculte cuvântarea. Ca intensitate şi măreţie, tumultul mulţimii era precum tunetul legendar care sfâşiase cerul pe vremea anticilor, iar acest sunet îl cuprinse pe Feric în grandoarea lui mitică.

Fiind situat exact în punctul focal al acestui moment de răscruce al desfăşurării istoriei în timp şi spaţiu, cu sufletul devenit centrul unui ocean de înflăcărare patriotică, Feric simţi puterea destinului cosmic curgându-i prin vine şi copleşindu-i fiinţa cu voinţa rasială a poporului Helder. El era apogeul forţei evoluţiei în adevăratul sens al cuvântului; când se va adresa mulţumii, el va împinge mersul evoluţiei umane spre noi culmi de puritate rasială, printr-un act al propriei sale voinţe. Prin vocea lui va vorbi glasul colectiv al adevăratei umanităţi. În momentul în care va acţiona astfel, el *va fi* Partidul, el *va* fi voinţa rasială; el *va fi* Heldon-ul.

Când ovaţiile deveniră frenetice, Feric ridică mâna adresând salutul Partidului şi tăcerea care se înstăpâni aproape instantaneu inspiră şi mai multă veneraţie decât tumultul dinainte. Întreaga lume părea să-şi ţină respiraţia în aşteptarea vorbelor pe care el avea să le rostească.

— Concetăţeni Helder-i, începu el cu simplitate şi recepţionă

ecoul propriei voci umplând tăcerea necuprinsă cu prezenţa lui, mă ridic astăzi în faţa voastră pentru a-mi anunţa candidatura pentru un loc în Consiliul de Stat. Mă ridic acum ca reprezentant pilduitor al Fiilor Svasticii, întrucât voi candida pentru Consiliu nu în scopul de a mă alătura hoardei decăzute şi de a controla farsa guvernării împreună cu ceilalţi Consilieri, ci ca să mă înalţ deasupra lor şi să fac ţăndări această cloacă născocită de trădători lipsiţi de vlagă şi s-o azvârl la groapa de gunoi a istoriei. Nici măcar prezenţa unei majorităţi a Svasticii în Consiliu nu ar fi suficientă pentru a salva umanitatea de primejdiile care o pândesc; nici măcar un Consiliu compus în totalitate din membri ai Fiilor Svasticii n-ar fi de ajuns. Situaţiile eroice ne cer acţiuni eroice!

Cu o mişcare deliberată, astfel încât nimănui să nu-i scape gestul, Feric puse mâna pe mânerul Marii Ghioage de Held, dar se stăpâni şi nu scoase această armă nobilă.

— Această Mare Ghioagă a fost odată sceptrul regilor Heldon-ului; acum se află în posesia mea, nu ca pretendent la vreun titlu regal, ci ca instrument al voinţei noastre rasiale. Particip la aceste alegeri ridicole doar ca să permit voinţei rasiale să devină cunoscută prin prezenţa mea în rândul Consilierilor! Odată ales, îmi voi întemeia acţiunile nu pe dictatura unei majorităţi numerice sau pe sentimentul credinţei într-o legalitate confuză şi meschină, ci pe principiul loialităţii neabătute faţă de voinţa rasială, faţă de puritatea genetică a Heldon-ului şi faţă de cauza victoriei finale a umanităţii împotriva tuturor mutanţilor şi corciţilor de pretutindeni!

După aceste cuvinte, mulţimea de pe stadion izbucni încă o dată în ovaţii prelungi şi tunătoare, în timp ce membrii SS aşezaţi în formă de svastică salutând mereu şi mereu, cu o perfecţiune de fier şi cu o forţă fanatică.

Feric îşi luă mâna de pe mânerul Comandantului de Oţel şi o ridică în aer, cerând să se facă linişte. Instantaneu, o tăcere deplină cuprinse stadionul; prin extensie, Feric putu să simtă această tăcere plină de aşteptare unind milioane de suflete aflate în pieţe publice în întreaga ţară, pentru că exact în acea clipă, tot Heldon-ul era pătruns, ca într-o comuniune mistică, de sentimentul voinţei rasiale.

Cumpănindu-şi bine orice silabă, Feric umplu vidul primitor cu cuvinte care făceau să vibreze o coardă nobilă în fiecare piept Helder.

— Astăzi cer fiecărui bărbat adevărat din Heldon, fiecărui patriot, fiecărui specimen al autenticului genotip uman, fiecărui locuitor care păşeşte pe acest pământ necuprins, ca un bărbat adevărat să se ridice într-un singur trup format din eroi revoltaţi şi să-i poarte pe Fiii Svasticii, ca reprezentanţi ai cauzei noastre rasiale şi ai cauzei evoluţiei fiinţelor înzestrate cu raţiune, până la victoria finală şi totală!

Feric duse încă o dată mâna dreaptă către mânerul Marii Ghioage de Held.

— Eu nu voi cerşi voturile voastre asemenea politicienilor burghezi, pe care i-a părăsit bărbăţia! strigă el. Şi nici nu caut să vă câştig voturile prin înşelăciune, asemenea lacheilor universalişti care se gudură pe lângă scârnăvii şi subumanii Dominatori. Ca întrupare umană a voinţei rasiale, eu vă cer voturile pentru că acesta este dreptul meu! Şi vă ordon şi mai mult! Ordon tuturor fiilor adevăraţi ai Heldon-ului să iasă pe străzi în seara aceasta, ca o forţă copleşitoare. Cu prezenţa voastră de masă şi cu fanatismul vostru patriotic, vă ordon să-i convingeţi pe toţi cei pe care-i veţi întâlni de justeţea cauzei noastre, de tăria irezistibilă a voinţei noastre şi de încrederea nestrămutată în victoria noastră totală şi definitivă! Dacă pleava universaliştilor îşi arată mutrele lor nenorocite, zdrobiţi-le capetele şi striviţi-le trupurile nevrednice sub tălpile bocancilor voştri! Dacă sprijinitorii altor partide vi se vor opune prin vorbe sau fapte, convingeţi-i pe cei capabili să înţeleagă raţional, iar pe ceilalţi zvârliţi-i cât colo! Fie ca forţele Svasticii să mărşăluiască prin întregul Heldon în această noapte, chiar până în zori! Faceţi ca străzile să ne aparţină!

Cu aceasta, Feric scoase Marea Ghioagă de Held şi împunse cu ea spre cer, un stâlp uriaş de metal strălucitor ţintit spre stele; capătul lucitor aspira puterea tuturor torţelor aprinse şi arunca fulgere ale acestei manifestări fizice a forţei rasiale către orice colţ al stadionului şi, prin intermediul undelor, în întregul Heldon.

La acest semnal, miile de Cavaleri şi de SS-işti începură să mărşăluiască într-un cerc al cărui centru era tribuna lui Feric, umplând stadionul şi tot Heldon-ul de bubuitul cizmelor cu tălpi întărite cu oţel, ridicate şi coborâte într-o cadenţă perfectă. De deasupra, uriaşul cerc de flăcări de pe teren părea practic nemişcat, în timp ce svastica mare şi neagră formată din trupe SS se rotea continuu şi irezistibil în jurul lui Feric, la fel ca o roată

a sorţii care măcina totul în calea ei.

În momentul în care îşi duse cuvântarea către un paroxism zdrobitor, Feric trăi senzaţia că stătea pe axa lumii, că întregul Heldon i se rotea la picioare şi că voinţa rasială pivota în jurul fiinţei lui.

— Trăiască Heldon! strigă el, punând în aceste cuvinte toată energia sa fizică, şi mintală. Trăiască Svastica! Trăiască victoria finală!

Aflat în centrul marii svastici rotitoare, epicentru al erupţiei de voinţă rasială ce cuprindea întreaga naţiune, cu trupul vibrând în ritmul ameţitor al celor patrusprezece mii de picioare în marş, Feric simţi o fuziune deplină a sa cu poporul său, ca şi cum fiecare Helder care se revărsa în aceste clipe pe străzile de pe tot cuprinsul ţării ar fi fost o prelungire a cărnii şi a fiinţei lui.

Şi din gâtlejurile a o sută de mii de oameni masaţi pe stadion şi a milioane de noi fanatici ai Svasticii care umpleau fiecare piaţă publică de pe întinsul ţării răspunsul urcă într-un singur glas rasial, din mijlocul pădurilor de braţe întinse, voinţa rasială însăşi ocupând ca un strigăt din străfunduri, zguduind chiar şi Pământul cu puterea sa de tunet: TRĂIASCĂ JAGGAR! TRAIASCA JAGGAR! TRÂIASCA JAGGAR!

8

REZULTATUL LEGAL al alegerilor se ştia de la bun început. Întrucât Feric candidase ca unic reprezentant al Svasticii, în timp ce restul partidelor prezentaseră liste complete pentru cele nouă locuri din Consiliu în întreaga ţară, alegerea lui era sigură. La fel de sigur era că avea să fie singurul Consilier al Svasticii într-un Consiliu dominat încă o dată de liber-cugetători, un rezultat pe care Feric îl considera absolut avantajos. Prefera să fie un erou solitar care să se opună unei bande de trădători şi ticăloşi, decât liderul unui partid politic minoritar!

Întrucât rezultatele oficiale ale alegerilor nu se mai puneau la îndoială, campania putea fi folosită pentru promovarea scopurilor absolute: să demonstreze fanatismul nemilos şi de neclintit cu care Fiii Svasticii îşi urmăreau ţelurile lor sacre şi să arate că voinţa rasială se exprimă prin Feric, asigurându-i mai multe voturi în final decât oricărui alt Consilier. Din fericire, aceste două obiective ale alegerilor erau perfect compatibile; ele puteau fi urmărite cu o atenţie neabătută şi cu o concentrare deplină a tuturor forţelor.

Astfel, cu trei zile înainte de alegeri, Feric stătea neclintit în picioare în automobilul-comandant, impunător şi strălucitor în uniforma lui neagră, din piele, şi cu mantia sângerie, ţinând în mână Comandantul de Oţel în aşa fel încât să fie văzut de către toată lumea, gata să-şi conducă oamenii în lupta paroxistică a campaniei electorale. De asemenea, îmbrăcaţi în uniformele din piele neagră, rezervate elitei Partidului, şi înarmaţi cu pistoale automate noi şi sclipitoare, Bors Remler şi Ludolf Best stăteau ghemuiţi în faţa lui.

Forţele pe care Feric le conducea pe străzile din Heldhime către Parcul Stejarului erau în mod necesar cele mai mari şi mai bine echipate, pe care Fiii Svasticii le pregătiseră minuţios, întrucât Feric îi provocase în mod deliberat pe mizerii universalişti să-şi dea arama pe faţă, anunţând cu multă solemnitate că mitingul electoral final al Fiilor Svasticii se va desfăşura în parcul murdar situat exact în centrul Borburg-ului, un cartier urât mirositor, recunoscut în întregul Heldon ca fiind cel mai mare şi cel mai scârbos bârlog al Domilor şi al universaliştilor, lacheii lor. Dacă universaliştii ar fi permis ca o

asemenea întrunire să aibă loc fără a încerca să o disperseze prin forţă, ei ar fi fost total discreditaţi ca pretendenţi serioşi la putere, nu numai în Heldhime, ci în toată Republica Superioară; tocmai de aceea Feric hotărâse să-şi consume ultima oră oferită de televiziunea naţională pentru transmiterea acestei adunări.

Feric ştia: foarte bine că Fiii Svasticii trebuiau să asigure ordinea şi securitatea în timpul desfăşurării mitingului într-un asemenea mediu ostil, altfel ar fi fost supuşi unei umilinţe de nedescris. Prin urmare, el desfăşurase o forţă pe deplin capabilă să facă faţă oricăror situaţii. În faţa automobilului său se afla un vehicul cu aburi, prevăzut cu un plug mare de fier; în spatele acestui scut se aflau trei mitraliori SS şi în interiorul vehiculului se găsea o trupă de şoc, formată din cei mai dotaţi şi mai puri SS-işti, înarmaţi cu ghioage şi cu arme automate. Înconjurând îndeaproape automobilul lui Feric, exista şi un pluton de fanatici SS îmbrăcaţi cu haine negre din piele, călare pe motociclete negre şi sclipitoare, împodobite cu tot felul de zorzoane metalice din crom lustruit. În spatele automobilului lui Feric mărşăluiau cinci mii de Cavaleri ai Svasticii purtând ghioage, torţe, steaguri cu Svastică şi bucăţi groase de lanţ. În spatele acestor trupe de infanterişti veneau două mii de Cavaleri motorizaţi şi, în ariergardă, alţi cinci sute de infanterişti înarmaţi cu puşti automate şi cu ghioage.

Atât SS-ul, cât şi Cavalerii, îşi îndepliniseră cu cinste toate misiunile pe parcursul campaniei electorale. Opozanţii zurbagii care încercau să perturbe desfăşurarea vreunei adunări a Svasticii nici nu apucau să deschidă gura, că se şi trezeau cu capetele sparte şi zobite de ghioagele SS; Cavalerii patrulau pretutindeni, astfel încât niciun orator burghez sau universalist nu putea scoate o vorbă în faţa a măcar zece persoane fără a deveni nefericita ţintă a pumnilor de fier. Universaliştii încercaseră de trei ori să organizeze mitinguri uriaşe şi tot de trei ori trupele motorizate de asalt împrăştiaseră gloata în cele patru vânturi.

Acum însă, era de aşteptat ca universaliştii şi Domii să acţioneze în forţă. În timp ce automobilul lui Feric urma vehiculul cu aburi pe Bulevardul Torm, un; soi de şanţ presărat cu tot felul de scârnăvii şi mărginit pe fiecare parte de clădiri mizere şi puţind a putreziciune, Conducătorul Suprem strânse mânerul Marii Ghioage, dornic de acţiune.

— Priveşte, Domnule Comandant! strigă deodată Best,

arătând în susul străzii cu ţeava puştii automate. O baricadă grosolană din grinzi, lăzi şi tot felul de gunoaie şi resturi fusese ridicată de-a latul străzii, pentru a opri trecerea motocicliştilor. În spatele baricadei se afla o hoardă descreierată de scârnăvii murdare, patetice, controlate de Domi, înarmaţi cu bâte, satâre, cuţite şi alte arme pe care le putuseră găsi; aceşti nenorociţi cu priviri sălbăticite blocau strada pe o mare distanţă. Deasupra acestei adunături sordide se ridicau nişte zdrenţe albastre, soioase şi slinoase, care aveau înscrise pe ele o stea galbenă în interiorul unui cerc – drapelul de luptă al universaliştilor aflaţi sub controlul Domilor.

— Nu-ţi face probleme, Best, spuse Feric, terminăm repede cu viermii ăştia! Pentru că utilase vehiculul cu aburi tocmai pentru a face faţă unor astfel de tactici.

Când ajunseră la douăzeci de paşi de baricadă, mitraliorii de pe vehiculul cu aburi deschiseră focul. Adunătura rânjitoare din spatele baricadei izbucni în ţipete de durere, spaimă şi disperare, pentru că rândurile lor erau dintr-o dată însângerate şi decimate de ploaia deasă de gloanţe. Zeci şi zeci de creaturi pierdeau sânge şiroaie din nenumărate răni căscate şi se prăbuşeau la pământ. Tovarăşii lor îi striveau pe răniţi şi pe morţi sub picioare, îmbulzindu-se şi împingându-se cu sălbăticie unii pe alţii într-o încercare disperată şi inutilă de a se retrage din calea forţei Svasticii; întrucât strada era aglomerată pe toată lungimea ei, această zbatere laşă se dovedea fără sorţi de izbândă.

Plugul vehiculului cu aburi lovi cu viteza de douăzeci şi cinci de mile pe oră, baricada încropită în grabă, fărâmând-o în ţăndări şi împingând departe resturile ei. Mitraliorii SS din vehiculul cu aburi începură să tragă rafale lungi în locuinţele murdare de pe ambele părţi ale străzii, sporind panica.

— Înainte! strigă Feric din toate puterile, învârtind Marea Ghioagă de Held deasupra capului. Când lătratul mitralierelor de pe vehicul se opri, automobilul comandantului, înconjurat de garda de onoare a motocicletelor SS, conduse formaţia uriaşă de Cavaleri pedeştri pe lângă vehicul, direct în învălmăşeala creată de scursurile universaliste.

Ghioagele Cavalerilor se ridicau şi cădeau ca nişte maiuri, zdrobind şi făcând una cu pământul lighioanele controlate de Domi, care strigau ca din gură de şarpe; lanţurile vâjâiau prin aer ca aripile unor mori de vânt, crăpând capetele universaliştilor ca pe nişte ouă stricate. Vreo zece indivizi solizi, având în mâini

cuţite lungi, se năpustiră prin zidul de protecţie format de motociclete drept la automobilul comandantului, cu ochii aprinşi de frenezia nebună tipică sclavilor aflaţi sub controlul Dominatorilor şi cu balele curgând din colţul gurilor lor.

— Domnule Comandant 1 strigă Best, în timp ce pistolul lui automat reteza doi asemenea nenorociţi. Feric simţi puterea nemărginită a Comandantului de Oţel circulându-i prin trup; cu un strigăt sălbatic de luptă, învârti ghioaga prin aer fără să facă nici cel mai mic efort, îi lovi pe primii atacatori şi ghioaga trecu prin ei ca prin brânză, tăindu-i în două, provocând o adevărată erupţie de organe şi sânge. Apoi Feric sfărâmă în ţăndări alte trei ţeste, în timp ce Best şi Remler îi lichidau ce ceilalţi cu focuri de pistol automat.

Asemenea unei turme de vite îngrozite sau a unei haite de porci înnebuniţi de spaimă, pleava aceea umană se retrăgea disperată, strivind zeci de tovarăşi de-ai lor în fuga turbată şi laşă, pentru a scăpa de furia irezistibilă a forţelor Svasticii. În timp ce coloana Svasticii îşi croia drum cu arma în mână de-a lungul Bulevardului
Torm, plutoane de Cavaleri şi de SS-işti intrară în bârlogurile împuţite şi târâră afară tot felul de nemernici cu chipuri dubioase, care se ţinuseră departe de încăierare; aceştia erau aproape sigur Domi şi fură ucişi pe dată, după o cercetare sumară. După ce curăţară aceste locuinţe de astfel de viermi, Cavalerii şi SS-iştii le incendiară cu torţele, ca măsură de represalii.

Coloana îşi continuă drumul către Parcul Stejarului cu o forţă irezistibilă, iar automobilul lui Feric trecu printr-un adevărat coridor de foc şi fum provenit de la locuinţele şi clădirile suprapopulate din miasmaticul Borburg, care fuseseră trecute prin flăcări purificatoare. Strada era presărată cu gunoaie mai multe decât de obicei, mai exact cu stârvurile sfârtecate ale Dominatorilor şi ale slugilor lor. O siluetă ţâşni hoţeşte clin pragul unei clădiri cuprinse de Vâlvătăi; Best o doborî într-o clipă cu o rafală de automat.

Deodată, unul dintre trupurile peste care era gata să treacă automobilul lui Feric sări în sus, se apucă de portieră şi încercă să vâre în gâtlejul lui Feric un pumnal înroşit de sânge închegat:

— Crăpi, scârnăvie umană!

Nemaiavând vreme să-l ucidă cu Comandantul de Oţel, Feric îl apucă de gât cu mâna stângă pe Domul care urla şi strânse până

când jivina îşi dădu ochii peste cap, apoi azvârli dezgustat stârvul înapoi de unde venise.

Curând, coloana ajunse în strada Lormer, care era situată exact în faţa Parcului Stejarului. Acesta era o peluză întinsă, presărată cu tot felul de gunoaie, mizerii şi excremente; mirosul acru de putreziciune caracteristic pentru Borburg domina şi acest spaţiu, iar piedestalul de beton pe care se afla receptorul public de televiziune era de nerecunoscut din cauza obscenităţii epitetelor politice scârboase scrijelite pe el. Întregul parc gemea de cea mai puturoasă adunătură de indivizi, cel puţin zece mii de creaturi sordide, înarmate cu bâte, cuţite, ghioage şi arme de foc şi întărâtaţi de stăpânii lor ascunşi să dorească vărsare de sânge.

Feric învârti Comandantul de Oţel de trei ori pe deasupra capului, şi la acest semnal se trecu la punerea în aplicare cu o precizie şi eleganţă extreme a unei manevre foarte complicate. SS-iştii coborâră din cabina vehiculului cu aburi şi deveniră capete de lance pentru două falange mari de Cavaleri, care înaintară în ambele direcţii de-a lungul Străzii Lormer, împingând pleava umană din faţa lor şi golind strada de duşmani. Numeroşi alţi Cavaleri afluiră de-a lungul Străzii Torm spre Strada Lormer pentru a li se alătura, astfel încât întreaga lungime a străzii Lormer era acum complet ocupată de o formaţie masivă de Cavaleri.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere deplină, întreruptă doar de pocnetele bârnelor cuprinse de foc şi de uruitul motoarelor motocicletelor; adunătura de nenorociţi din parc se afla dintr-o dată faţă în faţă cu un adevărat zid de eroi îmbrăcaţi în haine brune din piele. Uimirea se manifestă printr-un geamăt colectiv. Apoi, la un alt semn de-al lui Feric, formaţia de Cavaleri de desfăcu în două părţi şi prin spaţiul creat motocicliştii SS, cu haine negre şi cu maşini cromate aruncând sclipiri, trecură în faţa linei de hărţuială, formând un scut compus din motociclete din oţel şi hotărâre neclintită. În cele din urmă apăru şi automobilul lui Feric, ocupând poziţia centrală în această linie avansată de eroi.

Cavalerii motorizaţi şi celelalte trupe de infanteria erau conduse în acele clipe de Stag Stopa într-un cerc larg pe străzile în flăcări ale Borburg-ului pentru a ajunge în spatele Parcului Stejarului, cu scopul de a tăia orice posibilitate de retragere.

Feric aruncă o privire la nemernicii nehotărâţi care acum adresau ocări şi insulte Cavalerilor şi-şi vânturau armele într-o

demonstraţie jalnică de falsă bravură, apoi trecu în revistă formaţiile precise, eleganţa uniformelor Cavalerilor viguroşi şi ai fanaticei elite SS, constatând contrastul izbitor dintre ei şi zdrenţăroşii puturoşi care li se opuneau. Acest contrast crea un spectacol grăitor pentru cei ce urmăreau transmisia televizată în pieţele publice din întregul Heldon.

Comandantul stătea rigid în poziţie de drepţi în cabina automobilului său, ţinându-se cu mâna stângă de spătarul scaunului pe care şedea Best; cu dreapta, îndreptă spre cer pumnul strălucitor de oţel care era capătul Marii Ghioage.

— Trăiască Heldon! urlă el, vocea lui pătrunzătoare dominând celelalte zgomote. Moarte Dominatorilor şi sclavilor lor universalişti! Coborî Comandantul de Oţel într-un arc larg şi cu un strigăt de „Trăiască Jaggar!” care făcu cerul să se cutremure, forţele Svasticii porniră înainte.

Sub acoperirea focului concentrat al plutoanelor de puşcaşi SS, linia de motociclete se năpusti cu forţă către primele rânduri ale hoardei din parc. Cu ţipete groaznice de spaimă şi derută, sute de nefericiţi cu ochii bulbucaţi şi uluiţi căzură înecându-se în propriul sânge, în timp ce oţelul spinteca ţeste şi roţile zdrobeau membrele celor căzuţi la pământ. Apoi, prin spaţiile libere dintre motocicletele din linia întâi, Cavalerii trecură la atac rotindu-şi ghioagele şi învârtind bucăţile grele de lanţ, rupând braţe, crăpând capete, consolidând poziţiile câştigate de SS-iştii motorizaţi. Şoferul lui Feric conduse maşina-comandant drept spre linia întâi a bătăliei. În timp ce Best şi Remler tăiau adevărate brazde prin hoardele panicate cu rafale de pistol automat. Feric învârtea Comandantul de Oţel în arcuri măreţe şi necruţătoare, zemuind zeci de capete, rupând nenumărate braţe şi picioare, îmbucăţind piepturile duşmanilor, producând un prăpăd incredibil cu fiecare lovitură. Ce modele de cutezanţă erau acestea pentru telespectatorii din întregul Heldon şi ce imagine mobilizatoare şi inspiratoare pentru oamenii lui!

După câteva minute de luptă furioasă, rândurile universaliştilor se dispersară într-un haos total şi într-o panică oarbă de nedescris. Cei aflaţi în vârtejul încleştării pe viaţă şi pe moarte erau atât de îngroziţi de eficienţa forţei pe care o dovedeau trupele Svasticii, încât voinţa Domilor amestecaţi în gloată nu reuşi să menţină nici măcar o aparenţă de ordine. Singurul lor gând era să fugă din acel loc înainte de a li se zbura creierii atâţia câţi aveau, şi, în panica lor de a scăpa, mulţi

universalişti luptau cu cei din spatele lor, care erau încă aţâţaţi de către Dominatori să continue bătălia sângeroasă. Rezultatul era că universaliştii măcelăreau la fel de mulţi indivizi din propriile rânduri ca şi trupele Svasticii.

Aflată evident sub influenţa unui Dom din apropiere şi fanatizată până la sacrificiul de sine, o hoardă de aproape patruzeci de duşmani înarmaţi cu bâte şi cu cuţite lungi se năpusti asupra automobilului-comandant în timp ce acesta pătrundea mai adânc în parc. Jumătate dintre ei căzură imediat sub rafalele de pistol, automat trase de Remler şi de Best; Feric spulberă alţi cinci cu o singură lovitură a Comandantului de Oţel. Apoi zări o lighioană cenuşie şi sumbră, cu ochi negri şi strălucitori ca ai unui şobolan, care se ţinea în spatele acestor forţe atacatoare.

Ţinându-se cu mâna stângă de marginea cabinei ca să nu cadă cu totul în afară, Feric se întinse peste îmbulzeală şi slobozi o lovitură de armă exact în ţeasta acelui Dom laş şi-i împrăştie creierii în aer. Aproape instantaneu, gunoaiele universaliste care cu o clipă înainte dăduseră năvală netemătoare asupra automobilului-comandant o luară la fugă încotro văzură cu ochii, urlând de spaimă şi de groază.

Văzând acestea, fanaticii SS-işti îşi concentrară atacurile asupra Domilor pe care-i puteau depista şi curând debandada şi dezordinea duşmanilor crescu nespus de mult. Sorţii bătăliei nu stăteau nicidecum în cumpănă. Deşi universaliştii luptau cu o ferocitate animalică în imediata apropiere a unui Dom, ei nu aveau nici cea mai vagă idee de disciplină şi de voinţă pentru a menţine măcar impresia unei rezistenţe susţinute, iar de o conducere inspirată nici nu putea fi vorba. În lupta corp la corp, Cavalerul individual valora cel puţin cât zece astfel de lighioane fără suflet, iar în cazul SS-iştilor superioritatea volitivă şi capacitatea lor de luptă puteau fi măsurate în cifre astronomice, dacă erau comparate cu acele epave nenorocite.

Nu trecu multă vreme şi adunătura aceea soioasă pierdu orice speranţă de a obţine victoria şi până şi Domilor care comandau hoardele de sclavi nu le stătea gândul decât la găsirea unei căi de scăpare. Tălăzuindu-se înapoi, scârnăvii universalişti rupseră rândurile şi o luară la goană spre Strada Ophal, ce mărginea parcul spre nord, îndepărtându-se cu repeziciune de locul încăierării. Mergând în rânduri strânse, Cavalerii şi SS-iştii porniră în urmărirea gloatei dezorganizate şi înspăimântate, care călca

totul în picioare ca o turmă de vite intrată în panică, încercând să se salveze prin partea de nord a parcului.

Automobilul-comandant al lui Feric mergea chiar în fruntea acestei urmăriri, în timp ce pistoalele automate ale lui Remlek şi Best decimau rândurile nenorociţilor care încercau să scape cu fuga din faţa maşinii, iar nobila ghioagă a lui Feric lovea în stânga şi în dreapta pe toţi cei ce rămăseseră în urmă. Cei ce se retrăgeau în groază şi debandadă nu puteau alerga mai repede decât avangarda trupelor de asalt ale Svasticii, astfel că automobilul-comandant şi SS-iştii motorizaţi făcură breşe mari în rândurile fugarilor, lăsând în urmă mormane de hoituri însângerate şi sfărâmate.

În plus, în timp ce ticăloşii se retrăgeau în mare dezordine pe Strada Ophal, motocicliştii lui Stopa afluiră din toate străzile şi aleile lăturalnice, urmaţi de Cavaleri infanterişti, înarmaţi cu lanţuri şi ghioage. Gloata era prinsă acum între ciocan şi nicovală.

Mici grupuri de duşmani alergau în debandadă în toate direcţiile, ajungând să fie strivite sub roţile plutoanelor de motociclete şi apoi terciuite de trupele de infanterişti. Nimeni nu-i mai urmări pe cei care reuşiră să scape cu fuga din împrejurimile Parcului Stejarului, către ruinele în flăcări din Borburg. Dar toată pleava universalistă, aflată încă în perimetrul celor patru străzi învecinate cu parcul, era atacată şi dispersată în grupuri din ce în ce mai mici, iar apoi erau şi ele zobite.

După ce şi ultimii dintre universalişti fuseseră fie ucişi, fie doborâţi la pământ fără cunoştinţă, fie goniţi din preajma Parcului Stejarului, Feric ordonă ca automobilul-comandant să fie condus în centrul geometric al parcului, întrucât mai rămăseseră câteva minute din transmisia televizată; SS-iştii călare pe motocicletele cu motoarele mergând în gol, îmbrăcaţi cu haine negre din piele, murdare de sângele şi praful bătăliei, formară o gardă de onoare în jurul lui. În faţa camarazilor călare pe motociclete se aliniară cinci sute de infanterişti SS, care luară poziţia de drepţi. În spatele acestei gărzi de elită se aşezară întâi rândurile de Cavaleri pe motociclete, iar apoi trupele viguroase, formate din mii de oameni, ale Cavalerilor Svasticii, având cu toţi o ţinută eroică şi fălindu-se cu uniformele lor brune din piele, majoritatea fiind stropite din belşug cu sângele duşmanilor.

Pretutindeni în jurul acestei armate victorioase zăceau împrăştiate dovezile bărbăţiei, ale fanatismului nemilos şi ale

glorioasei izbânzi. Stârvurile universaliştilor şi Dominatorilor erau risipite pe suprafaţa întregului parc, câte unul sau în mormane însângerate. Dincolo de parc o învârtejire de flăcări mistuia şi ultima urmă de pestilenţă din vizuinile Borburg-ului.

Lui Feric i se înmână un microfon şi rămase în picioare pentru a se adresa trupelor sale victorioase. În clipa în care vorbi, vocea lui reverberă pe întreg cuprinsul Republicii Superioare, precum şi pe străzile Borburg-ului abia capturat.

— Cetăţeni Helder-i, vă salut! Această grandioasă şi glorioasă victorie pe care am repurtat-o astăzi va rămâne pe veci în inimile oamenilor adevăraţi de pretutindeni. Trăiască Heldon! Trăiască genotipul pur uman! Trăiască victoria totală a Svasticii!

Vuietul de răspuns „Trăiască Jaggar!” cutremură întregul Heldon din temelii, iar bărbaţii nu putură fi împiedicaţi să-i scandeze numele de zeci de ori, fiecare scandare fiind însoţită de pocnetul sec al călcâielor, mişcare executată de mii de cizme şi de o pădure de braţe ridicate în salutul Partidului, aruncând sfidarea lor către ceruri. Când ovaţiile înfierbântate se potoliră, mitingul electoral final se încheie în mod solemn prin intonarea de către toţi a noului imn al Partidului: „Svastica va trăi în veci”, pe care Feric îl compusese special pentru această ocazie. Venind din gâtlejurile unor eroi victorioşi, măsurile nobile ale acestui măreţ şi solemn cântec creau o atmosferă de demnitate, în care activităţile acelei zile se puteau încheia.

După succesul răsunător al mitingului electoral din Parcul Stejarului, celelalte trei zile de campanie electorală ce mai rămăseseră până la alegeri se transformară într-o promenadă victorioasă pentru Fiii Svasticii, căci nimic nu mai punea la îndoială alegerea lui Feric Jaggar în Consiliul de Stat, cu numărul cel mai mare de voturi din istorie.

9

CÂND AUTOMOBILELE pe benzina începură să oprească în faţa intrării oficiale a Palatului de Stat, scena era pregătită pentru un moment cu adevărat istoric. Prima întrunire a Consiliului de Stat recent ales constituia întotdeauna un eveniment de maximă importanţă, dar aceasta de azi avea să fie în mod special o confruntare directă între vechea şi degenerata ordine şi eroul abia născutului Nou Ev, Feric Jaggar. Nu era chiar o exagerare când se spunea că poporul Heldon-ului va asista la această şedinţă cu respiraţia tăiată.

Palatul în sine era un decor potrivit pentru desfăşurarea unei asemenea drame, fiind un edificiu impresionant din marmură neagră, decorat cu patru basoreliefuri mari din bronz reprezentând grandioase bătălii din istoria Helder, câte unul pe fiecare faţadă a clădirii. Intrarea principală se afla spre Bulevardul Heldon, având în faţă un teren gazonat, întreţinut impecabil. O alee lungă, sinuoasă şi plină de graţie urca o pantă lină până la porticul de intrare şi apoi, printr-o curbă la fel de elegantă, reintra în bulevard, unde trotuarul gemea de mulţimea pietonilor. Un şir de soldaţi îmbrăcaţi cu uniforme cenuşii şi purtând pe cap căşti de oţel lustruit împiedica acest grup masiv să invadeze terenul ce înconjura Palatul.

Automobilele destul de neaspectuoase ale Consilierilor veniră unul după altul şi fură escortate pe alee de o gardă de onoare formată din motociclişti aparţinând armatei. Oamenii politici, cu înfăţişări la fel de neînsemnate, coborâră din automobile şi dispărură în clădire până ce sosiră toţi, mai puţin Feric. Tensiunea dramatică pe care o trăiau deopotrivă mulţimea de pe bulevard şi uriaşul public ce urmărea totul la televizoarele din pieţele publice crescu până la cote paroxistice în aşteptarea apariţiei triumfătoare a lui Feric Jaggar.

În cele din urmă se auzi mugetul motocicletelor care se îndreptau de-a lungul bulevardului spre Palatul de Stat şi, un moment mai târziu, sclipitorul automobil-comandant al lui Feric apăru în spatele unui pluton format din zece motociclişti SS strălucind în hainele lor negre din piele şi mantiile roşii cu svastică şi purtând în fruntea lor două drapele uriaşe ale,

Partidului. Feric însuşi, o siluetă impunătoare în uniformă neagră cu sângeriu şi cu fireturi şi nasturi orbitori care reflectau ultimele raze ale soarelui de după-amiază, stătea în poziţie de drepţi în partea din spate a cabinei deschise, ţinându-se cu mâna stângă de scaunul din faţă.

Când convoiul ieşi din bulevard şi ţâşni cu viteză pe alee, oamenii de bună credinţă care se aflau pe trotuar executară salutul Partidului şi izbucniră în strigăte fierbinţi: „Trăiască Jaggar!”, care continuară până când automobilul comandant ajunse în faţa intrării. La rândul său. Feric răspunse urărilor cu un salut cu mâna întinsă, pe care îl menţinu spre încântarea tuturor până trebui să coboare.

Escorta SS descălecă, Feric se dădu jos din automobil şi, în timp ce şase SS-işti rămăseseră în poziţie de drepţi în faţa celor câteva trepte de marmură ale scării, spre nemulţumirea funcţionarilor armatei, cei doi purtători de steag urcară înaintea lui Feric, iar alţi doi SS-işti formară o gardă de onoare în spatele lui. Exact înainte de a intra în clădire, Feric se opri, execută o întoarcere pe care o termină printr-o bătaie din călcâie şi acordă mulţimii încă un salut al Partidului. Feric şi escorta sa păşiră apoi în Palatul de Stat în uralele de răspuns ale mulţimii care striga: „Trăiască Jaggar!”.

Feric mărşălui de-a lungul unui coridor cu pereţi din marmură albă, cu o pardoseală din gresie în roşu, alb şi negru şi cu un tavan bogat decorat, către o uşă dublă din lemn masiv, impunătoare şi arcuită, măiestrit împodobită cu feronerie, flancată de fiecare parte de câte un soldat al armatei regulate. Când se apropiară de aceşti funcţionari care îndeplineau o funcţie ceremonială, cizmele cu tălpi de oţel ale gărzii de onoare loviră pardoseala strălucitoare într-un ritm solemn.

Stegarii se opriră exact în faţa soldaţilor, îşi ciocniră călcâiele, apoi bătură cu capetele beţelor de la drapele în podea, adresară salutul Partidului, şi strigară cu putere „Trăiască Jaggar!”. Aflat în spatele acestor SS-işti, Feric se opri o clipă când cei doi soldaţi, rupţi între dorinţa lor naturală de a răspunde saluturilor şi ordinelor laşe pe care le primiseră, ezitară descumpăniţi. În cele din urmă, ei se mărginiră să deschidă uşile duble iar Feric, precedat de purtătorii de drapel şi urmat de celelalte două gărzi SS, intră ţanţoş în camera Consiliului.

Camera era o mică rotondă în centrul căreia se afla o masă mare şi ovală din lemn negru şi lucios, placată cu ceramică albă

şi roşie. Nouă fotolii similare ca stil erau aşezate la intervale egale în jurul mesei, toate, în afară de unul, ocupate de nişte specimene cu adevărat dezgustătoare. La intrarea lui Feric, aceste creaturi reacţionară ca nişte gândaci care se trezesc brusc expuşi la lumină puternică, foindu-se neliniştiţi şi având întipărite pe faţă expresii de consternare. Înconjurat de garda lui de onoare, Feric mărşălui până la fotoliul său şi se aşeză, iar cei patru SS-işti luară poziţia de drepţi în spatele lui. Îşi ciocniră călcâiele, salutară şi răcniră: „Trăiască Jaggar!”.

— Scoate-ţi imediat brutele din camera Consiliului, spuse gâjâind o creatură bătrână, cu ochi urduroşi, pe care Feric o recunoscu drept Larus Krull, senilul lider al liber cugetătorilor.

— Ba dimpotrivă, îl puse Feric la punct, elita SS va azvârli hoiturile voastre din clădirea asta la vremea potrivită.

— Prezenţa unor gărzi personale în această cameră este o situaţie fără precedent, Bărbat Adevărat Jaggar, schelălăi un individ sclivisit, îmbrăcat ţipător în albastru şi auriu. Acesta era Rossback, unul dintre cei trei tradiţionalişti, un cretin desăvârşit.

— Acum am remediat această lipsă, îi răspunse sec Feric.

— Îţi cer să-ţi retragi imediat oamenii de aici! insistă Guilder, un bine cunoscut lingău de-al lui Krull.

— Trebuia să supunem la vot această chestiune, spuse universalistul Lorst Gelbart. Acesta era o movilă respingătoare de protoplasmă şi, de obicei, când boboşata creatură deschidea gura ca să pârţâie ceva, ceilalţi nenorociţi puturoşi îi arătau un ciudat respect slugarnic, păstrând tăcerea şi acordând cuvintelor lui o atenţie vecină cu extazul. Şi nici nu era de mirare, pentru că Feric Jaggar, cu ochii lui experimentaţi, nu trebui să arunce decât o privire ca să-şi dea seama că acest Gelbart, cu părul lui negru şi slinos, cu tunica albastră şi grosolană, ochii migdalaţi şi semănând cu cei ai unui şobolan era, de fapt, un Dominator! Duhoarea de Dom răzbătea prin pielea lui aspră şi nespălată. Dacă scârnava creatură nu-i înlănţuise încă total în reţeaua lui de dominanţă pe membrii Consiliului, atunci aceasta nu mai era decât o chestiune de timp şi, după cum stăteau lucrurile, căderea lor în sclavie avea să se întâmple foarte curând!

Prin urmare, nu avea niciun rost să mai piardă timpul cu amabilităţi inutile.

— N-am venit la întrunirea aceasta ca să schimbăm vorbe goale şi frumos sunătoare sau ca să mă târguiesc asupra unor chestiuni de protocol, oricât de dragă le-ar fi o astfel de ocupaţie

unor specimene ca voi, spuse Feric, aruncând priviri dispreţuitoare către fiecare dintre Consilieri, astfel încât să nu existe niciun dubiu asupra sentimentelor pe care le nutrea faţă de ei. Când ochii săi îi întâlniră pe ai lui Gelbart, ambii trăiră un moment straniu de recunoaştere reciprocă, deşi greţosul Dom deveni prudent şi nu făcu nicio încercare de a-l atrage pe Feric în mrejele lui psihice.

— Am venit aici pentru a prezenta programul de bază al Fiilor Svasticii şi pentru a cere aplicarea lui grabnică şi integrală, continuă Feric. Voinţa rasială ne cere să respectăm cu sfinţenie fiecare punct pe care ni l-am propus.

Bineînţeles că ramoliţii palavragii rămaseră cu gurile căscate auzind o asemenea declaraţie hotărâtă şi se porniră să gâfâie şi să înghită în sec precum peştii aruncaţi pe uscat. Gelbart îşi păstră însă expresia rece şi inumană, fără a da semne de tulburare.

Ignorând protestele lor tăcute şi nevolnice, Feric trecu în revistă cererile principale ale Partidului.

— În primul rând, trebuie denunţat Tratatul de la Karmak, iar tuturor mutanţilor şi corciturilor li se va interzice să mai calce pe solul Helder. În al doilea rând, legile purităţii rasiale trebuie aplicate cu o vigoare reînnoită şi, din pricina îngăduinţei de care s-a dat dovadă în ultima vreme, în urma căreia tot soiul de contaminaţi au fost lăsaţi să infesteze zestrea genetică Helder, vor fi înfiinţate Lagăre de Triere în întreaga ţară, unde vor fi reţinuţi toţi cetăţenii Helder a căror puritate genetică este pusă la îndoială într-un fel sau altul până când genealogiile şi structurile lor genetice vor fi minuţios examinate. Celor care sunt contaminaţi genetic li se va da şansa exilului sau a sterilizării.

Feric îl privi fix pe Gelbart, fără să trădeze nicio emoţie; simţi totuşi că Domul îşi dăduse perfect de bine seama că fusese mirosit.

— Cei dovediţi ca Dominatori, spuse Feric, vor fi desigur ucişi. În al treilea rând, armata trebuie să-si tripleze efectivele, astfel încât să putem ţine la respect hoardele de mutanţi care ne înconjoară. În sfârşit, pentru ca această nouă politică naţională să fie aplicată cu cea mai deplină forţă şi vigoare, Consiliul va trebui să voteze suspendarea Constituţiei şi să mă împuternicească de urgenţă să conduc prin decrete.

— Omul acesta e nebun! izbucni pe o voce piţigăiată bătrânul Pillbarm, decanul de vârstă al tradiţionaliştilor, un individ stafidit

care, nu deprinsese încă vorbirea umană.

În aceeaşi clipă, Feric sări în picioare cu Marea Ghioagă de Held în mână, o falnică întruchipare a mâniei perfect justificate.

— Îndrăzneşte vreunul dintre voi să se pronunţe în favoarea contaminării fondului genetic de către mutanţi şi corciţi? Veţi apăra vieţile scârboşilor Dominatori cu propriile voastre vieţi? îndrăzniţi să apăreţi în faţa poporului Helder şi să declaraţi că o politică de ploconeală e preferabilă uneia de forţă extremă şi de hotărâre neclintită?

Cei prezenţi nu reacţionară în niciun fel în faţa acestei grozave provocări; fie şi numai asta dovedea că reţeaua de dominanţă a lui Gelbart se înstăpânise. Ca la o comandă, epavele lipsite de curaj se abţinură să facă vreun comentariu şi aşteptară ca Domul să dea o replică.

— Toată vorbăria asta despre puritate genetică e depăşită de mult, Jaggar, spuse Gelbart zâmbind cu cruzime. O mare parte a poporului cere deja să se importe mari mase de mutanţi pentru a îndeplini muncile trudnice necesare menţinerii unei civilizaţii superioare. Curând, Heldon-ul va înţelege că cea mai bună soluţie este să prăsim creaturi fără minte, roboţi protoplasmatici, dacă vrei, luând Zind-ul ca model. Mergi împotriva istoriei. Duşmanul tău implacabil este lenea naturală a fiinţelor umane.

Feric îl ignoră cu totul pe Gelbart; n-avea rost să încerce să-l facă pe un Dom să înţeleagă şi nici măcar să facă efortul de a le convinge pe victimele lui nenorocite să-şi îndeplinească datoria rasială. Aplicarea nemiloasă a forţei era singura soluţie capabilă să pună capăt pestilenţei care rodea însăşi inima Heldon-ului.

Feric îşi puse Comandantul de Oţel la brâu, dar rămase în picioare şi-i fulgeră pe rând pe toţi membrii Consiliului cu privirea lui oţelită. Toţi în afară de Gelbart, căci el nu era capabil de o asemenea reacţie umană, se chirciră instinctiv sub atacul lui psihic.

— Mi-am făcut datoria de om adevărat şi v-am avertizat în mod corect, oferindu-vă prilejul să vă alăturaţi de bunăvoie acestei expresii a voinţei rasiale, spuse Feric pe un ton calm şi măsurat. Dacă nu votaţi imediat pentru a vă declara aprobarea faţă de programul Partidului, înseamnă că demonstraţi în mod deschis falimentul moral al guvernului Republicii Superioare. Veţi răspunde cu propriile capete de consecinţele ce s-ar putea naşte.

Doar Gelbart avu obrăznicia de a răspunde acestui avertisment solemn.

— Jaggar, îndrăzneşti să ameninţi Consiliul de Stat al Republicii Superioare? Chiar şi Consilierii pot fi arestaţi pentru trădare.

Umorul grotesc al acestui Dom smiorcăit, care acuza un om adevărat de trădare faţă de Heldon, avu darul să-l facă pe Ferici să pufnească în râs, în ciuda furiei justificate pe care sfruntata perfidie i-o stârnise în suflet.

— Abia aştept să văd cum adunătura asta de baligi uscate o să încerce să-i aresteze pe Cavalerii Svasticii şi pe SS-işti pentru trădare! mugi Feric. O să vedem curând cine o să atârne de ştreangul ce li se cuvine trădătorilor!

Spunând aceste vorbe, Feric se întoarse pe călcâie şi ieşi din camera Consiliului.

După alegerea sa în Consiliul de Stat, Feric mutase sediul, naţional al Partidului într-o clădire din zona centrală a oraşului Heldhime, situată la distanţă aproximativ egală faţă de Palatul de Stat, de Citadela Stelei, care era cartierul general al Comandamentului Armatei Stelei, şi de cazarma garnizoanei oraşului. Noul cartier, general al Partidului funcţiona în palatul unui industriaş care fusese convins să-l închirieze Fiilor Svasticii pentru o sumă oarecare. Palatul fusese împărţit în apartamente pentru Feric, Bogel, Waffing, Remler şi Best, dormitoare pentru funcţionarii mai mărunţi ai Partidului, săli de conferinţă şi birouri, iar două mii de SS-işti se adăposteau în corturi ridicate pe pajiştea largă şi înconjurată de un zid înalt de piatră. Motocicletele şi automobilele se păstrau în diferite clădiri auxiliare şi magazii; cuiburi de mitralieră fuseseră amplasate la distanţă de cincizeci de iarzi unul de altul, de-a lungul unei pasarele situate pe zid. În plus, în tabără se instalaseră în secret câteva obuziere foarte bine camuflate. Ţinând seama de toate acestea, cartierul general al Partidului devenise o fortăreaţă capabilă să reziste mult timp garnizoanei oraşului fără a avea nevoie de întăriri.

Cu toate acestea, astfel de întăriri existau şi putea interveni oricând, pentru că cinci mii de Cavaleri ai Svasticii aflaţi sub comanda lui Feric erau încazarmaţi la marginea oraşului Heldhime, la mai puţin de cincisprezece minute de mers cu motocicleta. Un singur cuvânt de-al lui Feric ar fi fost de ajuns pentru ca aceste trupe de asalt să sosească într-un vârtej clocotit pentru a-i zdrobi pe asediatori, lovindu-i din spate.

La trei săptămâni după alegeri, Feric convocă o întrunire în sufrageria lui personală, pentru a întocmi planurile finale în ceea ce privea Consiliul controlat de un Dominator. Camera aceasta era grandioasă, zugrăvită toată în albastru, cu tapiserii bogate şi cu decoraţiuni aurite şi la care Feric ţinea în mod deosebit numai şi numai pentru că avea un balcon spaţios de unde priveliştea oraşului Heldhime noaptea semăna cu un covor uriaş de lumini, ce sclipeau minunat sub grandoarea întunecată a cerului. Feric, Bogel, Waffing şi Best stăteau pe fotolii de pluş în jurul unei mese din lemn de trandafir şi beau bere din stacane mari, aşteptându-l pe Remler care, cu toate că nu-i stătea în obicei, întârziase.

— Aşa cum o văd eu, spuse Bogel, problema este să luăm puterea, păstrând în acelaşi timp o faţadă de legalitate, astfel încât să nu apară confuzii în rândurile armatei privind ordinele pe care le primeşte din partea Consiliului. Dacă s-ar găsi un pretext cât de cât legal, Comandamentul Stelei l-ar accepta pe Feric drept conducător absolut al Heldon-ului?

Întrebarea fusese adresată lui Lar Waffing, care luă o înghiţitură lungă de bere în timp ce-şi cântărea răspunsul. Punând stacana de bere pe masă şi umplând-o dintr-o bărdacă, el îşi exprimă părerea bine gândită.

— Nu încape nicio îndoială că tot Comandamentul Stelei doreşte un Heldon sub semnul Svasticii, pentru că noi suntem singurii care am promis acţiunea după care tânjeşte orice soldat bun, spuse Waffing. Cu toate acestea, generalii au depus jurământ să apere guvernul legitim al Heldon-ului şi mândria nu le-ar îngădui să-şi păteze onoarea. O acţiune în forţă în aceste momente ar putea declanşa un război civil.

Feric era cumplit de iritat de această situaţie. Gelbart formulase o ordonanţă cerând dezarmarea SS-ului şi dizolvarea Cavalerilor; de îndată ce îmbăloşaţii lui o vor vota, situaţia va deveni deosebit de gravă. Evident, cel mai indicat ar fi să dea lovitura înainte ca desfăşurarea evenimentelor să pună Comandamentul Stelei în poziţia în care singura soluţie ar fi să capituleze în faţa forţei Partidului sau să dezlănţuie un război civil. Totuşi, o lovitură de stat ar pune armata în aceeaşi situaţie!

— Şi în altă ordine de idei, continuă Waffing, Comandamentul Stelei îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu Stag Stopa şi Cavalerii. Au constatat că Stopa păstrează o oarecare suită personală, întrucât locotenenţii lui sunt cu toţii foşti Răzbunători

care i-au jurat credinţă.

Deodată Bors Remler dădu buzna în cameră, cu chipul uscăţiv împurpurat, înfierbântat tot şi cu ochii albaştri arzând.

— Ce ţi-a trebuit atâta timp ca să…

— Domnule Comandant, spuse Remler precipitat, în timp ce se aruncă pe fotoliul din stânga lui Feric, trebuie să raportez existenţa unui complot pus la cale de Stopa, în cârdăşie cu Consiliul de Stat, împotriva persoanei tale şi a Partidului.

— Ce?

Cuvintele începură să curgă năvalnic din gura Comandantului SS.

— Luasem măsuri de prevedere, infiltrând agenţi SS în ierarhia Cavalerilor, spuse el. În seara asta am primit un raport de cea mai mare gravitate. Stopa s-a întâlnit cu agenţi ai lui Gelbart şi probabil de-ai Zind-ului. Un pluton de Cavaleri în uniforme va ucide Comandamentul Stelei în noaptea în care se va vota rezoluţia prin care se va ordona desfiinţarea trupelor de şoc ale Partidului. Evident, Gelbart i-a promis comanda militară supremă după încheierea ostilităţilor; e posibil ca Zindul să-i fi oferit poziţia de stăpân al Heldon-ului, pentru că rezultatul unui asemenea război va fi distrugerea majorităţii forţelor luptătoare clin Heldon, lăsându-ne la cheremul hoardelor cuceritoare ale Zind-ului. Nu încape, nicio îndoială că Stopa va fi căsăpit în timpul tulburărilor de către agenţii Zind-ului; e prea naiv să înţeleagă aşa ceva.

Când Remler termină de vorbit, toţi cei prezenţi simţiră că se sufocă de indignare. În ceea ce-l privea, Feric era cutremurat şi profund jignit:

— Niciodată nu ani pus la îndoială loialitatea lui Stopa faţă de cauză şi de persoana mea! afirmă el.

— Deţin nenumărate dovezi, Domnule Comandant! insistă Remler.

— Nu mă îndoiesc nicio clipă de asta, îl asigură Feric. Numai că mă surprinde şi mă tulbură această întorsătură a lucrurilor. Evident, Stopa trebuie îndepărtat, dar nu mă încântă deloc să iau această măsură absolut necesară.

Cu toate că-l îndurera profund că e obligat să-l trateze pe Stopa ca pe un trădător, nu se putea nega faptul că mai presus de toate trebuia să fie credincios Svasticii şi cauzei purităţii genetice. Stopa era un trădător care stătea în calea victoriei;

datoria nu putea să coincidă întotdeauna cu plăcerile personale. În al doilea rând, acest nefericit episod trebuia privit şi rezolvat în mod pragmatic.

Feric îi vorbi lui Lar Waffing:

— În cazul în care temerile Comandamentului Stelei privind Cavalerii sunt risipite odată pentru totdeauna, mă vor accepta ca stăpânitor absolut al Heldon-ului fără nici o rezervă, cu condiţia ca aceste puteri să-mi fie acordate de un Consiliu de Stat legal constituit?

— În aceste condiţii, nu am nicio îndoială că vor fi de acord, Comandante!

— Feric, şi cum propui să realizăm această abilă înşelătorie? întrebă Bogel. Nenorociţii ăia şi-ar da mai curând demisia şi s-ar retrage în cocinile lor bălegoase.

— Dragul meu Bogel, veni replica lui Feric, exact, asta le va fi destinaţia înainte de sfârşitul săptămânii. Peste cinci zile, Svastica va domni peste întregul Heldon!

— O să beau pentru asta! mărturisi Waffing.

— Tu ai folosi orice prilej ca să bei, Waffing, îl împunse Bogel. Pe dată toţi cei prezenţi, inclusiv grăsanul Waffing, izbucniră într-un hohot sănătos de râs.

Când soarele asfinţi dincolo de clădirile înalte din Heldhime, aruncând umbre adânci pe străzi şi zugrăvind în portocaliu aprins zidul înalt din piatră ce apăra cartierul general al Partidului, plutoane de SS-işti purtând uniforme negre din piele, dar îmbarcaţi în automobile fără numere de înmatriculare, ieşiră pe poarta mare la intervale de cinci minute. Fiecare pluton era alcătuit din şase soldaţi înarmaţi cu pistoale automate şi cu ghioage; plecară opt astfel de echipe şi se topiră în lumina crepusculară a capitalei.

După alte două ore, când noaptea coborâse deplin asupra oraşului, din tabără plecă un ultim automobil fără număr de înmatriculare, urmat cinci minute mai târziu, de patruzeci de motociclete negre şi zvelte ale SS-ului.

Terenurile ce înconjurau Palatul de Stat erau învăluite în semiîntuneric; doar o firavă gardă de onoare, compusă din circa doisprezece soldaţi, patrula în preajma Palatului pustiu la acea oră târzie. Doi dintre aceşti soldaţi erau postaţi la poarta dinspre Bulevardul Heldon, alţi patru chiar la intrarea în Palat; ceilalţi

şase patrulau câte unul de-a lungul perimetrului, pe lângă gardul ce înconjura clădirea şi terenul. Nu se gândea nimeni, nici măcar în vis, că va avea loc o încercare de ocupare a Palatului la o asemenea oră, întrucât nu se afla nimeni înăuntru şi nimic nu părea să merite atâta osteneală; soldaţii cărora le revenea în sarcină paza acestui obiectiv erau în majoritate oameni care aşteptau pensionarea, nu flăcăi tineri, viguroşi şi vigilenţi.

Prin urmare, SS-iştii nu întâmpinară nicio rezistenţă din partea puţinilor indivizi care aşteptau să treacă vremea şi să iasă din schimb şi luară sub control Palatul de Stat. Patru SS-işti îmbrăcaţi în civil sosiră la poartă într-un automobil fără semne distinctive şi cerură să li se permită accesul, susţinând că sunt autorizaţi de către Consilierul Krull să ia câteva cărţi şi documente pe care acesta voia să le consulte. Când una dintre gărzi îşi vârî capul în interiorul maşinii, se trezi cu ţeava unui pistol mitralieră bine unsă drept între ochi. După aceea nu avură nicio problemă în a-l convinge pe individ să-l cheme şi pe tovarăşul lui, sub pretextul că era nevoie de o confirmare a veridicităţii împuternicirii. SS-iştii îi imobilizară frumuşel pe amândoi cu lovituri în moalele capului şi-i zvârliră pe bancheta din, spate în timp ce unul dintre ei deschise poarta.

După ce isprăviră, această operaţiune, nici nu mai avură nevoie să se furişeze; SS-iştii dădură un semnal şi, în întunericul de pe o stradă din apropiere, patruzeci de motoare de motocicletă se treziră la viaţă. Până când restul soldaţilor se dezmeticiră din starea de totală derută creată de zgomotul neaşteptat pentru a da alarma, patruzeci de motociclete SS se iviră într-un vârtej urlător cu optzeci de mile pe oră. Ele ajunseră la poarta Palatului cu o iuţeală uimitoare creând o impresie de forţă atât de viguroasă, încât cei patru nefericiţi de la picioarele scării fură doborâţi de ghioagele SS înainte de a apuca să tragă vreun glonte. După aceea a fost o treabă de nimic să captureze cele şase santinele izolate, care fuseseră cuprinse de o stare vecină cu groaza, şi să le pună sub pază în subsolul clădirii, laolaltă cu ceilalţi prizonieri.

Anunţară cartierul general al Partidului prin electrofon că Palatul fusese capturat şi primiră imediat întăriri, în mai puţin de cincisprezece minute, Palatul de Stat era ocupat de trei sute de soldaţi SS de elită, iar perimetrul era păzit de cuiburi de mitraliere grele, dispuse la intervale de douăzeci de picioare unul de altul. În plus, obuzierele aflate la cartierul general fuseseră

îndreptate spre clădirea Stelei. Armata avea să plătească foarte scump orice încercare de a porni în marş împotriva Palatului. Lar Waffing informă aproape imediat Comandamentul Stelei despre anumite detalii mai sensibile ale situaţiei.

La jumătate de oră de la capturarea Palatului de către trupele de şoc SS, automobile fără semne distinctive, aducând fiecare câte un prizonier, începură să sosească la intervale scurte unul după altul. Escortat de circa douăzeci de motociclete SS, Feric porni spre Palat abia după ce i se raportă la cartierul general al Partidului despre încheierea acestei faze a operaţiunilor

Camera Consiliului nu prezentase niciodată un aspect atât de plăcut pentru Feric. Toţi cei opt Consilieri erau legaţi fedeleş de scaunele lor, ca nişte găini aduse la piaţă, şi în jurul fiecăruia dintre ei se învârteau ameninţători câte doi SS-işti radiind o hotărâre fanatică din ochii albaştri-oţelii şi având pistoale automate cu glonţ pe ţeavă în mâini. Alţi douăzeci de soldaţi SS îmbrăcaţi în haine negre din piele înconjurau rotonda; Feric putu auzi pasul apăsat, liniştitor pentru el, al cizmelor SS cu tălpi de oţel. Nu mai încăpea nicio îndoială că acum era clar cine comanda în clădire.

Best, Bogel şi Remler, ţinând la piept puşti mitralieră, se aflau în spatele lui Feric, în timp ce acesta îi privea pe prizonieri. Un drapel al Partidului fusese aşezat în apropierea mesei Consiliului şi alături de el, pe un stindard negru mai mic, se vedeau cele două fulgere roşii care erau însemnele SS-ului. În aceste condiţii doar Krull, mânat de o aroganţă pornită din senilitate, îndrăzni să i se adreseze lui Feric:

— Jaggar, ce înseamnă jignirea asta grosolană? scheună el gâfâit. Cum de îndrăzneşti să…

Înainte ca bătrânul degenerat să reuşească a polua în continuare atmosfera, garda SS aflată cel mai aproape de el puse capăt izbucnirii cu o lovitură grea dată cu dosul palmei peste gură, ceea ce-l făcu pe bătrân să scuipe sânge.

Feric aprobă gestul acestui tânăr fanatic şi mândru cu o uşoară înclinare binevoitoare din cap, înainte de a catadicsi să se adreseze adunăturii de politicieni cărora le venise de hac; soldatul merita să ştie că promptitudinea şi iuţeala erau apreciate cum se cuvine de către Comandantul lui.

— Acum vă voi informa despre motivele arestării voastre, spuse Feric.

— *Arestare?!* strigă Guilder. Poate vrei să spui răpire!

O lovitură cu patul armei în ceafă puse capăt acestei ieşiri nelalocul ei şi Feric urmă:

— Sunteţi acuzaţi cu toţii de trădare. Printre voi se află un Dominator în mrejele căruia aţi fost prinşi. O asemenea degradare a voinţei la nişte Helder-i aflaţi într-o poziţie atât de înaltă este sinonimă cu laşitatea dovedită în faţa duşmanului, un delict de trădare care se pedepseşte cu moartea.

Prizonierii râmaseră cu gurile căscate. Încet-încet, ochii lor îl căutară şi-l fixară pe Gelbart, care la urma urmelor era universalist şi, prin urmare, singurul dintre ei care ar fi putut să fie Dom. Însă Gelbart privea impasibil în gol; Feric reuşi să-l simtă cum îşi exercita întreaga forţă a voinţei asupra nenorocitelor creaturi. Cu o hotărâre crescândă, căpătară treptat curaj şi porniră să vorbească toţi odată:

— Ce prostie!

— Unde-ţi sunt dovezile?

— Un Dom în Consiliu? Nici că se poate neghiobie mai mare!

Feric ridicase braţul încă de la primele semne ale acestei izbucniri, oprindu-i pe soldaţii SS să intervină pentru a păstra ordinea prin intermediul forţei. Acum dădu ordin ca Guilder, care zăcea fără cunoştinţă, să fie trezit astfel încă toţi Consilierii să înţeleagă pe deplin situaţia în care se găseau.

— Foarte bine, spuse Feric, atunci o să vă ofer şansa de a dovedi că sunteţi liberi de controlul Dominatorului. Vă ordon să votaţi şi să-mi acordaţi puteri de urgenţă pentru a conduce Heldon-ul prin decrete, să suspendaţi Consiliul pe o perioadă nedefinită şi apoi să vă prezentaţi demisia. Dacă executaţi aceste ordine, după ce îmi voi asuma titlul de Comandant Suprem al Domeniului Heldon, prima mea hotărâre va fi să comut în exil pedeapsa voastră cu moartea. Aveţi şaizeci de secunde pentru a vă hotărî.

Era mult prea uşor de anticipat reacţia acestor nenorociţi şi degeneraţi.

— Revoltător!

— Fără niciun proces!

— N-ai autoritatea!

Evident că asemenea creaturi josnice n-ar fi avut voinţa de a protesta şi mârâi în felul acesta fără sprijinul psihic acordat de Dom, Gelbart.

Această jivină respingătoare se holba acum la Feric fără să-şi mai ascundă ura, iar ochii lui negri de şobolan erau încărcaţi de un foc rece.

— Jaggar, aşa n-o să, ajungi nicăieri, şuieră Dominatorul. Armata te va anihila când va afla ce-ai făcut.

Auzind acestea, Consilierilor păru să le revină inimile la loc, căpătând curaj graţie cuvintelor lui Gelbart şi radiaţiilor lui psihice.

— Văd c-a sosit vremea să curăţăm odată pentru totdeauna aerul ăsta stătut, remarcă Feric, scoţându-şi Comandantul de Oţel de la brâu şi ridicându-i braţul strălucitor înalt, deasupra capului. Făcu câţiva paşi înainte şi, cu o mişcare căreia nimic nu i s-ar fi putut opune, lovi cu capătul rotunjit al Marii Ghioage, exact în ţeasta lui Gelbart şi-i făcu ţăndări capul.

Acum, când Dominatorul care-i ţinea sub control zăcea nemişcat pe scaun, cu creierii putrezi pe toată suprafaţa mesei de Consiliu, restul de şapte Consilieri nu-si mai făcură iluzii asupra gravităţii situaţiei lor. Un aer coclit de teamă, asemenea vaporilor emanaţi de o mlaştină rău mirositoare, îi cuprinse pe Consilieri.

— Votez în favoarea moţiunii înaintate de Consilierul Jaggar, se bâlbâi Rossback.

— Şi eu, spuse Krull.

După aceea, ceilalţi se grăbiră, care mai de care, întrerupându-se unul pe altul, pentru ca moţiunea să fie aprobată în unanimitate.

— Best, documentele! ordonă Feric. Dezleagă mâinile prizonierilor!

În timp ce Best scoase un teanc de documente din buzunarul tunicii, gărzile SS eliberară prizonierii care scoaseră un oftat adânc de uşurare. Feric dădu fiecăruia câte un exemplar al hotărârii care trebuia semnată. După ce semnară cu toţii, îşi puse şi el numele pe document pentru a consfinţi unanimitatea, apoi i-l dădu lui Best spre păstrare.

— Cererile de demisie, spuse Feric.

Best le înmână celor şapte Consilieri aceste documente. Când o parte dintre porci începură să citească hârtiile, Feric urlă:

— Semnaţi imediat!

Prizonierii se supuseră pe dată acestui ordin.

După ce Best adună toate documentele. Feric se întoarse spre

Bogel.

— Acum noul Consiliu de Stat se compune din actualii membri ai Cercului Svasticii. Voi conduce prin decrete până când se va putea redacta o nouă Constituţie care să abolească pentru totdeauna formele republicane. Pregătiţi proclamaţia pentru a fi difuzată mâine la amiază.

Bogel zâmbi, salută şi strigă: „Trăiască Jaggar!” şi plecă să îndeplinească ordinele primite.

Feric îşi îndreptă din nou atenţia asupra nenorociţilor care stăteau ca nişte laşi în jurul mesei Consiliului. Semnară rezoluţia precum şi confesiunile de înaltă trădare. Asemenea viermi nu-i mai făceau trebuinţă, şi sosise momentul să scape de ei. Imaginea acestor trădători smiorcăiţi îi întorcea stomacul pe dos. Lumea va răsufla uşurată când aceşti şapte porci vor dispărea.

— Remler, ia de aici sacii ăştia de gunoi împuţit şi împuşcă-i! comandă el.

Niciun alt ordin pe care-l dăduse până atunci nu-i produsese atâta satisfacţie patriotică.

Feric îl aştepta pe Feldmareşalul Herman Forman într-un birou mic şi nepretenţios, situat la ultimul etaj al Palatului de Stat astfel încât; la sosire, după ce trebui să urce câteva etaje pe jos, reprezentantul Comandamentului Stelei putu să se convingă cu propriii lui ochi de exactitatea şi minuţia cu care fusese ocupată clădirea.

Bărbatul pe care Waffing îl conduse în birou era un bătrân impunător, trecut bine de şaizeci de ani, un exemplu excelent privind modul cum o persoană pur umană din punct de vedere genetic îşi putea păstra vigoarea şi forţa mult după ce trecuse de floarea vârstei. Deşi mai bătrân decât Waffing, avea cu vreo douăzeci de kilograme mai puţin decât el şi îmbrăcat în uniforma de campanie împodobită cu medalii şi cu fireturi bogate, arăta cât se poate de strălucitor, chiar dacă uniforma neagră din piele a lui Waffing era mai bine croită. Mustaţa căruntă şi ochii oţelii adăugau demnitate şi forţă înfăţişării lui; aveau în faţă un bărbat obişnuit să fie disciplinat, dar şi învăţat să dea ordine. Respirând greoi, Forman se aşeză pe unul dintre scaunele simple de lemn care constituiau singurele obiecte de mobilier din acest cuib de vultur, greu accesibil. Cât priveşte modul în care respira Waffing după atâta urcuş, cu cât se spun mai puţine cuvinte, cu atât mai bine.

— Sunt sigur că Marele Comandant Waffing te-a informat deja asupra aspectelor esenţiale, începu Feric.

Formau îl privi cu oarecare răceală.

— Mi s-a dat de înţeles că oamenii tăi au ocupat Palatul de Stat în scopul de a dejuca un complot universalist în care erau implicaţi chiar membrii Consiliului, spuse precaut Feldmareşalul.

— Evenimentele s-au succedat cu repeziciune, îl lămuri Feric. Această cabală murdară a fost deja distrusă. Gelbart era Dom; toţi Consilierii, cu excepţia mea, fuseseră prinşi în mrejele reţelei lui. Gelbart plănuia să voteze interzicerea activităţii SS-ului şi a Cavalerilor Svasticii. Mă doare cumplit că trebuie să declar implicarea în acest complot a însuşi Comandantului Cavalerilor, Stag Stopa. Conform planului, oamenii lui urmau să-i ucidă pe toţi membrii Comandamentului Stelei, declanşând astfel un război, civil nimicitor între Fiii Svasticii şi Armată. Forţele patriotice ale Heldon-ului ar fi fost atunci decimate, iar hoardele Zind-ului ar fi putut mărşălui împotriva noastră pentru a anihila adevăratul genotip uman. Bineînţeles că imediat ce SS-ul a descoperit complotul, am ordonat oamenilor mei să treacă la acţiune. Gelbart a fost ucis, iar Consilierii ticăloşiţi au mărturisit totul.

Feric băgă mâna într-un buzunar al tunicii şi scoase o serie de documente pe care i le înmână lui Forman, care le primi fără să comenteze.

— Declaraţiile lor, luate sub semnătură, pot fi cercetate pe îndelete de către Comandamentul Stelei, spuse el. Înainte de a-şi da demisia, Consilierii au aprobat în unanimitate o rezoluţie prin care au suspendat Constituţia şi mi-au încredinţat mie puterea de a domni prin decrete. Mi-am atribuit titlul de Comandant Suprem al Domeniului Heldon şi am numit în locurile vacante din Consiliu doar patrioţi neînfricaţi, cu o loialitate nepătată faţă de Heldon şi devotaţi trup şi suflet purităţii rasiale. Starea de urgenţă a fost depăşită.

— Şi ce s-a întâmplat cu trădătorii? întrebă Forman pe un ton egal.

— Mai trebuie să rezolvăm situaţia lui Stopa, spuse Feric, dar prima măsură pe care am luat-o, în funcţia de Comandant Suprem al Heldon-ului, a fost de a-i trimite în faţa plutonului de execuţie pe toţi porcii aceia puturoşi.

Abia acum pe chipul Feldmareşalului apăru prima expresie modestă de emoţie: un fel de aprobare ce venea din partea unui

soldat faţă de o misiune executată întocmai, la timp şi cu precizie.

— Nu mi-e prea clar de ce mă aflu aici, Comandant Jaggar, constată el. Este evident că situaţia se află sub control. În condiţiile în care totul se prezintă aşa cum mi-ai spus. Comandamentul Stelei este gata să te accepte ca stăpânitor de drept al Heldon-ului; declar acest lucru ca reprezentant cu puteri plenipotenţiare.

Feric îi aruncă lui Waffing a privire aprobatoare căreia Waffing îi răspunse cu o înclinare uşoară din cap; Marele Comandant îşi făcuse cu prisosinţă datoria. Forman era împuternicit să încheie un acord durabil şi înţelegea situaţia în toată complexitatea ei, astfel încât niciuna dintre părţi nu trebuia să recurgă la mitocănii.

— În această problemă există doar un singur aspect care deranjează Comandamentul Stelei, continuă Forman. Tu însuţi eşti neîndoielnic un bărbat cu calităţi superioare şi ne aşteptăm ca în funcţia de Comandant Suprem al Heldon-ului să înţelegi mult mai bine interesele militarilor decât fosta adunătură de liber-cugetători. Totuşi îmi pare rău că trebuie să te informez că noi, Comandamentul Stelei, considerăm total inacceptabilă existenţa unei adevărate armate personale precum Cavalerii, şi asta cu atât mai mult cu cât rezultă acum că însuşi Comandantul lor a fost implicat, într-un complot îndreptat împotriva Heldon-ului. Nu poate exista decât o armată Helder; asupra acestui punct suntem gata să ne batem pe viaţă şi pe moarte.

— Drepte cuvinte ai rostit! răspunse Feric aprobator. Evident că ultimele evenimente m-au convins de înţelepciunea unei astfel de poziţii. Situaţia lui Stopa şi a trădătorilor din rândul Cavalerilor trebuie rezolvată în orice caz şi tocmai ne-ai sugerat modul corect de acţiune.

— Continuă, te rog, îl îndemnă Forman cu un interes nedomolit.

— Organizaţia Cavalerilor va fi dizolvată. Grosul oamenilor, vreau să zic acei cărora nu li se poate pune în sarcină comiterea vreunei fărădelegi, vor avea şansa de a se înrola în armata regulată. Eşti de acord?

— Le găsim noi loc unor flăcăi solizi şi bine instruiţi, spuse Forman. Din cauza perfidiei câtorva nu suntem de acord să le interzicem Cavalerilor înrolarea în armată.

— SS-ul va continua să existe ca forţă de elită, arătă Feric.

După cum ştii, standardele genetice, intelectuale, fizice şi ideologice pe care le impune SS-ul sunt, cele mai înalte posibil. Astfel, tăria SS-ului nu se va apropia niciodată de cea a armatei. În privinţa asta, ai cuvântul meu sacru.

— Se acceptă, spuse simplu Forman.

— Şi ultima chestiune: îl voi numi ca Ministru al Forţelor de Securitate pe Înaltul Comandant Waffing. Deşi prin tradiţie, acest post a fost ocupat de o personalitate civilă, Waffing va deveni Feldmareşal pentru a arăta limpede că relaţiile dintre Armată şi Comandantul Suprem vor fi calde şi intime.

Abia acum Forman arboră un zâmbet. Se ridică în picioare.

— În numele Comandamentului Stelei ne luăm angajamentul de loialitate faţă de noul Comandant Suprem. Feldmareşalul pocni cu precizie din călcâie şi execută salutul Partidului. „Trăiască Jaggar!” strigă el.

Înecat de emoţie, Feric se ridică şi răspunse la salut. Ce moment înălţător era acesta pentru Heldon – Svastica şi Armata unite în cele din urmă! Împreună vor putea cuceri tot pământul!

— Dacă doreşti ca armata să se ocupe de Stopa şi de clica lui nu trebuie decât să dai un ordin, zise Forman.

O umbră de întristare întină elanul care-i umplea inima lui Feric; ticăloşia lui Stopa şi a foştilor Răzbunători îi picura în suflet un regret apăsător? Personal, ar fi mult mai puţin dureros pentru el dacă ar încredinţa armatei această chestiune; bineînţeles că se simţea tentat să o facă. Dar Partidul trebuia să impună disciplina în propriile sale rânduri.

— Mă văd silit să refuz oferta, spuse Feric cu tristeţe în glas. Aceşti oameni au trădat Svastica. Suntem datori faţă de noi înşine să purificăm rândurile Partidului de orice elemente contaminate.

— Înţeleg curajul ce-ţi trebuie pentru a lua o asemenea hotărâre, rosti Forman. Da, un adevărat bărbat trebuie să menţină o disciplină de fier în rândurile celor pe care-i comandă.

În orele reci şi mohorâte dinaintea răsăritului, Feric porni în fruntea unui convoi SS pe străzile tăcute şi pustii din Heldhime, până ajunse în peisajul adormit din împrejurimile oraşului, îndreptându-se către barăcile Cavalerilor. Onoarea îi cerea să facă acest drum, pentru că Stopa jurase credinţă Heldon-ului şi lui Feric personal. Feric simţea acea obligaţie socială care revine

oricui posedă un câine care a turbat: era datoria lui să pună capăt chinurilor acelei vieţuitoare, cu propria sa mână.

Feric mobilizase şi înarmase doar trei sute de SS-işti cu puşti automate şi ghioage, pe care-i îmbarcase în camioane. Acţionând în tăcere şi pe furiş, trei sute de soldaţi SS de elită puteau realiza o extirpare chirurgicală, în timp ce un atac în masă ar fi putut da naştere unei bătălii sângeroase, în care s-ar fi pierdut mulţi Cavaleri recuperabili.

Prin urmare, când convoiul de camioane ajunse la două zile depărtare de tabăra Cavalerilor, Feric ordonă un popas, debarcă oamenii şi-i conduse în marş de-a latul câmpului, având-u-i alături pe Waffing şi pe Remler. Nu se auzi niciun murmur de nemulţumire din partea acestor eroi tineri şi demni; doar Waffing părăsi bancheta limuzinei cu ceva mai puţin entuziasm. Feric simţi că se mai înseninează puţin văzându-l pe înaltul Comandant plin de mândrie, dar evident ieşit din formă, pufăind şi pufnind, vădit deranjat de ritmul alert şi viguros impus de şeful său, dar netrecându-i prin gând să crâcnească.

Feric aşezase tabăra Cavalerilor pe vârful unui gorgan care domina drumul spre Heldhime, astfel încât să îngreuneze, pe cât posibil, orice atac prin surprindere. Acum suferea el însuşi din cauza ascuţimii propriei sale inteligenţe militare. Îşi împărţi oamenii în plutoane de asalt într-o adâncitură umbrită de la baza gorganului şi cântări cu atenţie situaţia tactică. Barăcile din lemn de pe vârful gorganului erau împrejmuite de un gard electrificat; la fiecare colţ al taberei se afla câte un turn înalt, înzestrat cu un reflector şi cu o mitralieră, iar gărzile patrulau perimetrul la intervale foarte scurte. Poarta era de asemenea electrificată şi păzită de mitraliori. Feric ştia mult prea bine cât de intangibilă era această fortificaţie, mai ales că el însuşi o proiectase. Nu exista altă soluţie de cucerire a ei decât prin folosirea forţei pure a voinţei.

— Foarte bine, Remler, spuse el comandantului SS care stătea alături de el, gata să intre în, acţiune, tu rămâi aici cu oamenii, în timp ce eu şi Waffing vom merge la poartă şi vom ordona celor care o păzesc să deschidă. De îndată ce reuşim asta, vei conduce oamenii înăuntru. Trebuie să împiedicăm cu orice preţ folosirea armamentului, până ajungem la locul de încazarmare a ofiţerilor

— Domnule Comandant, dar aş vrea să fiu în primele rânduri ale luptei! Dă-mi voie să te însoţesc!

Feric rămase profund mişcat de fanatismul lui Remler şi desigur că-i înţelese simţămintele, însă prezenţa lui n-ar fi uşurat nicidecum situaţia în confruntarea cu gărzile.

— Îmi pare rău, Remler, spuse el, dar dacă îţi arăţi chipul, cei de la poartă îşi vor da seama că s-a întâmplat ceva rău.

Ca răspuns, Remler pocni din călcâie şi adresă în tăcere salutul Partidului. Feric îi acordă favoarea unui zâmbet, răspunse la salut şi-l conduse pe Waffing pe teren deschis, apoi porniră împreună pe drumul care ducea spre poarta principală.

Nici nu ajunseră la jumătatea pantei, când se treziră fixaţi într-un cerc de lumină; în ciuda perfidiei lui Stopa, vigilenţa garnizoanei cel puţin nu se deteriorase de tot. Întrucât conul reflectorului lumina calea până la poartă, Feric se înfăşură complet în mantia stacojie cu Svastică, se strânse puţin şi rămase în umbra staturii inimitabile a lui Waffing care continuă să meargă cu paşi mari spre gărzile nervoase, vrând să ducă jocul până la capăt.

Feric se menţinu în umbră până când Waffing, ajuns la poartă, răcni din rărunchi către mitralierii din spatele ei:

— Deschideţi imediat poarta!

— Comandantul Stopa ne-a ordonat să nu permitem intrarea nimănui în această seară, spuse neliniştit unul dintre servanţi, cunoscând perfect identitatea ofiţerului aflat în faţa lui.

— Deschideţi poarta, altfel o să vă trimit în faţa plutonului de execuţie pentru insubordonare, porcilor! îi răspunse Waffing. Sunt înaltul Comandant Waffing şi ordinele mele sunt mai presus decât cele ale lui Stopa.

— Ni s-au dat ordine stricte să nu lăsăm pe nimeni să treacă decât peste cadavrele noastre, bolborosi celălalt servant. Ne cereţi să încălcăm ordinul direct al unui superior?

Feric înţelese că aceşti flăcăi de treabă treceau printr-un moment de cumpănă morală, neştiind căror ordine să se supună mai întâi. Numai el putea să facă lumină în minţile lor bântuite de îndoială. Desfăşurându-şi mantia şi lăsând-o pe spate şi dezvăluindu-şi prezenţa printr-un gest măreţ şi teatral, Feric păşi în cercul orbitor de lumină.

Pocnind din călcâie, cei doi mitralieri luară pe dată poziţia de drepţi, îşi azvârliră braţul drept înainte, salutând şi strigând „Trăiască Jaggar!” într-o sincronizare perfectă.

Feric le răspunse la salut şi dădu ordine cu un glas tăios:

— Preiau personal comanda acestei, garnizoane. Stopa este eliberat din funcţia de comandant. Nu veţi executa decât ordinele pe care le voi da eu. Deschideţi imediat poarta şi permiteţi intrarea trupei SS care se apropie. După aceea închideţi poarta şi nu permiteţi nimănui nici să intre, nici să iasă, până când nu voi da eu alte ordine. Nu veţi anunţa pe nimeni, de sosirea noastră. S-a înţeles?

— Da, Domnule Comandant!

— Foarte bine, flăcăi, spuse Feric mai blând. Voi ţine seama de judecata sănătoasă şi de dăruirea pe care le-aţi dovedit în aceste momente, în îndeplinirea îndatoririlor voastre.

În mai puţin de două minute. Feric îi strânse pe cei trei sute de SS-işti în jurul lui în interiorul garnizoanei. Fără a fi nevoie de mai mult de un gest din cap al lui Feric spre cazarma ofiţerilor, situată în centrul unităţii, trecură cu toţii la îndeplinirea misiunii lor. Feric dăduse ordine simple. Fiecare soldat SS urma să se strecoare cât putea de aproape de clădirea ofiţerilor şi nu trebuia să deschidă focul decât în clipa în care auzea prima împuşcătură. Cu cât mai strânsă va fi încercuirea cu atât va.fi mai mare surpriza, iar întreaga şi neplăcuta acţiune se va desfăşura mai repede şi cu pierderi mai mici.

La această oră târzie mai toată garnizoana era cufundată în întuneric, iar Cavalerii se retrăseseră de mult la culcare, de aceea Feric nutrea speranţa că nu se va da alarma prematur. Dispozitivul SS se răspândi în formă de evantai printre şirurile de clădiri din lemn şi soldaţii se furişară în tăcere până în preajma clădirii ofiţerilor, în grupuri mici, uniformele lor negre din piele servindu-le admirabil să se facă una cu bezna generală.

La ferestrele cazărmii ofiţerilor se vedeau totuşi lumini; în plus, la uşă se aflau două santinele, iar altele acopereau toate direcţiile, fiind aşezate la colţurile clădirii Nici nu încăpea vreo îndoială că vor trebui să pătrundă deschizând focul asupra lor.

Feric, Waffing şi Remler se apropiară împreună de intrarea în cazarma ofiţerilor, ţinându-şi armele automate în braţe şi rămânând adăpostiţi în timbra clădirii până ajunseră la circa douăzeci de paşi de obiectiv.

Feric ceru o oprire de câteva clipe şi dădu câteva ordine scurte şi precise:

— Vom declanşa atacul. În raza noastră de acţiune există două santinele şi cele două gărzi de la uşă. Eu o să mă ocup de cei doi de la uşă; Remler, lichidează santinela din dreapta, iar tu

Waffing, pe cea din stânga. Trebuie să le doborâm din primele focuri. Succes!

Şi spunând acestea, Feric puse pistolul automat în poziţie de tragere, ţinti către cele două gărzi de la uşă, apăsă pe trăgaci până la fund şi ţâşni spre cazarmă cu toată viteza.

Hămăitul sutelor de pistoale mitralieră, cu un tunet declanşat de oameni parcă pentru a despica bolta cerului, răsună brusc sfărâmând liniştea nopţii. Santinelele şi gărzile căzură instantaneu, secerate de gloanţe, înainte de a avea timp să deschidă focul. În timp ce alerga spre intrarea în clădire, trăgând la întâmplare prin ferestre, Feric putu să vadă trupa de bărbaţi îmbrăcaţi în haine negre clin piele atacând cazarma ofiţerilor din toate părţile şi cu armele automate trăgând necontenit. Uşa se deschise şi doi Cavaleri ameţiţi, îmbrăcaţi în uniforme şifonate, începură să tragă cu sălbăticie în întuneric. Feric îi doborî pe amândoi cu o rafală. Apoi apărură alţi trei Cavaleri care se prăbuşiră imediat sub focul reunit al zecilor de soldaţi SS care-l urmau îndeaproape pe Feric, în timp ce acesta se repezi pe scările de la intrare, dădu uşa în lături cu o puternică lovitură de picior şi intră în goană în clădire, precedat de rafalele pistolului său mitralieră care scotea flăcări pe ţeavă.

În interior domnea harababura şi groaza. Aerul din cazarma ofiţerilor puţea ca acela dintr-o fabrică de bere; pretutindeni erau băltoace de bere scursă din trei butoaie care zăceau răsturnate pe podea. Amicii de petrecere ai lui Stopa erau fără uniforme, unii dintre ei doar în lenjeria de corp, alţii doar în cămăşi, iar alţii alergau bezmeticii, aproape dezbrăcaţi, dar purtând cizme, toţi beţi şi înspăimântaţi, fugind care încotro ca o, liotă de găini zăpăcite, încercând să scape de grindina de gloanţe ce se abătea asupra lor. Mai bine de zece sau douăsprezece femele dezbrăcate porniră să strige şi să se tânguie; acestea nu erau cu adevărat umane, ci târfe destinate plăcerilor, din acelea pe care Dominatorii le procreau în Zind pentru ei înşişi – nişte creaturi fără minte, cu şolduri bogate şi sâni uriaşi, a căror existenţă era motivată numai şi numai de satisfacerea neostoitelor pofte de copulare.

Furios, Feric îşi descărcă pistolul mitralieră în acest cuib al promiscuităţii; îi simţi alături pe Remler şi pe Waffing trăgând dezlănţuiţi, având chipurile contorsionate de ură şi revoltă. Soldaţii SS pătrunseră cu zecile în cazarma care acum răsuna de vuietul pistoalelor şi puştilor mitralieră şi duhnea acru din cauza

prafului de puşcă ars.

Feric îl zări pe Stag Stopa gol-goluţ, dar încălţat cu cizme, întinzând mâna în încercarea de a apuca arma unui Cavaler căzut la pământ. Îi slobozi trădătorului o rafală drept în stomac. Stopa scoase un răcnet, tuşi şi scuipă sânge şi se prăbuşi la podea, zvârcolindu-se în chinurile morţii. Feric puse capăt agoniei cu o nouă rafală în cap; până şi un trădător merita atâta îndurare.

Totul se termină în mai puţin de un minut. Dormitoarele şi coridoarele erau presărate cu cadavrele trădătorilor şi ale târfelor din Zind. Ici şi colo câte-un SS-ist încheia agonia, cuiva cu o rafală scurtă. Apoi, se lăsă tăcere.

Deodată Remler strigă:

— Domnule Comandant!

Feric se întoarse şi-l văzu pe Comandantul SS care ţinea de gât un om care sângera, dar încă în viaţă, şi încerca să-l ridice în picioare. Când Feric văzu ochii creaturii muribunde înţelese pe dată că aceasta nu era o fiinţă umană, ci un Dom. Ura rece pe care o radia jivina nu lăsa nici un grăunte de îndoială!

Feric se apropie şi îl privi mai de aproape pe Domul muribund. Dispreţul faţă de tot ce aparţinea speciei umane, caracteristic tuturor acestor monstruozităţi, ardea mocnit în ochii stranii, ca de reptilă. Creatura îl reperă pe Feric şi se zbârli sfidătoare.

— Să te sufoci în propria-ţi scârnă, spurcăciune mârşavă! gâlgâi el. Să ţi se-mprăştie genele în cele patru vânturi! Îl apucă un acces de tuse, vărsă sânge şi-şi dădu duhul.

— Domnule Comandant, ai observat accentul? întrebă Remler.

— Chiar din Zind, răspunse Feric şi dădu aprobator din cap.

Feric privi roată la încăperea plină de trădători morţi deşi probabil că mulţi dintre ei erau în aceeaşi măsură şi victime şi ticăloşi, dominaţi de un agent adevărat din Zind. Făcuse foarte bine că dăduse tocmai acum lovitura! Cu siguranţă că Zind-ul plănuia un război prin surprindere dacă porcii îndrăzniseră să planteze un agent chiar aici. Pericolul era mai aproape decât îşi putuse imagina.

— Domnule Comandant! strigă un soldat SS. Clădirea este înconjurată de Cavaleri!

— Hai, Waffing! spuse Feric şi cei doi se grăbiră să iasă afară unde rămaseră faţă în faţă cu o adevărată mare de Cavaleri dezbrăcaţi, unii în uniforme, alţii îmbrăcaţi pe jumătate, înarmaţi

cu puşti, pistoale automate sau ghioage, iar alţii stând pe loc de parcă cineva le-ar fi luat minţile, fără nicio armă în mână.

Când îl văzură pe Feric, oamenii buluciţi încercară să ia poziţia de drepţi care cum şi unde se afla. Mulţi dintre ei executară salutul Partidului şi strigară: „Trăiască Jaggar!”, dar în rest domnea confuzia şi harababura.

Feric le spuse fără înconjur:

— Comandantul Stopa şi ofiţerii lui au trădat complotând în favoarea Zind-ului şi au fost executaţi. Ocupând funcţia de Feldmareşal şi înalt Comandant al Forţelor de Securitate ale Heldon-ului, înaltul Comandant Waffing răspunde acum atât de Cavalerii Svasticii, cât şi de armata regulată.

Făcu o pauză pentru ca vorbele lui să fie bine receptate înainte de a le anunţa vestea cea bună; asta îi va uşura sarcina de a-i ţine laolaltă.

Fiii Svasticii deţin controlul complet asupra Heldon-ului, continuă Feric. Eu mi-am luat titlul de Comandant Suprem al Heldon-ului şi acum domnesc prin decrete.

Auzind acestea, Cavalerii izbucniră în urale dezordonate, dar puternice şi pline de entuziasm. Feric îi lăsă să se manifeste astfel vreme de câteva secunde. Când socoti că exuberanţa oamenilor se exprimase îndeajuns, făcu un semn din cap către Waffing.

— Atenţiune! urlă Waffing precum un taur înfuriat. Aproape instantaneu trupa ce ovaţiona tăcu, se alinie destul de aproximativ. Cavalerii îşi pocniră călcâiele şi rămaseră în poziţie de drepţi.

— Avem de lucru, şi încă foarte mult, le spuse Waffing. Întâi vreau să faceţi curăţenie peste tot, astfel încât întreaga garnizoană să poată trece cu succes cea mai severă inspecţie şi asta în jumătate de ceas. Trăiască Heldon! Trăiască Victoria! Trăiască Jaggar!

De astă dată, răspunsul veni unanim, cu o precizie cu adevărat militărească, auzindu-se un cor de „Trăiască Jaggar!” căruia nu i se putea reproşa nimic din, punctul de vedere al spiritului şi forţei. Noul Ev se născuse; Svastica domnea peste întregul Heldon. Ameninţarea din interior fusese zdrobită odată pentru totdeauna, iar naţiunea era unită sub conducerea Partidului.

Dar, în timp ce răspundea la salut, Feric îşi dădu seama că

misiunea lui sacră abia începea. Asemenea unei monstruozităţi cangrenoase, Imperiul Zind-ului se ridica ameninţător dinspre est, gata să plesnească la fel ca un buboi gigantic, pentru a cuprinde întreaga lume în otrava lui purulentă şi greţoasă. Acum tentaculele acestei mase mutant-canceroase, înfipte în trupul Heldon-ului, fuseseră retezate cu o forţă nemiloasă, dar Feric nu-şi va găsi liniştea, iar adevărata umanitate nu-şi va afla pacea decât atunci când mutanţii respingători şi Domii monstruoşi nu vor fi eliminaţi până la ultimul de pe faţa Pământului. Întregul glob trebuia purificat de toate elementele contaminante, tot aşa cum Heldon-ul fusese purificat în această seară.

Astăzi Heldon-ul, mâine întreaga lume!

10

URCAT pe tribuna înaltă situată în faţa Palatului de Stat, îmbrăcat în uniformă neagră din piele şi cu mantia stacojie fluturând în adierea vântului, Feric Jaggar stătea cu o ţinută impunătoare aşteptând începerea marii parade. În dreapta lui era aşezat Lar Waffing, în noua uniformă a armatei – de culoare gri deschis şi cu o capă roşie cu svastică – şi Seph Bogel purtând uniforma Partidului; în stânga sa, Ludolf Best, în haina neagră din piele şi Bors Remler îmbrăcat aidoma, însă cu haina de piele împodobită cu cele două fulgere gemene ale SS-ului. Soarele se înălţase sus pe cerul albastru şi limpede şi lumina bulevardul decorat pe toată lungimea lui cu steaguri roşii şi albe, svastică neagră. Trotuarele ce mărgineau bulevardul erau înţesate de robuşti cetăţeni Helder care fluturau o mare de drapele ale Partidului. Camerele de televiziune aveau să transmită acest spectacol în întreaga lume şi Feric spera din adâncul sufletului că semnificaţia lui va fi clară şi limpede pentru Dominatorii din Zind.

Nu încăpea nicio îndoială că Heldon făcuse progrese eroice în cursul celor două luni de când Feric devenise Comandant Suprem şi toţi Marii Comandanţi aveau tot dreptul să se mândrească cu cele realizate în acest răstimp.

Bogel vânase zeci şi zeci de simpatizanţi ai Universaliştilor şi chiar câţiva Domi în Ministerul Voinţei Publice şi transformase acest cuib de scribălăi lipsiţi de vlagă într-o adevărată armă a conştiinţei rasiale.

Waffing pusese armata sub controlul unei mâini forte, epurase structura de comandă de tot felul de slăbănogi şi de scandalagii şi cârtitori, iar foştii Cavaleri, integraţi perfect în rândurile ei, inspirau încredere, spirit avântat şi un sentiment de elan patriotic în toţi soldaţii Helder.

Sub supravegherea directă a lui Feric, Best redactase o nouă constituţie, ce încredinţa toată puterea şi răspunderea Comandantului Suprem care-şi păstra funcţia potrivit dorinţei poporului din Heldon, acesta având putinţa de a-l revoca oricând, prin plebiscit. În felul acesta voinţa Comandantului Suprem şi voinţa rasială a Heldon-ului aveau să coincidă perfect.

Remler abia începuse să-şi îndeplinească datoria. În fiecare

regiune din Heldon se construiau Lagăre de Triere şi câteva dintre ele funcţionau deja, însă munca de reexaminare a fiecărui deţinător de certificat din Heldon era imensă şi avea să solicite un efort eroic şi îndelungat.. Cu toate acestea, beneficiile obţinute justificau orice sacrificiu. După încheierea acestei operaţiuni, Dominatorii de pe teritoriul Heldonului vor fi căsăpiţi până la ultimul, toţi locuitorii atinşi de vreo genă mutată vor fi sterilizaţi sau exilaţi, iar crema fondului genetic se va concentra în SS, care va deveni fondul pur de procreare pentru următoarea etapă a evoluţiei umanităţii autentice.

Deşi nu putea descoperi vreo deficienţă în progrese făcute sub conducerea sa, Feric nu avusese prea multe motive de atracţie până acum. Această paradă nu era, de fapt, o sărbătoare adevărată, ci mai degrabă o demonstraţie de forţă pentru Dominatorii din Zind. Ameninţările dinspre est deveneau pe zi ce trece tot mai înspăimântătoare. Serviciul de informaţii al SS raportase mobilizarea unei hoarde uriaşe în regiunile de la graniţa de vest a Zind-ului. Nu departe de frontiera cu Wolack. Nu rezulta cu claritate dacă această mobilizare fusese programată să coincidă cu complotul eşuat al Consiliului, însă Dominatorii făceau pregătiri evidente pentru a porni în marş spre vest.

Iar Heldon nu era bine pregătit pentru a-i întâmpina pe cei din Zind.

Mărimea armatei se dublase; însă, cu excepţia foştilor Cavaleri, majoritatea soldaţilor proveneau din oameni proaspăt recrutaţi. SS-ul se mărise, ajungând la zece mii de oameni, iar aceste specimene erau, desigur, mai mult decât bine pregătite pentru orice misiune ce i s-ar fi încredinţat, dar practic mai existau alte zece mii de bărbaţi puri pentru SS, care puteau fi aleşi din rândurile populaţiei prin Lagărele de Triere şi acest proces avea să mai dureze circa patru luni. Fusese declanşat un nou program de înarmare, însă uneori jumătate de trupe primiseră noile puşti şi pistoale-mitralieră, abia patruzeci de cuirasate zburătoare fuseseră produse şi, în ceea ce privea noile cuirasate terestre uşoare, producţia de serie era doar la început. În plus, muniţia pentru toate armele noi era, deocamdată, neîndestulătoare.

Heldon avea nevoie de cel puţin alte patru luni pentru a fi gata să se năpustească în forţă împotriva vastelor întinderi barbare ale Zind-ului. Feric spera fierbinte că demonstraţia de forţă

armată de astăzi va produce suficiente temeri şi reţineri printre Dominatori, astfel încât aceştia să-şi amâne orice planuri de expansiune spre vest, vreme de câteva luni; curajul nu constituia unul dintre punctele forte ale Dominatorilor.

Un val uriaş de urale se înălţă spre cer când zece motociclişti SS, purtând drapele mari ale Partidului, montate pe stindarde impunătoare din alamă, trecură cu un vuiet asurzitor prin faţa tribunei oficiale, dând semnalul de începere a paradei. Imediat în urma lor mărşălui un careu format dintr-o sută de soldaţi SS, jumătate dintre ei purtând steaguri ale Partidului, cealaltă jumătate purtând însemnele SS-ului, cu toţii îmbrăcaţi în haine negre din piele, care străluceau în soare. În timp ce treceau prin faţa tribunei, purtătorii de steaguri roşii ale Partidului le aplecară în faţă. Feric răspunse acestui salut aruncându-şi braţul drept înainte, executând astfel salutul Partidului şi rămânând în această poziţie atâta vreme cât soldaţii continuară să mărşăluiască prin faţa lui.

Urmară apoi mai mult de o mie de soldaţi SS care mărşăluiau ridicând piciorul foarte sus, cu capetele pe jumătate întoarse spre dreapta şi adresând în cor saluturi ale Partidului, când trecură prin dreptul tribunei; nasturii şi însemnele din crom ale uniformelor sclipeau în soare, cizmele cădeau într-o cadenţă metalică sacadată pe caldarâm. Ce imagine capabilă să bage groaza în duşmanii Heldon-ului!

Prin faţa tribunei oficiale, începură să mărşăluiască rând pe rând soldaţii unui contingent uriaş al armatei, în uniforme cenuşii deschise, iar capătul coloanei rămăsese ascuns după un cot al marelui bulevard. Aceşti soldaţi cu pelerine stacojii cu svastică, uniforme noi şi arătoase, înarmaţi cu pistoale automate lucitoare şi cu un spirit revitalizat, nu mai semănau nicidecum cu adunătura jalnică şi şleampătă pe care Feric o văzuse la Parada prilejuită de instalarea sa în funcţie. Deşi neexperimentaţi şi netrecuţi prin focul sângeros al bătăliilor, aceşti flăcăi reprezentau cele mai de cinste calităţi ale adevăratului genotip uman. Mândria şi strălucirea cu care izbeau pavajul cu cizmele şi exactitatea şi înflăcărarea salutului lor nu lăsau în mintea privitorului nicio fărâmă de îndoială cu privire la dăruirea lor faţă de cauza sacră. Până şi scursorile din Zind trebuiau să priceapă că aveau în faţă o armată de adevăraţi, eroi ai rasei.

După şirurile de infanterie regulată, apăru primul escadron de noi cuirasate terestre, înaintând pe şenile segmentate. Aceste

patruzeci de tancuri rapide, acţionate de motoare pe benzină, se deosebeau radical de uriaşele şi greoaiele cuirasate cu aburi care încă formau grosul armatei de blindate a Heldon-ului. Având pe sfert mărimea bătrânelor şi stângacelor ţestoase, tancurile aveau o viteză de deplasare de trei ori mai mare. În locul unei cabine blindate uriaşe şi înţesate cu tunuri fixe, aceste tancuri se lăudau cu turele rotative, înzestrate cu tunuri cu repetiţie şi cu mitraliere grele şi cu alte două mitraliere aflate la dispoziţia conducătorului tancului şi a observatorului său şi a servantului care asigura protecţia din spate. Peste circa trei luni armata va beneficia de sute de astfel de tancuri rapide şi, de îndată ce câmpurile petroliere din sud-vestul Zind-ului vor fi cucerite şi combustibilul nu va mai constitui o problemă, ele vor putea fi produse cu miile. Armata Heldon-ului va înainta în interiorul Zind-ului, la adăpostul unui scut impenetrabil de blindate puternice şi iuţi.

Imediat ce ultimul dintre tancuri trecu de tribuna oficială, cinci cuirasate aeriene mari apărură pe cer, umplând aerul de tunete prelungi. În timp ce urmărea aceste uriaşe fortăreţe zburătoare, fiecare dintre ele propulsată de un grup de zece elice acţionate de motoare individuale pe benzină, Feric avu o bruscă inspiraţie. De ce să nu aplice şi la acestea criteriile de viteză, mărime şi număr de la noile blindate? Procesul de fabricaţie a cuirasatelor aeriene era foarte îndelungat şi costurile se dovedeau enorme. Avioanele de luptă de zeci de ori mai mici vor avea nevoie doar de un singur motor, vor fi de două ori mai rapide, şi s-ar produce cu costuri de douăzeci de ori mai mici. Heldon putea avea o gigantică armată aeriană în locul celor câtorva zeci de monştri stângaci şi greu de manevrat. Da, trebuia ca producţia unor asemenea avioane de luptă să înceapă neîntârziat!

În spatele tancurilor apărură o mie de motociclete SS iar, după acestea, un contingent similar format din soldaţi ai armatei regulate, un spectacol orbitor de putere şi de viteză bine strunită. Vuietul incredibil al motoarelor reunite semăna cu un strigăt de luptă care cutremura pământul.

După motociclişti, prin faţa tribunei rulară grupuri de transportoare rapide, încărcate cu soldaţi. Elementele cheie ale noii armate pe care o punea Feric la punct erau puterea şi viteza. O armată care avea capacitatea de a ridica o concentrare strivitoare de forţe asupra unui obiectiv, înainte ca inamicul să poată riposta, va reuşi să spulbere şi să toace un duşman de

zece ori mai numeros.

În spatele transportoarelor venea în marş o formaţie mare de soldaţi SS, apoi o a doua coloană de infanterie care încheia parada. În timp ce primele rânduri ale acestor bărbaţi în uniforme cenuşii trecură în pas de defilare prin faţa sa, adresând saluturi şi urale în cor, Feric văzu un căpitan SS venind în mare grabă până lângă tribună şi şoptind câteva cuvinte precise lui Remler. Imediat, din câteva salturi, Comandantul SS se apropie de Feric, chipul lui osos, cu trăsături ascuţite, trădând o stare neobişnuită de agitaţie.

— Ce s-a întâmplat, Remler? întreabă Feric, încă adresând salutul său către trupele ce mărşăluiau prin faţa tribunei.

— Domnule Comandant, hoardele Zind-ului au traversat frontiera şi au intrat în Wolack. Trec prin regiunile estice ale acelei ţări cu o forţă căreia nimic nu i se poate opune.

Deşi această veste îl zdruncină profund pe Feric, fermitatea salutului său nu slăbi nicio clipă; ar fi fost de-a dreptul dezastruos ca un conducător să nu dea dovadă de calm şi stăpânire de sine într-o ocaziei publică precum aceasta. Îi cheamă pe Waffing şi pe Remler în preajma lui şi-i ordonă căpitanului SS să se apropie, deşi mulţimea de jos nu reuşi să detecteze nicio aluzie în legătură cu cea ce se întâmpla la tribună.

— Mai precis, care e situaţia, căpitane? întrebă Feric.

— Domnule Comandant, ultimele rapoarte primite arată că o uriaşă hoardă din Zind se află la mai puţin de cinci zile de marş de Lumb.

— Dacă vor cuceri şi Capitala, nu va mai exista nicio rezistenţă între ei şi graniţa Helder, explică Waffing. În nouă zile, pot intra peste noi. Trebuie să fortificăm imediat graniţa cu Wolack, aducând acolo cele mai bune trupe ale noastre, în primul rând SS, şi să reţinem gloata acolo până când vor fi gata noile noastre armate.

Din câte ştia Feric, zonele vestice ale Wolack-ului erau compuse din pământuri arabile de cea mai bună calitate, necontaminate, care cereau cu insistenţă să fie adunate. Faptul că un teritoriu care aparţinea pe drept cuvânt poporului Helder era deţinut de oameni de teapa celor din Wolack constituia un rău de netăgăduit; dar a permite ca scursoarea purulentă din Zind să inunde un asemenea pământ era de neconceput pentru un patriot adevărat, fără a mai menţiona ameninţarea militară pe

care o va reprezenta ocupaţia Zind.

— Nici nu poate fi vorba de a adopta o poziţie defensivă în timp ce Zind ocupă Wolack-ul, declară Feric cu fermitate. Trebuie să atacăm, trebuie să atacăm imediat, şi vom ataca cu o viteză orbitoare şi cu o forţă zdrobitoare.

— Dar, Domnule Comandant, nu suntem pregătiţi să luptăm acum împotriva Zind-ului, poate peste patru luni.

— Eu sunt hotărât, Waffing! i-o reteză Feric. Pur şi simplu nu putem admite ca Zind să mărşăluiască în Wofflack fără să i se opună rezistenţă. Vom ataca imediat cu forţele pe care le avem.

La numai treizeci şi şase de ore, o mare armată Helder stătea în aşteptare la graniţă, gata să năvălească în partea de vest a Wolack-ului. Feric mobilizase tot ce avea armata mai bun, precum şi cele mai instruite unităţi SS, iar el însuşi avea să le conducă în bătălie. Întrucât cheia situaţiei era puterea concentrată şi viteza fulgerătoare, Feric adunase o forţă de lovire complet motorizată, împărţită în două coloane principale.

Lar Waffing conducea contingentul lui de armată, care se compunea din două divizii de infanterie motorizată îmbarcată în toate transportoarele pe care Heldon le putuse produce, escortate de trei mii de motociclişti şi circa patruzeci de uriaşe blindate cu aburi. Această forţă avea să pornească precum un tăvălug de-a curmezişul regiunilor mlăştinoase din vestul Wolack-ului, pentru a da piept cu hoardele Zind-ului undeva în preajma Capitalei, Lumb, pe malul apusean al fluviului Roul. Cu mult mai reduse numeric, trupele lui Waffing vor avea puţine şanse de a opri singure toată armata duşmană.

Cu toate acestea, Feric însuşi, avându-l pe Best alături, va conduce o divizie compusă din cei mai buni soldaţi din trupele SS de asalt, sprijinite de circa patruzeci de tancuri noi şi rapide, într-o manevră largă de învăluire prin nord-est. Dacă totul se va desfăşura conform planurilor, forţele lui Feric se vor năpusti direct şi prin învăluire asupra bătăliei deja angajate la porţile Lumb-ului, apoi se vor deplasa într-o mişcare circulară pentru a ataca ariergarda armatelor Zind-ului pe malul estic al Roulului, în timp ce hoardele greoaie vor începe traversarea fluviului pe un pod destul de îngust. Planul, cerea ca trupele SS să toace rapid forţe care le depăşeau ca număr în proporţie de o sută la unu, însă elementul-surpriză şi de şoc va micşora acest raport, iar superioritatea înnăscută a SS-iştilor, inspirată şi ridicată la cote

neînchipuite de înflăcărare fanatică prin prezenţa Comandantului lor Suprem în primele rânduri ale bătăliei, va face restul.

Soarele palid al dimineţii abia se vedea pe cerul de plumb. Feric, călare pe o motocicletă în fruntea diviziei SS, privea la ceasul care măsura ultimele clipe ce mai rămăseseră până la momentul declanşării atacului. Alături de el, Best avea chipul iluminat de emoţie tinerească şi aştepta nerăbdător să pornească motorul motocicletei.

— Crezi că Wolack va rezista înaintării noastre? întrebă Best, plin de speranţe.

— Nu prea cred, Best, îi răspunse Feric. În primul rând, armata Wolack nu-i decât o adunătură de mutanţi şi-mi închipui că abia face faţă pe frontul de est.

Cu toate acestea, întrucât timpul şi rapiditatea constituiau elemente absolut esenţiale, cel mai bine era ca armata Wolack-ului să fie năucită şi redusă la neputinţă chiar dintru început. Bateriile de tunuri situate într-o adâncitură, la cinci mile depărtare în interiorul Heldonului, vor pulveriza fortificaţiile celor din Wolack înainte ca armata şi SS-ul să traverseze graniţa. Apoi cele două coloane vor pătrunde în Wolack una lângă alta, zdrobind orice rezistenţă ar fi întâlnit în cale. Abia după ce întregul Wolack va fi cuprins de spaimă şi panică, Feric va conduce forţele SS către nord-est.

În spatele lui Feric şi al lui Best se afla garda SS de elită, formată dintr-o sută de oameni pe motociclete negre; cu pistoalele automate proaspăt curăţate şi unse şi cu ghioagele atârnate la îndemână, aceştia erau gata să intre în acţiune. În spatele acestei forţe de elită se aflau circa douăsprezece tancuri, apoi restul de motociclete SS, celelalte tancuri uşoare şi, în urma acestui contingent SS, spre vest pe o întindere pe care abia o puteai cuprinde cu ochiul, până la linia orizontului se desfăşura forţa armatei regulate, sub conducerea lui Waffing.

— Ce spectacol măreţ! exclamă Feric.

Best dădu aprobator din cap.

— Domnule Comandant, până la sfârşitul săptămânii, Dominatorii vor simţi puterea svasticii pe pielea lor, răspunse el entuziasmat.

În timp ce se scurgeau ultimele clipe, Feric scoase de la brâu Marea Ghioagă de Held şi o ridică în aer. La acest semnal, armăsarii de oţel se treziră la viaţă şi aerul explodă de zgomotul asurzitor al miilor de motoare de motocicletă. O secundă mai

târziu, o notă gravă şi joasă, care făcea să se cutremure dealurile, se alătură acestui urlet, în clipa când porniră să funcţioneze în gol motoarele tuturor transportoarelor, tancurilor şi blindatelor cu aburi. Feric simţi voinţa rasială a întregului Heldon duduind prin carnea lui, în vibraţii care umpleau până şi aerul cu forţă. Voinţa lui se uni cu voinţa comună a bărbaţilor pe care avea să-i conducă în bătălie; el era armata, ei îi aparţineau şi, împreună, reprezentau Heldon-ul.

Apoi, aruncându-i o privire lui Best, Feric roti Comandantul de Oţel prin aer şi-l coborî. De la mile depărtare, Feric auzi tunetul brusc al comenzii şi atunci ambală motoarele motocicletei şi armata Heldon-ului porni înainte, ca un singur om.

Un vuiet puternic şi continuu trecea prin mintea lui Feric; trupul lui vibra de puterea motocicletei pe care stătea călare în timp ce-şi conducea cu viteză nebună armata peste dealurile molcome şi înverzite, către frontiera cu Wolack. Obuzele vâjâiau pe deasupra capetelor, pământul se cutremura sub greutatea roţilor şi a şenilelor, şi un nor uriaş de gaze de eşapament şi praf se învârtejea în aer. Sunetele şi mirosurile, puterea gigantică şi viteza ameţitoare îi luau răsuflarea şi-i făceau inima să plutească. Furişând o privire către Best, care se afla alături de el, Feric văzu că şi acesta era transfigurat de strălucirea acestui moment; îşi zâmbiră camaradereşte în timp ce tunurile instalate pe tancuri începură să tragă.

Feric îşi conduse marea armată pe un ultim deal, ajunse pe creasta lui şi de acolo contemplă graniţa cu Wolack. Un gard din sârmă ghimpată delimita partea de frontieră a Heldon-ului cu turnuri dotate cu mitraliere dispuse la intervale regulate; urma o fâşie largă de jumătate de milă de pământ al nimănui şi un şir de posturi de pază construite din blocuri grosolane de piatră pe partea Wolack-ului, aşezate la distanţă de trei sute de iarzi una de alta. Poziţiile Heldon fuseseră evacuate şi se tăiaseră porţiuni din gardul de sârmă ghimpată. Cât priveşte şirul de fortificaţii Wolack, multe dintre ele fuseseră lovite în plin de către tunuri şi acum nu erau altceva decât nişte cratere fumegânde, înconjurate de moloz. Altele erau distruse parţial, iar cadavrele sfârtecate ale Wolack-ilor zăceau împrăştiate printre zidurile năruite.

În ciuda vuietului motoarelor. Feric reuşi să audă uralele puternice care răsunară din rândurile trupelor sale la vederea fortificaţiilor din Wolack. După care, un ultim baraj de obuze

explodă într-o linie aproape perfectă în mijlocul posturilor de pază din Wolack, azvârlind în aer adevărate arteziene de pietre cenuşii, pământ negru şi carne sângerândă. Feric ambală motorul motocicletei şi se năpusti în josul dealului printr-o spărtură în reţeaua de sârmă ghimpată, traversând graniţa şi intrând în Wolack, având motocicleta lui Best imediat în urma lui. După el, la mică distanţă, venea garda SS de elită, rotindu-şi ghioagele şi slobozind un strigăt răguşit de luptă. Apoi escadronul de tancuri se desfăşură pe un front mai larg, iar şenilele lor grele culcară gardul la pământ. Mii de soldaţi, formând trupele de şoc SS pe motociclete, traversară ţara nimănui pe un front larg în spatele tancurilor.

În timp ce Feric îşi conducea avangarda trupelor prin zona pustie către liniile Wolack, motocicliştii SS se desfăşurară în formă de evantai pentru a forma o lungă linie de hărţuială pe ambele laturi ale motocicletei lui. La intervale de o sută de iarzi, acest zid avansat de eroi era întărit de tancuri care trăgeau din plin cu tot armamentul de la bord: mitraliere şi tunuri. Transportoarele infanteriei regulate motorizate înaintau, protejate de această falangă SS şi sprijinite de blindatele mari şi greoaie care trimiteau o ploaie de obuze ce făceau fortificaţiile Wolack una cu pământul.

Curând linia avansată de SS-işti ajunse în apropierea Wolack-ilor. Însuşi Feric se apropie de un post de pază pe jumătate dărâmat, din care începură să o ia la goană vreo şase Wolacki – un pitic cocoşat, o Faţă-de-Papagal, doi Oameni-Broască şi alte asemenea monstruozităţi – alergând cu toţii ca scoşi din minţi ca să scape mişeleşte de luptă cinstită. Feric ajunse din urmă o Faţă-de-Papagal pe care-o doborî la pământ şi-i împrăştie creierii împuţiţi cu o lovitură eroică dată cu Marea Ghioagă. Alături de el, Best, cu ochii albaştri strălucind de înflăcărare patriotică, atacă un pitic şi măcelări creatura cu o ploaie iute de lovituri de ghioagă.

Deodată, Feric zări un mutant oribil, semănând cu o broască şi având pielea leproasă şi umedă, care ţintea cu o puşcă ruginită spre capul lui Best. Acceleră brusc şi intră cu roata din faţă a motocicletei în monstruozitatea aceea cu viteza de patruzeci de mile pe oră, azvârlind-o cât colo şi zdrobind-o într-o masă urlătoare de carne şi sânge purpuriu şi vâscos. Răsuci apoi maşina, slujindu-se de un călcâi, reveni la loc cu un vuiet de motor şi, pentru a fi mai sigur, zdrobi ţeasta jivinei cu o lovitură

de ghioagă.

Best nu se opri decât o fracţiune de secundă, cât să adreseze un emoţionant „Mulţumesc, Domnule Comandant!” Apoi flăcăul se năpusti în focul bătăliei.

În jurul lui Feric, SS-iştii crăpau ţestele Wolack-ilor şi-i fugăreau sălbatic în toate părţile. O Piele-Albastră înnebunită de groază alergă orbeşte spre motocicleta lui Feric, ţinând o ghioagă în mână; Feric descăpăţână fiara cu o lovitură circulară a Comandantului de Oţel, capul se rostogoli sub roţi, iar trupul mai făcu câţiva paşi înainte de a se prăbuşi lat. Nu era o luptă în adevăratul înţeles al cuvântului, ci un măcel! Wolack-ii mişunau de colo-colo fără nicio ţintă, ca nişte animale căpiate; erau cu toţii nişte laşi şi nevolnici, care nu prinseseră gustul luptei onorabile!

Feric ridică deasupra capului Marea Ghioagă de Held al cărui braţ argintiu era împodobit cu blazonul sângelui onorabil al luptei şi mână motocicleta înainte, dincolo de fortificaţiile năruite, conducând avangarda SS tot mai adânc în teritoriul Wolack. Nu avea nici un rost să mai piardă timp preţios măcelărind toate acele lighioane; forţele de ocupaţie care vor veni în Wolack în urma coloanelor motorizate, înainte de apusul soarelui, se vor ocupa de eliminarea acestei adunături demne de toată mila.

Feric ajunse din nou în fruntea unei formaţii de motociclişti din trupele de şoc SS şi porni să traverseze partea estică a Wolack-ului, cu precizie şi îndrăzneală. Tancurile se desfăşurară în evantai în jurul acestei coloane, ca forţă antemergătoare, protejând flancurile. Trupele armatei regulate ale lui Waffing, învăluite într-un nor uriaş de praf, se aflau la circa jumătate de milă în urmă. Iar în spatele lor, fortificaţiile de frontieră nu mai erau decât ruine fumegânde.

— Ce început frumos de campanie, Domnule Comandant! strigă Best. O victorie cu adevărat măreaţă! Chipul îi era aproape febril de emoţia bărbătească de a fi purtat prima lui bătălie adevărată.

— Am strivit armata Wolack-ului! îi răspunse Feric, nedorind să-i strice buna dispoziţie. Dar el ştia foarte bine că Wolack-ii serviseră doar pentru botezul de sânge ai acestor trupe Helder neexperimentate şi pentru a le da o şansă de a-şi exersa bărbăţia, eroismul şi priceperea. Adevărata bătălie avea să se dea abia la câteva sute de mile depărtare cu Războinicii din Zind, iar creaturile acelea respingătoare nu vor rupe rândurile pentru a

o lua la sănătoasa la fel ca adunătura laşă de Wolacki.

Feric auzi însă simfonia motoarelor reunite în spatele său, văzu motocicletele cu sirenă, negre şi strălucitoare, tancurile rapide şi infanteria motorizată urmându-l cu iuţeală de-a curmezişul câmpiei, ca într-o paradă de gală, şi putu să simtă înflăcărarea, elanul şi sângele învolburat al trupelor sale ca pe o forţă palpabilă.

Fie ca Războinicii din Zind să lupte pe viaţă şi pe moarte! Să-şi azvârle întreaga forţă împotriva armatei Heldon-ului. Trupele sale de eroi vor toca şi măcina cu atât mai vârtos această protoplasmă deformată obscen, care întina Pământul, transformând-o într-o scursură subţire, lipicioasă şi solzoasă!

Pe măsură ce forţa de ocupaţie pătrundea tot mai adânc în Wolack, Feric observă că aspectul peisajului se schimbase treptat. Iarba deveni din ce în ce mai rară şi căpătă o neplăcută culoare albastru-cenuşie. Porcinele şi vitele pe care coloanele armate le capturau din când în când de pe câmpuri erau deformate genetic, multe dintre ele împleticindu-se sub povara unor picioare de prisos, toate cu pete purpurii sau verzui pe piele, unele cu cioturile primitive ale unor capete secundare care erupeau ca nişte buboaie la baza gâturilor lor.

— Ce ţară groaznică! strigă Best în timp ce călărea alături de Feric. Poate că ar trebui s-o trecem prin flacăra torţelor, Domnule Comandant.

— Best, n-ar avea niciun rost, îi răspunse Feric. Nici măcar focul nostru n-ar pârjoli otrava azvârlită de Pârjolul Strămoşilor.

Şi, într-adevăr, peisajul deveni, curând, o hazna scârnavă de radiaţii reziduale şi de contaminare genetică. Deasupra capetelor cârâiau ciori ce suferiseră mutaţii şi aveau ciocurile de culoare roz, iar ochii le ieşiseră din orbite ca la peştii abisali aduşi la suprafaţă. Ici şi colo, în depărtări, Feric zări primele petice de junglă iradiată: un labirint uriaş şi răsucit de vegetaţie de culoare purpurie, roşiatică şi albăstruie, ierburi crescute la dimensiunea unor copaci, desişuri de plante agăţătoare crescute nebuneşte ca nişte şerpi otrăvitori, flori gigantice, umflate ca nişte formaţiuni cancerigene. În aceste ascunzişuri purulente create de radiaţii pândeau creaturi care depăşeau până şi imaginaţia cea mai dezlănţuită: câini sălbăticiţi care-şi târau intestinele după ei în saci translucizi, porci cu mai multe capete, păsări lipsite de pene, cu pielea înţesată de plăgi deschise care musteau de venin

ucigător, tot soiul de lighioane mărunte, care, de la o generaţie la alta, dădeau naştere unor variaţii din ce în ce mai respingătoare.

Din când în când, avangarda coloanei stârnea ţărani Wolack care alergau care încotro din găurile lor. Înfăţişarea acestor mutanţi reflecta cu exactitate mediul degradat în care trăiau. Nu era unul care să nu prezinte vreo abatere gravă de la adevăratul genotip uman. Piei-Albastre, Feţe-de-Papagal, Oameni-Broască, pitici şi toate mutaţiile cunoscute abundau. Văzură câteva monstruozităţi cu piele ca de broască; aceste dihănii care secretau tot felul de mucozităţi erau doborâte şi măcelărite fără nicio excepţie ele către SS, întrucât prezenţa lor reprezenta o jignire de neiertat la adresa ochilor umani. Cât privea grosul ţărănimii Wolack, acestora li se permisese să fugă încotro vedeau cu ochii din faţa armatei Helder; doar cei prea îndobitociţi sau neputincioşi din punct de vedere fizic pentru a le face loc cum se cuvine coloanelor de militari simţiră pe pielea lor greutatea ghioagelor Helder. Lagărele de Triere pe care forţele de ocupaţie aveau să le construiască se vor ocupa de aceşti nenorociţi la vremea potrivită.

În concluzie, cel mai supărător aspect înregistrat în cursul acestui marş spre est era nodul pe care Feric îl simţea ridicându-i-se în gâtlej şi crescând pe măsură ce înainta tot mai adânc în ţinuturile mlăştinoase şi contaminate din Wolack. Nu întâmpinau niciun fel de rezistenţă şi doar doborârea întâmplătoare a vreunui mutant deosebit de scârbos mai oferea trupelor un prilej de a-şi menţine pregătirea de luptă.

Coloana nu încerca să evite satele împuţite, cu case construite din împletituri de nuiele, dar nici nu le căuta; armata se deplasa în linie dreaptă spre est în viteză şi urlet de motoare şi tot ce-i stătea în cale era spulberat şi trecut prin focul torţelor.

După ce înaintară câteva ore şi parcurseră aproximativ două sute de mile fără niciun incident notabil. Feric hotărî că era momentul ca trupele SS să schimbe direcţia de marş şi să înceapă acţiunea de curăţire spre nord-est.

Scoase Marea Ghioagă de Held, îndreptă pumnul strălucitor al acesteia înspre nord-est, apoi îşi conduse, motocicleta în direcţia indicată. Fără să se oprească o clipă, coloana de motociclete negre şi tancurile îl urmară, trecând peste o ridicătură a terenului şi continuându-şi drumul prin ţinuturile joase şi mlăştinoase ale deltei fluviului Roul.

— În ritmul ăsta ar trebui să ajungem la Roul în mai puţin de o zi, strigă Feric spre Best. În josul fluviului, la circa două sute de mile depărtare de Lumb, există un pod vechi, care a supravieţuit ca prin minune Epocii Pârjolului. Pe acolo putem traversa fluviul, fără a fi detectaţi.

Chipul lui Best trădă uimirea.

— Domnule Comandant, dar e sigur că Zind-ul ar fortifica o asemenea poziţie-cheie, spuse el încurcat.

Feric rânji.

— Podul e aproape sigur infestat de monştri înspăimântători şi groaznici, pe care până şi Războinicii din Zind se feresc să-i înfrunte cu sânge rece, spuse el. Din pricina acestor aşa-numiţi balauri, ţinutul nu e locuit de fiinţe înzestrate cu raţiune.

Văzând că Best se alarmă la primirea acestei informaţii, Feric izbucni într-un hohot amical de râs.

— Nu te îngrijora, Best, îl sfătui el. Nu există nicio lighioană protoplasmatică imună la gloanţele puştilor mitralieră ale SS-ului.

Auzind acestea, Best zâmbi larg la rândul lui.

Marşul rapid de-a latul deltei fluviului Roul nu putea fi descris ca o plimbare turistică, dar se desfăşură fără niciun incident serios, întrucât aceste ţinuturi joase erau mult mai slab populate decât restul Wolack-ului; ele se bucurau de o reputaţie proastă, chiar înspăimântătoare în rândul locuitorilor de aici.

Feric putea înţelege foarte bine de ce până şi creaturi josnice precum Wolack-ii preferau să lase nelocuit un asemenea teritoriu. Aici, radiaţiile reziduale erau mai puternice pentru că pretutindeni se vedeau petice de junglă create haotic, multe dintre acestea unindu-se între ele şi formând păduri coşmareşti, de dimensiuni apreciabile: Până şi neînfricata coloană de motociclete, flancată de puternice tancuri, evită aceste zone din ordinul lui Feric; nu din teamă faţă de monstruozităţile care bântuiau pe acolo, ci din pricina nivelului periculos de înalt al radiaţiilor pe care le emiteau asemenea bestii purulente, cu cromozomi malformaţi.

— Acolo, Domnule Comandant! strigă Best, arătând către est. Turnurile gemene ale anticului pod se profilau clar la orizont.

Cu o mişcare a Comandantului de Oţel, Feric îşi reorientă şi desfăşură trupele pentru a face faţă oricărei situaţii care ar putea să le blocheze drumul şi trecerea pe pod. Patru tancuri sosiră în

capul coloanei şi formară un careu în jurul motocicletelor lui Feric şi Best. Celelalte tancuri se apropiară mai mult de coloană, alcătuind o formaţie strânsă, care să o protejeze de atacuri laterale şi din spate.

La circa două mile de pod, începea un drum vechi care şerpuia printre mlaştini şi ducea spre el; în timp ce conducea coloana de-a lungul acestei şosele surpate, Feric văzu că însăşi intrarea pe pod era înconjurată de o vegetaţie iradiată, ca o junglă fetidă. Plante târâtoare, cârcei agăţători şi tufişuri tumefiate, cu nuanţe oribile de albastru şi purpuriu, creşteau pe pod într-o învălmăşeală dezgustătoare; dar betonul drumului scăpase de desişurile dese şi încâlcite care suferiseră mutaţii.

Feric îşi ambală uşor motorul şi făcu un semn tanchiştilor de lângă el; capul coloanei porni cu viteza de aproape cincizeci de mile pe oră, lăsând un spaţiu liber de o sută de iarzi între el şi coloana de motociclete. Feric o luă cu câţiva iarzi în faţa tancurilor, având motocicleta lui Best imediat în spatele său, scoase de la brâu Comandantul de Oţel şi plonjă cu motocicleta în canionul îngust format de pereţii vegetali şi contorsionaţi ai junglei canceroase.

Se scufundă pe dată într-o lume de putreziciune alunecoasă şi viermuitoare. Şerpi cu multe capete atârnau de ramurile acoperite cu o crustă lipicioasă. Păsările mari lipsite de pene, cu ciocuri prehensile, ţopăiau greoaie din cracă în cracă, scoţând cârâieli guturale aproape lichide. O lighioană mare şi ieşită din minţi răcni ascuţit şi oribil în adâncul junglei. Ici şi colo, Feric reuşi să distrugă forme uriaşe şi neclare care se furişau ascunse de trunchiurile scârboase ale copacilor hidoşi: suprafeţe mari de piele umedă şi verde, mase mişcătoare şi păstoase de culoare roşu-sângerie, lucruri semănând cu uriaşe organe abdominale care păreau înzestrate cu o viaţă independentă.

— Ce hazna de gunoaie genetice! murmură Feric cu voce tare.

În loc de răspuns, Best scoase un strigăt îngrozit fără cuvinte.

La cincizeci de iarzi în faţă, Feric văzu ceva care îl făcu aproape să verse şi-i îngheţă sângele în vine. O movilă gigantică de protoplasmă informă, o amoebă pulsatilă cu carne verzuie şi translucidă, înaltă de zece picioare şi mai lată decât drumul pe care-l bloca. Suprafaţa acestei grămezi enorme de noroi viu colcăia de zeci şi zeci de guri aspiratoare uriaşe şi fără buze, înzestrate cu nenumărate şiruri de dinţi ascuţiţi ca briciul; din fiecare astfel de orificiu obscen ieşea câte o limbă lungă, roşie şi

tubulară, în veşnică mişcare. Suprafaţa unsuroasă a monstruozităţii era doldora de tentacule, care după aspect, păreau puternice. Din guri se revărsa un sunet îngrozitor ca un plescăit umed şi un scâncet pe o tonalitate înaltă, care făceau stomacul să se întoarcă pe dos.

Feric frână brusc şi, cu un scrâşnet ascuţit, motocicleta sa opri într-un nor dens de praf la mai puţin de douăzeci de picioare de dihanie; la o distanţă tot atât de mică, duhoarea de peşte împuţit pe care o emana monstrul era aproape de nesuportat. Imediat ce Feric stopă motocicleta, movila amoeboidă de protoplasmă neevoluată începu să curgă spre el. Nici nu era de mirare că Wolack-ii se fereau să calce prin aceste locuri!

Dar una erau nevolnicii Wolacki şi alta adevăraţii bărbaţi. Feric îşi scoase pistolul-mitralieră din husa de protecţie şi îl îndreptă spre creatură. Apăsă pe trăgaci până la fund, menţinând foc automat şi susţinut şi arma scuipă o ploaie şuierătoare de gloanţe penetrante direct în hidoşenia diformă; un alt vârtej de gloanţe pornit din spatele său îl anunţă că inteligentul Best îi urmase exemplul şi se alăturase în această acţiune.

Gloanţele loveau carnea pulsatilă a creaturii amoeboide ca o serie de mici explozii, aruncând în aer cheaguri de mizerie verde şi translucidă. Monstruozitatea scoase un şir de ţipete oribile pe măsură ce gurile sugătoare strigau într-o agonie descreierată. Din răni se revărsau valuri de lichid verde şi vâscos. Creatura se zvârcolea nebuneşte în timp ce Feric şi Best continuau să găurească pielea năclăită cu gloanţele pistoalelor-mitralieră.

Apoi tancurile care opriseră în spatele lui Feric deschiseră focul. Patru obuze de tun şuierară pe deasupra capului, căzură afundându-se în creatură cu o precizie uimitoare, apoi explodară cu un vuiet asurzitor, azvârlind în aer fum şi bucăţi greţoase, într-o lovitură titanică şi distrugătoare.

După ce fumul se risipi, nimic nu mai bloca înaintarea coloanei în afara câtorva băltoace aburinde de lichid subţire şi verzui.

Feric şi Best zâmbiră triumfători unul către celălalt.

— Aceştia au fost balaurii de la Roul! strigă Feric.

— N-a fost un exerciţiu prea potrivit de tragere la ţintă pentru armamentul Helder modern, constată Best. Sper să avem prilejul de a participa curând la acţiuni adevărate, Domnule Comandant!

— Nu-ţi face griji, Best, vom ajunge la hoardele Zindului destul de curând. Şi spunând acestea, Feric scoase Comandantul de Oţel, îl învârti deasupra capului şi conduse coloana înainte prin

junglă, pe drumul pavat al anticului pod care era suspendat cu cabluri groase de oţel fixate de turnuri de piatră, ancorate în adâncul apelor noroioase ale fluviului Roul.

Când ajunse la jumătatea podului, Feric auzi focuri de pistol-mitralieră şi bubuit de tunuri în spatele său. Aruncând o privire în urmă, văzu că alte câteva orori putregăioase ieşiseră din junglă pentru a hărţui coloana. Tunurile tancurilor şi mitralierele SS terminară iute cu aceste monstruozităţi sângeroase.

Când întreaga coloană ajunse în siguranţă pe malul estic al fluviului, Feric ordonă o scurtă oprire şi dispuse tancurile într-o baterie de artilerie improvizată. Sub comanda directă a lui Feric, tancurile traseră cu proiectile explozive în turnurile anticului pod, spulberându-le şi făcând ca centrul podului să se prăbuşească în apele puturoase ale Roul-ului.

Apoi lui Feric îi veni o altă idee şi ordonă tanchiştilor să-şi încarce tunurile cu proiectile incendiare şi să tragă un foc de baraj asupra junglei, astfel încât atunci când coloana se puse din nou în mişcare, îndreptându-se spre sud, unde avea să dea piept cu hoardele Zind-ului, lăsă în urmă un stâlp fumegând de foc de culoare oranj, care lumina orizontul acolo unde cu câteva clipe înainte se aflaseră zămislirile obscene ale zonei iradiate.

Întâlniră dovezile unor lupte crâncene la mai mult de cincizeci de mile depărtare de Lumb. Mari puhoaie de refugiaţi se scurgeau spre nord şi spre vest ca nişte valuri de insecte ale căror cuiburi fuseseră strivite, în timp ce coloana gonea spre sud către capitala aşezată la circa douăzeci de mile distanţă de Roul şi aproape paralel cu malul acestuia. Corciţi şi mutanţi sordizi de toate felurile mişunau spre nord, de-a lungul drumului principal către Lumb, făcându-l impracticabil pentru trupele Helder de şoc. Ar fi fost posibil să-şi croiască drum prin această mulţime greţoasă folosind forţa pură, dar nu merita să-şi piardă timpul cu aşa ceva, întrucât chiar de la distanţa aceasta se vedeau când şi când trâmbe de fum însoţite de străfulgerări de foc spre marginea de sud a orizontului şi se putea auzi vuietul înfundat al artileriei, probe sigure că forţele lui Waffing luaseră deja contact cu duşmanul, pentru că Wolack-ii nu posedau o asemenea putere de foc iar Zind-ul nu s-ar fi deranjat să folosească tunuri împotriva unui adversar atât de becisnic.

Prin urmare, Feric conduse coloana SS către sud, traversând câmpurile bolnăvicioase, evitând pe o distanţă de două mile spre

est drumul sufocat de adunătura aceea sordidă, întrucât era esenţial să ajungă pe câmpul de bătălie înainte ca întreaga hoardă din Zind să poată traversa fluviul. De îndată ce creaturile Domilor ar fi terminat traversarea, s-ar fi pierdut orice avantaj, armata lui Waffing ar fi fost copleşită, iar coloana SS prinsă în capcană, departe, în spatele liniilor teritoriului cucerit de forţele Zind-ului.

Curând, bubuitul îndepărtat al artileriei deveni un tunet şi se puteau vedea fulgere continue spre sud, adică pe malul vestic al fluviului Roul; în plus, un vacarm incredibil al focului mitralierelor se putea auzi, ca un contrapunct al duelului de artilerie. Forţele lui Waffing luptau cu Războinicii din Zind În partea de vest a Lumb-ului; singura problemă care se punea acum era ce parte din hoardă rămânea pe malul estic al fluviului. De acest element depindea în mare măsură istoria lumii şi supravieţuirea adevăratului genotip uman.

Pe măsură ce coloana se apropia de periferia Lumb-ului, şuvoiul de refugiaţi se subţiase de tot şi absolut orice lucru din jur era călcat şi strivit una cu pământul; un semn sigur că hoardele Zind-ului trecuseră pe aici şi, judecând după aspectul locurilor, făcuseră acest prăpăd cu foarte puţin timp înainte.

În această situaţie, Feric îşi organiză forţele în dispozitiv pentru lupta finală. El şi cu Best formau desigur vârful formaţiei, sprijiniţi de garda de corp alcătuită dintr-o sută de motociclişti SS de elită şi înconjuraţi de un careu din patru tancuri. În spatele acestui vârf de lance venea un zid impenetrabil de tancuri care serveau ca scut pentru formaţia principală de motociclete a trupelor de şoc SS. Alte tancuri asigurau apărarea flancurilor acestei formaţiuni strânse, care era alcătuită din bărbaţi de fier şi maşini de oţel. Niciun infect din Zind nu va reuşi să strice integritatea unei asemenea forţe de netrecut!

Feric scoase pistolul-mitralieră din husă şi-l fixă pe un suport de tragere. Aruncând o privire spre Best, care îşi lua şi el poziţia de luptă, Feric strigă:

— Acum vei avea acţiune pe săturate, Best!

Când Feric ambală la maximum motorul motocicletei, Best îi răspunse cu un rânjet şi cu un puternic „Trăiască Jaggar!”, care declanşă un salut spontan în sânul trupelor, şi impunătoarea forţă SS ţâşni înainte, spre locul bătăliei, cu o cutezanţă decisivă, cu aproape şaizeci de mile pe oră.

Feric conduse trupele peste câmpii şi dealuri presărate cu

bucăţi şi hălci de Wolacki morţi, care fuseseră parţial devoraţi de gunoierii greţoşi din Zind. Puternica forţă motorizată ajunse pe o ultimă ridicătură a terenului şi de acolo Feric contemplă valea lungă spre Lumb, inundată de luptătorii din Zind.

Ludolf Best lăsă să-i scape un strigăt îngrozit la vederea Războinicilor din Zind. Întreaga vale colcăia de uriaşe formaţii de monstruozităţi, iar creaturile înseşi erau capabile să înfricoşeze chiar şi pe cel mai cutezător erou. Procreate în mod special, fiecare dintre aceste maşini protoplasmatice de ucis era o caricatură groaznică a formei umane: cu înălţimea de zece picioare şi piepturi, braţe şi coapse incredibil de musculoase şi cu capete miniaturale care abia puteau constitui reazeme pentru ochii minusculi şi roşii, urechile cât nişte nasturi şi gurile băloase lipsite de buze. Aceste creaturi cu capetele cât gămălia de ac erau goale puşcă, având doar nişte centuri din piele de care atârnau ghioage de mărime şi greutate înspăimântătoare, iar trupurile le erau acoperite de excremente, zoi şi tot soiul de mizerii. Terifiant era faptul că fiecare formaţie, alcătuită probabil din cel puţin cinci sute de astfel de creaturi, mărşăluia într-o sincronizare perfectă, încât până şi braţele groase că trunchiurile de copaci şi puştile din mâinile lor se mişcau ca şi cum ar fi fost rotiţe identice dintr-o uriaşă maşină alcătuită din carne.

Văzând stupefacţia de pe chipul lui Best, Feric îi strigă:

— Sunt cu toţii roboţi fără judecată! Numai muşchi şi nicio fărâmă de creier!

În ceea ce-l privea, Feric era departe de a fi înspăimântat de o asemenea privelişte, pentru că asta însemna că probabil jumătate din hoarde se aflau încă pe această parte a Roul-ului – planul lui disperat funcţionase! În plus, ştia că această uriaşă gloată de Războinici era complet dependentă de Dominatorii care controlau formaţiile; fiecare grupare sincronizată reprezenta grupul de dominanţă al unui singur Dom. În luptă, Războinicii nu posedau decât voinţe proprii rudimentare. În întreaga gloată se vedeau care-de-luptă dispuse la intervale mai mult sau mai puţin regulate, un soi de căruţe cu platforme înalte, trase de mutanţi gigantici înhămaţi, care nu erau decât coapse şi fese enorme, neavând practic torsuri sau braţe şi capete. Platformele acestor care-de-luptă viermuiau de mutanţi obişnuiţi, care deserveau mortierele şi mitralierele, dar se bănuia, nu fără motiv, că Domii-controlori se aflau ascunşi prin adunătura aceasta. De asemenea, era foarte probabil ca cele opt cuirasate grele cu

aburi aflate în spatele hoardei să adăpostească Dominatori-stăpâni peste întreaga puzderie şi părea absolut normal ca un Dom laş să-şi ascundă stârvul în cel mai sigur loc! Dacă aceşti Dominatori-stăpâni puteau fi ucişi, atunci întreaga hoardă era azvârlită în cea mai deplină debandadă, lipsită de control şi conducere.

Scoţând un strigăt sălbatic de luptă, Feric conduse formaţia de asalt drept în josul pantei, către cea mai apropiată aglomerare de Războinici, cu o viteză de peste patruzeci de mile pe oră. Feric apăsă ferm pe trăgaciul pistolului său mitralieră trimiţând un val lung de plumbi mortali în rândurile inamice şi, la acest semnal, fiecare tanc începu să tragă cu proiectile explozive, astfel că primul avertisment transmis hoardei era pieirea a mai bine de o mie de Războinici care se transformară în bucăţi şi hălci sângerânde ce zburau care încotro în fumul exploziilor.

Un moment mai târziu, Feric îndrumă vârful de lance format din tancuri şi motociclete prin această spărtură însângerată ce se căscase în flancul duşman. Tancurile Helder sloboziră o nouă salvă masivă de baraj, de data aceasta în rasul pământului, şi întregul zid compus din carne dezgolită, păroasă şi mirosind respingător zbură în aer, într-o adevărată ploaie de mizerie şi hartane, stropindu-l pe Feric cu bucăţi însângerate şi fetide în timp ce-şi accelera motocicleta, năpustindu-se drept înainte. Abia acum deschiseră focul blindatele cu aburi ale Zindului, trăgând o salvă neregulată de baraj către liniile din spate ale coloanei Helder. Câteva zeci de maşini fură distruse de explozii, dar precizia formaţiilor SS nu se clinti nicio clipă.

Cât privea pe protejaţii Zind-ului, surpriza, viteza incredibilă şi focul concentrat şi ucigător al atacului Helder îi lăsă bulucindu-se unii într-alţii, în dezordine şi harababură. Blindatele continuară să lanseze obuzele pe deasupra către rândurile Helder şi, de la o asemenea distanţă, înseşi scursurile subumane care slujeau ca servanţi la tunurile Dominatorilor reuşiră să lovească ţintele în plin, producând pierderi semnificative în mijlocul trupelor Helder. Dar în timp ce formaţiile de Războinici continuau să mărşăluiască dement către Lumb, trebuind în acelaşi timp să organizeze o apărare coerentă în faţa tunurilor cu tragere rapidă de pe tancurile Helder, trupele de şoc SS menţinură disciplina de fier, în pofida barajului dezlănţuit de servanţii Zind-ului.

Feric conduse forţa în formă de vârf de lance cu o viteză ameţitoare pe drumul deschis de artilerie în rândurile

duşmanilor, ducându-şi oamenii direct spre blindatele pe care se aflau comandanţii.

În cele din urmă Dominatorii care controlau acest sector al hoardei; îşi reveniră evident din şocul şi din surpriza iniţiale, pentru că brusc, şi cu o precizie ciudată şi supraomenească, mii de Războinici uriaşi executară o întoarcere de nouăzeci de grade şi alergară cu toată viteza de care erau în stare exact în faţa barajului format de tancurile Helder, rotindu-şi ghioagele rapid ca pe nişte seceri enorme. Val după val, Războinicii goi-puşcă erau sfârtecaţi în bucăţi, dar hoarda era atât de uriaşă şi rezervele de carne de tun ale Domilor atât de necuprinse, încât mii şi mii de astfel de creaturi năvăliră din toate direcţiile asupra forţelor Helder, năpustindu-se drept prin barajul masiv de obuze şi de gloanţe de mitralieră prin simpla forţă pe care le-o dădea numărul.

Feric descoperi deodată că înaintarea îi era barată de o linie solidă de monstruozităţi de zece picioare înălţime, foarte musculoase şi mânjite de murdărie din cap până în picioare, care-şi roteau ghioagele grosolane şi uriaşe prin aer în mişcări absolut întâmplătoare, cu ochii roşii strălucindu-le dement şi cu balele atârnându-le de bărbie, în timp ce se repezeau spre el cât de repede le puteau duce picioarele groase ca nişte coloane de marmură. Feric îşi scoase Marea Ghioagă de Held şi-i întâlni faţă în faţă, mânuindu-şi arma mistică înaintea lui cu rotiri largi şi ameţitoare.

O forţă uriaşă păru să-i treacă în valuri prin braţul drept, umplându-i trupul de o energie inepuizabilă şi de o tărie supraomenească. Comandantul de Oţel era o pană în mâna lui, iar prima lovitură veni cu forţa unei avalanşe, zdrobind capetele minuscule a şase Războinici şi făcându-le mici fărâme şi azvârlindu-le hoiturile să se zvârcolească în pulbere şi în sângele care ţâşnea pretutindeni pe pământ. Auzi urale puternice ridicându-se dintre rândurile celor care-l urmau; aprinsă până la o ardere eroică la vederea acestei incredibile fapte de vitejie, garda SS aflată pe motociclete şi condusă de Ludolf Best se repezi în vălmăşag alături de Comandantul Suprem. Deşi copleşiţi numericeşte de lighioanele de două ori mai mari decât ei, fanaticii SS-işti compensau acest handicap prin viteză şi înflăcărare supraumană, trăsnindu-i pe Războinici cu ghioagele lor, sfărâmând picioare sub roţile motocicletelor, stânci în preajma lui Feric în timp ce acesta îşi croia drum tot mai adânc

spre inima hoardei Zind-ului cu irezistibilul Comandant de Oţel.

Feric continuă să cosească în dreapta şi-n stânga urieşeniile păroase şi trăsnind a sudoare, doborându-le în snopi şi-n grămezi, zdrobind o pădure de picioare şi lăsând dihăniile infirme şi urlând de durere pentru a fi ucise de trupele care-l urmau, apoi transformând într-o pastă de carne şi sânge zeci de feţe minuscule de Războinici cu lovituri date cu capătul în formă de pumn al Marii Ghioage.

Războinicii din Zind dovedeau prea puţină iniţiativă sau aceasta era cu totul inexistentă în lupta de aproape. Ei se îmbulzeau pur şi simplu înainte, şir după şir, rotind şi lovind cu ghioagele tot ce mişca; probabil că însăşi lovitura de ghioagă reprezenta un comportament mai degrabă automat şi reflex decât gândit individual. Atunci când unul dintre indivizi cădea doborât, un altul din aglomerarea din spatele lui umplea golul format, parcă înlocuind o piesă în marele mecanism protoplasmatic de ucidere care era hoarda din Zind.

În felul acesta bătălia căpăta o anumită stereotipie. Condusă de Feric, coloana Helder intra cu viteză în hoardă, ucigând tot ce-i stătea în faţă, dar înregistrând pierderi datorită luptei de uzură. Pe de altă parte, având la dispoziţie rezerve ce păreau nesfârşite, Dominatorii aruncau val după val de Războinici către soldaţii Helder care încercau să meargă înainte. Prin urmare, pierderile înregistrate de Războinici erau atât de impresionante, încât înaintarea forţei Helder de penetraţie era limitată în primul rând de cadavrele sfârtecate ale uriaşilor care le stăteau în cale.

Luptând, Feric îşi croi curând drum până la mai puţin de o sută de iarzi de blindatele cu aburi ale Zind-ului, care se strânseseră într-un cerc de apărare, înconjurate complet de Războinici. În spatele lui veneau Best, apoi cele patru tancuri din avangardă şi soldaţii SS ai gărzii de corp pe motociclete, ale căror haine negre din piele erau de-acum înroşite de sângele Războinicilor. Mai apoi venea formaţia principală de trupe SS de şoc, avansând prin corpul hoardei şi lăsând în urma ei un fluviu de sânge vărsat de Războinicii seceraţi.

Deodată, tactica Dominatorilor suferi o modificare. Grupurile de Războinici care înconjurau blindatele rămaseră locului, schimbară ghioagele cu puştile şi începură să tragă salvă după salvă la distanţă mică către trupele de şoc Helder. Un tânăr şi destoinic erou SS strigă îndurerat în spatele lui Feric, apoi se prăbuşi de pe motocicletă cu sângele curgându-i şuvoi dintr-o

rană adâncă la gât. În jurul lui Feric, gloanţele loveau nemilos în bravii SS-işti, zeci de exemplare minunate ţipau în chinuri şi dureri şi cădeau de pe armăsarii lor în praful câmpiei; un glonţ atinse cadrul motocicletei lui Best şi ricoşă, trecându-i la câteva degete de cap.

— Mitralierele! strigă Feric scoţându-şi Comandantul de Oţel şi pregătindu-şi pistolul automat. Acceleră la maximum motorul motocicletei şi conduse coloana într-un scurt, semicerc spre nord, astfel încât să fie adus un număr cât mai mare de tancuri Helder care să atace blindatele duşmane.

Apoi Feric deschise foc automat asupra celei mai apropiate formaţii de Războinici, culcând la pământ o mulţime de creaturi. La acest semnal, tunurile de pe tancuri porniră să tragă. Un baraj de obuze explozive căzu între blindatele inamice într-o cadenţă perfectă, azvârlind spre cer un stâlp compact de foc de culoare oranj şi fum negru înecăcios, urmat de o avalanşă de fragmente metalice tăioase. Fumul şi flăcările nu se dispersară bine că un alt baraj înspăimântător cutremură blindatele Zind, urmat la scurt timp de un altul, apoi de încă unul…

În locul în care cu o clipă în urmă se aflaseră cele opt cuirasate de comandă ale Zind-ului se vedea acum doar un crater fumegând, plin cu aşchii de metal încins şi afumat şi hălci de protoplasmă însângerată.

Distrugerea acestor blindate avu un efect puţin uimitor asupra Războinicilor care le apărau direct. Formaţiile disciplinate şi perfect, sincronizate se dizolvară instantaneu; Războinicii uriaşi şi fără creiere începură să se îmbulzească şi să meargă nebuneşte care încotro. Unele lighioane îşi descărcară puştile în aer; altele şi le aruncară la pământ. Multe dintre aceste mase musculare începură să urineze, stropindu-şi tovarăşii fără nicio reţinere. Tot felul de grohăieli dezgustătoare, răcnete şi urlete, făcură aerul să se cutremure. Întreaga aglomerare de creaturi din jurul craterului învăluit în fum, precum şi mari grupuri din hoarda Zind-ului aflate în preajmă, se transformară într-o gloată descreierată de animale cuprinse de turbare; trebuie că Domii care controlaseră acest sector de luptă şi înaltul stat major se adăpostiseră în acele blindate. O dată cu dispariţia acestora, hoarda era lipsită de comanda unică şi astfel întreaga secţiune se transformase în muşchi care se contractau fără nicio noimă.

Tunurile şi mitralierele SS-ului cosiră aceşti foşti sclavi demenţi ai Domilor, în timp ce Feric îşi conduse trupele în zig-zag

prin masa de Războinici lipsiţi de conducători şi ajunşi astfel cu totul neajutoraţi, apoi traversă fundul văii şi urcă panta sudică, îndepărtându-se de haosul de jos. Fuseseră ucişi mii şi mii de sclavi ai Zind-ului. Cu toate astea, armata Helder ar fi putut căsăpi cu mult mai mulţi dacă tactica lui Feric n-ar fi impus continuarea deplasării cu mare viteză.

Feric porni în fruntea trupelor sale spre est, de-a lungul crestei dealurilor, parcurgând o distanţă de câteva mile, apoi coborî din nou în cale, lovind hoarda care se afla mult mai aproape de Lumb. Trupele Helder îşi concentrară atacurile asupra carelor-de-luptă tractate de uriaşi Trăgători, pentru că de fiecare dată când o asemenea platformă mobilă era sfârtecată în bucăţi, Războinicii unei formaţii o luau cu totul razna, aruncându-şi armele cât colo, trăgând nebuneşte spre cer, atacându-şi tovarăşii din senin, urinându-se şi defecând, stropindu-i şi mânjindu-i pe cei din jur, întocmai ca o turmă de porci turbaţi. Nu mai încăpea nicio îndoială că Domii care-i controlau erau plasaţi pe carele-de-luptă; fiecare asemenea Dom ucis făcea ca o mie de Războinici să devină inutilizabili din punct de vedere militar.

Feric îşi conduse oamenii iarăşi şi iarăşi asupra hoardei din Zind în cercuri largi, la fiecare astfel de mişcare aducându-şi forţele SS tot mai aproape de Lumb şi de podul peste Roul, fiecare traversare a văii însemnând tăierea unei poteci largi care rămânea presărată de nenumărate cadavre ale Războinicilor din Zind.

Când reuşiră să zărească periferia estică a oraşului Lumb, întregul eşalon de sprijin al hoardei din Zind devenise un adevărat haos. Fuseseră ucişi mii şi mii de Războinici care, lipsiţi de stăpânii lor, Dominatorii, se transformaseră din rotiţe eficiente ale unei maşini protoplasmatice de ucis într-o dezgustătoare masă autodistructivă de muşchi scăpaţi de sub control raţional. Asemenea unei uriaşe reptile decapitate care se zvârcoleşte în chinurile interminabile şi înnebunitoare ale morţii, aceste mari turme de giganţi musculoşi, dar practic fără creiere, se agitau şi se zbăteau fără ţintă, trăgând, lovind, urinându-se, muşcând în dreapta şi în stânga, defecând şi sfârtecând cu totul la întâmplare, căsăpind sute de luptători din propriile lor rânduri şi, în plus, punând formaţiile aflate încă sub controlul Dominatorilor în imposibilitatea de a acţiona eficient.

În timp ce Feric gonea pe motocicletă de-a lungul bulevardului larg ce trecea printre ruinele din cartierele de est ale oraşului

Lumb, scena ce se desfăşura sub ochii trupelor sale era una de haos şi coşmar.

Hoarda din Zind avansase prin oraş pe un front larg. Clădirile din piatră nefasonată şi din împletituri de nuiele fuseseră rupte în fărâme şi pur şi simplu pulverizate: nimic făcut de mâna omului nu mai rămăsese în picioare şi cu greu se putea spune dacă molozul şi sfărâmăturile care acopereau străzile nepavate aparţinuseră unor clădiri sau nu. Războinicii uciseseră tot ce le nimerise în cale şi fiecare părticică a oraşului era presărată de cadavrele în descompunere a tot felul de mutanţi şi corcituri care puţeau până la cer. Evident că existenţa a nenumăraţi Războinici dereglaţi făcea ca Domilor rămaşi să le fie imposibil să păstreze un control strict asupra creaturilor din subordine, pentru că zeci de mii de giganţi zoioşi galopau şi se tălăzuiau prin acest înfiorător masacru, ciocnindu-se unii de alţii într-o panică oarbă şi dementă, slobozindu-şi puştile în aer, grohăind, lovindu-se unii pe alţii cu ghioagele sau dezlănţuind o ploaie de lovituri asupra hoiturilor, urinând, ţipând şi scuipând oceane de bale din gurile lor mici şi lipsite de buze.

Era o privelişte care-l făcu pe Feric să simtă un nod crescându-i în gât şi sângele umflându-i venele.

— Acesta e viitorul pe care Dominatorii îl pregătesc lumii! strigă el către Best. O planetă ca o hazna, populată doar de monstruozităţi băloase şi fără gândire, pe care numai ei să le poată controla! Jur pe Marea Ghioagă şi pe Svastica noastră că nu-mi voi găsi liniştea până când nu vom şterge această scursoare mizeră de pe faţa Pământului!

Ambalând puternic motorul motocicletei, Feric duse coloana SS de-a lungul bulevardului, o forţă implacabilă de tunuri, mitraliere şi ghioage, în care până şi cel din urmă Helder era înflăcărat până la o stare vecină cu eroismul transcendent, animat de o scârbă rasială faţă de pervertirile bezmetice şi înjositoare ale aceea ce fusese cândva plasmă cu germeni umani şi care acum colcăiau, vărsau bale şi urinau în mod obscen în jur. Tăind şi sfârtecând în zeci de bucăţi şi fâşii tot ce le stătea în cale, trupele Helder se azvârliră înainte, spre imensa pălălaie de foc şi fum care plutea deasupra părţii de vest a oraşului Lumb. Chiar şi de la această distanţă se auzea asurzitorul tumult al canonadei şi lătratul sacadat al miilor de mitraliere ce răzbăteau de pe celălalt mal al fluviului, unde se desfăşura marea bătălie.

Un singur pod format din pontoane lega cele două maluri ale

Roul-ului care purta un vălmăşag de cadavre şi când Feric văzu această structură primitivă, întreaga scenă era un adevărat balamuc. O formaţie de Războinici care înconjurau un car-de-luptă mărşăluiau într-un ritm perfect sincronizat; se vedea limpede că aceşti Războinici îngrădiţi de spaţiul îngust al podului nu fuseseră afectaţi de panica generală şi de dezintegrarea pe care Feric şi trupele SS le produseseră în rândul tovarăşilor lor. Cu toate acestea, tot malul estic al fluviului viermuia de mase de ucigaşi giganţi de zece picioare caro urlau scăpaţi de sub orice control. Cete mari de astfel de Războinici debusolaţi căutau să-şi croiască drum cu forţa pe lângă sau de-a dreptul prin trupele disciplinate de pe pod, probabil dintr-o rămăşiţă de loialitate faţă de comenzile psihice uitate sau poate pur şi simplu ca rezultat al legilor matematice ale mişcării aleatorii. Oricare ar fi fost motivul, un număr mare de Războinici vagabonzi se roteau într-un vârtej nebun în jurul capătului podului producând un haos de nedescris în formaţiile dominate care încercau să se alăture luptei de pe malul vestic.

Feric înţelese pe dată că nu putea folosi tancurile pentru a-şi croi drum printre Războinicii de pe pod, pentru că şi un singur obuz care nu şi-ar fi atins perfect ţinta ar fi putut reteza această unică legătură cu malul vestic al Roul-ului şi ar fi lăsat forţa sa armată izolată în uriaşa groapă, în care se zbăteau atâtea jivine murdare şi demente.

Prin urmare, scoase Marea Ghioagă de Held şi făcu semn cu ea către trupele sale. Tancurile de avangardă care formau un careu rămaseră în urmă, apoi tancurile care sprijineau vârful de lance alcătuit din motociclete ale elitei SS se retraseră şi ele, astfel încât avangarda forţei de penetraţie din spatele lui Feric şi al lui Best era compusă acum în întregime din motociclete negre, înroşite de sânge şi cheaguri, conduse de exemplarele cele mai eroice ale umanităţii adevărate, cu mantiile lor stacojii fluturând în vânt, cu feţele lor ca întruchipări ale hotărârii fanatice şi cu ghioagele scoase. Această ceată de eroi îşi va tăia drum prin masa de monstruozităţi aflate pe pod doar cu hotărârea lor nestrămutată şi oţelită.

Scoţând un puternic urlet de luptă, Feric conduse această falangă compactă de SS-işti drept în turma de giganţi grohăitori, îmbăloşaţi şi dezorientaţi, care se tălăzuiau la intrarea pe pod. Cu o mişcare rotită a Comandantului de Oţel, el decapită un Războinic cu ochii injectaţi şi cu spume la gură, încheind grozava

mişcare prin secerarea coapselor groase cât nişte butoaie ale altor două lighioane care se prăbuşiră agonizând într-un ocean de sânge. Alături de el, Best trăsni un Războinic uriaş şi-l îngenunche cu o serie rapidă de lovituri de ghioagă, apoi îi dădu lovitura de graţie care-i frânse şira spinării. Pretutindeni în jurul lor, SS-iştii secerau zeci de creaturi cu înflăcărare şi precizie; nicio lovitură de ghioagă nu-şi greşea ţinta, producând astfel pierderi considerabile în rândurile vrăjmaşilor.

Trupa SS îşi croi drum prin puhoiul de Războinici, măcelărind sute de creaturi împuţite şi producând o asemenea panică şi teroare între ceilalţi, astfel încât giganţii o apucară la goană în toate părţile, urlând sălbatic şi bodogănind, căutând să scape cu viaţă din calea soldaţilor Helder şi făcând pârtie pentru Feric şi oamenii lui, permiţându-le acestora să cadă în spatele formaţiunii aflate în marş pe pod.

Înainte ca Dominatorul de pe carul-de-luptă să poată începe stângacea manevră de întoarcere a trupelor sale cu o sută optzeci de grade în acest spaţiu îngust, Feric atacă spinările expuse ale câtorva zeci de Războinici, crăpându-le capul cu Comandantul de Oţel, în timp ce SS-iştii, a căror dorinţă fierbinte de luptă crescuse până la paroxism văzând eforturile eroice ale conducătorului lor, zemuiră capete, sfărâmară picioare şi uciseră sute de creaturi, curăţând astfel primii cincizeci de iarzi ai podului şi permiţând avangardei de motociclete şi tancuri aflate în urma lor să pătrundă pe el.

Până când se întoarse întreaga formaţie de Războinici pentru a se opune armatei Helder, Feric şi oamenii lui îşi croiră drum până în apropierea roţilor mari şi scârţâitoare ale carului-de-luptă. Un zid înalt de Războinici, îngrămădiţi literalmente unul într-altul, bara înaintarea cu ghioagele uriaşe care se mişcau aidoma braţelor unei maşini de treierat. Cu o rotire decisivă a Marii Ghioage, Feric smulse braţele câtorva dintre creaturi, aruncându-le ghioagele cât colo şi făcându-le să-şi strâmbe gurile mici şi îmbăloşate în ţipete de durere.

Apoi îşi scoase pistolul-mitralieră şi trase o rafală lungă în mutanţii de pe platforma carului-de-luptă; din poziţia în care se afla îi era imposibil să ştie care erau Domii, aşa că trebuiau ucişi cu toţii, neîntârziat. Şase dintre soldaţii Zind căzură imediat, seceraţi de rafala lui Feric; apoi deschise focul şi Best, iar SS-iştii din jurul lui traseră în creaturile de pe carul-de-luptă până li se înroşiră ţevile armelor automate.

După numai câteva momente de foc dezlănţuit, până şi ultimul ocupant al carului-de-luptă devenise un sac de gloanţe şi sclavii Zind de pe pod începură să acţioneze haotic. Trăgătorii cu statură uriaşă, dar aproape lipsiţi de braţe, slobozîră, nişte răgete de se cutremură cerul şi porniră să alerge în toate părţile încă legaţi de carul-de-luptă care începu să se bălăngăne încoace şi încolo, după cum era smucit. Cât priveşte pe Războinicii rămaşi pe pod, aceştia fură cuprinşi de aceeaşi stare de demenţă ca şi tovarăşii lor de la estul fluviului Roul, zbătându-se şi zvârcolindu-se în stânga şi-n dreapta, izbindu-se violent unii în alţii, urlând, urinându-se, gâfâind şi împingându-i pe ceilalţi de pe pod în fluviul înţesat de cadavre care pluteau.

Pentru Feric şi pentru oamenii lui era acum o joacă de copii să-şi hăcuiască drum prin masa aceasta dezordonată de muşchi; sarcina lor deveni cu mult mai uşoară când majoritatea Trăgătorilor reuşiră, nu se ştie cum, să pornească în goană în aceeaşi direcţie, prăbuşindu-se cu un pleoscăit. Gigantic în apele fluviului, împreună cu carul-de-luptă care-i trase după el în adânc. Chiar zgomotul puternic păru să sporească panica în asemenea măsură, încât zeci de Războinici se aruncară de pe pod în fluviu, iar creierele lor rudimentare se dovediră total nefolositoare în încercarea disperată de a înota.

Condusă de Feric şi de garda SS de elită, coloana Helder împinse deoparte tot ce le mai stătea în cale şi porni în urlet de motoare să traverseze podul pentru a se alătura bătăliei care era în toi pe malul apusean al fluviului Roul. La urmă traversară cinci tancuri şi când şenilele acestora se înfipseră ferm în solul malului, ele îşi rotiră turelele înapoi şi, cu trei salve rapide, făcură podul fărâme, lăsând de cealaltă parte a baricadei lichide jumătate din hoarda decimată a Zind-ului.

Cât priveşte restul hoardei, ea era prinsă între oamenii lui Waffing spre vest şi cei ai lui Feric spre est, înjumătăţită, izolată, lipsită de orice sprijin şi înconjurată din toate părţile.

Trupele lui Waffing penetraseră pe un front larg în suburbiile făcute una cu pământul din vestul oraşului Lumb. Din adăpostul tranşeelor şi al baricadelor rudimentare înălţate din pământ bătătorit, mii de soldaţi Helder trăgeau o ploaie continuă de gloanţe în valurile succesive de Războinici lansaţi neîncetat împotriva poziţiilor lor. Aflate la o distanţă apreciabilă în spatele liniilor de apărare, vechile blindate Helder cu aburi lansau

proiectile explozive asupra hoardei fără să se teamă de un răspuns pe măsură din partea aruncătoarelor de mine cu rază scurtă de acţiune, instalate pe carele-de-luptă Zind. Nori denşi şi înecăcioşi de fum întunecau văzduhul pe o rază de mile întregi de-a lungul acestui front, iar zgomotul era înfiorător.

Când forţele lui Feric se apropiară din spate de eşalonul Zind de ariergardă, hoarda stabilise, doar prin forţa dată de număr, poziţii avansate la mai puţin de o sută de iarzi de primele linii de tranşee ale lui Waffing, la adăpostul unui morman uriaş de Războinici morţi, chiar în faţa focului nimicitor al mitralierelor. Feric, aflat pe culmea unei ridicături a terenului, văzu cum şir după şir de Războinici mărşăluiau spre poziţiile Helder trăgând cu puştile într-o rafală perfect sincronizată. Aceste creaturi erau aproape instantaneu sfârtecate în bucăţi de gloanţele mitralierelor Helder, dar erau la fel de repede înlocuite de următorul şir de giganţi robotizaţi, înalţi de zece picioare. Cu preţul unor pierderi enorme, fiecare val de Războinici aducea hoarda cu un pas sau doi mai aproape de liniile Helder. Hoarda câştiga teren printr-un proces de eroziune lentă, la fel de imperceptibil, dar tot atât de irezistibil ca şi acţiunea unui gheţar care alunecă la vale pe panta muntelui.

Hoarda uriaşă care se întindea în faţa lui Feric mărşăluia continuu spre vest în şiruri nesfârşite, drept spre ţevile puştilor automate ale soldaţilor lui Waffing. Feric rânji lupeşte către Best.

— Ultimul lucru pe care-l anticipează Domii ar fi un atac din spate! exclamă el. Îi vom strivi între forţele noastre ca pe nişte insecte nenorocite!

Feric îşi învârti Comandantul de Oţel de trei ori pe deasupra capului şi trupele SS de asalt se aşezară în formaţie pentru lupta decisivă. Mii de motociclete se răspândiră pe un front larg în stânga şi-n dreapta lui Feric, iar tancurile luară poziţii dispuse la distanţe egale în zidul de înaintare.

Feric îşi coborî Marea Ghioagă cu o mişcare largă, acceleră motorul motocicletei şi conduse această trupă măreaţă de oameni şi metal în josul pantei, traversând zona prin ruinele pârjolite şi spulberate ale Lumb-ului, drept spre ariergarda hoardei Zind. În timp ce forţa SS se deplasa cu viteză, tunurile de pe tancuri dezlănţuiră focuri de baraj în serie în rândurile duşmanului, concentrându-şi tirul asupra carelor-de-luptă, sfărâmându-le şi aruncându-le spre cer în doar câteva secunde, astfel încât atunci când motocicletele şi tancurile ajunseră în

apropierea hoardei, zeci de formaţii de Războinici se transformaseră deja în turme de animale băloase şi înnebunite de panică.

Feric se aruncă din spate asupra câtorva zeci de Războinici cărora le zdrobi ţestele cu lovituri eroice date cu Marea Ghioagă. Destul de surprinzător, şirurile de giganţi înalţi continuară să mărşăluiască spre linia lui Waffing, ignorând motocicliştii SS şi tancurile, cu toate că aceste forţe le spulberau în fărâme. SS-iştii pe motociclete secerau cu mitralierele rânduri întregi de Războinici fără a întâmpina nici cea mai mică rezistenţă. Best prăvăli vreo douăzeci de creaturi cu o singură rafală de pistol automat şi făcu acest lucru cu o expresie de uimire pe chip.

Până când Dominatorii rămaşi în viaţă reuşiră să-şi întoarcă eşaloanele cu o sută optzeci de grade pentru a riposta atacului SS, Feric şi oamenii lui pătrunseseră adânc în interiorul hordei provocând un măcel incredibil; pe de altă parte, prin distrugerea multor care-de-luptă împreună cu Dominatorii de pe ele, numărul Războinicilor vagabonzi care se vânzoleau îl depăşea pe cel al soldaţilor disciplinaţi.. Înaintarea Zind-ului către poziţiile lui Waffing se destramă într-un vălmăşag turbat de animale care se zbăteau, răcneau şi defecau.

Văzând acestea şi dându-şi seama că oamenii lui Feric sosiseră pe câmpul de luptă, soldaţii armatei lui Waffing erupseră din tranşee şi porniră înainte într-un atac total şi decisiv, care avea să le hotărască viaţa sau moartea.

Deja, cuprinsă de o anarhie greu de descris, hoarda Zind-ului era prinsă acum ca într-un cleşte între cele două linii impunătoare de oţel şi de eroism Helder. În aceste condiţii, rezultatul bătăliei era limpede ca lumina zilei.

Tăindu-şi drum printr-o adevărată mare de Războinici turbaţi şi puţind acru, care se zvârcoleau în chinurile morţii, Feric se simţi cuprins de un elan înflăcărat. Fiecare lovitură măreaţă a Comandantului de Oţel dobora mai multe monstruozităţi deodată; fiecare Războinic ucis însemna un duşman mai puţin în drumul spre victoria finală. În jurul lui, SS-iştii secerau Războinici cu o frenezie crescândă găsind încă uriaşe rezerve de putere isterică, hrăniţi probabil, într-un fel sau altul, de resursele voinţei rasiale. Pe acest câmp de bătălie, Feric şi oamenii lui se găseau uniţi într-o comuniune de luptă eroică şi triumfătoare, în care timpul şi epuizarea fizică erau vorbe goale, lipsite de înţeles.

Feric nu avea idee de câtă vreme se desfăşura bătălia.

Conduse motocicleta înainte, în haosul clocotitor al hoardei Zind-ului, intrată într-o derută totală, ucigând cu Marea Ghioagă tot ce-i apărea în cale. Uniforma neagră clin piele părea practic vopsită în roşu de sângele care curgea de-a lungul mânerului Comandantului de Oţel, scăldându-i mâna dreaptă într-un bogat fluid eteric şi zeiesc. Şi cu toate acestea, nu trăia sentimentul scurgerii timpului şi al diminuării forţelor sale. Războinicii din faţa lui nu existau decât pentru a fi ucişi, iar el îi ucidea; acestea erau singurele dimensiuni ale universului luptei prin care se mişca.

În cele din urmă se văzu limpede că Războinicii morţi şi împrăştiaţi de-a valma peste tot erau mai numeroşi decât cei care se foiau de colo-colo; curând Feric începu să ucidă lighioanele dezgustătoare una după alta şi nu la grămadă, pentru că ţintele încă vii ale grozavei lui arme se împuţinaseră şi erau depărtate unele de altele.

Feric observă la câţiva iarzi în faţa lui doi Războinici care, stând pe un morman format din leşuri ale tovarăşilor lor se luptau, cam fără tragere de inimă, cu ghioagele lor uriaşe. Conduse motocicleta spre această pereche de giganţi şi-şi roti Ghioaga către capetele lor, pentru a-i ucide. Dar, înainte ca ghioaga lui să-şi atingă ţinta, una dintre creaturi scoase un răcnet brusc şi se prăbuşi cu creierii sfărâmaţi; Feric trebui să se mulţumească ucigându-l pe celălalt.

Şi dintr-o dată apăru în faţa lui silueta mătăhăloasă a lui Lar Waffing, cu uniforma lui cenuşie pătată de sânge, ţinând în mână o ghioagă acoperită cu sânge închegat.

Feric opri motocicleta cu un scrâşnet în faţa lui Waffing, care radia de fericire, şi descălecă. Un moment mai târziu, Best opri şi el alături. Cei trei bărbaţi rămaseră tăcuţi, pentru o clipă, timp în care SS-iştii în uniforme negre din piele îi salutară pe soldaţii armatei regulate îmbrăcaţi în uniforme cenuşii. Fălcile capcanei se întâlniseră – hoarda Zind-ului fusese distrusă.

Exuberant, Waffing sparse tăcerea solemnă.

— Am reuşit! exclamă el. Heldon-ul e salvat! Acesta este cel mai mare moment clin istoria lumii.

— Ba nu, dragă Waffing, îl corectă Feric, cel mai mare moment din istora lumii va fi acela în care şi ultimul Dominator îşi va da duhul. Bucură-te de bătălia frumos câştigată, dar nu te amăgi că ea ar însemna şi sfârşitul războiului.

Waffing dădu aprobator din cap şi cei trei bărbaţi rămaseră nemişcaţi în lumina apusului de soare, privind la câmpul de

luptă. Între locul în care se aflau şi fluviul Roul se întindea o vastă porţiune de câmpie acoperită complet cu leşuri ale duşmanilor şi cu sfărâmăturile echipamentului acestora. Echipe de curăţire ale SS-ului şi armatei începură să umble prin vălmăşagul acela; se puteau auzi din când în când împuşcături izolate care tulburau liniştea. Razele roşii şi generoase ale soarelui asfinţind păreau să formeze aureole în jurul lui Feric şi a celor doi eroi ai săi şi să scalde într-un foc ceresc scena bătăliei în care triumfaseră.

11

ACUM, când hoardele Zind-ului rămăseseră temporar izolate dincolo de Roul, construcţia Noului Heldon începu într-un ritm ameţitor. Victoria de la Lumb dăduse aripi rasei Helder, iar înţelegerea faptului că nu avea să treacă mult timp până când Dominatorii îi vor asmuţi din nou pe înspăimântătorii lor sclavi împotriva solului sacru al umanităţii îndemna la fapte incredibile şi fanatice de sacrificiu de sine şi la naşterea unor energii fără precedent.

Programul Lagărelor de Triere era cel mai elocvent exemplu privind calităţile pe care le trezise la viaţă Noua Ordine. Nimic nu-l încânta pe Feric mai mult decât să viziteze rând pe rând aceste Lagăre, pentru că înflăcărarea patriotică prin care trecea întreaga ţară, căpăta aici cea mai înaltă şi mai elocventă expresie.

Tocmai de aceea Feric intră cu un acut sentiment de speranţă pe poarta principală a celui mai, recent construit Lagăr de Triere din Heldon, situat în apropierea lizierei nordice a Pădurii de Smarald, pentru o inspecţie neprotocolară condusă chiar de Remler. Aflat alături le el, Comandantul SS radia de avânt patriotic şi Feric se gândi că nici măcar Waffing – care făcuse minuni în domeniul armatei şi, al industriei de înarmare – nu avusese realizări care să le egaleze pe cele ale lui Remler şi ale SS-ului în cursul acestor două luni de activitate febrilă.

În mare vorbind, Lagărul era o construcţie destul de modestă. Un perimetru rectangular înconjurat de sârmă ghimpată adăpostea un spaţiu atelier de lucru şi şiruri de barăci simple, construite din lemn, toate fiind dominate de turnuri aşezate la fiecare colţ, dotate cu mitraliere. Barăcile erau destul de încăpătoare pentru a adăposti oricând până la zece mii de cetăţeni Helder; aceasta dădea o măsură a eficienţei supraomeneşti a SS-ului, mai ales că Remler promisese o triere minuţioasă a populaţiei din fiecare dintre cele treizeci de Lagăre în cinci zile şi până acum reuşise, dacă nu cumva chiar îmbunătăţise această performanţă pe care şi-o propusese.

Inutil de precizat că asemenea rezultate n-ar fi fost posibile fără sprijinul fanatic al poporului din Heldon, asemenea celor

peste două mii de oameni pe care Remler îi aliniase într-o ordine desăvârşită pe terenul de instrucţie al Lagărului, pentru ca Feric să facă o trecere în revistă. Aceştia erau în cea mai mare parte specimene impecabile care îşi lăsaseră temporar hainele civile pentru a le îmbrăca pe cele cenuşii şi numerotate ale Lagărului de Triere. Deşi şederea în Lagăr era destul de neplăcută pentru copleşitoarea majoritate a celor ce dobândeau recertificarea, Feric constată cu încântare că nu se vedea nicio umbră de nemulţumire pe chipurile lor. Fără îndoială că posibilitatea de înrolare în SS era un factor esenţial care contribuia la păstrarea unui moral ridicat în interiorul Lagărului, pentru că internii aveau tot timpul în faţa ochilor, drept inspiraţie şi exemplu, specimene înalte, blonde, perfecte din punct de vedere fizic, ale bărbăţiei SS în uniforme negre strânse pe corp şi cu mantii de culoare stacojie.

Când Feric se opri la aproximativ zece paşi de primul rând al internilor Lagărului, Remler îngheţă alături de el, pocni clin călcâie şi dădu un salut al Partidului.

O adevărată pădure de braţe ţâşni mediat în aer. Iar salutul „Trăiască Jaggar!” răsună de-a lungul şi de-a latul Lagărului de Triere.

Feric răspunse la salut şi, aşa cum-îi stătea în obicei, făcu o serie de remarce scurte pentru a-i recompensa pe interni pentru patriotismul lor plin de sacrificiu.

— Oameni Helder, vă felicit pentru spiritul vostru de sacrificiu şi pentru patriotismul de care daţi dovadă, înţeleg că mai bine de jumătate dintre voi sunt voluntari. O asemenea înflăcărare reprezintă un exemplu inspirator nu numai pentru mine, ci şi pentru fiecare om adevărat care trăieşte sub semnul Svasticii. Pe de altă parte, acesta este un mesaj, care va băga groaza în Dominatorii din Zind şi în toţi cei care-i slugăresc acasă sau peste graniţă. Fie ca printre voi să nu se afle niciun Dom! Vă doresc tuturor să obţineţi recertificarea! Fie ca mulţi dintre voi să se dovedească demni de a intra în SS! Trăiască Heldon! Trăiască Victoria!

Având încă în urechi vuietul urării de răspuns „Trăiască Jaggar!”, Remler îl conduse pe Feric către atelierul de lucru pentru a încheia vizitarea Lagărului.

Atelierul de lucru era o construcţie rectangulară spaţioasă şi joasă, construită din tablă de oţel galvanizat. O mare mulţime de interni ai Lagărului, supravegheaţi de SS-işti înalţi şi blonzi, în

impecabile uniforme negre din piele, se îmbulzeau lângă uşa principală. Alţi SS-işti păzeau patru şiruri ordonate de interni care intrau cu repeziciune, SS-iştii încolonau alţi şi alţi interni, în timp ce plutoane SS aduceau către locul de aşteptare grupuri de oameni din alte părţi ale Lagărului. Rezultatul era un proces în desfăşurare continuă, ca o bandă de asamblare dintr-o uzină. Feric observă că oamenii din jurul locului de aşteptare discutau între ei cu înflăcărare, pe când cei deja încolonaţi adoptau o atitudine de demnitate solemnă, potrivită unei asemenea importante ocazii.

— Sunt încântat să constat că şirurile se mişcă atât de repede, remarcă Feric către Remler. Atât din motive umanitare, cât şi ca eficienţă.

Remler îşi însoţi răspunsul de o mişcare precisă din cap:

— Unii dintre tinerii aceştia sunt atât de încredinţaţi de primirea în rândurile SS-ului, încât încearcă să-şi dea raţiile de mâncare pentru un loc mai în faţă.

În timp ce Remler îl conduse pe o uşă laterală, Feric radia de fericire. Putea înţelege perfect şi aproba o asemenea înflăcărare. Nu era totuşi cazul ca cei mai buni dintre candidaţii la primirea în SS să-şi diminueze calităţile fizice prin înfometare.

— Să dai un ordin ca acel care va fi prins schimbându-şi porţia pentru un loc mai bun să fie trecut cu zece locuri înapoi în rând, comandă. Nu putem admite ca unii dintre cei mai puri genetic să rabde de foame din pricina unui entuziasm rău înţeles.

— Am înţeles, Domnule Comandant! răspunse Remler în timp ce intrau în atelierul din tablă ondulată.

Atelierul, având pereţii nevopsiţi, era strict funcţional. Fiecare dintre cele patru şiruri trecea încet prin faţa unei tejghele lungi, care ţinea cât jumătate din clădire; în spatele acesteia se aflau înşiraţi numeroşi analişti geneticieni SS, îmbrăcaţi cu uniforme negre din piele şi înarmaţi cu seturi de testare care erau administrate internilor. Cele patru şiruri se îndreptau spre un mic spaţiu liber bine păzit de zece sau doisprezece SS-işti înarmaţi cu ghioage şi pistoale automate. Restul atelierului era blocat de un perete din tablă de oţel, în care se vedeau patru uşi pe care nu scria nimic. După ce-şi termina testele, fiecare om era dirijat prin una dintre aceste patru uşi pentru alte cercetări. Feric observă că majoritatea erau îndrumaţi spre uşa din extrema dreaptă.

— Am introdus recent patru teste suplimentare, îi spuse Remler cu mândrie lui Feric. Fiecare cetăţean Helder va trebui

acum să corespundă la patruzeci şi opt de criterii genetice şi bineînţeles că cerinţele pentru înrolarea în SS sunt şi mai stricte. Întrucât am descoperit deja aproape şaptezeci de mii de recruţi pentru SS în Lagăre, am reuşit să mai înăsprim criteriile SS. Dintre femeile din Lagăre am selectat circa patruzeci de mii potrivite din punct de vedere genetic pentru împerecherea cu SS-iştii. Domnule Comandant, îţi dai seama ce exemplare nemaipomenite va produce generaţia următoare?

— Nici nu mă îndoiesc de asta, Remler, spuse Feric, ai făcut adevărate minuni.

Zâmbind cu mândrie justificată, Remler îl conduse pe Feric pe uşa din extrema stângă către un cubicul strâmt unde doi SS-işti înarmaţi cu pistoale automate şi ghioage luară imediat poziţia de drepţi şi salutară precis la intrarea Comandantului Suprem. În podeaua cubiculului se afla o gaură de scurgere; un furtun era agăţat de un cui bătut în perete. Cu toate acestea, podeaua de beton era uşor pătată în roşu-cafeniu.

— Până acum am descoperit doar câteva mii de Domi, spuse Remler. Oamenii de ştiinţă ai SS-ului sunt totuşi pe punctul de a crea un test precis pentru genotipul de Dominator. Regret, dar unii Domi scapă deocamdată trecând drept corcituri obişnuite sau mutanţi.

Feric răspunse salutului exterminatorilor SS şi clătină aprobator din cap către Remler:

— Când va fi creat un test specific absolut sigur va fi foarte simplu să-i triem încă o dată pe cei sterilizaţi şi astfel să lichidăm până şi ultima genă de Dominator de pe pământul Heldon-ului.

— În orice caz, în următoarea generaţie problema se va rezolva cu siguranţă, spuse Remler.

Remler îl conduse pe Feric afară din încăperea exterminatorilor pe un coridor şi intrară împreună într-o cameră spaţioasă plină de cetăţeni Helderi, zâmbitori şi emoţionaţi, care stăteau la coadă în faţa câtorva ghişee pentru a-şi primi noile certificate de puritate genetică şi hainele de stradă.

Comandantul SS nu apucă să facă nicio încercare de a atenţiona pe cei prezenţi pentru a acorda salutul, dar cetăţenii îl observaseră şi izbucniră într-un cor de urări: „Trăiască Jaggar!”, însoţite de saluturi individuale, dar exuberante, urmate de urale spontane care ţinură mai bine de un minut.

Feric nu-şi putu reţine un zâmbet în timp ce răspundea la salut. Aceşti cetăţeni Helder aveau motive întemeiate să se

bucure – trecuseră noile teste genetice foarte stricte şi fuseseră admişi din nou în comunitatea umanităţii adevărate. Feric era profund mişcat de veselia lor molipsitoare; ea îi reînvia hotărârea nestrămutată de a face în aşa fel încât numai şi numai oameni adevăraţi să moştenească viitorul lumii.

Remler îl conduse apoi pe coridorul pe care-l traversară şi intrară într-o încăpere dreptunghiulară, care reprezenta, desigur, mândria şi bucuria lui. Portalul care conducea din zona principală de triere dădea direct în faţa unui ghişeu la care stăteau cinci analişti geneticieni SS, toţi nişte specimene înalte şi blonde. Dincolo de acest grup de experţi se afla un doctor SS, echipat cu tot felul de aparate medicale de înaltă precizie. Partea din spate a încăperii era ocupată de o serie de birouri la care stăteau bărbaţi tineri, blonzi şi înalţi, care scriau de zor, completând broşurile de testare sub supravegherea unui căpitan SS. Sentimentul de înflăcărare patriotică şi de încordare domnea în această încăpere, pentru că internilor cărora li se dăduseră indicaţii după testarea generală li se oferea aici prilejul de a trece foarte strictele şi riguroasele cerinţe genetice, somatice, mentale şi patriotice, în cadrul examenului de intrare în SS.

La vederea lui Feric, toţi cei aflaţi în încăpere încremeniră în poziţie de drepţi, salutară şi strigară în cor: „Trăiască Jaggar!” Feric răspunse scurt la salut şi apoi, cu o mişcare a mâinii, arătă că solemna testare trebuia să continue fără a se mai lua notă de prezenţa lui prin alte demonstraţii de fidelitate. Îl conduse chiar el pe Remler afară din cameră printr-o uşă laterală pentru că acestor flăcăi nu trebuia să li se distragă atenţia în timpul activităţii lor, întrucât se putea afirma fără teama de a greşi că prezenţa Comandantului lor Suprem în asemenea momente crea sigur sentimente care tulburau bunul mers al muncii lor!

Când ieşiră pe uşă, Feric se trezi faţă în faţă cu un şir de specimene cu chipuri palide şi înspăimântate. SS-işti înarmaţi cu ghioage şi pistoale automate şi aşezaţi la intervale regulate păzeau această coadă de nenorociţi. În capul şirului stătea un maior SS cu o planşetă cu clamă pentru hârtii şi cu un stilou în mână; în spatele lui se aflau două uşi.

Feric intră şi-l auzi pe acest ofiţer adresându-se individului mohorât din capul şirului, un specimen care, la o privire superficială, părea destul de cuviincios.

— Îmi revine sarcina de a te informa că nu ai reuşit să te ridici deplin la înălţimea standardelor impuse de genotipul pur uman.

Ai două opţiuni: să fii exilat pentru totdeauna din Patrie ori să fii sterilizat. Ce alegi ?

Individul ezită o clipă; Feric zări lacrimi în ochii lui. Apoi, fiind brusc remarcată prezenţa lui Feric în încăpere, toată lumea – începând cu SS-iştii şi terminând cu internii cu feţe acre – executară grabnic saluturi ale Partidului şi strigară „Trăiască Jaggar!”, cu o vigoare şi un entuziasm cărora nu li se putea reproşa nimic. Feric se simţi profund mişcat de o asemenea demonstraţie de solidaritate rasială care, aşa cum se întâmpla acum, venea şi din partea celor chemaţi să-şi sacrifice speranţele de a avea urmaşi, iar asta o făceau pentru binele Patriei.

O clipă după aceea, cetăţeanul Helder din capul şirului îşi îndreptă umerii, pocni din călcâie, luă poziţia de drepţi şi răspunse maiorului SS cu o voce limpede şi fermă:

— Aleg sterilizarea pentru binele Patriei! Apoi execută un salut impecabil al Partidului şi mărşălui hotărât pe uşa din dreapta.

— Optzeci la sută dintre cei respinşi aleg sterilizarea în locul exilului, şopti Remler către Feric.

Lui Feric îi veniră în ochi lacrimi de fericire amestecată cu tristeţe pentru că, în timp ce persoanele respinse treceau cu stoicism una după alta pragul uşii din dreapta ca să fie lipsiţi de puterea lor de procreare, el ştia că avea în faţă o ultimă dovadă a justeţii cauzei lui şi a triumfului Svasticii.

Înaltul Comandant, Feldmareşalul Lar Waffing, se ridică greoi în picioare, aruncă o privire la harta mare din spatele scaunului înalt al lui Feric, clătină aprobator din cap către generalii strânşi în Camera Operaţiunilor de Război din Clădirea Stelei, îi zâmbi direct lui Feric, apoi începu să-şi prezinte raportul oficial:

— Domnule Comandant, îmi revine plăcerea şi onoarea de a raporta că reînnoirea armatei poate fi considerată încheiată. Forţele noastre se pot lăuda acum cu mai mult de trei sute de tancuri, iar noile uzine continuă să producă săptămânal câteva zeci de unităţi. Avem acum peste două sute de avioane de luptă şi bombardiere de atac şi multe altele se află pe benzile de montaj. În rândurile armatei au fost înrolaţi jumătate de milion de oameni destoinici şi sunt mândru să afirm că fiecare soldat Helder este echipat în prezent cu pistol sau puşcă automată nou-nouţă, precum şi cu o ghioagă formidabilă. Există muniţie din belşug şi am stocat suficientă benzină pentru o lună de război. Oamenii de ştiinţă din domeniul militar, sunt pe cale de a

reconstrui proiectile teleghidate şi multe alte arme care s-au aflat în posesia strămoşilor noştri.

Pe scurt, Domnule Comandant, avem acum la dispoziţie o forţă care aşteaptă doar ordinele tale pentru a intra în acţiune!

— Bune realizări, Waffing! spuse Feric cu un entuziasm considerabil, când Marele Comandant se aşeză. Armata şi SS-ul aveau nevoie de acţiuni rapide pentru a-şi ascuţi spiritul combativ. Problema care se punea acum era unde şi în ce fel.

— Waffing, crezi că suntem pregătiţi pentru a anihila Zind-ul? întreabă el.

Vreme de câteva clipe Waffing rămase pierdut în gânduri.

— N-am nicio îndoială că dacă am ataca imediat am putea înfrânge Zind-ul, afirmă el. Dar războiul ar fi lung şi greu. Dă-ne şase luni şi armata noastră ar fi de două ori mai mare, am avea două mii de tancuri şi avioane, iar viteza noastră de penetrare în Zind ar fi limitată doar de viteza cu care se pot deplasa tancurile. I-am spulbera pe porci într-un război-fulger.

Feric se gândi la aprecierea lui Waffing. Bineînţeles că ar fi bine să mai aştepte câteva luni până când trupele Heldon-ului s-ar ridica la forţa maximă proiectată înainte de a se lansa atacul final împotriva Zind-ului. Pe de altă parte, armatei i-ar prinde bine o acţiune imediată.

— Waffing, ar fi posibil ca Zind-ul să ne atace în următoarele şase săptămâni? întrebă el.

— Nu prea, îi răspunse marele Comandant. Sistemul lor logistic este foarte greoi. Am şti cu mult înainte despre un asemenea atac. În prezent nu se desfăşoară pregătiri de război.

Feric se ridică în picioare cu hotărârea gata luată. Se întoarse cu faţa spre uriaşa hartă militară de pe peretele din spatele lui şi se adresă comandanţilor:

— În două săptămâni Heldon-ul va porni la atac. O coloană mare va trece prin Borgravia, va ocupa Gormond şi-şi va continua drumul spre vest, în Vetonia. În acelaşi timp, braţul nordic al forţelor noastre va mătura repede Husak-ul pe un front larg, va înăbuşi orice opoziţie şi va împinge forţele Husak înspre zonele sălbăticite, pentru ca ele să-şi găsească sfârşitul acolo. În timp ce trupele noastre vor neutraliza Borgravia, forţele aeriene vor face colibele de lut din Cressia, Arbona şi Karmath una cu pământul şi toată vermina va fi alungată înspre sud. Ne vom asigura astfel spatele pentru confruntarea finală cu Zind-ul. Aş fi

grav dezamăgit dacă întreaga operaţiune ar dura mai mult de-o lună.

Generalii rămaseră cu gurile căscate auzind acest plan temerar; cu toate acestea, Waffing bătu cu pumnul în masă rânjind plin de încântare:

— Domnule Comandant, dacă operaţiunea va dura mai mult de-o lună o să împuşc cu mâna mea pe toţi ofiţerii armatei, apoi o să mă degradez până la rangul de soldat de rând, îmi pun ţeava pistolului în gură şi mă execut singur pentru înaltă trădare!

Feric chicoti bine dispus, apreciind umorul lui Waffing. Nici măcar Waffing nu-şi putu păstra aerul serios şi izbucni în râs. După câteva clipe, până şi generalii care păreau seriozitatea întruchipată se alăturară veseliei generale

Cu toate acestea, Feric îşi dădu seama că însuşi spiritul care-l îndemnase pe Waffing să facă un asemenea legământ îl va determina să-l îndeplinească în ideea, imposibil de conceput, că un astfel de sfârşit s-ar dovedi necesar. Ce trupă de eroi avea onoarea de a conduce!

Când se apropie miezul nopţii, Feric Jaggar îşi luă poziţia pe locul observatorului din tancul Helder aflat în frunte. Aşezat pe locul conducătorului, Ludolf Best avea ochii strălucitori de emoţie şi fanatism. În această campanie de luptă adevăratul adversar era timpul, pentru că armata borgraviană nu reprezenta mai nimic, putând fi tratată în glumă. Prin urmare, avangarda forţei pe care o mobilizase Feric la liziera de sud-est a Pădurii de Smarald era formată din o sută cincizeci de tancuri dotate cu proiectile incendiare, de putere explozivă deosebită. În combinaţie cu forţa devastatoare a o sută de bombardiere de asalt, care în aceste momente zburau spre capitala borgraviană, aceste tancuri vor fi suficiente pentru ca în câteva ore să prefacă în praf şi pulbere orice opoziţie organizată în Borgravia; infanteria motorizată şi motocicliştii SS vor curăţa totul în urma lor şi, în clipa în care coloana de tancuri avea să ajungă la graniţa cu Vetonia, Remler trebuia să înceapă deja construcţia Lagărelor de Triere.

Feric hotărâse să conducă personal atacul iniţial asupra Borgraviei şi să rămână în fruntea forţelor Helder care urmau să întreprindă acţiunea de curăţire a acelei haznale până când Gormond avea să fie şters de pe faţa Pământului; el dorea asta atât din motive personale, cât şi din consideraţii generale care

ţineau de menţinerea moralului trupelor. Nu existau pe lume privelişti care să-l încânte mai mult decât acelea ale ruinelor fumegânde şi trecute sub tăvălug ale capitalei borgraviene unde-şi risipise tinereţea.

Nerăbdător, Best se uita la ceas din jumătate în jumătate de minut. Mai verifică o dată, apoi cu un zâmbet ştrengar porni motorul tancului.

— Domnule Comandant, e timpul! spuse el.

Văzând entuziasmul tineresc al lui Best, Feric zâmbi şi luă în mână Marea Ghioagă de Held, se ridică în picioare şi înălţă braţul armei deasupra capului prin oblonul deschis al turelei tancului, iar capătul ei sclipi argintiu în lumina lunii. Dintr-o dată, noaptea răsună de tunetul şi duduitul continuu al zecilor de motoare care prinseră viaţă, fără rateuri. Vibraţia puternică a motorului tancului făcu fiecare moleculă a trupului lui Feric să pornească a bate într-un ritm viu şi marţial. Feric băgă Comandantul de Oţel în teaca de la brâu, închise oblonul turelei, îşi puse centura de siguranţă, comută microfonul aflat în dreptul gâtlejului şi dădu comanda mult aşteptată de Best şi de forţele lui:

— Înainte!

Călcând şi sfărâmând pământul şi tufişurile sub şenilele masive de oţel, tancul porni brusc înainte, ieşind din luminişul care servise drept loc de adunare. În timp ce Best mări treptat viteza de deplasare a tancului, Feric privi prin periscop şi văzu în urma sa o mare de tancuri care-l urmau îndeaproape, ţâşnind pe drumul care ducea spre locul de traversare a Ulm-ului prin vad. Formaţia era o expresie a simplităţii: tancul lui Feric în frunte, iar în spatele său zece rânduri de câte cincisprezece tancuri fiecare. Infanteria motorizată şi diviziile motorizate nu vor avansa protejate de acest scut de oţel, căci aveau să pornească abia peste două ore.

La propunerea lui Bogel – deşi nu fără ca Feric să fi aprobat din toată inima, desigur – tancurile fuseseră înveşmântate într-o grandoare eroică în vederea acestei ocazii. Corpul fiecăruia era vopsit în negru strălucitor, în timp ce turelele erau sângerii, având pe părţile laterale svastici mari şi negre în cercuri albe. În plus, la catargul radio al fiecărui blindat flutura mândru un steag roşu cu svastică. Când formaţia de tancuri ajunse pe câmpia largă ce cobora lin spre Ulm, începu televizarea acestui spectacol înălţător care se transmitea nu numai în întregul Heldon, că şi în Husak şi în Vetonia, cu scopul de a paraliza forţele acestora la

vederea înfricoşătoarei puteri armate a Heldon-ului. Ce privelişte măreaţă era această falangă neagră şi strălucitoare – pusă şi mai mult în evidenţă de svasticile negre şi eroice şi de sângeriul turelelor – care, deplasându-se cu viteză spre malurile Ulm-ului, era învăluită într-un nor uriaş de praf stârnit de şenile şi care făcea ca aerul însuşi să vuiască şi pământul să se cutremure în faţa tunetului făurit de om!

În această zonă, Ulm-ul nu era decât un râu cu apă mică; fortificaţiile de graniţă ale Borgraviei de pe acest mal erau doar câteva tranşee înconjurate de sârmă ghimpată şi ocupate de corcituri. Cu toate acestea, în timp ce tancurile se îndreptau spre râu, întunericul nopţii se lumină brusc cu dâre de foc din direcţia poziţiilor borgraviene şi Feric putu să audă câteva gloanţe rătăcite ricoşând din armura impenetrabilă a blindatului său. Fără îndoială că escadrilele de fortăreţe zburătoare care traversaseră frontiera cu jumătate de oră mai devreme îi alertaseră pe nenorociţii aceia demni de toată mila, cu toate că asta nu prea avea să le folosească la ceva.

Feric conectă microfonul şi dădu ordin atât echipajului tancului său, cât şi întregii formaţii:

— Deschideţi focul de voie până când zdrobiţi orice rezistenţă!

Se auzi şi se făcu simţit un scârţâit uşor în momentul în care echipajul tancului răsuci turela, îndreptând ţeava tunului către ţintă. Apoi blindatul se cutremură din toate încheieturile când proiectilul porni cu o detunătură puternică şi o clipă mai târziu Feric văzu o explozie portocalie înflorind în întuneric pe malul celălalt al Ulm-ului. Apoi brusc, tunetul asurzitor şi înfundat al canonadei continue, care trecea chiar şi prin pereţii groşi de oţel ai tancului, îi zgudui trupul lui Feric, un roi meteoric de obuze trecu pe deasupra şi poziţiile borgraviene erupseră ca nişte uriaşe fântâni de flăcări.

Tancul lui Feric mai trase o dată în timp ce formaţia gonea înainte; focul reunit şi concentrat al blindatelor negre continuă să piseze poziţiile borgraviene, făcându-le ţăndări. O ultimă salvă aruncă nori de pământ şi bucăţi de carne însângerată în toate părţile, iar apoi şenilele tancului în care se afla Feric trecură prin apele puţini adânci ale Ulm-ului, împărtăşind jerbe de stropi. Feric îşi reglă puşca automată în timp ce tancul trecea prin gardul de sârmă ghimpată; în spatele lui, formaţia de blindate umplea aerul cu zgomotul şi cu licărul gloanţelor în timp ce strivea ceea ce mai rămăsese întreg din fortificaţiile deja făcute

una cu pământul.

Cât despre borgravieni, nu se mai vedea mare lucru din ei, în afara unor fragmente însângerate, împrăştiate printre craterele încă fumegânde făcute de obuze. Puţinii nenorociţi care nu fuseseră sfârtecaţi de explozii o luaseră la goană în noapte, răcnind îngroziţi. Când va răsări soarele, infanteria motorizată şi motocicliştii SS îi vor doborî şi anihila pe aceşti rătăciţi, unul câte unul, dacă va fi nevoie. Cu cât va fi mai nemiloasă precizia demonstrată chiar de la declanşarea operaţiunilor, cu atât mai curând vor înţelege toţi mutanţii şi corciţii din calea înaintării Helder că rezistenţa pe care o vor opune se va dovedi mai mult decât inutilă. Dacă va fi bine executată, politica de anihilare totală a inamicului se va vădi, în cele din urmă, cea mai mărinimoasă şi umană soluţie.

Forţele blindate îşi continuară drumul rapid spre est în tot cursul nopţii, trecând peste câmpiile molcome ale Borgraviei şi îndreptându-se spre Gormond, fără a întâlni ceva care să merite numele de rezistenţă organizată.

Feric ordonase distrugerea tuturor satelor, fermelor şi a altor construcţii întâlnite în cale şi căsăpirea oricărui borgravian care ar fi fost atât de prost să-şi arate chipul schimonosit. În marea lor majoritate, locuinţele din aceste părţi erau de fapt colibe ţărăneşti izolate, construite primitiv din scânduri îmbinate cu ajutorul lutului uscat sau al balegii. Un singur proiectil incendiar era mai mult decât suficient pentru a transforma pe dată oricare dintre aceste cocini într-un rug învăpăiat, şi încă unul sau două proiectile pentru a pârjoli un câmp cultivat. Uneori, dintre ruine ţâşneau tot felul de arătări cocârjate şi scofâlcite care alergau ca nişte gândaci de gunoi, dar erau imediat secerate de rafale de puşti-mitralieră, însă mai toţi borgravienii din acest ţinut o luau la sănătoasa cu mult înainte de sosirea tancurilor, rămânând ca trupele însărcinate cu acţiunea de curăţire să-i prindă pentru a-i trimite în Lagăre. Chiar şi satele destul de puţine pe care coloana le întâlni erau părăsite şi lipsite de apărare, astfel încât tancurilor le veni uşor să radă totul din temelii, fără a face mare risipă de muniţie.

Cu circa o oră înainte de răsăritul soarelui, Feric zări o strălucire roşiatică spre est, dincolo de linia orizontului; ea părea să pâlpâie şi să sfârâie ca un incendiu îndepărtat.

— Priveşte, Best, spuse el, acolo trebuie să fie Gormond!

— Bombardierele noastre le dau porcilor o lecţie.

Foarte curând putură auzi vuietul vătuit şi difuz al exploziilor şi, după ce soarele răsări, bombele care cădeau asupra oraşului umplură aerul de un bubuit care amintea de tunete, iar pălălăi uriaşe se vedeau cu ochiul liber ridicându-se deasupra ruinelor şi Feric avu impresia că vede chiar fortăreţele zburătoare care se abăteau deasupra oraşului, în raiduri de bombardament.

Deodată, Best arătă spre est:

— Acolo, Domnule Comandant! raportă el. Cred că aceea e armata borgraviană.

La marginea întinsei câmpii, între forţele de blindate Helder şi Gormond, Feric distinse un soi de pată de culoare mai închisă faţă de peisajul cenuşiu-verzui; evident că acolo se afla armata borgraviană mobilizată pentru a se opune înaintării Helder. Tunarii Helder nu se deranjară să risipească muniţia deschizând focul de la această distanţă. Feric activă microfonul şi luă legătura cu comandantul escadrilei de fortăreţe zburătoare care ataca Gormond-ul.

— Îţi vorbeşte Comandantul Suprem. Dirijează circa douăzeci de avioane pentru a ataca trupele borgraviene aflate la est de oraş.

— Am înţeles, Domnule Comandant! Trăiască Jaggar!

În momentul în care gunoiul cenuşiu se zări drept ceea ce era de fapt, adică un amestec sordid de corcituri borgraviene, îmbrăcate în uniforme pământii, desfăşurate în mare neorânduială pe linia de înaintare, douăzeci de fortăreţe zburătore de culoare neagră, zvelte şi iuţi, se năpustiră în picaj una după alta asupra duşmanilor, doborându-i la pământ şi sfârtecându-i cu o ploaie deasă de gloanţe de mitralieră. Asemenea unor vulturi uriaşi, avioanele plonjau ucigând zeci de mutanţi nenorociţi care alergau şi săreau care încotro, înnebuniţi de spaimă şi panică, apoi se ridicau în aer şi zdrobeau cu tunurile de la bord puţinele avioane vechi şi butucănoase care constituiau mândria armatei borgraviene; toate acestea erau o performanţă minunată şi înălţătoare.

— Deschideţi focul! ordonă Feric către comandanţii de tancuri. Trageţi de voie atâta vreme cât există ţinte!

Un tunet zgudui tancul lui în momentul în care deschise focul, alte proiectile, vâjâiră pe deasupra şi în rândurile borgravienilor se înălţă o pădure de explozii ca nişte ciuperci. Tunurile traseră iarăşi şi iarăşi salve de proiectile explozive asupra adunăturii

mizerabile şi dezordonate, în timp ce fortăreţele zburătoare continuară să-i mitralieze pe mutanţi. Apoi tancurile ajunseră în apropierea armatei borgraviene, atâta câtă mai era.

O vastă încâlceală de tranşee superficiale şi gropi individuale de apărare fuseseră săpate în pripă pe câmpia din faţa capitalei cuprinse de flăcări; reţele de sârmă ghimpată fuseseră întinse la întâmplare printre aceste fortificaţii ridicole şi rudimentare. Întreaga zonă era răscolită, presărată de cratere fumegânde făcute de bombe şi de proiectile incendiare; câmpul de luptă era învăluit într-o negură înecăcioasă de praf de puşcă. Pretutindeni se vedeau frânturi de echipamente borgraviene – epave de obuziere, fragmente de blindate distruse, mitraliere frânte şi cu ţevile răsucite – şi tot soiul de mutanţi respingători în uniforme pământii zăceau împrăştiaţi în toate părţile, făcuţi bucăţele însângerate.

— Domnule Comandant, n-au mai rămas multe lucruri care să ne dea de furcă, remarcă Best cu o undă de dezamăgire în glas.

Afirmaţia era cam exagerată, pentru că, din adăpostul fragil al tranşeelor, gropilor individuale, craterelor şi al rămăşiţelor contorsionate ale maşinilor de luptă distruse, Feţe-de-Papagal, Piei-Albastre, Oameni-Broască, pitici şi lighioane suferind toate mutanţii genetice inimaginabile, trăgeau inutil cu puştile în tancuri, iar gloanţele se loveau sec de plăcile blindajelor acestora ca nişte pietricele inofensive.

Feric apăsă pe trăgaciul mitralierei până la fund, trimiţând un şuvoi conţinu de plumbi arzători în monstruozităţile din faţa lui, în timp ce şenilele tancului rupseră un gard de sârmă ghimpată şi striviră o Faţă-de-Papagal, un pitic cocoşat şi o Piele-Albastră ghemuită în spatele unui blindat distrus.

— Folosiţi mitralierele! ordonă el către comandanţii de tancuri. Treceţi la folosirea proiectilelor incendiare!

Tancurile avansau rapid de-a latul câmpului de luptă, precedate de un adevărat zid de gloanţe de mitralieră şi zdrobeau reţele de sârmă ghimpată, tranşee, gropi individuale şi borgravieni sub şenilele lor masive din oţel. Tunurile traseră cu proiectile incendiare în şirurile de gunoaie mutante, dovedind o precizie uimitoare. Sute de creaturi diforme se împleticeau, se târau, alergau şi se furişau înnebunite în toate direcţiile, cu uniformele şi cu carnea cuprinse de flăcări. Borgravienii din calea tancurilor începură să-şi părăsească poziţiile, sărind ca demenţii din tranşee şi apucând să alerge într-o spaimă laşă doar câţiva

paşi înainte de a se prăbuşi seceraţi de rafalele de mitralieră sau sfârtecaţi sub şenilele tancurilor care veneau năvalnic în urma lor.

În drumul lui spre Gormond, iureşul Helder traversă câmpia ca un tăvălug, alungând rămăşiţele zdrobite ale armatei borgraviene; o formaţie strânsă de blindate negre şi neînfricate, cu steaguri roşii cu svastică fluturând în vânt, pulverizând totul în cale, lăsând în urmă doar flăcări, cenuşă şi leşuri ale duşmanilor.

— Best, ce privelişte minunată! exclamă Feric. Îţi dai seama ce efect va avea bătălia asta asupra celor din Vetonia şi Husak?

— Probabil că vor capitula fără a mai opune nicio rezistenţă, Domnule Comandant.

— În cursul acestui război nu va fi admisă capitularea! afirmă Feric. Din aceste state de mutanţi trebuie să facem un exemplu.

După câteva minute, tancul lui Feric ajunse la periferia Gormond-ului sau mai bine zis, a ceea ce mai rămăsese din capitala Borgraviei: ici şi colo mormane de moloz din care se înălţau vălătuci de fum şi câte-o clădire din lemn încă arzând cu flăcări strălucitoare. Pretutindeni se vedeau cadavre de mutanţi şi de corciţi, mulţi dintre ei arşi de-a binelea, încât nici nu mai puteau fi recunoscuţi, dar alţii evidenţiind cele mai înfiorătoare aberaţii genetice – capetele minuscule în formă de sferă, braţe lungi şi descărnate, piele cu diverse coloraţii: albastru, verde, brun sau chiar purpuriu, cocoaşe păroase şi dezgustătoare, pliscuri chitinoase sau chiar carapace, membre terminate cu mănunchiuri de tentacule ca nişte viermi, un spectacol cu totul greţos de protoplasmă diformă şi schiloadă.

În timp ce tancurile năvăleau printre aceste mormane de gunoaie genetice arse şi însângerate, aruncând în aer câte-o clădire care mai rămăsese în picioare ca prin minune sau doborând cu rafale de mitralieră pâlcuri de supravieţuitori cu înfăţişare grotescă, gândul lui Feric se întoarse la groaznicele zile ale exilului său, când aceste cocioabe împuţite colcăiau de o vermină dezgustătoare ce făcuse ca fiecare moment petrecut acolo să devină o insultă la adresa umanităţii lui.

De după un maldăr de dărâmături ţâşni o Piele-Albastră pentru a-şi căuta un alt ascunziş şi Feric o spulberă în bucăţi cu o rafală de mitralieră.

— Un sac de cromozomi monstruoşi mai puţin,. Care nu vor mai întina zestrea genetică a lumii! exclamă el. Best, nici nu-ţi închipui ce sentiment de satisfacţie trăiesc acum când am prilejul

să şterg de pe suprafaţa Pământului această hazna puturoasă!

În mai puţin de-o oră, forţele blindate trecură prin Gormond strivind totul sub şenile, având grijă ca nicio clădire să nu mai stea în picioare şi nicio monstruozitate respingătoare să nu rămână în viaţă pentru a zămisli alte lighioane asemenea ei. Feric nu se îndoia câtuşi de puţin că Remler şi SS-ul erau pe deplin capabili să cureţe fostul teritoriu al Borgraviei de ultimele elemente contaminate şi să-l facă potrivit pentru a fi încorporat în Domeniul Heldon. Era însă o chestiune de onoare personală ca forţele sale blindate să ducă, la bun sfârşit purificarea Gormond-ului până la ultima structură fetidă şi cea din urmă genă aberantă. Haznaua în care fusese silit să trăiască atâţia ani din cauza trădării de la Karmak trebuia ştearsă de pe faţa Pământului prin foc, astfel încât să-i piară până şi amintirea.

În timp ce tancurile se deplasau spre vest de-a latul câmpiei, dincolo de ceea ce fusese Gormond-ul, fugărind o hoardă de refugiaţi ca pe nişte porci, Feric privi în urmă prin periscop şi văzu doar un-stâlp uriaş de foc şi fum care se înălţa spre cer în locul în care se aflase grămada de bălegar a Gormond-ului.

— Mă întreb dacă poţi înţelege satisfacţia personală pe care o simt pentru că am înlăturat această pată dezonorantă din genealogia mea, spuse el reţinut,.

— Domnule Comandant, capacitatea de a mânui Marea Ghioagă de Held este o dovadă elocventă că ai genealogia cea mai pură din lume!

Feric zâmbi.

— Ai dreptate, desigur, spuse el. Simt totuşi, că a fost ştearsă o jignire ce mi s-a adus, şi asta mă face să mă bucur de două ori mai mult de faptele noastre.

Auzind acestea, Best aprobă plin de entuziasm.

— Domnule Comandant, asta o înţeleg şi eu foarte bine! exclamă el.

În lumina strălucitoare a soarelui care făcea ca apele limpezi ale Ulm-ului să sclipească, automobilul-comandant al lui Feric, proaspăt lustruit şi escortat, de un pluton SS de motociclete la fel de imaculate, traversa ca fulgerul podul Ulmgarn, îndreptându-se spre Ulmland-ul de Sud care cu mai puţin de o lună în urmă fusese pestilenţa Borgraviei. Aflat alături de Feric, Bors Remler radia de încântare, întrucât sub conducerea SS harnicul şi

fanaticul popor Helder obţinuse chiar de la început miracole, reuşind să transforme fosta grămadă de gunoi genetic într-o provincie primitoare, prielnică traiului umanităţii autentice.

Oraşul de graniţă cunoscut sub numele de Pormi şi botezat acum Bridgehead, fusese complet reconstruit. Inginerii răseseră de pe faţa pământului colibele şi bordeiele sordide ale oraşului borgravian şi desenaseră noi străzi betonate, cu modele plăcute ochiului, care se îmbinau într-o reţea regulată de bulevarde ce porneau din cinci pieţe mari, circulare. Se ridicaseră deja multe construcţii noi, iar alte zeci se aflau în diferite stadii de finisare. Edificiile publice erau din piatră neagră sau marmură cu vine de culoare roz, construite la dimensiuni măreţe şi înfrumuseţate armonios cu dantelării din bronz sclipitor şi grupuri statuare în care predomina tema continuităţii eroilor trecutului în eroii mult mai măreţi ai Svasticii. Structurile mai obişnuite erau din cărămidă glazurată în nuanţe vesele de galben, albastru, roşu şi verde, iar multe dintre ele se mândreau cu faţade din lemn măiestrit sculptat. Bridgehead se putea lăuda deja cu câteva sute de colonişti Helder. Împreună cu echipele de muncitori din construcţii, aceştia se aliniaseră pe străzile oraşului-model pe jumătate terminat fluturând steaguri mici din hârtie pe care se vedea svastica, ovaţionând, adresând saluturi entuziaste ale Partidului şi strigând „Trăiască Jaggar!”, în timp ce automobilul lui Feric rula prin dreptul lor cu viteză redusă.

Stând în picioare în partea din spate a automobilului deschis şi răspunzând saluturilor, Feric nu-şi putea reţine un zâmbet de încântare. După ce tocmai revenise dintr-un tur triumfal al Ţinutului de Vest, noua provincie care cu numai o săptămână în urmă fusese Vetonia, el era la curent cu aspectul favorabil al desfăşurării războiului. Aripile de sud şi de nord ale armatei Helder se întâlniseră la două săptămâni de la declanşarea campaniei, cu mult înainte de termenul planificat, şi zdrobiseră complet armata vetoniană în numai trei zile, iar apoi demolaseră capitala, Barthang, cu ajutorul noilor proiectile teleghidate care deveniseră operaţionale datorită lui Waffing. Acest lucru spulberase ceea ce mai rămăsese din curajul Vetoniei şi făcuse ca o mulţime, de oameni să fugă îngroziţi în zonele nepopulate din sud sau în Husak. Waffing conducea acum armata de-a curmezişul Husak-ului şi era de aşteptat ca şi Kolchak să cadă într-o zi sau două. De îndată ce capitala Husak-ului va fi pulverizată, războiul se va încheia victorios, şi nu mai rămânea

de îndeplinit decât sarcina de a purifica ţinuturile cucerite şi de a le coloniza cu oameni adevăraţi.

Acum însă era martor al dovezilor zdrobitoare privind vigoarea şi rapiditatea cu care poporul Helder condus de SS putea curăţa pământul pentru a-l face demn de a fi încorporat în Domeniul Heldon.

În timp ce convoiul ieşea din. Oraş, Remler îl privi jenat pe Feric.

— Domnule Comandant, spuse el cu un tremur în glas, mi-am permis să ordon şoferului să ne ducă la un Lagăr de Triere aflat în apropiere. Ne confruntăm cu o problemă neimportantă, care sperăm că poate fi rezolvată printr-o hotărâre de-a ta şi cred că înainte de a acţiona ar trebui să vezi. Un Lagăr borgravian.

Feric încuviinţă din cap destul de absent, pentru că era absorbit de gânduri privind hărnicia şi inventivitatea Helder care se vedeau cu prisosinţă şi aici, pe câmpie. Suprafaţa drumului era acum din beton bine turnat, care luase locul prafului şi bălţilor dinainte. Ici şi colo se vedeau ferme Helder construite din lemn trainic, înveselind peisajul, şi gospodari care arau pământul aparţinând acum oamenilor adevăraţi. Convoiul în care se afla Feric rulă mai mult de douăzeci de mile pe şoseaua nouă şi lucind de curăţenie, printre pământuri care acum erau mai mult Helder decât borgraviene.

Din fosta populaţie corcită a Borgraviei nu mai zăriră nici urmă până când convoiul se apropie de unul dintre marile Lagăre de Triere construite în ţinutul Ulm de Sud şi situate în locuri izolate şi depărtate de centrele locuite de Oameni.

Acest Lagăr, tipic pentru cele construite în teritoriile cucerite, avea dimensiuni cu mult mai mari decât cele din vechiul Heldon pentru că şi sarcina sa era mai grea, deşi în linii mari, respecta aceleaşi principii. Numai în acest Lagăr – o suprafaţă rectangulară înconjurată de sârmă ghimpată prin care trecea curent electric – se aflau aproximativ o sută de mii de borgravieni adăpostiţi într-o serie de barăci; nu era nicio deosebire esenţială între populaţia acestui Lagăr şi a altora care se construiseră în noile provincii.

Când şoferul opri maşina-comandant lângă gardul înalt, Feric avu în faţa ochilor un spectacol revoltător cum nu-i mai fusese dat să întâlnească până acum. Dincolo de gardul de sârmă ghimpată se aflau, claie peste grămadă, tot soiul de creaturi groteşti şi dezgustătoare. Mii de Feţe-de-Papagal clănţăneau din

pliscuri una către alta. Fel de fel de pitici cocoşaţi alergau de colo-colo, ca nişte cârduri de crabi monstruoşi. Creaturi cu braţele mai lungi decât trupurile îşi târau picioarele fără nicio ţintă, asemenea maimuţelor din junglă. Se puteau vedea pigmentaţii canceroase ale pielii în toate nuanţele: verde, albastru, roşu, brun, purpuriu. Capetele-Ţuguiate se ciocneau cu respingătorii Oameni-Broască. Pe lângă acestea, locul gemea de gunoaie, excremente şi alte mizerii, iar putoarea care venea dinspre Lagăr era groaznică.

— Voiam să vezi realitatea cu proprii tăi ochi, Domnule Comandant, spuse Remler. Am strâns borgravienii până la unul, SS-ul a dus la bun sfârşit sarcina de a-i închide în Lagăre şi chiar şi un orb ar fi în stare să separe exemplarele cu adevărat umane de pleava genetică, dacă nu şi-a pierdut simţul mirosului. Dar ce să facem cu toate lighioanele astea sordide? În Lagărele borgraviene avem milioane, şi situaţia din celelalte provincii cucerite nu este cu nimic mai bună.

Dincolo de sârma ghimpată, Feţe-de-Papagal, Piei-Albastre, Oameni-Broască şi multe alte monstruozităţi scurmau cu degetele printre baligi şi gunoaie infecte, căutând resturi de mâncare pe care le băgau, direct în gură. Feric simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— E limpede că trebuie sterilizaţi cu toţii şi apoi exilaţi în ţinuturile sălbatice, spuse el.

— Domnule Comandant, dar ce i-ar putea împiedica pe nenorociţii ăştia s-o pornească cu milioanele înapoi, spre locurile lor de baştină? Ai văzut minunile pe care le-am înfăptuit aici; în câteva luni, pământurile acestea nu se vor deosebi de cele din restul Heldon-ului. Dar cum am mai putea realiza aşa ceva dacă hoardele de mutanţi pauperizaţi ar vagabonda prin toate ţinuturile?

Nu încăpea nicio îndoială că Remler făcuse o constatare de care trebuia să se ţină seama. Ce contrast izbitor între atmosfera civilizată din Bridgehead, câmpiile din jurul lui, şi putoarea de cocină de dinainte, când zona fusese infestată de adunături ca acelea care acum stăteau în dosarul sârmei ghimpate. Cum ar mai fi posibil să încurajezi oamenii Helder să colonizeze noile provincii dacă aceştia ar întâlni la fiecare pas spectacolul dezgustător al acestor viermi?

— Poate că ar fi mai bine să ţinem creaturile astea închise în Lagăre pe durata întregii lor vieţi, spuse Feric în timp ce, la mai

puţin de zece paşi de automobil, un Om-Broască, având o privire îndobitocită, îşi dădu jos pantalonii şi începu să-şi facă nevoile.

— Aşa simt şi eu, Domnule Comandant, îi răspunse Remler. Dar cheltuielile pentru hrana şi adăpostirea a milioane de astfel de epave inutile vreme de zeci de ani depăşesc orice imaginaţie, şi la ce bun?

— Am înţeles ideea, spuse Feric. După ce-am trăit atâta vreme printre borgravieni, am constatat că ei duc cu toţii o viaţă sordidă plină de mari mizerii; din punct de vedere genetic, ei sunt incapabili să-şi depăşească limitele. Nici nu mă îndoiesc că eutanasia ar fi un tratament foarte uman pentru aceşti nenorociţi şi s-ar încadra în concepţiile noastre pragmatice. Însă insist ca această măsură să fie îndeplinită cu minimum de durere, cât se poate de eficient şi de ieftin.

— Desigur, Domnule Comandant! spuse Relmer. Oamenii de ştiinţă ai SS-ului au creat un gaz care-l face pe subiect să-şi piardă cunoştinţa şi vitalitatea fără nicio urmă de durere. Pe de altă parte, gazul este eficient şi în doze foarte reduse, iar producerea lui nu costă prea mult. Am putea trata în acest fel pe toţi internii fiecărui Lagăr din noile teritorii, cu costuri care n-ar depăşi întreţinerea lor în starea actuală vreme de şase săptămâni.

Duhoarea borgravienilor îngrămădiţi acolo îi devenise lui Feric la fel de insuportabilă ca şi miasma pe care ar fi răspândit-o o grămadă de gunoi de grajd de proporţii inimaginabile. Evident că programul pe care-l sugerase Remler reprezenta modalitatea cea mai practică de a isprăvi cu foştii locuitori ai noilor teritorii; nici nu era de conceput ca poporul Helder să cheltuiască sume uriaşe vreme de zeci de ani pentru întreţinerea acestor monstruozităţi jalnice, iar a lăsa astfel de lighioane să umble razna pe solul uman era, de asemenea, de neimaginat. Pe de altă parte, aceste creaturi nenorocite aveau desigur dreptul de a se aştepta ca superiorii lor de origine umană să-i scutească de toată mizeria lor cât mai grabnic şi fără dureri, dacă era posibil, în loc să-i lase să putrezească în propriile lor excremente. În această privinţă, comandamentele pragmatismului şi ale moralităţii absolute coincideau. Datoria umanitară a poporului Helder se confunda cu necesitatea economică.

— Foarte bine, Remler, aprobă Feric. Vei procura materialele necesare şi în două luni vei încheia procesarea tuturor internilor din Lagărele de Triere.

— În şase săptămâni, Domnule Comandant! Promise Remler cu entuziasm.

— Faci cinste Svasticii, Remler! exclamă Feric.

Cu toate că ştia foarte bine că lupta pentru salvgardarea adevăratului genotip uman nu putea fi considerată încheiată atâta vreme cât Domii şi sclavii lor hălăduiau pe întinderile uriaşe ale Zind-ului, Feric simţea că poporul Helder merita cu prisosinţă o sărbătoare. Prin urmare, decretă o zi de bucurie naţională la o săptămână după ce căderea Kolchak-ului desăvârşise victoria finală a Svasticii asupra ultimului stat corcit care mai rămăsese în vest.

Erau programate parade ale Partidului în întregul Domeniu; în Heldhime însă, Feric hotărî să organizeze cel mai mare şi mai mobilizator spectacol din toate timpurile, care să fie televizat şi recepţionat până în colţurile cele mai îndepărtate ale naţiunii extinse, ca un cadou şi ca o inspiraţie înălţătoare pentru toată lumea.

Pe un câmp nu departe de oraş se înălţase o tribună enormă. Când soarele începu să coboare spre asfinţit, această construcţie oferi o privelişte de o grandoare rar întâlnită pentru sutele de mii de cetăţeni Helder care umpluseră câmpia din jur pe o suprafaţă care abia putea fi cuprinsă cu privirea. Tribuna era formată dintr-o serie de cilindri cu diametre din ce în ce mai mici, aşezaţi unul deasupra celuilalt. Baza turnului era un podium cu trepte înalt de cincizeci de picioare pe care stăteau o mie de SS-işti de rasă pură, crema elitei: niciunul sub şase picioare şi jumătate înălţime, toţi cu părul de culoarea paiului de grâu şi cu ochi albaştri şi sfredelitori, îmbrăcaţi cu uniforme negre din piele, strânse impecabil pe corp, cu nasturi şi fireturi atât de bine lustruite, încât soarele care apunea sclipea ca un foc portocaliu reflectat de miile de faţete diamantine. Fiecare dintre aceste exemplare supraumane ţinea în mână câte o torţă aprinsă, a cărei strălucire sângerie se asorta cu nuanţa mantiilor cu svastică, fluturând în vânt. Deasupra acestui piedestal uriaş de flăcări se afla un cilindru mai mic drapat cu un steag roşu cu svastică, pe care stăteau înaltele personalităţi ale Partidului: Waffink, Best, Bogel şi Remler, care aveau o înfăţişare magnifică în uniformele lor negre. În sfârşit, turnul central al tribunei era o coloană lungă şi îngustă, de culoare roşie strălucitoare, cu înălţimea de cincizeci de picioare, în vârful căreia stătea Feric, îmbrăcat în uniformă neagră şi fastuoasă, din piele, şi mantie sângerie, cu Marea Ghioagă de Held, perfect lustruită, atârnată la centura lată din piele. El era iluminat de jos de un glob electric

ascuns în tribună, care avea o uşoară tentă roşiatică, aceasta dându-i aspectul unei statui vii din bronz care, de la înălţimea de mai bine de o sută de picioare, privea nesfârşita mare a susţinătorilor săi.

Dincolo de suprafaţa uriaşă a terenului de paradă, delimitat de torţe care tăiau un drum larg şi drept ca zborul unei săgeţi prin mulţimea de privitori, Feric putea vedea o svastică enormă din lemn cu înălţimea de o sută şaizeci de picioare.

Exact în momentul când discul solar atinse linia orizontului, aruncând o lumină crepusculară roşiatică asupra peisajului, douăzeci de fortăreţe zburătoare negre şi zvelte trecură cu vuiet pe deasupra terenului de paradă, la mai puţin de cinci sute de picioare de sol; bubuitul vibrant al zborului lor razant se contopi cu uralele puternice ale mulţimii. La acest semnal spectaculos, svastica uriaşă izbucni în flăcări, cu un zgomot exploziv, care făcu sufletele tuturor să se înalţe spre cer.

Privind această emblemă glorioasă, Feric simţi cum căldura ei îi incendiază sângele, la fel ca şi marea paradă care începu cu defilarea celor cinci mii de motociclete SS negre şi sclipitoare, trecând cu viteză orbitoare prin faţa tribunei principale, într-o ordine perfectă, şir după şir, fiecare dintre piloţi purtând câte un steag cu svastică pe fond roşu, care stătea desfăşurat în curent ca o flacără încremenită. Pe măsură ce fiecare şir de motociclete trecea învăluit într-o strălucire roşiatică şi neagră, SS-iştii executau saluturi şi strigau: „Trăiască Jaggar!”, astfel încât, din punctul din care privea Feric se vedea ca un val continuu de braţe ridicate care salutau şi se auzea un tunet de urări care se împreuna cu urletul motoarelor, gata să cutremure dealurile şi văile, răsunând pe mile întregi de jur-împrejur.

Feric răspunse acestor saluturi înălţătoare şi puternice cu o lungă serie de saluturi sacadate şi precise, astfel că la trecerea prin dreptul tribunei fiecare şir de motociclişti SS primea o recunoaştere din partea Comandantului Suprem.

Imediat după motocicletele SS apăru o formaţie de două sute de tancuri negre cu turele roşii, dispuse în rânduri de câte zece şi deplasându-se cu viteză. În momentul în care fiecare rând de tancuri trecea prin dreptul tribunei, tunurile lor trăgeau câte o salvă de proiectile oarbe, umplând aerul cu vuietul continuu şi răsunător şi cu aroma ameţitoare a pulberii arse. Feric răspunse scoţându-şi Comandantul de Oţel şi ţinând arma ridicată rigid până când trecu şi ultimul tanc, iar braţul strălucitor reflecta

sclipirile şi lumina roşiatică a svasticii de flăcări, care se afla dincolo de terenul de paradă.

Departe, la picioarele sale, Feric putea vedea un ocean de oameni Helder întinzându-se până spre linia orizontului, strigând, sărind într-un picior şi salutând frenetic, cuprinşi cu totul de gloria orbitoare a momentului. Se desfăceau butoaie de bere şi, ici şi colo, oamenii porniră dansuri populare. Mii de oameni aprinseră torţe pe care începură să le agite entuziast deasupra capetelor. Avură loc jocuri de artificii, care-şi adăugară strălucirea lor la spiritul vesel al carnavalului.

Formaţii uriaşe de infanterişti mărşăluiră prin faţa tribunei în uniformele lor de culoare cenuşie, ridicând până la nivelul ochilor picioarele încălţate cu bocanci şi adresând saluturi viguroase care făceau să le sară braţele din încheieturi şi strigând urări răsunătoare. Tumultul mulţimii sărbătoreşti deveni o forţă palpabilă pe care Feric o putea simţi în fiecare fibră a trupului său; un amalgam înălţător de urale, focuri de artificii, muzică, dans, cizme călcând cadenţat, urlet de motoare, tunuri trăgând în aer. Escadrilă după escadrilă, avioanele de luptă săgetară aerul deasupra capetelor mulţimii, lansând jeturi de fum colorate în albastru, verde, roşu şi galben.

Infanteria motorizată defilă îmbarcată în camioane deschise, trăgând rafale de mitralieră în aer, un sunet amintind de duduitul tobelor zeilor. Urmară alte tancuri, trăgând salve de salut cu tunurile lor.

Feric se simţea transfigurat de gloria clipei, la fel ca şi cel mai neînsemnat Helder. Salută ritmic trupele care treceau, braţul lui ridicându-se şi coborându-se cu o precizie neobosită, carnea însăşi parcă fiind cuprinsă de mistica forţă rasială care era o parte a aerului, o forţă compusă din fervoarea uriaşei mulţimi, puterea legiunilor în marş, triumful momentului, flacăra luminoasă care părea să se afle pretutindeni şi să se nască în fiecare suflet Helder.

De fiecare dată când Feric ridica braţul pentru salut, vuietul supranatural atingea, ca într-un crescendo, o nouă treaptă de forţă, o nouă culme de sunet fascinant care trecea prin fiinţa lui, ducându-l la un apogeu extatic, iar acesta, la rândul lui, făcea ca următorul salut să devină un gest şi mai înflăcărat.

Prin dreptul tribunei principale trecea acum mândria şi bucuria lui Waffing: proiectilele teleghidate lungi, zvelte şi argintii, aşezate pe platforme tractate de camioane, expresia supremă a

potenţei Helder, capabile să se năpustească asupra ţintelor cu o viteză supersonică, dirijate de la sute de kilometri distanţă. Acestea erau urmate de o formaţie densă de motociclişti ai armatei regulate, care făceau tot ce le stătea în putinţă pentru a depăşi motocicliştii SS prin strălucire şi înflăcărarea saluturilor. Pe deasupra trecură în zbor alte avioane lansând rachete de semnalizare, care aprinseră cerul într-un Curcubeu de culori.

Trupele de infanterişti SS mărşăluiră îmbrăcate în uniforme negre, din piele, strânse pe corp, ridicând cizmele până la înălţimea capului apoi trântindu-le cu o forţă incredibilă la fiecare pas, salutând într-o sincronizare perfectă şi strigând „Trăiască Jaggar!” cu o vigoare neobosită, care părea aproape supranaturală.

Parada continuă până noaptea târziu, prin faţa uriaşului turn al tribunei trecând forţele invincibile ale Heldon-ului. Mulţimea părea să devină tot mai numeroasă şi mai animată, ca şi cum, printr-un fenomen mistic, tot Heldon-ul venise să participe la această sărbătoare strălucitoare.

Aflat pe vârful piedestalului său, Feric stătea drept şi proaspăt, salutând fiecare formaţie care trecea cu o precizie şi însufleţire care nu scăzură nici măcar atunci când primele raze ale răsăritului de soare începură să licărească la orizont. Când soarele apăru de după dealuri din mulţime izbucniră ovaţii extatice, culminante, titanice. Se părea că în aceste momente era chiar oportun ca însuşi soarele să încheie parada trecând prin faţa tribunei, dovedindu-şi astfel loialitatea eternă fată de cauza sacră a Svasticii.

12

LA O LUNĂ după prăbuşirea Kolchak-ului, animat de sentimente de profundă satisfacţie şi de speranţă tonică, Feric îi convocă pe înalţii Comandanţi la reşedinţa sa. Pentru o şedinţă particulară de analiză a strategiei, întrucât hotărârea frenetică şi abnegaţia eroică a poporului Helder nu slăbiseră nicio clipă în cursul acestei perioade recunoscute de către orice om adevărat drept pace temporară.

Nu încăpea nicio îndoială că Remler, Waffing şi Bogel erau pe deplin îndreptăţiţi să nutrească sentimente de nedisimulată mândrie în timp ce aşteptau în apartamentele lui Feric pentru a prezenta rapoarte asupra situaţiei. În ceea ce-l privea pe lealul Best, el devenise indispensabil dintr-o mie de motive.

— Hai, Remler,. Spuse Feric, punând stacana de bere pe masă şi trecând la treburi importante, ce-ar fi să începem cu tine? Care este situaţia în Lagărele de Triere din noile teritorii?

— Internii vor fi complet procesaţi în următoarele două săptămâni, Domnule Comandant, răspunse Remler la obiect. După aceea putem închide Lagărele şi ne vom concentra forţele asupra unor proiecte sigure de eugenie.

— Remler, sper că nu pierzi material genetic sănătos din dorinţa de a grăbi procesarea, spuse Feric. Orice om adevărat salvat dintre munţii de mizerii şi baligă ai fostelor state corcite poate deveni un soldat al Heldon-ului.

Pe chipul cu trăsături ascuţite al lui Remler apăru o expresie uşor revoltată, aproape indignată.

— Domnule Comandant, spuse el destul de afectat, am onoarea să-ţi raportez că am triat populaţia Lagărelor cu atenţie şi am reţinut aproape o sută de mii, de oameni adevăraţi din adunătura aceea de nenorociţi! De fapt, am descoperit chiar şi câteva zeci de candidaţi SS, cu toate că lucrul acesta pare incredibil!

— Foarte bine lucrat! exclamă Feric, impresionat de cifre şi dorind să facă uitat scepticismul dovedit mai devreme. Remler, ai făcut minuni cu trierea asta.

— Domnule Comandant, trierea este un detaliu neînsemnat în

comparaţie cu ceea ce-au reuşit specialiştii geneticieni ai SS-ului. Am stabilit un set complet de criterii genetice pentru supraoamenii SS ai viitorului. Aceste exemplare minunate vor avea o înălţime de fix şapte picioare, pielea albă, părul auriu, o înfăţişare fizică zeiască şi un nivel mediu de inteligenţă care îl va depăşi pe cel ai geniilor de azi. Reglementând cu maximă stricteţe selecţia actualei generaţii SS, o asemenea rasă superioară s-ar putea obţine în cel mult trei generaţii.

Auzind acestea, toţi înalţii Comandanţi rămaseră cu gurile căscate de uimire.

— Fantastic! exclamă Feric. Păi după ce vom avea un stoc de asemenea exemplare pure din punct de vedere genetic, vom putea aduce întregul popor Helder la un nivel egal cu cel al zeilor în cursul unei singure generaţii, făcând ca membrii SS să fie singurii taţi ai următoarei recolte de progenituri Helder.

Remler nu-şi mai încăpea în piele de încântare.

— Exact, Domnule Comandant! strigă el. Dar vizionarii noştri oameni de ştiinţă consideră că sunt pe cale de a descoperi o soluţie şi mai bună: tehnica de clonare. Se prelevează o mostră de ţesut de la SS-iştii cu linie genealogică pură. Într-o baie cu substanţe nutritive se poate dezvolta din acest ţesut somatic un nou bărbat SS care este identic din punct de vedere genetic cu donatorul. În felul acesta se pot evita riscurile pe care le presupune reproducerea pe cale sexuală. Pe lângă acestea, un singur donator poate produce sute, ba chiar mii de cloni identici genetic. Prin urmare, o astfel de rasă pură poate fi obţinută în decurs de o singură generaţie! Însă cercetările sunt deocamdată într-o fază incipientă.

În timpul acestui schimb de replici, Waffing se foise pe scaun, bând vârtos din bere, vădit preocupat să relateze realizări care să le egaleze pe cele ale lui Remler.

— Waffing, cred că dacă o să mai bei multă bere o să plesneşti, constată Feric cu un rânjet. Prezintă-ţi raportul înainte de a exploda.

— Nici armata n-a dormitat în timp ce SS-ul a făcut minuni, începu Waffing. Muncitorii lucrează cu o asemenea productivitate, încât nici mie nu-mi vine a crede, iar oamenii noştri de ştiinţă redescoperă artele capitale ale anticilor într-un ritm tot mai alert. Tancurile din ultima generaţie sunt echipate cu dispozitive capabile să lanseze limbi puternice de foc asupra duşmanilor, pe lângă obişnuitele tunuri şi mitraliere. Noile

avioane de luptă cu motoare rachetă vor fi operaţionale în curând; aceste fortăreţe vor putea zbura cu viteze mai mari decât cea a sunetului! Cât priveşte producţia, acum avem peste o mie de tancuri şi tot atâtea fortăreţe zburătoare, arme moderne suficiente pentru o armată de un milion de oameni, precum şi munţi întregi de muniţie. De îndată ce vom pune mâna pe câmpurile petroliere din sud-vestul Zind-ului, problemele noastre de logistică vor fi rezolvate pe vecie.

Waffing făcu o pauză ca să se fortifice cu o înghiţitură zdravănă de bere şi ca să creeze, în acelaşi timp, un efect dramatic.

— Am păstrat ce-i mai important la urmă, Domnule Comandant, spuse el cu un rânjet triumfător. Specialiştii noştri în domeniul rachetelor au creat proiectile capabile să transporte şi să arunce asupra duşmanului trei tone de încărcătură explozivă la o distanţă de patru mii de mile. Raza lor de acţiune cuprinde acum tot Zind-ul.

— Ai lucrat bine, Waffing! se entuziasma Feric.

Waffing duse din nou stacana de bere la buze, de astă dată fiind limpede că o făcea pentru a accentua ceea ce mai avea de spus, pentru că după ce-o puse pe masă mustăci ca un motan după ce-a smântânit oala cu lapte.

— Asta-i numai jumătate din ce-am de raportat, Domnule Comandant, spuse el. Una dintre echipele noastre de cercetare a descoperit tehnici de obţinere a ingredientelor legendare ale Focului strămoşilor: uraniu îmbogăţit, plutoniu şi apă grea. Mai daţi-ne câteva luni şi vom putea pârjoli întregul Zind de pe faţa Pământului cu această armă supremă a Anticilor – racheta cu încărcătură nucleară!

În tăcerea deplină care se înstăpâni, Feric avu impresia că poate auzi chiar şi frecarea particulelor de praf aflate în suspensie în aerul încăperii.

Arme nucleare! Focul Anticilor, care devastase Pământul, crease pustiuri radioactive, poluase complet fondul genetic, produsese, prin mutaţii, specia Dominatorilor. Focul care era direct răspunzător pentru starea actuală de lucruri, a cărei remediere devenise o îndatorire sacră pentru toţi oamenii adevăraţi. Ideea de a dezlănţui încă o dată această forţă era o nebunie! O singură experienţă scăpată de sub control şi purificarea fondului genetic ar putea fi dată înapoi cu generaţii întregi. Cât privea declanşarea unui război nuclear, perspectiva

era de neconceput! Cum se putea purifica Pământul chiar cu Focul care-l poluase?

Best şi Bogel rămaseră muţi de groază, dar Remler avea pe faţă o expresie întunecată şi impenetrabilă.

Feric sparse tăcerea plină de spaime:

— Waffing, interzic cu desăvârşire continuarea cercetărilor în acest domeniu. Reînvierea Focului este exclusă.

Waffing deschise gura pentru a protesta, dar Remler apucă să vorbească primul:

— Pentru noi, Domnule Comandant, dar nu pentru Domi.

— Cred că nici măcar Dominatorii nu se vor coborî într-atât încât să comită un rău ireparabil, murmură. Feric.

— E o informaţie de domeniu public că aceste creaturi expun plasma germinativă a sclavilor la radiaţii în scopul de a zămisli perversiuni noi şi tot mai înfiorătoare de protoplasmă, arătă Remler.

Cei prezenţi recepţionară exact ideea. Feric nu avea speranţe prea mari că monştrii care erau capabili de asemenea obscenităţi supreme se vor împiedica de scrupule morale dacă ar fi vorba să folosească arme nucleare.

— Ai dreptate, bineînţeles, recunoscu el moale. Dar discutăm în abstract. Nivelul tehnologic al Zind-ului e rudimentar în comparaţie cu standardele noastre.

— Tot ce se poate, spune Remler impacientat. Pe de altă parte, însă, din Zind ne parvin tot felul de informaţii neliniştitoare. Ştim că Domii au trimis o expediţie de sclavi în pustietăţile din est, mai adânc decât a pătruns cineva vreodată până acum; aceste zone sunt atât de contaminate, încât creaturile, care au călcat pe acolo vor pieri în chinuri groaznice în decurs de câteva luni. Trebuie să existe ceva acolo de mare importanţă pentru Domi dacă sunt dispuşi să sacrifice atâta protoplasmă. Şi se mai ştie că pe vremea Anticilor în zona aceea se stocaseră multe arme nucleare puternice.

— Dar mai mult ca sigur că armele nucleare ale Anticilor nu au cum să fie operaţionale după atâta vreme, chiar dacă Zind-ul le-ar descoperi, spuse Feric.

— Foarte adevărat, Domnule Comandant, spuse Remler. Probabil că acesta e un act disperat din partea Domilor, pentru că trebuie să-şi fi dat scama că se apropie ora distrugerii lor.

— Dar pe de altă parte, spuse Waffing, oamenii mei de ştiinţă

m-au informat că materialele nucleare nu se degradează vreme de mii de ani şi că producerea acestor substanţe secrete reprezintă aspectul cel mai dificil în construirea armelor nucleare. Până şi nişte tâmpiţi din Zind ar putea renova armele nucleare antice dacă ar reuşi să le descopere.

Feric simiţi un gol în inimă, întrucât logica lui Waffing era imbatabilă. Dacă cei din Zind ar descoperi armele Anticilor, atunci ar putea reînvia Focul, iar dacă ar fi în posesia lui, l-ar folosi. Cu toate acestea el îşi păstră hotărârea morală ca Heldon-ul să nu rişte contaminarea ireparabilă şi mortală a fondului genetic jucându-se cu Focul. *Trebuia* să existe o soluţie! Deodată îi veni ideea salvatoare.

— Waffing, pornind de la presupunerea cea mai sumbră, cât timp i-ar trebui Zind-ului ca să-şi pună la punct un arsenal de arme nucleare utilizabile? întrebă Feric.

Waffing sorbi îndelung din bere.

— Cine ştie? răspunse el într-un târziu. Ar trebui să găsească armele Anticilor, să le descopere principiile de funcţionare, iar apoi să le modernizeze. Dacă le surâde lor norocul mai întâi, s-ar putea să ajungă în posesia unor asemenea arme funcţionale în circa şase luni.

— Deci nu în două săptămâni?

— E absolut imposibil.

Scoţându-şi Marea Ghioagă de Held, Feric ţâşni brusc în picioare.

— Foarte bine! spuse el hotărât. Atunci am decis! Pregătiţi sau nu, ne vom azvârli cu toată forţa împotriva Zind-ului în următoarele zece zile Şi vom mătura toată murdăria aceea de pe faţa Pământului înainte ca problema Focului să intre în discuţie!

Ca la o comandă, Best, Bogel şi Remler şi chiar dolofanul Waffing săriră în picioare cu stacanele de bere în mână şi scoţând foc pe ochi.

— Moartea Dominatorilor! strigă Best.

— Trăiască victoria finală!

— Trăiască Heldon! răcni Bogel.

— Un toast în cinstea gloriosului nostru Conducător, Feric Jaggar! bubui Waffing ridicând stacana. Ceilalţi înalţi Comandanţi ciocniră cu el; strigară cu toţii „Trăiască Jaggar!” şi băură berea cu înghiţituri largi.

Feric simţi o bucurie greu de stăpânit, care alungă orice

îndoială ce i-ar fi dat târcoale; pentru a înălţa un om sau un popor pe culmi supraumane de glorie şi strălucire nimic nu era mai important decât lupta pe viaţă şi pe moarte. Îşi ridică stacana de bere şi propuse un toast.:

— Pentru forţa evoluţiei! Pentru sânge şi fier şi pentru victoria totală a celui mai bine adaptat!

Urmărind exemplul lui Waffing, înalţii Comandanţi chiuiră spontan şi-şi zobiră stacanele de bere izbindu-le de perete.

Feric nu se îndoia nicio clipă că victoria asupra Zindului depindea în primul rând de cucerirea fulgerătoare a întinselor zone petrolifere din sud-est. Dacă acest rezervor de petrol se afla în mâinile Zind-ului, puternica armată mecanizată a Heldon-ului ar fi fost inutilizabilă în decurs de o lună de luptă din cauza lipsei de carburant, în timp ce capturarea terenurilor ar fi permis Heldon-ului să macine Zind-ul cu ajutorul blindatelor şi a forţelor aeriene.

Din nefericire, problema aceasta trebuie să le fi fost cunoscută şi Domilor. Prin urmare, singura cale care-i mai rămânea deschisă lui Feric era să simuleze un atac cu toate forţele în partea de nord, ca pentru a cuceri Bora, capitala Zind-ului; dacă Dominatorii ar fi convinşi că strategia Heldon-ului avea în vedere să câştige rapid războiul traversând partea de nord a Zind-ului şi să captureze capitala, grosul forţelor lor putea fi blocat în partea nordică în efortul de a apăra Bora. În acest caz, o forţă puternică formată din tancuri şi unităţi de motociclişti, sprijinite de noile avioane cu reacţie, putea interveni din sud şi din est, plecând din Borgravia pentru a cuceri şi ocupa terenurile petrolifere înainte ca Zind-ul să poată riposta eficient.

Cheia succesului acestei strategii era ca marşul Holder să capete credibilitate în ochii Domilor; de aceea trebuia creată impresia unui atac total asupra fortăreţei inamice la care să participe cea mai mare parte a armatei. Era sigur că se vor înregistra pierderi grele în lupte de o violenţă incredibilă, pentru că se aştepta o rezistenţă deosebită. La fel de sigur era că va fi nevoie de o dovadă spectaculoasă de fanatism şi eroism din partea forţelor Helder. Tocmai din acest motiv, Feric ştia că va trebui să conducă personal acest atac şi să lase capturarea câmpurilor petrolifere în seama lui Waffing. Pe de altă parte, prezenţa lui ostentativă în chiar primele rânduri ale marşului împotriva Borei va da o notă suplimentară, de credibilitate în

ochii stăpânilor Zind-ului.

Prin urmare, atunci când primele raze ale răsăritului începură să lumineze cerul deasupra dealurilor vălurite din estul zonei centrale a Heldon-ului, Feric se instala nerăbdător alături de Best în tancul aflat în fruntea celei mai mari forţe armate pe care Heldon-ul o mobilizase vreodată, aşteptând momentul plecării. Chiar în aceste momente, la o sută cincizeci de mile mai spre nord, două divizii de blindate Helder traversau fluviul Roul pe poduri din pontoane, în preajma oraşului Lumb. Această forţă mică fusese suplimentată cu sute de transportoare motorizate, fără trupe de infanterie, cu intenţia de a crea impresia unei armate mult mai numeroase; în felul acesta Domii vor fi convinşi că asaltul Helder principal se va da prin Wolack şi vor porni în marş spre vest pentru a stăvili înaintarea. De aceea, atunci când adevăratul atac se va declanşa la o sută cincizeci de mile mai la sud, prin statul Malax, armata Helder va putea să cadă asupra flancului expus al hoardei, la circa o sută de mile în interiorul Zind-ului. Feric spera că această stratagemă cuprinsă în altă stratagemă va da şi mai multă credibilitate strategiei lui, permiţându-i în acelaşi timp să pornească războiul cu o manevră elegantă şi cu o victorie răsunătoare asupra Zind-ului.

— Mai sunt două minute până la ora zero, Domnule Comandant! anunţă Best.

Feric încuviinţă tăcut din cap şi privi prin oblonul deschis al tancului de comandă în spatele căruia se afla o armată care i-ar fi făcut până şi pe Antici să se cutremure.,

Şapte sute de tancuri negre cu roşu – majoritatea echipate cu noile aruncătoare de flăcări – formau o falangă de înaintare cu un front larg de cincizeci de tancuri. În spatele acestui zid de oţel şi flancându-l pe ambele părţi, erau două divizii complete de motociclete SS, iar apoi trei divizii de motociclete ale armatei regulate, care înconjurau sute de transportoare blindate şi rapide, încărcate cu soldaţi şi camioane cu provizii. Forţele motorizate ale avangardei erau completate de patruzeci de blindate grele din vechea generaţie. O uriaşă flotă aeriană având ca punct de plecare aerodromuri sigure din interiorul Heldonului, avea să acopere cerul la primele semne de rezistenţă serioasă. În urma trupelor motorizate se aflau un sfert de milion de infanterişti care vor intra mărşăluind în Zind, gata să-şi aducă aportul în cazul unei bătălii de poziţii şi având ordin de la Feric să nu lase în picioare nicio construcţie şi să lichideze tot ce era viu.

Fără nicio exagerare, tot ce însemna Zind avea să fie ras de pe faţa Pământului!

— Domnule Comandant, încă un minut, anunţă din nou Best când marginea superioară a soarelui se iţi la orizont, scăldând dealurile joase în stacojiu şi oranj, de parcă ar fi anticipat bătălia ce avea să aibă loc în curând. Feric trase oblonul şi-l închise, îşi fixă centura de siguranţă, reglă microfonul, îl activă şi ordonă:

— Porniţi motoarele!

Urletul motoarelor ce se încălzeau fu acoperit cu totul de tunetul valurilor succesive de bombardiere şi avioane de luptă ce trecură la joasă înălţime pe deasupra uriaşei armate Helder şi apoi se ridicară spre cer.

Best făcu un semn din cap către Feric.

— Înainte! strigă Feric.

Best acceleră şi, cu un zvâcnet puternic, tancul-comandant ţâşni spre est, iar pământul se cutremură sub greutatea armatei Helder care porni în urma lui. Către est se vedeau deja trâmbe de fum negru şi dens şi flăcări roşii şi înalte pe un front larg, pe măsură ce avioanele pulverizau fortificaţiile jalnice situate de-a lungul frontierei cu Malax. Câteva momente mai târziu se auziră bubuiturile prelungi şi reverberate ale exploziilor provocate de bombardament, în ciuda uruitului înfiorător al şenilelor, roţilor şi motoarelor.

Avioanele continuară să se rotească şi să danseze pe cer în timp ce Feric îşi conducea forţa neînduplecată tot înainte, peste dealuri leneşe şi văi blânde, pulverizând tot ce-i stătea în cale şi ridicând în aer o adevărată furtună de praf. Bombele cădeau în valuri în timp ce forţa motorizată de atac uruia şi urla ca o avalanşă de oameni şi oţel, prăbuşindu-se dincolo de graniţă; Feric avea impresia că-şi conducea trupele drept spre un zid alcătuit din valuri groase de fum şi explozii puternice.

Când tancul lui Feric ajunse la o milă sau două de acest infern groaznic, tunetul avioanelor se mai auzi o dată din cer când bombardierele în picaj zburară, val după val, spre bazele lor din vest, după ce-şi lansaseră cu precizie încărcăturile de bombe.

Câteva minute mai târziu, Feric îşi conduse forţele dincolo de graniţa Malax-ului, intrând într-un peisaj răscolit, mai presus de orice închipuire.

— Aşa trebuie să le fi apărut suprafaţa lunii strămoşilor noştri Antici, şopti Best.

Feric îl aprobă cu o mişcare a capului. Cât putea cuprinde cu ochii, pământul era sfârtecat şi răscolit de cratere mari şi fumegânde, presărat cu fragmente zdrenţuite de piatră, metal şi arbori; fiecare centimetru de sol era răsturnat şi dezgolit de parcă vreun plug gargantuan l-ar fi pregătit pentru semănat. Un linţoliu greu de fum înţepător dădea aerului o putoare chimică, desăvârşind astfel aspectul nelumesc al peisajului. Din pleava soldaţilor Malax nu se mai vedeau decât bălţi sângerii pe ici şi colo.

— Forţele aeriene şi-au făcut perfect treaba! exclamă Best.

— Da, Best, a început o nouă eră în arta războiului – trăsnete venite din ceruri, apoi o pătrundere irezistibilă a blindatelor, cei doi pumni necruţători ai Heldon-ului acţionând într-o coordonare perfectă.

— Domnule Comandant, am impresia că era de ajuns un singur pumn ca să isprăvim cu Malax!

Feric râse strâmb, căci ştia prea bine că uriaşele hoarde ale Zind-ului nu vor fi spulberate din cer cu atâta uşurinţă. Noul stil de luptă pe care-l creasе va fi testat până la ultimele consecinţe. Aştepta cu încântare să-şi arunce întreaga forţă aeriană şi blindatele împotriva Zind-ului, pentru că acestea era duşmanul croit pe măsura puterii distructive pe care o avea acum sub comandă.

Feric găsi că marşul nestingherit de-a latul Malax-ului fusese doar o încercare a răbdării; nu avea nimic de văzut în afară de dealuri leneşe, petice de junglă canceroasă care, din pricina nivelului ridicat al radiaţiilor, deveneau din ce în ce mai numeroase şi mai întinse pe măsură ce armata înainta spre est, câmpii cu culturi chinuite şi patetice, grajduri populate cu vite cu şase picioare sau porci înfiorător de graşi, cu pielea pătată şi bolnavă şi ici-colo câte-un pâlc de colibe puturoase din lut. Despre rezistenţă organizată nici măcar nu putea fi vorba; abia dacă văzuseră vreun malaxian, pentru că simpla prezenţă a norului de praf ridicat de armata Helder îi făcea pe corciţi să se împrăştie cu mult înainte ca tancul lui Feric să-şi facă apariţia.

Serviciul de informaţii indicase că o modestă forţă a Zind-ului ocupase regiunile estice ale Malax-ului; Feric aştepta cu nerăbdare ca aceşti Războinici să fie primii care să satisfacă pofta de luptă care creştea în fiecare suflet Helder. Aceştia nu-i vor oferi decât o rezistenţă trecătoare, dar se putea măcar

anticipa că nu vor bate în retragere, ci dimpotrivă, vor lupta pe viaţă şi pe moarte.

De aceea, fură luaţi oarecum prin surprindere când primul semn al forţelor Zind-ului veni din aer.

Tancul-comandant al lui Feric ajunsese într-o zonă situată la mai puţin de şaptezeci de mile de graniţa cu Zindul; aici peticele de junglă iradiată erau mai dese şi mai întinse decât suprafeţele de sol cotropite de ierburi mărunte. Vreme de aproape jumătate de oră cât aruncătoarele de flăcări ale tancurilor pârjoliseră aceste haznale de putreziciune genetică, din jungla bolnavă îşi luaseră zborul tot soiul de monstruozităţi: păsări gigantice lipsite de penaj, cu patru picioare terminate cu gheare şi având carcinoame în locul pliscurilor, obscenităţi săritoare fără piele, târându-şi după ele organe pulsatile care se legănau în toate părţile, ogari şi porci plini de puroaie, precum şi nenumărate ori de mici dimensiuni care păreau a fi nevăstuici ori viezuri ori arici sau, mai degrabă, o amestecătură corcită din toate trei.

Prin urmare, nimic nu părea ieşit din comun când zăriră circa douăzeci de puncte în est, zburând spre armata Helder.

— Fără îndoiala că e vorba de vreo pasăre care a suferit mutaţii groaznice, remarcă Feric şi, pentru că păreau mici şi lente, nu le acordă prea multă atenţie.

Peste câteva minute, însă, perspectiva suferi o schimbare bruscă: nicidecum mici şi încete, păsările erau iuţi şi uriaşe, pentru că apărură pe neaşteptate deasupra tancului.

— Ce orori greţoase! strigă Best. Asta nu exprima nici pe departe adevărul. Creaturile aveau în primul rând aripi uriaşe, cu o deschidere de cincizeci de picioare, compuse dintr-un ţesut vâscos şi translucid, întins pe un cadru de oase subţiri. Sub aripi atârna un tors aproape primitiv acoperit şi el cu ţesut vâscos, prin care se vedea limpede cum pulsau organele interne, Nu se observau nici urmă de capete sau alte organe externe în afara unor saci enormi, umflaţi, care atârnau obscen de o parte şi de alta a corpului subţire.

Când monstruozităţile trecură în formaţie strânsă pe deasupra tancului în care se afla Feric, sfincterele din părţile inferioare ale uriaşilor saci se deschiseră şi un şuvoi nesigur de fluid verde şi otrăvitor începu să cadă pe tancurile din spate. În momentul când această ploaie atinse plăcile de blindaj ale tancurilor, din metal se ridicară sfârâind nori denşi de fum galben şi respingător.

— Deschideţi focul! strigă Feric. Deschise oblonul, înşfăca puşca mitralieră şi dezlănţui o ploaie de gloanţe într-una dintre orori, făcând zeci de găuri în membrana vâscoasă a aripilor. Fără să scoată niciun sunet lighioana îşi strânse brusc aripile şi sacii plesniră ca nişte buboaie, împroşcând tancul de dedesubt cu o ploaie acidă, apoi se prăbuşi la pământ, fiind imediat strivită sub şenilele zecilor de tancuri aflate în viteză. Tancul care fusese sub monstru scoase o trâmbă de fum înecăcios şi păru să se dizolve.

— Încercaţi cu aruncătoarele de flăcări, ordonă Feric servanţilor din turela tancului său, în timp ce continua să tragă în monştri cu puşca mitralieră, doborând încă unul cu preţul unui alt tanc. Chiar în timp ce dăduse comanda, aerul de deasupra tancurilor Helder se învolbură de rafalele de mitralieră. Alte şase creaturi îşi descărcară sacii şi se chirciră, distrugând încă patru tancuri.

O limbă mare de foc ţâşni o clipă mai târziu din aruncătorul de flăcări din turela tancului lui Feric şi scăldă una dintre zburătoare într-o baie de combustibil arzând. Pasărea se făcu cenuşă până să atingă solul, iar sacii cu acid explodară în aer, fără a produce distrugeri.

Văzând acestea, comandanţii celorlalte tancuri puseră în funcţiune aruncătoarele de flăcări şi pârjoliră încă şapte bestii, după care restul monstruozităţilor se rotiră în acelaşi timp, ca un stol de gâşte, urcară spre soare şi făcură cale întoarsă către est.

— Domnule Comandant, strigă Best, arătând către cer, deasupra formaţiei de monstruozităţi care dispăreau la distanţă. La cinci sute de picioare deasupra lor se afla o creatură zburătoare similară, dar în loc de saci cu acid, aceasta avea sub ea un fel de coş metalic, în care se putea distinge o formă umanoidă,

— Un Dom! exclamă Feric. Bineînţeles! Trebuia să existe un Dom ca să controleze bestiile! Vorbi în microfon: Deschideţi focul! În coşul acela de sus e un Dom care încearcă să se îndepărteze!

Aerul se umplu de proiectile şuierătoare de tun, limbi de flăcări şi de torente incredibile de gloanţe de mitralieră, dar în zadar. Lighioana zburătoare era în afara razei de acţiune a tuturor armelor, cu excepţia tunurilor, însă cum distanţa era prea mică, şansele unei lovituri directe cu un asemenea proiectil erau de una la un milion.

După câteva momente de foc dezlănţuit, Feric văzu că

rezultatul nu putea fi decât o risipă de muniţie, aşa că ordonă forţelor sale să înceteze tragerea.

— Domnule Comandant, tot am distrus o mulţime de hidoşenii, spuse Best oarecum dezumflat, când zburătoarele deveniră din nou nişte puncte la orizont.

— Dar nu pe cea care conta, Best, îi răspunse Feric. Fără îndoială că asta a fost mai mult o expediţie de recunoaştere decât un atac serios. Acum Domul care le conduce va raporta în detaliu despre armata noastră.

— Asta n-o să le ridice moralul, remarcă Best cu vioiciune.

Auzind aceste vorbe, iritarea lui Feric dispăru ca prin farmec. Best era un destoinic camarad de luptă. Flăcăul acesta vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Atenţionându-şi toţi oamenii de sub comanda lui să fie cu ochii în patru, Feric îşi conduse trupele spre est, către graniţa cu Zind-ul. În aceste momente forţele din zona de graniţă a Zind-ului trebuie să fi fost în stare de alarmă şi pregătite de acţiune, iar după câteva ore va fi alertată asupra situaţiei reale şi uriaşa hoardă Zind din nord, care va porni spre sud. Se profila o mare bătălie; era însă esenţial ca ea să se desfăşoare cât mai la nord posibil şi neapărat în interiorul Zind-ului.

Prin urmare, Feric şi armata lui făcură un arc spre nord; de vreme ce apărătorii graniţei fuseseră spulberaţi, ar fi fost posibilă penetrarea pe o adâncime de câteva sute de mile în Zind către Bora înainte ca masiva hoardă Zind venind dinspre nord să poată face o întoarcere pentru a bloca înaintarea. Nu trebuia pierdută nicio clipă prin, angajarea de lupte cu forţele Zind de la graniţa cu Malax; orice oră de întârziere va îndepărta marea confruntare de la porţile Borei. Nedorind să lase nimic la voia întâmplării, Feric ordonă un atac aerian executat de cincizeci de avioane pentru a pava drumul spre Zind cu leşurile sfârtecate şi echipamentele sfărâmate ale apărătorilor.

Jumătate de oră mai târziu, zece formaţii de câte cinci avioane zvelte şi negre de bombardament în picaj trecură vuind pe deasupra armatei Helder, se înclinară pe o aripă în semn de salut şi se îndreptară spre est, dincolo de dealurile joase acoperite de junglă fetidă şi iradiată. Înainte ca avioanele să fi dispărut după dealuri, se auzi un şuierat neaşteptat şi câteva proiectile explodară, aruncând în aer pământ, iarbă şi fum, la nici măcar trei sute de iarzi în faţa tancului lui Feric.

— Artilerie Zind! exclamă Best cu surprindere.

Uitându-se spre est şi ridicând uşor ochii, Feric zări un minuscul punct negru sus, pe cer. Fulgerător, intră în legătură radio cu comandantul avioanelor.

— Un avion-spion al Zind-ului se află deasupra noastră! Trimite un avion înapoi pentru a-l doborî. Trimite şi un avion deasupra hoardei Zind pentru a comunica tunarilor noştri distanţele şi poziţiile duşmanului.

— Am înţeles, Domnule Comandant! Trăiască Jaggar!

În faţa tancurilor erupse un nou baraj de proiectile, de astă dată cu câteva zeci de iarzi mai aproape. Apoi, dinspre est, de la marginea orizontului, Feric zări o fulgerare întunecată apropiindu-se cu viteză. Un alt baraj căzu şi mai aproape, azvârlind fragmente de pietriş asupra blindajului tancului lui Feric. Strălucirea întunecată deveni din ce în ce mai mare până se transformă într-un avion Helder de luptă şi bombardament; aparatul descrise un arc către soare, apoi se năpusti în picaj aproape vertical la zburătorul Zind. Feric putu să vadă licărirea portocalie a gloanţelor de mitralieră ale avionului; imediat, perfidul aparat din Zind scoase fum şi se prăbuşi ca un bolovan. Avionul de luptă trecu vuind la mică înălţime pe deasupra armatei Helder, execută un tonou precis pentru a sărbători victoria, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade şi se îndreptă spre bătălia dezlănţuită în est. O ploaie de proiectile ale Zind-ului sfârtecară. Pământul la circa trei sute de iarzi de tancul lui Feric, fără a provoca distrugeri.

— Best, acum tunarii Zind-ului sunt orbi, constată Feric. Mărim viteza cu cinci mile pe oră şi schimbăm direcţia cu cinci grade către sud; după aceea porcii or să tragă în fantome.

O clipă mai târziu, avionul-spion Helder transmise coordonatele prin radio. Feric văzu scăpările exploziilor ce luminau cerul la marginea zării şi trâmbe de foc în locurile în care bombardierele în picaj pisau duşmanul.

Apoi întregul univers păru să se cutremure de vuietul canonadei pe care o dezlănţuiră cele şapte tancuri Helder trăgând în aceeaşi cadenţă. Canonada era vizibilă ca un roi de meteoriţi din oţel, despicând cerul în drumul lor fulgerător spre est. O clipă mai târziu, cerul de dincolo de dealuri se transformă într-o uriaşă auroră de flăcări şi fum negru şi dens. Abia după aceea se auzi duduitul îngrozitor al exploziilor, dar şi acesta fu acoperit de urletul gargantuan al următorului baraj.

Trăgând într-o cadenţă de un proiectil pe minut, tancurile Helder înaintară cu cincizeci de mile pe oră, trecând prin jungla iradiată, strivind ierburile albastre şi lipsite de vlagă sub şenile, ca o forţă implacabilă de foc, oţel şi carne care făcea prăpăd. În faţă şi lăsa totul devastat în urmă. La scurt timp după aceea, Feric îşi conduse masiva forţă de penetrare peste ultimul deal şi, ajuns pe culmea lui, văzu deodată Războinicii Zind-ului în valea de dedesubt.

Hoarda Zind-ului fusese deja sfărâmată şi împrăştiată în dezordine. Creasta unui deal îndepărtat era un adevărat cimitir fumegând de blindate şi care-de-luptă zdrobite şi contorsionate. Probabil că în vale se aflaseră vreo zece mii de Războinici desfăşuraţi în rânduri lungi ca să dea piept cu forţele Helder. Mai toate aceste creaturi scârboase fuseseră transformate într-un vălmăşag de bucăţi, hălci însângerate de carne care, prin petele mari de roşu rubiniu, dădeau puţină culoare acelui peisaj cenuşiu şi lunar, înţesat cu găuri provocate de explozii şi cratere în locurile în care căzuseră bombe. Dintre giganţii de zece picioare rămaşi în viaţă, majoritatea alergau bezmetici în toate direcţiile, descărcându-şi puştile în aer ca turbaţii, stropindu-şi tovarăşii cu urină gălbuie şi cu miros muşcător, lovindu-i cu pumnii pe cei din jur, grohăind şi scoţând sunete nearticulate, pentru că valea era presărată cu epavele arse a zeci de care-de-luptă ai căror Domi-controlori deveniseră doar cadavre carbonizate.

Un ultim grup de cinci bombardiere în picaj trecu vâjâind, slobozind încărcături în mijlocul unei formaţii de Războinicii solizi şi goi-puşcă, luară brusc înălţime când bombele explodară şi apoi se alăturară camarazilor lor care se îndreptau spre bazele din Heldon. Una dintre aceste ultime bombe căzu pe un car-de-luptă rămas întreg transformându-l pe Domul aflat în el în atomi. Instantaneu, Războinicii aflaţi în jurul carului într-o formaţie strânsă şi ordonată rupseră rândurile şi porniră să gonească fiecare în cerc, ciocnindu-se unii de alţii la fiecare rotire, doborându-se reciproc cu focuri de puşcă, scăpându-se pe ei, zvârcolindu-se, salivând abundent şi bolborosind fără noimă.

Apoi, uriaşa armată de tancuri Helder negre cu roşu ţâşni în josul pantei, toate tancurile având tunurile îndreptate înainte şi trăgând o salvă de baraj cu proiectile explozive. Spulberă în aer mii de giganţi demaţi şi-i transformară într-o ploaie de carne şi sânge. După încă două salve pustiitoare, Feric îşi conduse trupele drept în norul învolburat de praf de puşcă, colb răscolit,

pământ sfârtecat şi carne. Mitraliere deschiseră focul cu un clănţănit asurzitor, iar aruncătoarele de flăcări scuipară jeturi de petrol incendiar către duşmani.

Feric apăsă pe trăgaciul puştii lui mitralieră şi-l ţinu aşa până când arma începu să tremure şi să ţipe în mâinile lui întocmai ca o vietate. În haosul acela în fierbere nici nu avea rost să ţintească în ceva anume. Tancul înota printr-o mare ele creaturi goale şi uriaşe, cu capetele minuscule practic fără faţă, cu braţe cât trunchiurile de copac. Monstruozităţile acelea înnebunite trăgeau cu puştile în aer, loveau orbeşte orice mişca în raza de acţiune a ghioagelor, încercau să-i apuce cu ghearele pe semenii lor sau chiar să se agaţe de plăcile blindajului tancurilor, scuipând şi scâncind. Totul semăna cu o cădere într-un uriaş cuib de vipere înfuriate.

Zidul de tancuri Helder înainta la adăpostul unui fluviu de flăcări şi a unui răpăit gigantic de mitraliere, strivind şi împingând această uriaşă turmă de protoplasmă descreierată, dezlănţuită şi slinoasă. Războinicii ardeau ca nişte lumânări de seu, urlând, urinându-se şi incendiindu-şi tovarăşii în zbaterea lor disperată, umplând aerul cu mirosul dulce greţos al cărnii pârjolite. Creaturile pestilenţiale se prăbuşeau sub gloanţele mitralierelor de pe tancuri ca nişte spice secerate şi erau transformate într-un terci însângerat sub şenilele de oţel ale necruţătoarelor forţe Helder.

Tancul lui Feric ajunse pe versantul opus al văii în mai puţin de cinci minute, urmat de uriaşa falangă de tancuri. În urma lor, rămase un şanţ mare şi fumegând, înţesat de stârvurile zdrobite, sfârtecate şi arse a zece mii de Războinici, doar o pată uriaşă de carne şi sânge, făcută una cu pământul răscolit şi muşcat de explozii. Nesfârşitul val de soldaţi pe motociclete care trecu în urlet de motoare în urma tancurilor nu mai avu de curăţat terenul de supravieţuitori sau duşmani. Sub atacul copleşitor al forţelor aeriene şi al blindatelor Helder, cei zece mii de Războinici ai Zind-ului care păzeau graniţa cu Malax fuseseră spulberaţi şi transformaţi într-o grămadă de oase pulverizate şi sânge scârbos.

Best se întoarse spre Feric. Ochii lui albaştri străluceau.

— Domnule Comandant, spuse el, acesta e cel mai măreţ moment din viaţa mea. Sunt fericit că am luptat alături de tine în această bătălie glorioasă!

Feric îl bătu pe umăr.

— Asta nu-i nimic în comparaţie cu ceea ce ne aşteaptă, spuse el. Cu toate acestea, sufletul lui vibra de bucurie gândindu-se la modul în care oastea Svasticii pătrunsese în cele din urmă în Zind: înveşmântată în glorie şi triumf total.

Zind-ul oferea un peisaj de coşmar. Suprafeţele vaste şi putregăioase de junglă purpurie, atinse de radiaţii care cotropiseră pământul asemenea unor carcinoame informe, alternau cu zone râioase de teren pietros erodat, sărăcăcios şi otrăvit, pe care nu putea creşte nici măcar cea mai abjectă formă de vegetaţie, fie ea şi cu mutaţii. Ici şi colo se vedeau petice de iarbă cenuşie sau rânduri răzleţe de plante de cultură ce suferiseră asemenea mutaţii încât erau de nerecunoscut, dar luptau cu disperare să supravieţuiască pe pământul pustiit şi pârjolit şi în jungla pestilenţială.

Aceste culturi jalnice erau îngrijite de acelaşi soi de adunătură diversă care alcătuise şi ţărănimea, acum dispărută, din Wolack şi Borgravia – Piei-Albastre, Feţe-de-Papagal, pitici cu tot felul de diformităţi, giganţi cu membre ca ale păianjenilor, semi-oameni cu cancere ale pielii, Oameni-Broască; şleahta obişnuită de mutanţi respingători. Cu toate acestea, spre deosebire de gunoaiele din teritoriile cucerite, sclavii din Zind nu o rupeau la fugă, ci opuneau rezistenţă – inutilă, ce-i drept – încercând să oprească năprasnica forţă Helder cu seceri, bâte, pietre şi, uneori, cu arme de foc. Nu încăpea nici o îndoială că fiecare grup de ferme era ţintuit fără putinţă de scăpare în reţeaua de dominanţă a Domului local; gloatele de mutanţi se azvârleau sub şenilele tancurilor nu din propria lor voinţă, ci împinşi la acest gest printr-un ordin psihic. O zbatere zadarnică, pentru că fiecare părticică de teren arabil şi de junglă infestată de radiaţii ce stăteau în calea uriaşei armate era purificată prin foc; forţa Helder pătrundea tot mai adânc în câmpia vestică din centrul Zind-ului, lăsând în urmă o dâră de foc largă de zece mile şi lungă de zeci şi zeci de mile, care arunca văpăi precum corpul unei imense săgeţi de flăcări, cu vârf oţelit şi ascuţit.

Armata Helder trecu vuind prin Zind toată după amiaza şi toată noaptea, fără să întâlnească nicio rezistenţă mai serioasă. Hoarda Zind însărcinată cu apărarea acestei regiuni era acum o masă însângerată de carne până în adâncul teritoriului, pacificat acum de către infanteria Helder care avansa mereu. De fapt, graniţa Heldon-ului era situată pe botul tancului lui Feric, în timp ce acesta pătrundea în forţă în teritoriul Zind-ului cu viteza de patruzeci de mile pe oră.

Avioanele de recunoaştere raportaseră că nu existau forţe semnificative desfăşurate între armata Helder şi marea hoardă

Zind situată la o sută de mile mai spre nord şi care în aceste momente se întorsese şi pornise spre sud pentru a-i înfrunta pe cuceritori pe un front larg. Feric aprecie că marea bătălie va începe la scurt timp după crăpatul zorilor, la circa patru sute de mile în interiorul Zind-ului şi la cinci sute de mile de Bora; la răsăritul soarelui îşi va îndrepta armata spre nord, pentru a răspunde contraatacului Zind.

Val după val, fortăreţele zburătoare se îndreptau spre nord, lovind puternic în hoarda Zind care înainta. Piloţii raportaseră că această forţă gargantuană depăşea numeric armata Helder, proporţia fiind de aproape zece la unu. Deşi avioanele Helder doborâseră fortăreţele Zind până la ultima, curăţind astfel aerul şi putând zbura acum fără grijă pe deasupra forţelor Zind, uriaşele zburătoare mutante planau în preajma hoardei ca nişte roiuri de insecte veninoase. Pe lângă obişnuiţii Războinici, care-de-luptă şi blindate, avioanele de recunoaştere identificaseră câteva sute de tancuri, piese de artilerie la care erau înhămaţi Trăgători şi mari trupe de Războinici care păreau oarecum diferiţi faţă de varietatea cunoscută. Într-adevăr, Zind-ul pusese în mişcare o forţă fără precedent; de bătălia care urma să aibă loc atârna viitorul lumii.

Primele raze ale zorilor luminară un peisaj înfiorător, în această zonă nu creştea nimic în afara peticelor putrede şi puhave de junglă iradiată. În pământul contaminat şi neproductiv fuseseră săpate iazuri gigantice; acestea erau năpădite de o spumă vâscoasă verde-cenuşie care se procesa, fără îndoială, pentru a deveni hrana sclavilor. Duhoarea acestor locuri cotropite de alge era de nesuportat, nedeosebindu-se prin nimic de cea a unei haznale deschise. Printre iazuri se vedeau îngrădituri răzleţe şi rudimentare din lemn, în care se aflau închise de-a valma tot soiul de animale cu mutaţii genetice respingătoare: porci umflaţi şi lipsiţi de picioare care se târau prin noroi ca nişte viermi uriaşi şi albicioşi, vite cu şase picioare ce aveau capete minuscule şi primitive şi cloace din care se scurgea un lichid lipicios verde-cafeniu, capre purpurii fără blană, ale căror ugere indecente atârnau în glod, păsări acoperite cu o crustă cleioasă de mucus verzui în loc de pene.

Sclavii care aveau în grijă aceste imitaţii perverse de ferme semănau cu mediul în care trăiau; Feric nu avusese încă nefericirea de a vedea o adunătură de mutanţi mai greţoşi. În locurile acestea, creaturi de teapa Feţelor-de-Papagal sau a

Oamenilor-Broască reprezentau modele exemplare de virtute genetică! Lighioanele fără piele, acoperite cu scursori roşiatice prin care se puteau vedea pulsând vase de sânge albăstrui erau o privelişte obişnuită, la fel ca şi bipedele verzi cu ochi de insectă, lipsiţi de orice expresie şi braţe terminate cu ciorchini de tentacule.
Mutanţi cu piele de broască, plină de negi, cu buze monstruoase şi spongioase, predominau alături de muşuroaie de laţe negre şi sârmoase, prin care nu se putea zări nimic altceva decât ochii roşii şi injectaţi şi gurile băloase, lipsite de buze.

Cu toate că timpul era un element preţios, Feric încetini ritmul de înaintare pentru a fi sigur că aceste grozăvii vor fi sfârtecate în bucăţi, arse sau strivite până la ultima sub şenilele tancurilor şi că fiecare iaz acoperit de spuma putreziciunii va fi aruncat în aer cu ajutorul explozivilor purificatori.

Feric se simţi din nou curat abia după ce tancul său părăsi această zonă oribilă şi pătrunse pe o câmpie unduitoare, de un cenuşiu dezolant, lipsită de viaţă.

— Nici nu-mi vine să cred că astfel de orori pot exista chiar şi în Zind, îi spuse el lui Best. Cum de le suportă Dominatorii??

Chipul lui Best era palid, iar buzele îi tremurau.

— Nu-mi dau seama, Domnule Comandant. Până şi celulele strigă îngreţoşate de o asemenea privelişte.

— De ajuns! hotărî Feric. Să punem capăt odată pentru totdeauna acestei mizerii. Best, ne îndreptăm spre nord! A sosit vremea să zdrobim putreziciunea Zind-ului cu toată puterea armatei Helder!

Curând orizontul se lumină spre nord de flăcări roşiatice, pe un front larg, şi un giulgiu de praf şi fum negru şi dens se ridică deasupra dealurilor cenuşii, ca un nor monstruos aducător de furtună, învăpăiat de sclipirile intermitente ale exploziilor de bombe. Fără îndoială că hoarda Zind-ului zărise norul de praf ridicat de marşul armatei Helder – în cele din urmă, cele două forţe implacabile se vedeau faţă în faţă.

În timp ce zidul de blindate Helder se năpustea spre hoarda Zind care înainta, un avion de recunoaştere transmitea în mod continuu coordonatele actualizate, iar pământul se zguduia de vuietul tunurilor de pe tancuri, când proiectilele cu mare forţă explozivă brăzdau cerul plumburiu şi cădeau sfârtecând vrăjmaşii. Proiectilele Zindului se prăbuşeau în mijlocul armatei Helder, sfărâmând tancurile în bucăţi, cu străfulgerări de flăcări

strălucitoare şi umplând aerul cu fragmente şi sfărâmături de motociclete. Bombardierele Helder în picaj se vedeau limpede acum deasupra şirului de înălţimi, năpustindu-se aproape vertical cu viteze incredibile, slobozindu-şi încărcăturile mortale şi apoi ţâşnind spre cer fără a fi atinse de suflul exploziilor. Sute de astfel de fortăreţe neînfricate umpleau cerul – intrând în picaj, săgetând aerul, planând, dezlănţuind asupra duşmanului o ploaie a morţii, asemenea unor vulturi ai răzbunării.

— Uite-le că vin, Best! strigă Feric, observând mişcarea duşmanului.

Dinspre nord se apropia plutind un stol gigantic format din aproape o sută de monstruozităţi zburătoare, cu aripile membranoase strălucind umed, urmărite îndeaproape de peste zece avioane Helder care trăgeau cu toate mitralierele de la bord. Câteva momente mai târziu, bătălia aeriană se desfăşura exact deasupra. Din sacii umflaţi ai creaturilor acidul curgea şiroaie, azvârlind în aer, la atingere cu metalul tancurilor, nori de fum galben şi înecăcios. Zburătoarele se chirceau şi explodau în cădere, în timp ce gloanţele înroşite ale avioanelor Helder le sfârtecau în bucăţi.

Nu era însă momentul pentru a contempla bătălia aeriană deoarece o clipă mai târziu se văzu şi marea hoardă a Zind-ului năvălind direct spre blindatele Helder aflate în marş; Best lăsă să-i scape un strigăt dezarticulat de uimire amestecată cu ceva vecin groazei.

Armata Zind-ului umplea tot câmpul vizual al lui Feric dinspre est spre vest şi acoperea spre nord toată întinderea cenuşie şi dezolantă cât putea cuprinde cu ochii. O linie de hărţuială formată din Războinici uriaşi şi musculoşi, sprijinită de rânduri de rezervă mărşăluia înainte de-a lungul unui front prea larg pentru a i se putea vedea capetele; printre componenţii liniei de giganţi înalţi de zece picioare erau dispuse tancuri de culoare verde mat care, ca model, nu se deosebeau prea mult de cele Helder. În urma acestui front veneau mii de care-de-luptă remorcate de Trăgători aflaţi în mijlocul unei adevărate mări de Războinici care păşeau neînfricaţi într-o cadenţă perfectă. Departe, în urmă, în spatele pieselor de artilerie remorcate de Trăgători, a camioanelor şi a blindatelor mari, se distingeau ca prin ceaţă gloate uriaşe de Războinici care păreau să înainteze cu mişcări dezordonate asemenea furnicilor-soldaţi, dar având o direcţie comună. Cerul de deasupra acestei hoarde monstruoase era

înţesat de avioane Helder şi de zburătoare Zind; norii denşi de praf clocoteau pretutindeni. Porţiuni din hoardă deveniseră adevărate infernuri de flăcări; nenumăraţi Războinici scăpaţi de sub control năvăleau şi ţâşneau demenţi printre şirurile ordonate ale duşmanilor. Barajul continuu de proiectile dezlănţuit de la o distanţă atât de mică de care-de-luptă, tancuri, blindate mari şi artilerie începu să producă pierderi în rândul tancurilor Helder în timp ce armatele se apropiară la mai puţin de o sută de iarzi una de alta, Feric văzu că faţa lui Best îngheţase într-o expresie hotărâtă, ca o mască de luptă.

— Dispersaţi-vă! ordonă el comandanţilor de tancuri; spaţiile dintre tancurile Helder se măriră şi în ele se revărsară trupele de motociclişti. Feric apăsă până la fund pe trăgaciul puştii lui mitralieră şi urlă în microfon: „Trageţi foc continuu!”, în timp ce arma lui scuipa moarte înspre hoarda năvălitoare. Tancurile îşi coborâră ţevile tunurilor şi traseră o salvă distrugătoare de proiectile explozive în rândul întâi al hoardei Zind-ului, declanşând în aer o avalanşă de pământ, carne şi fragmente de metal.

Apoi cele două armate se ciocniră şi se încleştară cu un zgomot asurzitor de metal zdrobit şi carne strivită. Tactica de luptă a Zind-ului nu se schimbase, numai că uriaşii Războinici care mărşăluiau în cadenţă, în valuri nesfârşite, erau acum înarmaţi cu arme automate. Valul de gloanţe pe care îl despica armata Helder răpăia inofensiv pe blindajul tancurilor, însă provoca mari pierderi trupelor de motociclişti care goneau cu viteză maximă direct spre miezul luptei, cu un dispreţ eroic faţă de propria lor viaţă.

Aruncătoarele de flăcări inundară hoarda în marş a Zind-ului cu petrol în flăcări; mii de creaturi deveniră torţe urlătoare, care continuau să meargă înainte până erau sfârtecate în bucăţi de gloanţele mitralierelor Helder şi terciuite sub şenilele tancurilor, credincioase până şi în chinurile morţii faţă de comenzile psihice ale Dominatorilor.

Tancurile Zind-ului continuau să înainteze; trăgând cu tunurile chiar prin trupurile propriilor soldaţi pentru a distruge tancurile Helder. Continuând să tragă cu mitraliera în îmbulzeala de roboţi protoplasmatici ce împresuraseră tancul său, Feric emise ordine precise către comandanţii de tancuri:

— Trageţi cu tunurile la nivelul solului! Distrugeţi cu orice preţ tancurile duşmanului!

Tunurile tancurilor Helder bubuiră sfidătoare; proiectilele trecură prin aglomerarea de trupuri, descompunând în atomi tancurile Zind-ului. După toate probabilităţile, în aceste tancuri se aflau Dominatori pentru că pe măsură ce erau distruse, Războinicii din formaţiile liniei întâi deveniră brusc nişte animale indisciplinate, pline de bale, turbând în chiar iureşul bătăliei şi sporind haosul şi aşa incredibil.

Împreună cu Best, Feric se găsea într-un univers de luptă încrâncenată, o lume ticsită de Războinici care ţâşneau mereu înainte, trăgând cu automatele, rupându-şi degetele de blindajul de oţel al tancurilor în încercarea de a le opri, devenind torţe vii şi fiind transformaţi într-o pastă groasă şi roşie sub şenile. Nările lui Feric erau asaltate de miasma cărnii pârjolite, amestecată cu izul ameţitor al prafului de puşcă. Urechile îi erau asurzite de duduitul, clănţănitul şi vacarmul necontenit ale pieselor de artilerie, tunurilor şi motoarelor, de ţipete, gemete, icneli şi scâncete. Carnea îi era o prelungire firească a mitralierei pe care o mânuia; gloanţele păreau să ţâşnească într-un jet de foc din străfundurile fiinţei lui, putea simţi cum ele pătrundeau şi sfârtecau carnea Războinicilor care se prăbuşeau în faţa armei lui dezlănţuite. Prin vibraţiile tancului în mişcare putea simţi trupurile strivite sub şenile.

Aruncă o privire scurtă spre Best; tânărul erou făcea corp comun cu comenzile tancului şi cu mitraliera. Chipul lui căpătase un aer de hotărâre oţelită; ochii lui albaştri reflectau un extaz sălbatic şi neînduplecat. Ochii li se întâlniră o clipă şi se uniră în uniunea camaraderească a bătăliei, amândoi transfiguraţi şi învăluiţi într-o aură roşiatică ce venea de dincolo de timp şi de epuizare. Prin metalul tancului, arma comună pe care o împărţeau, sufletele părură să se atingă şi să se topească unul în celălalt, vreme de o clipă, în credinţa comună mai mare care era voinţa rasială. Toate acestea se petrecură cât ai clipi din ochi; fiinţele lor nu-şi uitară nicio secundă misiunea sacră ce-o aveau de îndeplinit.

Actele individuale de eroism ale miilor şi miilor de soldaţi Helder se topeau într-o epopee rasială eroică a fanatismului supraomenesc şi a gloriei transcendente. Motocicliştii SS îmbrăcaţi în haine negre din piele se azvârleau drept spre tunurile duşmanului, sfărâmând picioare păroase şi puturoase şi zdrobind Războinici cu maşinile lor, ucigând zeci de monştri cu ghioagele, chiar în timp ce gloanţele le sfârtecau carnea.

Tancurile Helder le izbeau pe cele ale Zind-ului, le răsturnau şi ie incendiau cu aruncătoarele de flăcări. Bombardierele în picaj azvârleau moarte asupra vrăjmaşului; avioanele avariate plonjau în mod deliberat direct pe tancurile sau carele-de-luptă ale Zind-ului, dispărând într-o vâlvătaie strălucitoare de glorie. Soldaţii din infanteria motorizată săriră din camioane şi se năpustiră în grabă în focul luptei, val după val, pierind cu zecile şi cu sutele, dar târând după ei, în moarte, mii şi mii de Războinici.

Credinţa mistică atinsă de Feric şi de eroicele lui trupe şi voinţa rasială comună erau totale; armata Helder lupta ca un singur organism având voinţa lui Feric Jaggar în loc de inimă. Nici nu om nu mai era preocupat de propria lui viaţă sau siguranţă; teama şi epuizarea deveniseră noţiuni necunoscute!

Încet, pas cu pas, armata Helder îşi croi drum înainte, cu toată opoziţia şi forţa uriaşei hoarde a Zind-ului. Primele rânduri ale hoardei fuseseră transformate într-o turmă dementă de monstruozităţi smintite şi cu ochii injectaţi care vărsau, scoteau sunete dezarticulate, scuipau, se scăpau pe ele şi alergau complet înnebunite, azvârlindu-şi trupurile greoaie şi goale-puşcă asupra tancurilor de oţel, ţâşnind direct spre ţevile automatelor Helder, măcelărind soldaţi Helder şi semeni de-ai lor fără a mai alege. Pretutindeni se ridicau flăcări înalte, iar aerul era un nor uriaş de fum greţos. Fiecare tanc Helder, fiecare erou uman, era acoperit de o crustă groasă formată din sângele duşmanilor. Feric simţi cum voinţa rasială îi alerga prin trup, prin muşchi, şi ţâşnea prin ţeava înroşită a mitralierei dezlănţuite. El însuşi era o armă stăpânită, de ceva aflat deasupra lui. Sutele de tancuri şi sutele de mii de oameni care rupeau inamicul în bucăţi însângerate erau prelungiri ale propriei lui fiinţe, ale degetelor lui, ale braţelor lui, pseudopode, tot aşa cum şi el însuşi era cea mal aleasă expresie a voinţei rasiale a poporului său. Împreună, acest uriaş organism *era* Heldon-ul, speranţa lumii, rasa supremă a destinului, care-şi croia drum prin organele vitale ale josnicului ei duşman rasial.

Incredibilul măcel continuă întreaga noapte, până a doua zi. Aşa cum era una cu organismul unic al armatei sale, Feric putea simţi în adâncul lui că forţele Helder îşi făceau drum la nord şi la est, pătrunzând spre Bora. Asemenea unor organe proprii de simţ, avioanele de recunoaştere anunţară că flancurile îndepărtate dinspre est şi vest ale uriaşei hoarde a Zind-ului

închideau calea trupelor Helder ca pseudopodele retractile ale unei amoebe mari.

— E greu de spus dacă suntem învăluiţi sau dacă tăiem hoarda în două, remarcă Feric, adresându-se lui Best..

— Domnule Comandant, sunt în legătură, radio cu Waffing!

— Vreau să-l ascult prin staţia tancului.

Vocea puternică a lui Waffing, făcu tancul să vibreze; în fundal Feric putea auzi zgomotele bătăliei.

— Domnule Comandant, am ajuns la câmpurile petrolifere şi am intrat în luptă cu duşmanul. Sper; să pot raporta capturarea obiectivului cel târziu în noaptea asta.

— Bună treabă, Waffing! Spuse Feric. Acum trebuie să închei transmisia: după cum poţi auzi, şi noi participăm la o acţiune!

Apelul lui Waffing, îi oferise un scurt răgaz lui Feric. Probabil că manevrele de flancare din partea Zind-ului nu erau decât o încercare de a ocoli obstacolul pe care armata Helder i-l ridica în faţă, astfel încât să-şi întărească forţele mai mici şi copleşite care apărau poziţiile cheie din zona petroliferă. În cazul acesta, ele trebuiau contracarate cu orice preţ!

Acţionând contrar instinctelor sale de luptător, Feric transmise prin radio ordinul de redesfăşurare a forţelor sale pe poziţii defensive; la sudul hoardei Zind trebuia stabilită şi păstrată o linie de apărare care să nu poată fi nici ocolită, nici străpunsă. Hoarda trebuia ţintuită locului până când Waffing îşi va îndeplini misiunea şi se va alătura grosului armatei Helder.

Prin urmare, în spatele unui scut format clin tancuri şi mitraliere, infanteria Helder se desfăşură de-a lungul unui front larg de o milă mai spre sud, instalând tunuri, aruncătoare de mine, obuziere, săpându-şi tranşee şi gropi individuale şi unind ambele capete ale liniei de apărare cu o divizie alcătuită din trupele SS cele mai fanatice. După realizarea acestei operaţiuni, trupele de motociclişti din prima linie încetară lupta şi se regrupară în spatele fortificaţiilor protejate de tancuri care se retraseră ultimele înapoia zidului creat de propriile lor tunuri şi mitraliere.

Abia după ce se încheiaseră aceste manevre şi tancurile se aflau la loc sigur în spatele unor întărituri de pământ, Feric îşi îngădui un răgaz pentru a analiză situaţia, strategică. Aruncând o privire prin oblonul deschis al tancului, el văzu că hoarda Zind-ului nu venise pe urmele armatei Helder care bătuse în

retragere, întrucât, toată linia frontului Zind era o zonă de dezastru şi haos. Până şi de la distanţă putea vedea obstacolul greu de depăşit, format din cadavre ciopârţite, care zăgăzuia frontul, spre nord de-a lungul liniei de luptă, pe o adâncime de câteva mile. Dintre tancurile Zind-ului, doar câteva mai erau în acţiune, iar bombardierele Helder în picaj se pregăteau să le scoată şi pe acestea din luptă. În spatele marelui zid format din Războinici ucişi se afla o învolburare haotică de Războinici scăpaţi de sub control care păreau un roi uriaş de furnici ucigaşe înnebunite. Departe, în urma acestui vălmăşag de forţă dementă, se vedea o mare nesfârşită de trupe mai disciplinate. Cât priveşte artileria Zind-ului, ea fusese redusă complet la tăcere de către forţa aeriană Helder şi aceleaşi neînfricate aparate negre şi zvelte curăţaseră cerul de vermina Zind.

Atât trupele de motociclişti, cât şi infanteria Helder, suferiseră pierderi destul de grele, însă artileria rămăsese aproape intactă, nefiind pierdute decât cincizeci de tancuri, iar forţa aeriană era practic neatinsă. Se consumaseră cantităţi considerabile de muniţie şi de carburant, însă această problemă avea să se rezolve prin sosirea întăririlor din partea lui Waffing.

— Misiunea noastră este limpede ca lumina zilei, îi spuse Feric lui Best. Până la sosirea trupelor lui Waffing trebuie să păstrăm poziţia actuală cu orice preţ.

Best nu se arătă prea entuziasmat de această misiune.

— Domnule Comandant, aş prefera să continuăm atacul împotriva duşmanului, indiferent de rezultatul luptei, decât să păstrăm o linie defensivă, chiar dacă ea este de netrecut, spuse Best.

Feric îl aprobă cu o mişcare din cap; tot astfel simţea şi el în adâncul sufletului şi aceasta era o atitudine potrivită pentru un soldat Helder. Cu toate astea, exista momente când binele Patriei îţi cere să renunţi la îndeplinirea unor dorinţe dragi. Fără îndoială că şi trupele erau nefericite de această desfăşurare pe poziţii defensive. Trebuia făcut ceva pentru menţinerea unui moral ridicat.

Pentru a menţine înflăcărarea trupelor sale, Feric îşi părăsi tancul, îmbrăcă o uniformă neagră proaspăt călcată şi o mantie stacojie impecabilă şi execută un tur de inspecţie a liniilor, călare pe motocicleta neagră şi cromată a unui erou SS căzut la datorie, iar Best îl urmă pe o altă motocicletă. Comandantul de Oţel, cu

mânerul argintiu şi gros şi cu impunătorul cap bine lustruit sclipind în soare, era purtat în aşa fel încât să fie văzut.

Deşi aceste trupe luptaseră cu o ferocitate neostenită vreme de două zile fără să doarmă, toţi soldaţii nu aveau dorinţă mai fierbinte decât să se arunce din nou asupra duşmanului. Această hotărâre fanatică se putea citi în ochii lor arzători, în grija iubitoare pe care-o manifestau faţă de armele lor chiar şi în timpul odihnei, din promptitudinea şi precizia cu care executau salutul, din înflăcărarea cu care strigau „Trăiască Jaggar!” şi din ovaţiile spontane care izbucneau de fiecare dată când barajul de artilerie Helder lansa proiectilele mortale, care şuierau pe deasupra capului şi explodau în mijlocul rândurilor inamicului.

După circa jumătate de oră de inspecţie, de-a lungul frontului Zind se produse o vastă mişcare de înaintare.

— Domnule Comandant, ce s-a întâmplat?

— Se pare că suntem din nou pe punctul de a ne potoli setea de sânge, răspunse Feric.

Războinicii îşi croiau drum prin grămezile de leşuri ale tovarăşilor lor şi, val după val, traversând ţara nimănui, veneau în goană către linia Helder, cu automatele scuipând foc.

Feric îşi fixă puşca mitralieră în locaşul de tragere; de-a lungul întregii linii de fortificaţii Helder, tunurile de pe tancuri şi piesele de artilerie îşi îndreptară ţevile către marea de duşmani ce năvăleau şi barajele aprige de proiectile explozive sfârtecară creaturile în bucăţi, în timp ce un lanţ nesfârşit de bombardiere în picaj făceau goluri uriaşe în formaţiile de sprijin.

Uriaşa hoardă intră curând în raza de acţiune a mitralierelor şi a aruncătoarelor de flăcări.

— Deschideţi focul! bubui vocea lui Feric.

De-a lungul întregii linii de apărare, sute de mii de mitraliere deschiseră imediat focul. Războinicii din primul rând fură spulberaţi sau zvârliţi înapoi. Următorul rând avu aceeaşi soartă, căci trupele Helder continuară să dezlănţuie un zid compact din gloanţe dogoritoare pe tot frontul. Cu toate că Războinicii se prăbuşeau val după val forţa totală a Zind-ului avansa inexorabil, călcând în picioare, cadavrele tovarăşilor lor, mărşăluind drept spre colţii puternici ai mitralierelor Helder.

În timp ce urmărea cum gloanţele trase de el sfâşiau monştrii cu picioare cât butucii, azvârlind în aer fărâme din carnea celor care se prăbuşeau, Feric îşi dădu brusc seama că nu exista

niciun car-de-luptă la vedere.

— Best, aceştia nu sunt Războinici obişnuiţi! strigă el. Creaturile nu mărşăluiau înainte în formaţii foarte precise. Pe de altă parte, deşi capetele lor erau cu mult mai mici decât, cele umane, ele aveau cranii ceva mai dezvoltate decât ale lighioanelor bătăioase cu care trupele Helder se confruntaseră pană acum şi Feric observă la fălci şi guri ceva care îl făcu să scrâşnească, din dinţi. Apoi aruncătoarele de flăcări ascunse vederii inundară frontul de asalt al Zind-ului cu o maree de petrol arzând, prin care Feric putu să audă urlete, groaznice schelălăieli şi gemete mai puternice decât răpăitul armelor.

Războinicii cuprinşi de flăcări ieşiră brusc de după perdeaua de vâlvătăi trăgând sălbatic cu automatele şi, deşi se aflau în chinurile morţii, împinseră zidul Zind-ului până la mai puţin de o sută de paşi de tranşeele Helder. Feric scoase Marea Ghioagă de Held, o roti cu măreţie pe deasupra capului, acceleră motocicleta şi ieşi într-o trâmbă de praf şi fum din adăpostul oferit de fortificaţii, năpustindu-se către tăvălugul format din giganţi feroce.

O sută de mii de motociclişti SS şi ai armatei se grăbiră să-l urmeze ovaţionând puternic. Mii de eroi se prăbuşiră, pe dată, seceraţi de armele duşmane; Feric simţea gloanţele şuierând pe lângă el, dar după câteva clipe, valul de motociclişti se apropie de monstruozităţile Zind. Automatele nu mai puteau fi de folos, astfel că lupta se purtă cu ghioagele.

Feric se găsea într-o pădure de picioare uriaşe, murdare şi păroase. Un flux de putere născută din Marea Ghioagă, trecu prin trupul lui; îşi răsucea arma prin aer ca pe un bici. Lovitura supraomenească zdrobi zeci de membre respingătoare, ca pe nişte vreascuri, doborând la pământ vreo douăzeci de obscenităţi, care începură să se zbată, ca nişte şerpi fără capete. În timp ce terciuia ţestele creaturilor oloage ca pe nişte pepeni copţi, Feric observă că ochii lor ardeau ca nişte tăciuni încinşi, iar gurile pe care sângele gâlgâia şi făcea spume aveau mulţi dinţi ascuţiţi ca nişte brice.

Aceste dihănii erau de alt soi decât Războinicii pe care îi întâlniseră până atunci. Fiecare dintre ele lupta individual cu frenezia debordantă a unei pantere înfuriate, azvârlindu-şi fără teamă forţele împotriva voinţei de fier a fanaticilor Helder aflaţi pe maşinile lor de oţel.

Cu lovituri puternice de ghioage ei spintecau de-a valma şi

motociclete, şi motociclişti, în timp ce gurile lor hidoase fără buze spumegau şi scoteau bale sângerii. Însă cu toate că aceşti monştri erau uriaşi şi fioroşi, ei nu dovedeau nici pe departe eroismul supraomenesc al soldaţilor Helder, care luptau alături de iubitul lor Comandant Suprem. Scoţând strigăte de luptă, având flăcări în ochii albaştri şi mânuind ghioagele prin aer ca pe nişte baroase ale morţii, aceste exemplare minunate, îmbrăcate cu uniforme cenuşii bine croite sau cu haine din piele strânse pe corp, se azvârleau asupra creaturilor de două ori mai mari decât ele. Atacul declanşat de aceşti eroi rasiali semăna cu aruncarea între dinţii tăioşi ai unui ferăstrău circular care se roteşte nebuneşte.

Unul după altul, monştrii băloşi se năpusteau urlând la Feric, dar erau sfărâmaţi şi zdrobiţi de Marea Ghioagă de Held; mânerul Comandantului de Oţel era scăldat în sânge roşu şi gros, iar uniforma neagră şi lucioasă se împurpură de atâtea pete de sânge. Lupta corp la corp continuă vreme îndelungată, părând a se transforma în zile, deşi nu ţinu decât o oră. Lui Feric îi era imposibil să aprecieze cursul pe care îl luase bătălia, pentru că universul lui era cotropit de ziduri impenetrabile de giganţi păroşi, puturoşi şi îmbăloşaţi care aveau o sete de nestins, faţă de sângele de oameni adevăraţi. De îndată ce aceste creaturi răzbăteau prin baricada de cadavre pe care Feric o creases în jurul motocicletei, ele simţeau mânia distrugătoare a Comandantului de Oţel. Şi cu toate acestea, creaturile dădeau năvală una după alta, de parcă ar fi fost mânate de un dor nebun şi nestăpânit să-şi afle sfârşitul atunci şi acolo.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Feric observă că Războinicii se îndreptau spre el în număr din ce în ce mai mic. Răcnind dezarticulat, şase giganţi sfârtecară furioşi trupurile tovarăşilor lor; pe aceştia Feric îl doborî cu o uşurinţă uimitoare. După câteva momente, zdrobi alţi trei. Apoi trecură clipe în care nu se întâmplă absolut nimic. Feric se afla singur înăuntrul unui crater uriaş, ai cărui pereţi erau formaţi din leşurile ciopârţite şi însângerate a sute, poate chiar mii de duşmani. Lovind puternic în stânga şi în dreapta cu Comandantul de Oţel, Feric îşi croi drum prin mormanul de Războinici ucişi şi-şi conduse motocicleta prin spărtura creată.

Cât putea cuprinde cu ochii, pământul era ticsit cu grămezi de cadavre. Majoritatea erau ale Războinicilor, dar nu puţini eroi Helder îşi pierduseră viaţa, dând astfel dovezi de credinţă faţă de

Svastică. Prin vălmăşagul acela de trupuri circulau zeci de mii de motociclişti Helder, care dădeau lovituri de graţie Războinicilor muribunzi.

Aflat la câteva sute de iarzi, Ludolf Best veni în trombă, călare pe motocicletă, gesticulând nestăpânit către Feric şi strigând de bucurie că-l vede pe Comandantul lui Suprem. În timp ce gonea spre Feric, ovaţionând şi făcând semne cu mâna, Best atrase atenţia a sute de soldaţi Helder faţă de persoana lui Feric; aceştia începură la rândul lor să ovaţioneze furtunos, să-şi rotească ghioagele pe deasupra capetelor şi să-şi descarce armele în aer, plini de exuberanţă. După câteva clipe, toţi soldaţii de pe câmpul de bătălie ştiau unde se afla Comandantul lor Suprem şi că acesta era nevătămat.

Mai mult de o sută de mii de eroi Helder îşi azvârliră triumfători ghioagele însângerate spre cer, în salutul Partidului. Şi strigară „Trăiască Jaggar!” cu o însufleţire şi o înflăcărare care depăşeau cu mult orice altă demonstraţie de fidelitate pe care şi-o amintea Feric.

Într-una dintre puţinele clipe de răgaz între bătălii, rezemându-se de un tanc şi având-l alături pe Best, Feric înţelese cu limpezime toată strategia „Dominatorilor. De două zile încoace, Domii aruncaseră asupra poziţiilor Helder valuri sinucigaşe de Războinici din noua generaţie; fiecare val fusese anihilat complet, dar cu pierderi mari pentru armata Helder în vieţi umane, muniţie şi mai ales carburant.

— Nici nu pot spera să se compare cu noi în ceea ce priveşte mobilitatea şi puterea de foc, murmură Feric. Şi totuşi se încăpăţânează să folosească aceeaşi tactică.

— Domnule Comandant, nu înţeleg de ce nu încearcă o manevră de învăluire prin flancuri, spuse Best. După ce terenurile petrolifere au căzut în mâna noastră, mi se pare evident că ar trebui să ne ocolească şi să împiedice trupele lui Waffing să ne aprovizioneze cu muniţie şi carburant.

Naiva constatare a lui Best îl făcu pe Feric să zâmbească.

— Nu, Best, spuse el, până şi Domii ştiu că viteza superioară a blindatelor noastre şi forţele aeriene ar putea străpunge orice încercare serioasă de învăluire, chiar înainte de a se trece la punerea ei în aplicare. Bănuiala mea e că speră să ne copleşească numeric înainte de sosirea trupelor lui Waffing.

— Ce smintiţi sunt dacă-şi închipuie că pot dovedi astfel

armata Helder! exclamă Best.

Feric îşi exprimă acordul cu o mişcare din cap; nu avea rost să-l tulbure pe flăcău spunându-i care era realitatea. Dominatorii aveau la dispoziţie o cantitate nelimitată de protoplasmă diformă. După două zile de măcel îngrozitor, armata Helder suferise pierderi grele. Douăzeci de mii de motociclişti şi patruzeci de mii de infanterişti făcuseră sacrificiul suprem. Pierderile în rândurile fanaticilor eroi ai SS-ului erau deosebit de mari, reprezentând o pagubă ireparabilă pentru fondul genetic pe care Feric o regreta profund. Mai grav era că proporţiile şi ferocitatea neaşteptate ale luptelor duseseră la consumarea unor cantităţi uriaşe de muniţie şi, practic, la epuizarea rezervelor de carburant. Încă unul sau două atacuri şi întreaga armata Helder se va vedea silită să lupte doar cu ghioage. De ce nu mai sosea Waffing?!

Cu toate acestea, moralul armatei nu scăzuse nicio clipă. Cu cât creşteau pierderile, cu atât era mai mare ferocitate cu care oamenii adevăraţi sfârtecau Războinici. După două zile se putea afirma că nici măcar o monstruozitate a Zind-ului nu reuşise să-şi croiască drum până la tranşeele Helder şi că niciuna dintre lighioane nu supravieţuise asalturilor sinucigaşe împotriva poziţiilor Helder. Pe lângă acestea, trupele lui Waffing se aflau doar la câteva ore de marş cu cantităţi considerabile de muniţie şi cu rezerve inepuizabile de carburant. La urma urmelor, situaţia era departe de a deveni disperată!

În timp ce era frământat de aceste gânduri, Feric observă că Best îi studia îngrijorat chipul.

— Domnule Comandant, s-a întâmplat ceva?

— Nu, Best, nu s-a întâmplat nimic! Hai să inspectăm trupele!

După ce primiră salutul înflăcărat al unui batalion de motociclişti SS osteniţi dar inspiraţi, Feric ajunse cu motocicleta pe vârful unei ridicături şi observă că la depărtare de vreo milă spre nord, în mijlocul hoardei Zind-ului, aveau loc regrupări masive. Best opri alături de el şi priviră amândoi dincolo de pustietatea ţării nimănui către uriaşe şi tulburata mare de trupuri dezgolite care, aidoma unui roi gigantic de furnici războinice, păru să se pornească într-o frenetică mişcare de masă.

— Toată hoarda a pornit în marş! exclamă Feric. Va avea loc un atac total, pe viaţă şi pe moarte, asupra poziţiilor noastre!

Best rânji; ochii i se aprinseră ca nişte cărbuni albaştri, iar

trupul căpătă o aură aproape mistică de putere eroică. Feric înţelese care erau sentimentele acestui flăcău pentru că un val de bucurie sălbatică alungase până şi ideea de epuizare din propria sa fiinţă. Sosise cu adevărat momentul culminant – poporul Helder va înfrunta forţele Zind-ului într-o bătălie decisivă, a cărei miză era stăpânirea întregului Pământ. Nici nu-şi putea dori o glorie mai înălţătoare decât să conducă forţele umanităţii adevărate în acest Armageddon suprem!

Câteva clipe mai târziu, soldaţii Helder de pe întregul front remarcară gigantica hoardă a Zind-ului îndreptându-se spre ei şi asta declanşă urale spontane. Fără a mai fi nevoie de vreun ordin, toate motoarele motocicletelor porniră să bubuie, tancurile se pregătiră de atac, toţi infanteriştii săriră în picioare cu ochii arzători, pregătindu-şi armele pentru luptă. Din piepturile tuturor se înălţară scandări de „Trăiască Jaggar!”, la început nesigure, dar care mai apoi se contopiră perfect cu vocea rasială a Heldon-ului. Exprimând ura şi semeţia în faţa duşmanului. Nici nu se punea problema de a mai păstra vreun om în rezervă; nici unui Helder adevărat nu i se putea cere să accepte o asemenea dezonoare.

Feric scoase Marea Ghioagă de Held, obiectul suprem al voinţei rasiale, şi ţinu această mistică armă cât putu de sus deasupra capului, simţind că puterea din braţul uriaş şi sclipitor se îngemăna cu forţa propriei sale voinţe şi cu conştiinţa rasială care-l unea cu trupele sale, în acest moment crucial al destinului.

Apoi acceleră motorul, schimbă o ultimă privire cu Best, îşi îndreptă arma sfidător către duşmanii care năvăleau şi, cu un strigăt sălbatic de luptă, porni la atac în fruntea ostaşilor Helder, în aceste clipe nimeni nu mai avea răgazul să se gândească la rezervele de combustibil sau de muniţie; imensa armată Helder înaintă în spatele unui val compact de flăcări, proiectile de artilerie şi gloanţe de mitralieră. Inspiraţi de vibrantul spectacol ce avea loc pe pământ, piloţii Helder de pe bombardierele în picaj dublară rapiditatea şi furia atacurilor, zburând la mai puţin de o sută de iarzi pe deasupra capetelor minuscule ale Războinicilor, trăgând cu mitralierele şi lansând bombe explozive şi incendiare, săgetând prin fumul exploziilor către soare, iar apoi năpustindu-se din nou în picaj, pentru a mitralia duşmanii până la epuizarea tuturor cartuşelor. Hoarda Zind înainta direct către un infern de gloanţe, explozii şi flăcări; fiecare petic de pământ câştigat era plătit cu trupurile căsăpite ale miilor de Războinici.

Când motocicleta lui Feric ajunse la circa o sută de iarzi de marea năvălitoare de Războinici gigantici şi sângeroşi; tunurile de pe tancurile Helder încetară tragerea şi opriră aruncătoarele de flăcări pentru că-şi terminaseră până şi ultimele picături de combustibil din rezervoare. Cu toate acestea, forţa comună de foc a două sute de mii de mitraliere Helder era suficientă pentru a secera fiecare rând de Războinici şi a-i transforma în bucăţi însângerate de carne, în chiar clipa în care deveneau un zid mişcător. Gloanţele de mitralieră şuierau în jurul lui Feric în timp ce îşi conducea armata pe această ultimă sută de iarzi, însă el nu simţea frică, ci doar o convingere neclintită în invulnerabilitatea lui; el era Heldon-ul, era unealta destinului, era Svastica şi nimic nu-l putea vătăma.

Feric plonjă apoi într-o lume de nebuni care duhneau, urlau, făceau spume roşiatice la gură şi-şi roteau ghioagele uriaşe din oţel, fără să-i intereseze altceva decât să mai ucidă un om adevărat înainte de a pieri.

Avansând cu viteză redusă, Feric începu să mânuiască Marea Ghioagă de Held într-un ritm continuu, lovind în stânga, în dreapta, iar în stânga, fără să piardă măsura aceasta şi fără a lăsa Războinicilor cu ochi injectaţi nici cea mai mică şansă de a-i penetra garda. La fiecare lovitură de-a lui, zece sau chiar mai mulţi Războinici se prăbuşeau retezaţi de la brâu, iar sângele şi intestinele verzui şi lipicioase ţâşneau vulcanic din ei. Încă de la primele momente ale luptei, braţul armei sale mistice era scăldat de la un capăt la celălalt de sângele care ajunse să-i lunece pe mână şi să-i boteze pielea imaculată şi neagră a uniformei.

Aruncând o privire într-o parte, Feric băgă de seamă că Best era foarte aproape în spatele lui, doborând Războinici cu o uitare de sine vecină extazului total, cu ochii arzând de fanatism nemilos şi neprecupeţit. Motocicliştii SS înalţi şi blonzi, aflaţi în stânga şi în dreapta lui Best, înaintau într-o linie neîntreruptă, aruncându-se asupra duşmanului cu un curaj supraomenesc şi cu impetuozitate Helder de neconfundat. Bolborosind, cete mari de giganţi băloşi loveau cu ghioagele în tancurile Helder, într-o frenezie inutilă şi îşi zdreleau braţele încercând să sfârtece blindajul tancurilor pentru a pătrunde în ele, în timp ce mitraliorii instalaţi comod în interiorul fortăreţelor mobile le perforau trupurile cu milioane de gloanţe, iar şenilele grele de oţel înaintau rostogolindu-se şi strivind corpurile care se zbăteau în chinurile morţii.

Lupta pe viaţă şi pe moarte părea înveşmântată într-o frumuseţe mistică pentru Feric. În bătălia supremă ce se dădea în aceste locuri pustiite nu se confruntau Războinici şi fiinţe umane, ci Heldon-ul şi Zind-ul; adevăratul genotip uman lupta împotriva perversiunilor genetice operate de Dominatori, pentru o miză ce nu era alta decât luarea în stăpânire pe vecie a Pământului şi a universului. Înţelesul deplin al acestei confruntări ardea ca o svastică învăpăiată în creierul fiecărui soldat Helder, sufletul acestuia era aprins de flacăra spiritului rasial militant pe care o aprinsese Feric, iar fiinţa şi voinţa se contopeau perfect cu identitatea rasială, care era însuşi Heldon-ul. Această fântână nesecată de curaj, voinţă şi conştiinţă rasială era canalizată direct prin sufletul lui Feric, astfel încât Feric Jaggar era Heldon-ul, iar Heldon-ul era Feric Jaggar şi ambii erau purtaţi de credinţă şi de forţa implacabilă a sorţii care nu putea să greşească.

Sângele duşmanilor în care erau scăldaţi Feric şi armăsarul lui de metal şi care şiroia pe uniformele oamenilor lui îi unea pe toţi în credinţa sfântă că luptă de partea dreptăţii. Fiecare petic de teren cucerit reprezenta un pas înainte către scopul suprem: un Pământ populat numai de supraoameni înalţi, blonzi şi puri din punct de vedere genetic, feriţi până şi de cea mai neînsemnată sursă de contaminare rasială. Fiecare monstruozitate respingătoare care se prăbuşea sub loviturile de ghioage Helder însemna o celulă canceroasă mai puţin în rezervorul genetic al lumii.

Ce era viaţa oricărui om în comparaţie cu măreţia acestei cauze sacre? A-ţi afla moartea în această bătălie însemna a ajunge pe culmea supremă de eroism a istoriei întregii lumi; a supravieţui încununat de victorie însemna a te bucura de recunoştinţa unui milion de generaţii de oameni ce aveau să se nască. Niciun moment din istoria umană nu oferise şi nici nu va oferi vreodată o glorie care să o egaleze pe aceasta de acum. Cei care luptau astăzi vor deveni modele rasiale eterne; gândindu-se la locul pe care-l va ocupa în panteonul viitorului, Feric se simţi cuprins de o uimire care transcendea atât modestia, cât şi veneraţia.

Îmboldit astfel la acte glorioase de eroism supraomenesc şi de fanatism neobosit, asemenea unui zeu posedat de demoni, Heldon-ul ca entitate rasială sfârteca organele vitale ale antitezei sale absolute, obscenul carcinom oploşit în fondul genetic al lumii, muşuroiul lipsit de simţire şi neprielnic vieţii care se numea

Zind. Războinicii Zind-ului luptau cu o ferocitate care fusese întipărită, în genele lor de către o rasă mutantă şi scârboasă care privea cu dispreţ suprem tot ce era viu, mai puţin propria-i existenţă.

Bătălia era, prin urmare, cea mai teribilă confruntare la care lumea asistase vreodată, un adevărat Armageddon între tot ceea ce era nobil şi înălţător în om şi perversiunea cea mai josnică şi mai greu de imaginat, a ceea ce fuseseră odată, genele umane. Binele declanşase un război total împotriva răului, sub stindardul Svasticii, şi răul răspundea cu o furie şi cu o forţă uriaşe.

Aflat exact în vârful forţei de penetraţie Helder, Feric se găsea mereu asaltat de câte douăzeci, patruzeci, ba chiar cincizeci de Războinici. Fără îndoială că Dominatorii care dirijau hoarda-înţeleseseră că uciderea lui Feric însemna anihilarea voinţei rasiale a Heldon-ului şi de aceea, din dorinţa lor sălbatică de a-l doborî, Războinicii se împingeau unii pe alţii, ajungând să se bată între ei cu ghioagele pentru a se apropia de el.

La rândul lui, Feric se bucura văzând această concentrare a forţelor inamice împotriva persoanei lui, pentru că ea propulsa fanatismul Heldon-ului pe culmi tot mai înalte de eroism şi ferocitate, iar iuţeala incredibilă şi forţa cu care nobila armă din mâna sa răspundea provocării şi ucidea duşmani, înflăcăra spiritul de luptă al soldaţilor Helder, care erau copleşiţi numeric.

În strânsoarea mâinii lui, Comandantul de Oţel părea însufleţit de propria forţă vitală a lui Feric, metalul căpătând viaţă asemenea unui zeu, datorită puterii transcendente a voinţei rasiale pe care o slujea. Fără nici cel mai mic efort, Feric învârtea arma care vâjâia prin aer, făcând, să zboare în urma ei un arc de carne sfârtecată şi sânge, semănând cu coada unei comete.

Valuri-valuri, Războinici din Zind se repezeau la el cu o furie nedomolită, scuipând sânge, rostogolindu-şi ochii porcini şi injectaţi şi mânuind ghioage groase cât coapsa şi lungi de un stat de om. Douăzeci de creaturi săriră din stânga. Feric îi întâmpină cu o mişcare largă a Marii Ghioage, care le despică piepturile gigantice, sfărâmând plămânii şi scoţându-le din trupuri inimile încă palpitânde. În acelaşi timp, alţi zece se năpustiră la el din spate; în timp ce lovi, îşi roti motocicleta în jurul piciorului drept şi răspunse instantaneu cu o lovitură, nimerindu-i pe aceşti giganţi cu ochi demenţi în vintre, retezându-le picioarele, astfel încât aceştia se prăbuşiră ca nişte bolovani şi porniră să se zvârcolească în chinuri pe pământul însângerat, în timp ce zeci

de motociclişti Helder îi tocară în bucăţele sub roţile lor.

Însă în timp ce Feric respingea cu succes acest asalt, alte zeci de Războinici îl atacară din altă direcţie şi, în momentul în care el îi ucidea cu o lovitură a Comandantului de Oţel, pornită de peste umăr, ghioaga uneia dintre lighioane căzu drept pe roata din spate a motocicletei lui şi o făcu fărâme, obligându-l să descalece şi să lupte din picioare.

Această întâmplare îi îndemnă pe Războinicii Zindului să atace cu o frenezie crescândă, iar Ludolf Best sărise aproape imediat de pe motocicleta lui şi veni să lupte alături de Feric. Văzând aceasta, douăzeci de supraoameni înalţi, blonzi, cu ochi albaştri, îmbrăcaţi cu uniforme negre şi strânse pe corp şi stropite cu sânge la fel de roşu ca şi mantiile lor cu svastică, se alăturară pe dată lui Feric, formând o falangă de eroi SS, flancându-şi Comandantul Suprem şi, inspiraţi de un asemenea exemplu, săvârşiră fapte de vitejie care aproape le egalau pe ale lui. Grupul de eroi rasiali strânşi în jurul încarnării voinţei rasiale îşi tăia drum prin năvala de Războinici cu o forţă şi cu un fanatism care aprinseră în inimile soldaţilor din jur o emulaţie clocotitoare.

Curând, o mare parte din forţa de atac Helder se închegă într-o frăţie supraomenească de eroi rasiali în jurul persoanei lui Feric Jaggar. Motocicliştii îşi mânară cu viteză maşinile în giganţii băloşi, săriră de pe ele şi se repeziră cu ghioagele la alţi Războinici, mişcându-se cu o iuţeală şi cu o forţă, dezlănţuite, care îi făcea să pară invincibili. Infanteriştii ţâşniră neînfricaţi într-o adevărată pădure de picioare masive şi păroase, izbind furioşi cu ghioagele pentru a-i coborî pe Războinici la nivelul lor apoi zdrobindu-le capetele şi piepturile cu armele, cu cizmele cu tălpi de oţel. Şi cu pumnii... Tancurile porniră greoaie ca nişte buldozere blindate, apoi căpătară viteză din ce în ce mai mare, sfărâmând în calea lor zidul solid de protoplasmă ai Zind-ului.

Incredibilele fapte de eroism săvârşite de zecile de mii de soldaţi Helder de rând inspirară garda de elită SS din jurul lui Feric, făcând-o să dea dovadă de şi mai mare fanatism şi ferocitate care, la rândul lor, îndemnară grosul trupelor să-şi dubleze eforturile şi aşa supraomeneşti, stimulând din nou elita SS, într-urs transfer mereu crescând de eroism rasial, care transforma un întreg corp de armată într-o forţă implacabilă, căreia nu i se putea opune nicio putere pământească. În ceea ce-l privea pe Feric, universul întreg nu avea îndeajuns de mulţi Războinici pentru a-i putea potoli pofta de sânge.

Centrul liniei Helder se umflă, apoi deveni un pumnal măreţ care străpunse prin trupul hoardei Zind-ului, căutându-i organele vitale. Această forţă rasială de nestăvilit penetra cu viteză şi forţă tot mai mare, azvârlindu-se mereu mai adânc şi lărgind breşa pe măsură ce frenezia supraomenească a luptei cuprindea din ce în ce mai mulţi soldaţi Helder.

Feric se simţea inundat de o energie şi o impetuozitate care transcendeau lumea cărnii şi care îi întăreau sufletul în timp ce lovea în stânga şi în dreapta, hăcuind zeci de Războinici şi având în nări dulcea adiere a victoriei iminente când, dintr-o dată, descoperi că rămăsese singur pe tot câmpul de luptă. În faţa lui se mai aflau doar patruzeci de tancuri Zind, de culoare verde plumburie, alcătuind o formaţie strânsă.

Când Best îl ajunse din urmă, Feric înţelese importanţa crucială a momentului.

— Am reuşit, Best! strigă el, bătându-l bărbăteşte pe umăr pe flăcău. Am tăiat în două hoarda Zind-ului.

Pe de altă parte, nu încăpea niciun grăunte de îndoială că formaţia de tancuri, aşa cum era aşezată, în poziţia cea mai sigură a câmpului de luptă, ascundea pe josnicii Domi care controlau întreaga hoardă.

Prin breşele create în rândurile armatei Zind-ului apărură sute de eroi SS înalţi şi blonzi, apoi zeci de tancuri Helder cu tunurile dezlănţuite. Zece dintre tancurile Zind explodară, formând coloane înalte de foc roşiatic-oranj şi fum negru învolburat. Câteva dintre tancurile Zind rămase întregi traseră lovituri panicate. Apoi, prin breşă trecură alte douăzeci de tancuri Helder, fiind urmate îndeaproape de mii de motociclişti; trei salve rapide de tun sfărâmară restul tancurilor Zind ca pe nişte nuci găunoase. Feric roti vijelios Marea Ghioagă pe deasupra capului, aruncând în jur cheaguri de sânge de Războinic, apoi porni în frunte, urmat de Best şi de garda sa SS de elită, în timp ce zeci de siluete umanoide îmbrăcate în uniforme cenuşii ieşiră în goană dintre sfărâmături. În spatele său venea întreaga armată Helder.

Feric se apropie primul de resturile fumegânde, având-l pe Best în spatele său. Bolborosind furioşi, îngroziţi şi cu voci ascuţite, doi Domi cu ochi de rozătoare ţâşniră din spatele unui tanc distrus, având pistoale automate în mâini.

— Moarte gunoaielor umane!

În timp ce Feric duse mâna spre pistolul său mitralieră, o

ploaie de gloanţe şuieră pe lângă: el şi îi seceră pe cei doi Domi. Feric se întoarse şi-l văzu pe Ludolf Best care-i zâmbea larg şi ţinea în mâini arma automată încă scoţând fum pe ţeavă.

Alţi doi Dominatori se furişară printre sfărâmături undeva în stânga lui Feric, încercând să scape cu fuga; Feric îi făcu fărâme cu o rafală care declanşă o adevărată fântână de sânge şi carne, apoi răspunse zâmbetului lui Best. Urmându-i exemplul, SS-iştii îi măcelăriră pe Domii rămaşi cu câteva rafale de foc automat.

Chiar în timp ce se stingeau ultimele ecouri ale împuşcăturilor, un tunet neaşteptat şi asurzitor cutremură aerul, ca şi când însuşi văzduhul se despicase pentru a striga triumfător şi patruzeci de avioane cu reacţie săgetară cerul, apoi executară o întoarcere de o sută optzeci de grade şi, intrând în picaj cu o viteză orbitoare şi cu un vuiet de neînchipuit, se năpustiră asupra duşmanului.

— Domnule Comandant, au sosit trupele lui Waffing! spuse Best bucuros şi pe nerăsuflate.

Semnificaţia acestei splendide promenade aeriene nu scăpă nici unui soldat Helder. De pe toată întinderea câmpului de luptă se ridicară ovaţii care acoperiră chiar şi urletul avioanelor cu reacţie ce lansau rachete în ceea ce mai rămăsese din armata duşmană.

Dispariţia bruscă a Dominatorilor, combinată cu apariţia la fel de neaşteptată de pe cer, precum şi cu urletul feroce al întregii armate Helder, creă un haos total în rândul Războinicilor din Zind. Stăpâniţi încă de furia ucigaşă care fusese inclusă în genele lor, însă lipsiţi de orice îndrumare mintală, aceste maşini protoplasmatice şi demente fură cuprinse de o frenezie de neînchipuit, pornind să alerge în toate părţile, strigând şi urlând, izbindu-şi tovarăşii cu ghioagele, sfârtecând beregata semenilor lor, muşcând tot ce le apărea în cale şi azvârlindu-se fără sorţi de reuşită asupra disciplinatelor trupe Helder, de parcă şi-ar fi reamintit vag care le era menirea.

Inutil de spus că rezultatul bătăliei era de-acum limpede ca lumina zilei. Trăgând adânc în piept din ameţitorul parfum al victoriei, trupele Helder tălăzuiră prin breşele create în trupul hoardei, lărgindu-le şi mai mult, apoi se repeziră asupra Războinicilor răsculaţi, învăluindu-i atât din flancuri cât şi din spate, încercuindu-i cu totul.

În sud, o falangă măreaţă, formată din tancuri SS negre, urmată de o coloană lungă de soldaţi odihniţi, pe motociclete, se

îndrepta spre locul măcelului, în timp ce sute de avioane cu reacţie vuiau pe deasupra lor, lansând rachete şi trăgând cu mitralierele de la bord în formaţiile derutate ale Zind-ului, provocând pierderi uriaşe.

Hoarda Zind se frânse curând în două secţiuni mari, încercuite de armata Helder. Tancurile revărsau un baraj continuu de proiectile explozive şi incendiare în rândurile Războinicilor, în timp ce infanteria şi trupele de motociclişti, folosindu-şi armele automate, rupeau în bucăţi uriaşii înnebuniţi. Incapabile să străpungă barajul dezlănţuit asupra lor, sordidele creaturi îşi vărsară pofta insaţiabilă de sânge asupra propriilor semeni, transformându-se unii pe alţii în hălci de protoplasmă strivită, în timp ce armata Helder îi anihila.

Dinspre vest apăru şi marea forţa aeriană Helder, alăturându-se avioanelor cu reacţie ale lui Waffing care atacau în valuri succesive. Bombardamentele executate de piloţi erau impecabile şi, pentru a distruge definitiv rămăşiţele hoardei Zind, avioanele fuseseră dotate cu canistre cu napalm. Războinicii Zind încă rămaşi în viaţă deveniră o vâlvătaie scârboasă şi sfârâitoare de protoplasmă care se zvârcolea şi îşi golea măruntaiele, cuprinsă de chinurile morţii.

Privind stâlpii uriaşi de fum negru şi unsuros care se ridicau încolăcindu-se spre cer, Feric ştia că pentru desăvârşirea victoriei finale a genotipului uman nu mai avea decât să traverseze în marş centrul Zind-ului, acum lipsit de apărare, îndreptându-se spre Bora, pentru a rade de pe faţa Pământului şi ultimul cuib otrăvit al
Dominatorilor.

Sute de avioane cu reacţie se grupaseră în zbor în formă de svastică deasupra uriaşului incendiu întipărind blazonul şi simbolul victoriei Helder pe cer.

13

MARŞUL ASUPRA BOREI deveni o simplă paradă triumfală. Răniţii fuseseră expediaţi înapoi în Heldon, iar infanteria afluia în Zind prin Wolack, pentru a lichida unităţile rătăcite şi pentru a stabili garnizoane în proaspăt cucerită provincie, iar la nici două zile după spulberarea hoardei Zind-ului, SS-ul construia deja Lagăre de Triere pentru sclavii mutanţi ai Domilor. Ştiind că până şi cea mai neînsemnată rezistenţă fusese zdrobită în Zind, Feric desfăşură forţele aflate sub comanda sa pe un front larg de câteva sute de mile care se deplasa spre est, traversând zone pustii şi cuprinse de putreziciune, făcând praf şi pulbere toate instalaţiile, fermele, lacurile de prăsilă, recoltele bolnave şi mutanţii pe care îi întâlnea în cale. Heldon-ul se mişca astfel pe faţa Zind-ului, absorbind teritoriul şi transformându-l pentru vecie în pământ al oamenilor adevăraţi, prin marşul glorios al eroicelor trupe care-l urmau pe Comandantul lor Suprem, Feric Jaggar, în drum spre ultima citadelă de pe Pământ a Domilor.

Pentru această lovitură finală, Feric ordonase să i se aducă pe front maşina-comandant, neagră şi zveltă, astfel încât să intre în Bora în fruntea trupelor sale şi în compania credincioşilor săi înalţi Comandanţi: Best, Remler, Waffing şi Bogel, pentru că aceştia meritau cu prisosinţă onoarea de a-şi însoţi conducătorul în capitala duşmană.

Aceşti patru bărbaţi stăteau pe bancheta din faţă a cabinei deschise a maşinii-comandant şi, întrucât rotofeiul Waffing ocupa loc cât doi oameni normali, stăteau cu toţii îngrămădiţi ca boabele de mazăre în păstaie. Cu toate astea, starea de spirit era destinsă în timp ce maşina se îndrepta spre est, în centrul unei linii mari de tancuri şi motociclete. Pe lângă acestea, Waffing nu uitase să înzestreze automobilul cu un butoiaş de bere spumoasă, la care ocupanţii apelau destul de des. Feric stătea singur pe scaunul mai ridicat din spate, astfel încât era uşor de văzut de trupe şi-şi ţinea butoiaşul în faţă ca să-i fie la îndemână.

— Ar trebui să zărim Bora foarte curând, spuse Waffing. Sau, mai bine zis, ce-a rămas din ea. Regret, dar forţele aeriene nu ne vor lăsa mare lucru de distrus.

Alte două escadrile de bombardiere în picaj trecură vuind spre est, pe deasupra pământurilor pustiite, în drumul lor spre Bora.

— Singura dorinţă pe care o mai am e să ucid cu Marea Ghioagă de Held ultimul Dominator de pe faţa Pământului, spuse Feric. Mi se pare absolut normal. Sper că piloţii noştri vor cruţa viaţa unuia, astfel ca acest război decisiv să se încheie cu o ceremonie pe măsură. Cât priveşte restul Borei, pot s-o transforme într-o mare de ruine fumegânde până ajungem noi acolo, că nu-mi pasă.

Waffing râse.

— Pui la îndoială priceperea piloţilor noştri? întrebă el. Nu prea cred că sunt şanse să mai rămână *ceva* în viaţă după bombardament.

— Şi eşti sigur că n-o să rămână niciun Dominator? întrebă Feric. Bombardierele noastre sunt chiar atât de bune?

Waffing îşi desfăcu mâinile în aer de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze întregul Zind. Cât puteau cuprinde cu privirea din automobilul-comandant, nu se vedea nicio urmă de protoplasmă vie care să se fi născut în peisajul acela cenuşiu şi cuprins de putreziciune şi nici vreo construcţie ridicată de sclavii Zind-ului care să mai fi rămas în picioare.

— Dovada o poţi vedea în jurul tău, Domnule Comandant, răspunse el.

Feric pufni în râs.

— Ar fi într-adevăr foarte ciudat, constată el, să sperăm că forţele aeriene Helder nu-şi vor îndeplini misiunea cu precizia obişnuită.

O oră mai târziu, laudele lui Waffing privind eficienţa piloţilor de pe bombardiere se dovediră mai mult decât întemeiate. Înspre est, dincolo de câmpia cenuşie şi pustie, presărată cu petice de junglă iradiată, Feric văzu o vâlvătaie uriaşă care semăna cu craterul unui gigantic vulcan. În timp ce automobilul-comandant şi trupele din flancurile lui goneau către marea conflagraţie, strivind jungla sub şenilele de oţel ale tancurilor şi apoi dând foc sfărâmăturilor cu aruncătoarele de flăcări, Feric putu observa roiuri de avioane rotindu-se şi coborând în picaj asupra oraşului cuprins de pârjol, aruncând alte şi alte butoaie cu napalm şi explozivi puternici pe rugul funerar al Dominatorilor din Zind. Arşiţa degajată de incendiu se simţea chiar şi de la

această distanţă.

— Domnule Comandant, după aşa ceva, nu prea văd şanse de supravieţuire, remarcă Waffing, şi din trei înghiţituri dădu gata o stacană de bere. Mă, tem că va trebui să-mi cer scuze pentru destoinicia piloţilor noştri!

Pe Feric nu-l lăsa inima să fie supărat de-a binelea. Cine nu s-ar fi bucurat văzând că duşmanul de moarte al adevăratei umanităţi se mistuia în vălmăşagul acela de vâlvătăi? În comparaţie cu bucuria rasială simţită în faţa unei asemenea privelişti, dezamăgirea că nu va putea ucide cu mâna lui ultimul Dominator de pe Pământ era, la urma urmei, lipsită de importanţă.

Dincolo de câmpie, flăcările care cuprinseseră Bora izbucniră deodată şi mai puternic spre cer. Incendiile individuale care mistuiau oraşul păreau că se uniseră într-o enormă minge de foc, pe care avioanele Helder se grăbiră s-o ocolească. Acest soare creat pe Pământ pluti o clipă deasupra oraşului sortit pieirii, apoi se înălţă tot mai sus, de parcă ar fi încercat să se întoarcă la locul ce i se cuvenea în ceruri. Un stâlp enorm; de foc, gros de cel puţin o milă şi ajungând până la nori, ţâşni ca o fântână în urma lui. Ca o ciudăţenie, acest fascicul de flăcări rămase pe cer şi când armata Helder pătrunse în oraş.

— Avioanele noastre au declanşat o furtună de foc! exclamă Waffing. Oamenii de ştiinţă ai armatei au prevăzut un asemenea fenomen – un bombardament de mari proporţii ar putea da naştere unui stâlp de flăcări care va persista până ce arde tot ce e combustibil în zonă. Până acum asta părea o idee absurdă.

— Seamănă cu legendarul Foc al Anticilor, şopti Bogel.

Waffing aprobă cu o mişcare din cap.

— Asemănător şi la fel de eficient! spuse el.

— Priveliştea are o frumuseţe cutremurătoare pentru mine, spuse Remler, cu ochii strălucind în pragul lacrimilor. Îşi umezi buzele în bere fără să-şi dezlipească ochii de la uriaşa fântână de flăcări care revărsa o strălucire roşu-portocalie pe tot cerul.

Feric înţelegea pe deplin simţămintele Comandantului SS. În ceea ce-l privea, imaginea Furtunii de Foc din Bora aprinsese două reacţii diferite, dar amândouă plăcute: una patriotică şi alte estetică. Distrugerea totală prin foc a ultimei rezistenţe, pentru a întregi dominaţia Helder asupra Pământului, era un eveniment care putea face inima oricui să tresalte şi să zboare. În acelaşi timp, spectacolul abstract oferit de acest vulcan minunat şi

incredibil de mare de foc, transformând însuşi universul într-o lumină oranj, adâncă şi intensă, făcea să vibreze puternic o fibră a sensibilităţii lui estetice. În felul acesta, Feric recepta Furtuna de Foc din Bora ca pe o autentică şi măreaţă operă de artă: nobilă şi înălţătoare, prin semnificaţiile ei lăuntrice pentru adevăratul spirit uman, şi aţâţător din punct de vedere senzual, prin stil şi formă. Mai era nevoie de o ultimă tuşă pentru a crea o epopee vizuală care să inspire poporul Heldon-ului şi să imortalizeze pe vecie acest moment apoteotic al istoriei umane.

— Bogel, aveţi aparate de filmat instalate pe avioanele care zboară deasupra Borei?

— Bineînţeles, Domnule Comandant! Care Comandant al Voinţei Publice ar fi atât de prost să scape ocazia de a filma momentul culminant al istoriei umane? Acum transmitem în absolut toate pieţele publice din Heldon, dar păstrăm spectacolul pentru posteritate.

— Foarte bine, Bogel, atunci o să oferim camerelor de filmare ceva care să se ridice la demnitatea şi importanţa momentului şi în acelaşi timp va încânta ochiul privitorilor!

Feric hotărî să admire împreună cu Bogel spectacolul dintr-un avion înzestrat cu aparat de filmare, pentru că acesta era cel mai bun loc posibil din care să observe opera de artă pe care o crease el însuşi; pe de altă parte, această vedere aeriană va deveni o imagine care se va întipări adânc în folclorul adevăratei umanităţi, pentru toate vremurile ce aveau să vină.

Descriind o spirală ameţitoare, avionul urcă în înalt deasupra stâlpului de foc al Borei, ceea ce-l făcu pe Bogel să capete o paloare verzuie şi bolnăvicioasă şi-i provocă şi lui Feric o stare destul de neplăcută. În cele din urmă, avionul ajunse la o înălţime de peste zece mii de picioare, reveni în poziţie normală de zbor, începu să se rotească în jurul Furtunii de Foc şi-şi îndreptă camerele de filmare spre spectacolul de pe pământ.

Feric folosise motociclişti SS şi tancuri negre, strălucind de curăţenie, pentru a forma o svastică enormă din oameni şi maşini, având ca centru stâlpul de foc ce era rugul funerar al putreziciunii reprezentate de Zind. Văzută de la o mare altitudine, priveliştea lua răsuflarea: o svastică neagră, uriaşă şi strălucitoare, cu un stâlp de foc ţâşnind din centrul ei drept spre ceruri şi aruncând văpăi din metalul negru şi sclipitor al maşinilor de luptă.

— Feric, ce frumos e, spuse Bogel încet.

Feric activă microfonul pentru a da noi ordine lui Waffing, care supraveghea operaţiunile terestre.

— Încă nu s-a terminat, îi spuse Feric lui Bogel. Apoi transmise ordinul: Înainte marş!

Pe pământ, zvastica neagră şi sclipitoare începu să se rotească, având ca axă stâlpul de foc. O mare armată Helder, aşezată în forma emblemei sacre, execută un uriaş marş al victoriei în jurul capitalei arzânde a duşmanului mortal al umanităţii adevărate.

— Deschideţi focul!

Din gigantica svastică aflată în jurul incendiului porni un univers de fum, străluciri şi flăcări în momentul când tunurile de pe tancuri începură să tragă şi motocicliştii SS declanşară foc automat cu gloanţe trasoare, pentru a alimenta mistuitoarea furtună de foc din chiar inima grandiosului spectacol.

Acum, incredibila şi strălucita festivitate prilejuită de victoria definitivă era deplină şi gloria transcendentă a momentului fusese sărbătorită într-o manieră perfectă. Pe pământ, svastica de foc şi fum se rotea în jurul rugului de înmormântare al Dominatorilor mutanţi şi al oricărei pângăriri, indiferent cât de mici, a patrimoniului genetic uman. Rotindu-se în jurul imensului stâlp de flăcări oranj, marea şi sclipitoarea svastică formată din zece mii de stele luminoase licărind pe metalul negru şi lucios, era o privelişte capabilă să răscolească sufletul prin simpla ei imensitate şi prin frumuseţea ei fizică. Dar simbolismul satisfăcea o treaptă chiar mai nobilă a spiritului uman: marea svastică rotitoare din foc şi metal era materializarea vizuală a idealismului Helder şi a puterii Helder până şi pentru ochii celui mai simplu om; în acelaşi timp, nimeni n-ar fi putut identifica fântâna captivă de foc decât drept ceea ce era ea în realitate, rugul mortuar al Zind-ului. Prin urmare, spectacolul simboliza perfect atât victoria definitivă a forţelor Heldon-ului asupra putreziciunii Zind-ului, cât şi momentul cu adevărat istoric al acestei victorii; un punct culminant al istoriei umane şi sărbătorirea acestui eveniment într-o operă de artă măreaţă, toate coexistând în acelaşi timp.

Contemplând această privelişte, ochii lui Feric se umplură de lacrimi. Visul lui cel mai scump se împlinise. Condusese Heldon-ul până la victoria totală şi asigurase pentru, totdeauna genotipul pur uman; curând programul de procreare va transforma rasa

Helder într-una de supraoameni SS. Înălţase umanitatea până la gloria şi puritatea ei genetică dintru începuturi şi, într-o bună zi, va avea onoarea nemaiîntâlnită de a crea următoarea etapă în evoluţia umană, adevărata rasă de stăpâni. Nimeni nu-şi putea propune să realizeze un scop mai măreţ.

El *realizase* totuşi cu mult mai mult şi fapta sa supremă se vedea pe pământ. Încheiase în triumf Armageddon-ul, cu o operă de artă sublimă şi transcendentă, care avea să dăinuiască în veci.

O zi mai târziu, după ce Furtuna de Foc se stinsese, permiţând armatei Helder să intre în Bora, din oraş nu mai rămăsese altceva decât o întindere nesfârşită de cenuşă negricioasă şi fierbinte, luminată ici şi colo de licărul muribund al flăcărilor şi al mormanelor roşiatice de tăciuni, încă mocnind şi scoţând fum. Deşi oraşul avusese zeci de mii de Dominatori şi milioane de sclavi cu înfăţişare monstruoasă, nici măcar oasele acestora nu se mai deosebeau din maldărele de scrum.

Bora, Zind-ul şi Dominatorii fuseseră literalmente şterşi de pe suprafaţa Pământului.

Feric intră în oraş împreună cu Bogel, Best, Waffing şi Remler în automobilul său comandant proaspăt lustruit, escortat de douăzeci de specimene blonde din SS, îmbrăcate în haine de piele neagră, strânse pe corp, călare pe motociclete negre şi cromate. În spatele vehiculului său, un şir lung de tancuri, soldaţi pe motociclete şi infanterişti se dispersaseră în formă de evantai prin oraşul-cadavru, pentru a cerceta dacă printre grămezile de scrum şi cenuşă mai existau semne de viaţă.

— Nu încape nicio îndoială că Dominatorii au fost şterşi din istorie, spuse Remler în timp ce roţile automobilului ridicau în aer trâmbe de cenuşă. Feric îl aprobă cu o mişcare din cap; dintr-o parte în alta a orizontului nu se vedeau decât scrum, incendii locale şi tăciuni cu reflexe roşiatice. Şansele ca vreun Dom să fi supravieţuit erau într-adevăr foarte reduse, căci structurile care mai rămăseseră în picioare nu arătau nici pe departe a case.

Deodată, Best porni să gesticuleze animat, apoi arătă către ruinele din stânga automobilului.

— Domnule Comandant! Acolo!

Feric se uită în direcţia indicată de degetul lui Best şi zări ceva dur şi metalic, pe jumătate acoperit de scrum, la vreo sută de paşi de automobil. Ordonă şoferului să se apropie de obiect sau

orice ar fi fost el.

În vreme ce automobilul-comandant şi garda de corp îşi croiră pârtie prin cenuşă, Feric putu să vadă că se apropiau de un cub mic din oţel, cu latura de vreo opt picioare, atât de ars, încât devenise negru-albăstrui. Şoferul opri automobilul imediat în faţa obiectului; soldaţii gărzii de elită SS rămaseră pe motociclete cu motoarele funcţionând în gol, aşteptând ordine.

— Să cercetăm obiectul, sugeră Feric. Urmând exemplul Comandantului lor Suprem, cei patru înalţi Comandanţi coborâră din automobil şi păşiră cu greu prin dunele de cenuşă spre cubul al cărui metal era scrijelit.

Feric atinse un perete al cubului: o placă de oţel pârjolită, fără niciun semn distinctiv, care dădea impresia că ar fi groasă de câteva picioare. Dând roată cubului, Feric ajunse la un bocaport rotund şi greu, cu diametrul de aproape şase picioare, având în centru o roată de etanşare.

În timp ce încerca fără succes să răsucească roata pentru a deschide bocaportul, Remler, Best, Bogel şi Waffing ajunseră lângă el.

— Ajutaţi-mă să deschid bocaportul ăsta, ordonă Feric.

Toţi cei cinci bărbaţi îşi uniră eforturile pentru a învârti roata de etanşare, dar fără a reuşi ceva mai mult decât Feric.

— Trebuie să fie blocat pe dinăuntru, spuse Remler.

— Daţi-mi voie să chem un tanc să-l deschidă cu un proiectil, sugeră Waffing.

— Poate că nu va fi nevoie, îi răspunse Feric scoţând Comandantul de Oţel, arma pe care nimeni altcineva în afară de el n-o mânuia fără efort, deşi ea avea masa unui munte.

Prinzând cu hotărâre braţul Marii Ghioage, Feric ţinti o lovitură puternică exact în centrul bocaportului. Se auzi un zdrăngănit care cutremură pământul, un zgomot grozav provocat de sfâşierea metalului şi corpul nobilei arme a lui Feric pătrunse prin oţelul gros ca prin brânză. Roata de etanşare şi mecanismul de închidere căzură zăngănind în interiorul întunecat al cubului. Feric mai dădu două lovituri bocaportului, apoi acesta se prăbuşi în exterior, ridicând un nor dens de cenuşă şi lăsând în loc o gaură mare şi rotundă, prin care nu se vedea nimic din cauza întunericului de nepătruns dinăuntru.

Ţinând încă strâns în mână Comandantul de Oţel, Feric îşi vârî capul în interiorul cubului. După câteva clipe, ochii i se obişnuiră

cu întunericul şi observă că interiorul cubului din oţel gros nu conţinea decât un şir de trepte din piatră care coborau în pântecele pământului, unde întunericul era deplin.

Se retrase un pas şi le vorbi camarazilor lui:

— Asta-i intrarea spre o instalaţie subterană. S-ar putea să mai fie cineva în viaţă pe acolo.

— De ce n-am merge să aruncăm o privire, Domnule Comandant'? sugeră Best, brusc înviorat. Cu puţin noroc poate că o să ai onoarea de a ucide personal pe ultimul dintre Domii de pe Pământ!

Remler se declară pe dată de acord.

— Poate c-o să fim cu adevărat norocoşi şi o să găsim Domi suficienţi pentru noi toţi!

În ceea ce-l privea, Feric agrea ideea unei expediţii. Chiar dacă n-ar mai fi găsit niciun Dom în viaţă, coborârea era un prilej excelent pentru a face puţină mişcare după ce stătuseră atâta vreme îngrămădiţi în automobilul-comandant.

— Exact aşa vom face! declară el.

Doar Bogel părea să şovăie.

— N-ar fi o idee rea să luăm garda SS cu noi, îndrăzni el.

— Doar nu ţi-o fi frică de o groapă în pământ, Bogel, îl biciui Waffing.

— N-are niciun rost să punem în pericol viaţa Comandantului Suprem al Heldon-ului, spuse Bogel. Ce fiasco dacă Feric ar păţi ceva tocmai în aceste momente istorice!

Evident că părerea lui Bogel era împărtăşită de toţi ceilalţi. Lăsând la o parte dorinţele personale, Feric înţelese că avea sacra datorie faţă de poporul Helder de a lua toate măsurile necesare pentru a-şi proteja propria viaţă.

— Foarte bine, hotărî el. Waffing, adu zece flăcăi SS şi ordonă-le să aducă globuri electrice portabile.

La câteva minute după aceea, în fruntea înalţilor Comandanţi şi a celor zece SS-işti înalţi şi blonzi, Feric porni să coboare scările din piatră, printr-un coridor rece şi muced, cu un glob electric în mâna stângă şi cu Comandantul de Oţel în dreapta, pregătit pentru orice eventualitate. Deşi Feric îşi lăsă pistolul automat atârnat pe umăr, ceilalţi îşi pregătiră armele, gata, ba chiar dornici să acţioneze.

Scările coborâră mai bine de o sută de picioare şi în cele din

urmă dădură într-un pasaj tăiat în rocă, ai cărui pereţi erau îmbrobonaţi de picături de apă.

— După părerea mea, arată ca un fel de adăpost antiaerian, spuse Waffing. Fiţi cu ochii în patru! le ordonă el SS-iştilor, un îndemn pe jumătate inutil, întrucât Feric era cel care conducea grupul de-a lungul coridorului. Pasajul întunecos mergea drept pe o distanţă de aproape o sută de iarzi, apoi se termina brusc cu un alt bocaport similar cu cel care închisese accesul în cub. Dacă exista ceva viu în grota igrasioasă, atunci, era de la sine înţeles că nu se putea afla decât în spatele acelui bocaport. Pe de altă parte, structura dublu închisă a acestei ultime redute făcea mai mult decât probabilă supravieţuirea celui care reuşise să ajungă la adăpost înainte de declanşarea bombardamentului.

Cu voce scăzută, Feric le ordonă celorlalţi să se dea puţin înapoi, înălţă Comandantul de Oţel sus, deasupra capului, şi lovi năprasnic în bocaport, sărind în acelaşi timp într-o parte, în afara liniei posibile de tragere a celor ce s-ar fi putut afla înăuntru. Cu un zăngănit îngrozitor care reverberă de-a lungul coridorului, Marea Ghioagă de Held despică bocaportul de oţel în două, iar bucăţile căzură pe podea la picioarele lui Feric.

Cei zece SS-işti săriră instantaneu alături de el cu pistoalele mitralieră îndreptate în faţă şi cu ochii albaştri şi glaciali strălucind hipervigilenţi, ca nişte cioburi din oţel şlefuit. Dar nu răsună niciun foc de armă; în schimb, dinăuntru se revărsa în coridor o lumină pâlpâitoare de culoare oranj. Pregătindu-şi Marea Ghioagă, Feric îşi conduse camarazii prin spărtură într-o cameră mică, săpată în stâncă şi iluminată de torţe fixate pe pereţi.

În cameră nu se vedea decât un pupitru mic la care şedea un Dom extrem de bătrân şi smochinit, adus de spate, cu ochii uriaşi înfundaţi în orbite şi cu un zâmbet rău, de fiară de pradă. Această monstruozitate era îmbrăcată cu o uniformă cenuşiu-pământie tipică Zind-ului, împodobită cu tot felul de fireturi aurii, bijuterii de mare valoare şi lucrătură în fir de aur, care crea impresia unei rozătoare puturoase, împopoţonată cu o uniformă regală, ca o năzbâtie deosebit de răutăcioasă făcută de vreun şcolar pus pe glume.

Cu toate acestea, reţeaua de dominanţă pe care o radia creierul sordid al acestui bunic al tuturor Dominatorilor era cea mai puternică pe care Feric o simţise vreodată. Depuse eforturi uriaşe pentru a nu se supune puternicului impuls care-i trecu

ameţitor prin minte şi care îi ordonă să arunce Marea Ghioagă de Held din mână. Auzi însă în spatele său zdrăngănitul produs de căderea metalului pe piatră în clipa în care înalţii Comandanţi şi garda SS, la cererea infamei creaturi, dădură drumul armelor din mână – doar voinţa lui Feric era îndeajuns de puternică pentru a se opune acestui Dominator incredibil de puternic, dar până şi muşchii săi înţepeniră paralizaţi de lupta voinţelor de temut dintre el şi bătrânul Dom.

— Bine-ai venit, gunoi uman, cârâi Dominatorul cu o voce uscată şi dezgustătoare, o parodie a celei umane. Nici nu-i nevoie să-ţi spun că aşteptam o vizită. Era totuşi prea mult să sper în prezenţa lui Feric Jaggar. Voi avea marea bucurie de a-ţi urmări mutra, Jaggar, în clipa când genotipul uman va fi ras pentru totdeauna de pe faţa pământului!

Lighioana era nebună, fără îndoială, de vreme ce părea să confunde distrugerea definitivă a rasei lui dezgustătoare cu cea a adevăratei umanităţi! Feric îşi aruncă toate resursele voinţei sale în lupta pe care o ducea pentru a destrăma reţeaua de dominanţă măcar pentru o clipă cât să zboare creierii mişelului cu o lovitură a
Comandantului de Oţel, dar nereuşind să facă decât o mişcare imperceptibilă.

Dominatorul apăsă pe un comutator de pe pupitrul din faţa lui, apoi râse ca un dement până când o şuviţă de salivă se scurse prin colţul gurii cu buze groase.

— Jaggar, uite-aşa se pecetluieşte soarta celor nevolnici ca tine, cotcodăci bătrânul Dom. Am transmis semnalul de activare către o instalaţie a Anticilor, aflată departe de aici, şi pe care semenii mei au readus-o la viaţă. Peste câteva minute, în zonele sălbăticite va avea loc o explozie nucleară uriaşă care va scuipa în aer milioane de tone de praf radioactiv. Anticii din partea locului au construit instalaţia în aşa fel încât niciun duşman să nu poată supravieţui în cazul că vor fi înfrânţi. Nu am reuşit s-o punem, complet în funcţiune, dar am făcut-o să meargă destul de bine. Peste câteva săptămâni atmosfera întregului Pământ va fi atât de contaminată, încât nicio fiinţă umană nu va mai putea lăsa urmaşi sănătoşi din punct de vedere genetic. Până şi pântecele iubitelor voastre femei din rasa pură vor da naştere unor pitici cocoşaţi, Feţe-de-Papagal, Piei-Albastre şi la zeci de alte noi mutaţii, probabil chiar asemenea nouă. Tu ai distrus Imperiul Dominatorilor, iar acum noi distrugem definitiv

umanitatea! Mori, scârbă umană!

O enormă flacără de furie străfulgeră fiinţa lui Feric, rupând instantaneu reţeaua de dominanţă de parcă aceasta nici n-ar fi existat. Făcu un salt înainte, răsucind şi ridicând Marea Ghioagă de Held, şi-l lovi pe Domul bălos şi limbut drept în ţeastă, spărgându-i-o ca pe un pepene copt, împroşcând peste tot creierii cenuşii şi murdari, despicându-i pieptul şi împrăştiindu-i organele translucide şi încă pulsând pe pardoseala de piatră. Cu o altă lovitură, Feric făcu ţăndări pupitrul, forţa izbiturii pline de furie a armei sale fiind atât de puternică, încât capul ghioagei se înfipse cam de-o palmă în pardoseală.

O dată cu moartea ultimului Dom, ceilalţi se simţiră eliberaţi din sugrumarea reţelei de dominanţă şi începură cu toţii să vorbească în acelaşi timp.

— Nu se poate!

— Pârjolul!

— Moartea speciei umane!

— Nu puteau...

— Tăcere! răcni Feric, având lacrimi în ochi; şi o furie arzătoare în adâncul inimii. Terminaţi imediat cu trăncăneala! Să ne grăbim să, ajungem la suprafaţă şi, înainte de a boci pentru specia noastră, să vedem dacă lighioana asta împuţită nu ne-a spus cumva doar vorbe goale.

Când ajunseră la suprafaţă, peisajul era neschimbat: o întindere uriaşă de scrum cenuşiu şi ruine fumegânde, prin care armata Heldon-ului se deplasa fără a întâlni nicio rezistenţă pentru că nu găsea nimic viu.

Dispoziţia lui Feric şi a camarazilor săi se mai lumină puţin când se văzură din nou în aer liber şi nimic nu părea nelalocul său.

— Nu văd Focul Anticilor, Domnule Comandant, spuse Best.

— Ei na, monstrul ăla bătrân era ţicnit, de-a binelea, interveni Waffing şi Feric se declară de acord cu aprecierea lui.

— Aşa o fi, spuse Bogel neliniştit, însă tu însuţi ai afirmat că Domii încercau să dezgroape armele nucleare ale Anticilor.

Această remarcă strică din nou buna dispoziţie a grupului şi Feric îşi dădu seama că nu merita să mai zăbovească în locul acela. Sumbru, aşteptând o catastrofă care probabil că n-avea să se petreacă vreodată. Porni în fruntea lor către automobilul-

comandant şi-şi continuară turul prin oraşul distrus ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Vreme de câteva minute, automobilul-comandant merse prin cenuşă, ridicând nori pământii. Nu văzură nimic deosebit. Feric şi ceilalţi se răcoriră bând din butoiaşul de bere, iar Domul cel descreierat din camera subterană şi ameninţările lui cu distrugerea nucleară păreau lucruri improbabile şi lipsite de realitate.

Deodată, văzduhul însuşi păru să explodeze; o izbucnire de lumină luă naştere spre est, dincolo de orizont, o strălucire orbitoare, mai puternică decât o mie de sori la amiază, care acoperi jumătate din cer cu sclipirea ei neaşteptată şi lăsă cealaltă jumătate fără pic de culoare.

Feric simţi un gol în stomac şi-şi duse mâna la ochii aproape orbiţi ca să şi-i şteargă, pentru că îi era imposibil să confunde Focul Anticilor cu altceva. Câteva clipe mai târziu, lumina îngrozitoare şi intensă care cuprinsese totul se mai stinse puţin, lăsând să se vadă o minge roşiatică de foc de zece ori mai mare decât soarele la ora aceea, care se înălţase oribilă la orizont, înspre est.

Încet-încet, această enormă băşică de foc pluti către cer, aspirând spre înalt, în timp ce se ridica, un nor negru şi învălmăşit de sfărâmături. După câteva momente, norul învolburat de foc se formase pe deplin şi oricine l-ar fi văzut nu se putea să nu recunoască imaginea înfricoşătoare a semnului legendar al reîncarnării groaznicului Foc al Anticilor, Norul Ciupercă.

La vederea pe cer a acestei înfiorătoare ciuperci otrăvitoare, nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă. Proporţiile şi puterea exploziei depăşeau orice putinţă de înţelegere. Nu mai aveau niciun motiv să creadă că ameninţările ultimului Dominator fuseseră doar vorbe în vânt.

Abia câteva clipe mai târziu lumea se zgudui la explozia unui tunet care păru să despice tot cerul, şi se transformă într-un adânc vuiet ca de cutremur, fără a scădea în intensitate. În acelaşi moment. Feric simţi că aerul îl plesneşte în faţă cu forţa unei lovituri fizice; SS-iştii fură azvârliţi de pe motociclete ca nişte petice de hârtie, iar oţelul călit al automobilului-comandant scârţâi şi gemu.

Vântul şoptit, scâncit, urlător, arzător şi corosiv care se stârni îi apăru lui Feric drept ultima răsuflare a umanităţii adevărate.

Putea simţi cum pestilenţa radioactivă se strecura în plasma sa germinativă.

Dar exact în clipele în care otrăvitoarea ciupercă radioactivă îşi vărsa veninul în atmosfera Pământului Feric Jaggar hotărî ca genotipul uman pur să supravieţuiască pentru că *trebuia* să supravieţuiască. Nici lui, nici altuia nu i se putea permite să dea greş. Dacă era nevoie, umanitatea avea să fie salvată chiar printr-un act de voinţă pură. Dacă se impunea un miracol, atunci cetăţenii Helder până la ultimul se vor dedica fără preget să-l realizeze ori vor încerca acest lucru până la ultima suflare.

14

În zilele sumbre care urmară detonării monstruoasei arme supreme a Zind-ului, numai voinţa fanatică a lui Feric Jaggar şi disciplina de fier a poporului Helder împiedicaseră prăbuşirea întregii umanităţi într-o stare de apatie şi disperare. Pe măsură ce norul fetid îşi cernea otrava în atmosfera Pământului, multe plante
începură să se îmbolnăvească şi să moară, pielea tinerilor, bătrânilor şi infirmilor se umplu de răni şi plăgi înfiorătoare şi aproximativ două milioane de oameni muriră în chinuri groaznice.

Feric preferă să nu se ocupe de aceste simptome ale bolii de radiaţie, ci dirijă toate resursele noului Imperiu Mondial exclusiv pentru salvgardarea genotipului pur uman. În mai puţin de două luni geneticienii SS confirmaseră pe deplin teribilul adevăr: pe Pământ nu mai exista nicio fiinţă umană adevărată care să posede o plasmă germinativă capabilă să procreeze normal. Până şi Feric fusese atins. Ultima generaţie umană se născuse deja – patrimoniul genetic Helder nu era capabil să producă acum altceva decât mutanţi respingători şi monstruozităţi obscene.

La nici trei zile după ce Remler, cu chipul pământiu şi complet zdruncinat dăduse avertismentul privind moartea rasială, Feric luase hotărârea cea mai eroică a vieţii lui şi acum se afla în faţa camerelor de televiziune avându-i alături pe Waffing, Remler, Bogel şi Best, pentru a proclama către poporul său îndoliat cursul ce trebuia urmat de către Heldon.

Având în vedere importanţa ocaziei, Feric se îmbrăcase cu uniforma neagră strânsă pe corp şi pusese să-i cureţe şi să i se lustruiască minuţios fireturile, nasturii din crom şi Marea Ghioagă de Held, astfel încât tot ce era metal să strălucească precum diamantul. Era aşezat pe un podium nu prea înalt având ca fundal un drapel mare şi roşu, cu svastică. La picioarele sale stăteau înalţii Comandanţi îmbrăcaţi cu uniforme la fel de impecabile ca şi a lui; era esenţial ca sentimentul de eroism al poporului Helder să fie susţinut până la capăt. Feric nu suflase nimănui o vorbă despre planul său. El cerea o demonstraţie

spontană de sprijin din partea înalţilor Comandanţi la care să asiste întregul Heldon, întrucât ceea ce avea de ordonat va fi cea mai înaltă probă a loialităţii faţă de Svastică de care poporul Helder dăduse dovadă vreodată.

— Compatrioţi Helder, începu el simplu, ceea ce trebuie să vă spun astăzi va fi scurt, inevitabil şi brutal de direct. După cum s-a anunţat deja, zestrea genetică a Heldon-ului a fost contaminată complet şi permanent prin ultimul şi perfidul act al scârbavnicilor Dominatori, care au plătit cu viaţa pentru răutatea şi ticăloşia lor. Asta înseamnă că plasma germinativă a fiecăruia dintre noi nu mai e capabilă să procreeze copii normali, ci mutanţi oribili şi degeneraţi. Evident că naşterea unor asemenea generaţii care să ne asigure posteritatea este o anatemă absolut inacceptabilă pentru tot ceea ce reprezintă Svastica.

Făcu o pauză lungă pentru ca vorbele sale să fie reţinute şi să se asigure că nici unui cetăţean Helder nu-i rămăsese neclară gravitatea situaţiei. Abia după ce tot Heldon-ul se va scufunda într-o tristeţe insuportabilă, el va da poporului său o speranţă.

— Oamenii de ştiinţă ai SS-ului care se ocupa de puritatea rasei lucrează de câtva timp la tehnica de donare. Dacă o fărâmă de carne poate fi folosită pentru ca din ea să crească artificial o fiinţă umană, atunci genotipul exact al celor mai pure specimene pe care le avem – supraoamenii puri din SS – poate fi reprodus în cadrul generaţiei următoare fără a suferi nicio modificare! În felul acesta, în decursul unei singure generaţii putem face ca evoluţia umană să înregistreze un salt de o mie de ani şi să producă o rasă de giganţi blonzi înalţi de şapte picioare, care să aibă înfăţişare de zei şi un nivel mediu de inteligenţă egal cu al geniilor. Din această tragedie provocată de contaminarea genetică putem crea triumful definitiv al purităţii rasiale umane. Radiaţia care a deteriorat plasma germinativă fără putinţă de ameliorare nu a contaminat deloc ţesuturile noastre somatice – din celulele exemplarelor pure ale SS va putea fi donată noua rasă de stăpâni! Următoarea generaţie Helder va fi compusă în întregime din cloni ale căror calităţi genetice vor aparţine celor mai aleşi SS-işti care trăiesc în prezent!

Feric făcu încă o pauză, observând cum strălucirea şi voia bună reveneau în ochii tuturor celor prezenţi, tehnicieni şi înalţi Comandanţi. De la viziunea sfârşitului definitiv, poporul Helder fusese înălţat pe aripile unui vis al gloriei rasiale supreme. Acum bineînţeles că vor fi cu toţi gata să facă sacrificiile pe care le

impunea un asemenea ţel.

— Deşi oamenii de ştiinţă SS sunt pe punctul de a perfecţiona această tehnică, mai sunt, necesare multe eforturi eroice din partea SS-ului până să se asigure producerea unei rase pure de cloni. Prin urmare, eu, Comandantul Suprem, am hotărât că fiecare Helder trebuie să facă un act de autentic de eroism care va inspira un fanatism supraomenesc din partea acestor oameni de ştiinţă, pentru a încheia cu succes crearea unei rase supreme şi pure, capabilă şi demnă de a moşteni întregul univers în veacul vecilor.

În cursul următoarelor trei luni, toţi cetăţenii Helder vom trece prin Lagărele de Triere. Acolo vom fi sterilizaţi devenind incapabili de a ceda josnicei tentaţii de a ne reproduce genele bolnave prin relaţii sexuale obişnuite. Heldon îşi va avea asigurat viitorul prin cloni puri SS ori nu va avea niciun viitor! Transcendenţă rasială ori moarte rasială!

Ţinuta înalţilor Comandanţi deveni brusc mai dreaptă şi mai rigidă. Feric era încredinţat că în poporul Helder renăscuse o hotărâre fanatică, identică în orice colţ de ţară s-ar fi aflat, pentru că, deşi oamenii de ştiinţă SS deţineau soluţia problemei, el oferise până şi ultimului cetăţean Helder un mijloc prin care să-şi aducă partea lui de contribuţie şi de eroism la cauza comună. Gloria triumfului final va fi astfel împărtăşită de către toţi!

— Ca o demonstraţie personală! privind loialitatea mea deplină faţă de cauza sacră a Svasticii şi pentru obţinerea unei rase superioare SS, eu însumi voi fi primul care va suporta operaţia de sterilizare, urmat de Înalţii mei Comandanţi, tot SS-ul şi apoi poporul Helder. Trăiască Heldon! Trăiască Victoria definitivă! Trăiască Rasa Pură!

Nici nu apucă să se stingă ecoul acestor ultime cuvinte, că Bogel, Remler, Waffing şi Best îşi ciocniră călcâiele cu o vigoare care-l luă prin surprindere până şi pe Feric, luară poziţia de drepţi cu o mişcare atât de hotărâtă, încât le pocniră oasele din încheieturi, îşi azvârliră braţele înainte ca pe nişte pistoane de oţel, executând salutul Partidului şi strigară „Trăiască Jaggar!” cu o furie supraomenească, având ochii înflăcăraţi de puterea transcendentă a voinţei rasiale.

Acum când înflăcărarea poporului Helder se ridicase pe culmile de necrezut ale conştiinţei rasiale şi ale hotărârii

neclintite, nici măcar destinul nu mai putea refuza acestei rase de eroi succesul şi autoritatea pe care un asemenea patriotism neprecupeţit le meritau.

Întregul popor Helder porni în marş direct spre Lagărele de Triere fără niciun murmur de protest. Singurul impediment major întâmpinat în realizarea sterilizării poporului Helder era că oamenii de bună-credinţă manifestau tendinţa de a se lua la bătaie şi de a se înşela unii pe alţii pentru a obţine locuri mai în faţă; acestea erau doar dispute amicale pentru a-şi dovedi dăruirea patriotică, iar nu acte grave de brutalitate, iar SS-ul duse la bun sfârşit această sarcină în termenul de trei luni stabilit de către Feric.

Curând după aceea, Remler anunţă triumfător că fuseseră produşi primii fetuşi clonaţi viabili, provenind din donatori SS. Aceste repere experimentale ajunseră la dezvoltarea optimă naşterii opt luni mai târziu. La scurt timp se încheie şi construcţia şi punerea în funcţiune a primei fabrici de cloni şi după nouă luni, condus de surâzătorul Remler, Feric sosi la Uzina de Reproducere Feric Jaggar pentru a asista personal la extragerea din băile de clonare a primei şarje complete de supraoameni SS.

Acest edificiu era un enorm cub, de un alb imaculat., decorat cu svastici mari şi negre pe fiecare dintre laturile lui. După ce garda de onoare SS luă poziţia drepţi, Remler îl conduse pe Feric pe intrarea principală a clădirii şi printr-un labirint ameţitor de săli, camere şi coridoare care erau cu toate pardosite cu gresie albă. Pereţii sclipitor de albi reflectau uniformele negre din piele, strânse pe corp, precum şi pelerinele roşii cu svastică ale înalţilor tehnicieni SS care păreau să umple fiecare colţişor al Uzinei de Reproducere cu energie, activitate febrilă, şi hotărâre, dascăli ai ştiinţei în templul purităţii rasiale.

— Nu greşesc dacă afirm că locul ăsta seamănă cu un stup, Remler! exclamă Feric atunci când Remler deschise o uşă albă şi-l conduse într-una dintre camerele cu băi mari de clonare. Erau într-o cameră spaţioasă, de formă rectangulară, cu pereţi albi şi pardosită cu plăci mici de gresie albă., fiecare dintre ele împodobită cu o svastică neagră miniaturală. Camera era aproape complet ocupată de şiruri de băi albe şi strălucitoare din porţelan, două, sute în total. La capătul fiecărei băi se afla câte o consolă din porţelan alb care adăpostea pompe, instrumente de tot felul, alte aparate medicale; în fluidul nutritiv de culoare gălbuie din fiecare cadă plutea câte un uriaş blond, de şapte

picioare, cu ochii închişi şi cufundat într-un somn binefăcător.

În apropierea primului şir de băi se instalase o cameră de televiziune pentru a surprinde acest eveniment; douăzeci de oameni de ştiinţă SS blonzi şi înalţi, îmbrăcaţi în uniforme negre, cu pelerine roşii cu svastică şi purtând cizme negre şi înalte, luaseră poziţia de drepţi în faţa acestor douăzeci de pântece din porţelan.

Aceste specimene alese adresară precis şi la unison un salut al Partidului şi strigară,: „Trăiască Jaggar!” cu deosebită vigoare şi cutezanţă, atunci când Feric intră în cameră. Feric răspunse prompt salutului lor, apoi păşi către microfonul care fusese instalat în faţa băilor de clonare.

— Concetăţeni Helder, începu el, privind fix la cei douăzeci de eroi mândri de triumful pe care îl obţinuseră, ai căror ochi aruncau văpăi albastre ca nişte bucăţi din cel mai bun oţel – astăzi suntem, în sfârşit, martori la apariţia primilor reprezentanţi ai noii rase pure, complet dezvoltaţi în băile de clonare ale celei dintâi uzine de reproducere care, vreme de douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, vor produce exemplare SS pure în cantităţi de masă. Aceste, specimene magnifice, cultivate din ţesuturile elitei genetice a SS-ului, se vor naşte complet dezvoltate, cu o înfăţişare fizică zeiască şi cu minţi ascuţite ca briciul, neavând nevoie decât de maximum şase luni de instruire şi de îndoctrinare intensivă pentru a-şi ocupa locul ca membri cu drepturi depline în SS sau ca cetăţeni Helder.

Ochii oamenilor de ştiinţă SS păreau să reverse foc; înainte de a continua, Feric le adresă aprecierile sale, răspunzându-le cu o privire al cărei fanatism îşi găsea perechea în ochii lor.

— În decurs de şase luni vor începe să funcţioneze alte zece uzine de reproducere; la sfârşitul anului viitor vor exista peste douăzeci de uzine care vor produce un milion de exemplare SS pure. Şi în următorii cinci ani Heldon-ul va avea uimitoarea capacitate de producţie de zece milioane de supraoameni SS pe an! Această capacitate productivă va fi suficientă pentru a repopula, complet Pământul locuibil cu exemplare din rasa perfectă în mai puţin de douăzeci de ani. Astăzi începem repopularea Pământului cu supraoameni genetici pe care umanitatea a visat mii de ani să-i producă, iar această rasă supremă va continua să se ridice pe culmi şi mai înalte de puritate genetică şi de strălucire evolutivă, întrucât reproducerea ei se va face prin respectarea strictă a celor mai avansate

principii de eugenie, în condiţiile precis controlate din uzinele de reproducere, nelăsând absolut nimic la voia întâmplării.

Oameni de ştiinţă SS, vă adresez felicitări pentru marele triumf. în cercetarea voastră eugenetică. Înalt Comandant Remler, îţi adresez felicitări pentru spiritul de fanatism neprecupeţit pe care l-ai transmis fiecărui specimen magnific din rândurile SS-ului! Popor al Heldonuluî, vă felicit pentru abnegaţia şi dăruirea voastră în sprijinul cauzei Svasticii şi a persoanei mele! Trăiască Heldon! Trăiască Svastica! Trăiască Rasa Supremă!

„TRĂIASCĂ JAGGAR!” urlară oamenii de ştiinţă SS, pocnindu-şi călcâiele cizmelor înalte şi negre din piele şi azvârlindu-si braţele înainte, adresând un viguros salut al Partidului.

Apoi aceşti eroi blonzi şi impunători executară o mişcare precisă la stânga-împrejur şi începură să lucreze la primul rând de băi de clonare. Fluidul nutritiv din băile strălucitoare de porţelan se scurse prin găurile de evacuare. Clonii blonzi şi robuşti fură după aceea scuturaţi cu şocuri galvanice pentru a se trezi pe deplin.

Câteva minute mai târziu, douăzeci de giganţi blonzi cu ochi albaştri stăteau în picioare în faţa băilor din care ieşiseră, exprimând inteligenţa lor supraomenească însă neştiutori, ca un pergament încă nescris.

Văzând aceste exemplare minunate, Feric îşi simţi inima zburând spre înalt. Fiecare dintre ei avea statura lui măreaţă, fizionomia şi aspectul lui fizic perfect, iar strălucirea din ochii lor era inconfundabilă. În spatele lor se aflau alte o sută optzeci de exemplare la fel de perfecte, aşteptând să fie extrase din băi, alte mii. Numai din această uzină, milioane în anul următor, zeci de milioanei curând după aceea. Chiar în cursul vieţii sale, Feric avea să apuce să vadă cum fiecare petic locuibil de pe Pământ va fi complet stăpânit de rasa supremă a Heldon-ului, magnificii cloni SS. Iar după aceea…

Ideea care-i veni îl copleşi pe Feric prin grandoarea ei.

În faţa lui, fiecare om de ştiinţă SS înalt şi blond, îmbrăcat în uniformă neagră din piele, stătea alături de câte un gigant dezbrăcat cu un genotip care se potrivea cu al lui. Surâzători, aceşti eroi SS adresară în tăcere un salut al Partidului.

Spre uimirea şi încântarea necuprinsă a lui Feric, jumătate dintre clonii SS abia treziţi la viaţă imitară gestul patriotic făcut de tutorii lor cu un entuziasm tulburător de copilăros. Probabil că

loialitatea faţă de Svastică putea fi imprimată în înseşi genele lor.

— Astăzi lumea este pe deplin şi definitiv a noastră, Domnule Comandant! exclamă Remler, extrem de bine dispus, cu chipul iluminat de extaz patriotic.

— Adevărat, Remler, aprobă Feric. Iar acesta nu este decât un început. Mâine vom cuceri stelele.

O asemenea mulţime uriaşă nu se strânsese niciodată, în acelaşi timp şi loc în întreaga istorie a lumii. Măreaţa navă spaţială ca un cilindru ascuţit la un capăt, înaltă de două sute de picioare şi construită din metal argintiu şi sclipitor, era aşezată pe aripile de ghidaj pe larga câmpie din nord-estul Heldon-ului. La o distanţă sigură de ţevile de eşapament ale rachetei fusese înălţată o tribună. Feric îşi ocupase locul pe această tribună în jurul căreia se formase un inel din cloni SS blonzi şi înalţi, îmbrăcaţi cu uniforme negre din piele, ce aruncau reflexe la fel de perfecte ca şi ei.

Două sute de mii de cloni SS, uriaşi şi la fel de blonzi, în uniforme negre şi mantii roşii cu svastică, înconjurau pilonul central format de rachetă în rânduri perfect aliniate, gata să înceapă marşul circular de ceremonie. Dincolo de această formaţie se găseau peste un milion de soldaţi SS îmbrăcaţi cu uniforme din piele strânse pe corp, ale căror rânduri treceau dincolo de orizont în toate direcţiile şi, mai departe, dincolo de raza privirii lui Feric, se strânseseră sute şi sute de mii de cetăţeni Helder dan generaţia mai vârstnică, veniţi să urmărească de la distanţă decolarea rachetei.

Stând în faţa buchetului de microfoane instalate la tribună, Feric se simţea cuprins de o emoţie care nu-şi avea egal în întreaga lui existenţă. În momentul în care începu să vorbească, fiecare atom din fiinţa lui porni să vibreze într-o aşteptare extatică.

— Astăzi, după ce am cucerit Pământul şi l-am populat cu o rasă supremă de exemplare supraumane, a căror perfecţiune o depăşeşte pe a oricărei alte fiinţe create vreodată prin brutalul proces al evoluţiei naturale, Heldon-ul face primul său pas spre stele!

Un vuiet spontan şi incredibil se ridică din piepturile mulţimii, un zgomot care despica cerul şi părea să facă însuşi Pământul să vibreze de bucurie pe propria lui axă de rotaţie. Acest tumult se transformă în cea mai măreaţă scandare de „Trăiască Jaggar!” pe care lumea avusese prilejul să o audă vreodată şi milioane de braţe se ridicară ritmic şi sacadat în repetate saluturi ale Partidului, o adevărată pădure unduitoare de omagii care se întindea cât putea Feric să cuprindă cu ochii şi care-i copleşi sufletul de fericire. Feric lăsă ca această demonstraţie să continue vreme de două minute încheiate, pentru că nimeni nu

ar fi putut afirma că aceşti oameni minunaţi nu-şi câştigaseră dreptul de a-şi exprima bucuria triumfului, apoi ridică mâna cerând să se facă linişte.

— Înăuntrul acestei nave spaţiale – cea mai avansată realizare a geniului ştiinţific Helder – se află trei sute dintre cei mai buni cloni SS menţinuţi în stare de suspensie a vieţii. Ei vor rămâne îngheţaţi în această stare fără de vârstă pe îndelungata perioadă ce-i va fi necesară navei să parcurgă distanţa până în Tau Ceti. De îndată ce nava va ajunge la destinaţie, aparatele automate vor supraveghea coborârea pe planetă şi vor dezgheţa coloniştii astfel ca ei să poată ieşi şi împrăştia seminţele Heldon-ului pe suprafaţa ei. În decurs de trei ani vom lansa cincizeci de astfel de nave anual, adăugând cincizeci de noi planete pe an la domeniul aparţinând genotipului uman pur, şi asta nu pentru un an sau o decadă sau un secol, ci pentru vecie! Universul este infinit şi rasa supremă, a Heldon-ului se va răspândi la nesfârşit printre stele, umplând vastele infinităţi dintre galaxii cu nobilii noştri reprezentanţi.

De astă dată demonstraţia de extaz fanatic o depăşi chiar pe cea precedentă şi lui Feric îi trebuiră cinci minute încheiate ca să domolească acel cor uriaş care scanda „Trăiască Jaggar!” şi care, cu forţa sa incredibilă, aproape că ameninţa să răstoarne nava de pe rampa de lansare.

— Concetăţeni Helder, mai există un motiv de glorie pe care până acum nu vi l-am dezvăluit, reuşi ei să continue într-un târziu, neputând să-şi reţină un zâmbet care-i cuprinsese tot chipul. Am contribuit şi eu cu celule la băile de clonare. Această rachetă, precum şi cele care vor urma pe cărările nesfârşite ale spaţiului interstelar, în următoarele zece milioane de ani, vor fi conduse de un clon dezvoltat clin propria mea carne, fiind prin urmare, echivalentul meu. Genetic, ales prin destin şi prin genealogie să fie un conducător al oamenilor. În felul acesta, indiferent ce fel de fiinţe extraterestre ostile vor trebui înfrânte pe acei sori îndepărtaţi şi necunoscuţi, coloniile noastre nu vor eşua pentru că trupele care vor extermina aceste orori subumane vor fi compuse doar din cei mai destoinici şi puri SS-işti, iar comandanţii vor fi creaţi după propria mea imagine genetică! Trăiască Heldon! Trăiască Svastica! Trăiască Rasa Supremă! Trăiască cucerirea universului!

În timp ce corul cutremurător răspunse „Trăiască Jaggar!”, făcând să vibreze până şi moleculele din aer, uriaşul cerc format

din trupe SS începu să mărşăluiască în jurul rachetei şi a tribunei pe care stătea Feric, ridicând tălpile de oţel ale cizmelor în aer la fiecare pas şi apoi lovindu-le de sol cu o forţă care scutura pământul. Aceste exemplare minunate, îmbrăcate cu uniforme negre strânse pe corp, mărşăluiau din ce în ce mai repede, ridicându-şi tălpile tot mai sus până când tribuna şi racheta fură înconjurate de un cerc vijelios de piele neagră şi sclipitoare, iar universul începu să se cutremure sub cizmele Helder.

Apoi, ca un singur om, aceşti două sute de mii de cloni SS blonzi şi înalţi îşi azvârliră braţele înainte, în cel mai grandios salut al Partidului, şi rămăseseră în această poziţie în timp ce scandările continuară să se înalţe spre ceruri din milioane de gâtlejuri înflăcărate.

Trupele care mărşăluiau se rotiră tot mai repede în jurul lui Feric, aruncându-şi călcâiele cu o vigoare şi forţă crescânde, de parcă ar fi încercat să spintece bolta cu tălpile de oţel ale cizmelor lor, în timp ce corul scandărilor se contopiră cu ritmul cizmelor ce izbeau pământul, un tunet sacadat ce umplea şi zguduia universul şi bubuia în acelaşi timp cu sângele care vibra în ţeasta lui Feric.

Feric simţi cum vuietul şi strălucirea glorioasă îi pătrundeau în fiecare celulă, ca un foc incredibil de viu; sângele îi bubuia ca un tunet rasial prin vine, din ce în ce mai repede. În cele din urmă trăi senzaţia că va trebui să explodeze şi să se desfacă într-un milion de fărâme cuprinse de extaz.

În acest moment culminant, când nu mai putu suporta această bucurie nepământească, apăsă pe un comutator.

Cu un urlet asurzitor, din ajutajele navei ţâşni un jet minunat de fum portocaliu. Toate vocile din Heldon se alăturară glasului lui Feric într-un ţipăt mut de triumf a] bucuriei, în timp ce, purtate de un stâlp de foc, seminţele Svasticii se înălţară spre cer, pentru a fecunda stelele.